Casa Domnului vol. 5

Capitolul 1

Discursul adresat de Tatăl preasfânt copiilor Săi. Iubirea şi răbdarea Tatălui faţă de oameni. Relaţiile dintre popor şi rege.

(23 noiembrie 1843)

1. „Copiii Mei, s-a adresat Domnul poporului Său, apropiaţi-vă de Mine şi nu vă temeţi, căci Eu sunt Tatăl vostru etern! Eu nu am venit ca să vă judec, ci ca să vă acord graţia şi compasiunea Mea!

2. De această dată, preţul compasiunii Mele a fost însă unul foarte ridicat! Tatăl vostru s-a văzut nevoit să îşi croiască drum către inimile voastre prin intermediul focului şi rănind pământul în profunzimile lui pentru a vă putea reanima sufletul amorţit!

3. M-am văzut nevoit să vă reasamblez în întregime sufletul dispersat, cu ajutorul unei spaime de moarte, reorganizându-l în întregime, pentru a putea redeveni capabil să pretindă din nou Viaţa spirituală care emană din Mine şi pentru a se lăsa condus de forţa plină de blândeţe a spiritului!

4. Adevăr vă spun, de data aceasta Mi-aţi făcut mari greutăţi! Păcatele voastre, din ce în ce mai grave, Mi-au pus răbdarea la grea încercare! Nu mai lipsea mult pentru ca indulgenţa Mea, altminteri fără egal în întreaga creaţie, să ajungă la capătul puterilor, căci greaua povară a păcatelor voastre aproape că au epuizat-o.

5. Din fericire, iubirea Mea şi-a găsit din nou o punte cu ajutorul căreia am reuşit să Mă apropii iarăşi de voi. Am trezit şi am uns un nou rege, care vă va călăuzi pe căile Mele, care sunt întotdeauna drepte.

6. Toate popoarele de la şes vor trebui să asculte cu stricteţe de regele lor, în toate domeniile de viaţă. El vă va da legi pe care va trebui să le respectaţi riguros. Cel care le va încălca va fi pedepsit pe loc de însăşi sfinţenia legii.

7. Aceasta este voinţa Mea! De acum înainte, vă voi da în permanenţă un rege, care va fi bun dacă veţi şti să rămâneţi ancoraţi în iubirea Mea, dar tiranic dacă vă veţi îndepărta inima de la Mine. Vă invit să ţineţi cont de acest avertisment!

8. Pe de altă parte, dacă vă veţi ridica împotriva regelui vostru, a conducătorilor şi ghizilor voştri, aflaţi că vă veţi ridica împotriva Mea! Tatăl se va transforma atunci într-un Judecător şi va face să cadă asupra voastră o judecată despre care se va vorbi până la sfârşitul timpurilor!

9. Dacă nu veţi fi mulţumiţi de regele vostru, adresaţi-vă Mie, iar Eu voi face tot ce va fi necesar pentru a vă dărui unul mai bun. Dacă veţi începe

însă să vă ungeți singuri regii, îmi voi lua mâna de pe voi şi vă voi lăsa să suportați tirania regelui pe care l-ați ales.

10. Acum îmi cunoaşteți voința, pe care v-am anunțat-o prin propria Mea gură, în această formă vizibilă. Acționați în consecință şi totul va merge bine pe pământ, căci Eu nu vă voi mai lăsa să cădeți. În caz contrar, veți fi supuşi inevitabil judecății! Amin".

11. După aceste cuvinte, Domnul le-a poruncit oamenilor să plece, l-a numit pe donatorul de ulei paznic al edificiului, după care a plecat însoțit de rege şi de cei zece mesageri pe muntele unde se afla cel de-al doilea templu.

Capitolul 2

Discursul Domnului adresat lui Ohlad. Scopul templului exterior. Domnul dispare

(24 noiembrie 1843)

1. După ce micul grup a ajuns pe culmea unde se afla cel de-al doilea templu, El s-a adresat astfel lui Ohlad:

2. „Iată, acesta este locul în care l-am uns pe Lameh cu înțelepciunea Mea, făcând din el un preot perfect. Din iubire pentru Mine, el Mi-a construit acest templu, consacrându-l, potrivit voinței Mele, înțelepciunii pe care i-am dăruit-o.

3. Îți reamintesc acest lucru pentru a înțelege în profunzime care este semnificația spirituală a acestui templu şi pentru ca tu şi frații tăi să ştiți ce aveți de făcut aici.

4. La drept vorbind, în interiorul fiecărui om există un templu viu al înțelepciunii! Dacă s-ar închina în acest templu în fața înțelepciunii Mele, el nu ar mai avea nevoie de nici un edificiu exterior.

5. Totuşi, am ridicat acest templu exterior şi vizibil pentru ca oamenii să-şi aducă aminte de templul lor interior şi viu, şi toți cei care pătrund în el să îşi aducă aminte că Eu singur sunt Domnul care posedă întreaga putere, deopotrivă în cer şi în afara cerului, deci inclusiv pe pământ, în interiorul acestuia şi în lumile de jos!

6. În cazul în care copiii de la şes ar semăna mai mult cu adevărații Mei copii de pe înălțimile sacre (care au devenit extrem de rari, din păcate), ei nu ar mai avea nevoie de temple vizibile! Ei sunt însă la fel de grosieri ca şi materia exterioară care a servit pentru construcția acestui edificiu. De aceea, au nevoie de un indiciu senzorial grosier şi sunt nevoiți să se lovească de această materie exterioară şi dură pentru ca propria lor materie să se facă țăndări, iar ei să fie eliberați în interiorul lor. Cei care vor dori însă cu adevărat acest lucru, vor putea să iasă din acest templu exterior, grosier şi mort, pentru a intra în templul interior în care se găseşte Viața eternă!

7. Aceasta este semnificaţia profundă a redeschiderii acestui templu. Învaţă-i pe oameni să pătrundă în acest edificiu în starea de spirit pe care ţi-am descris-o, pentru a descoperi astfel adevăratul templu interior şi viu. În acest fel, tu şi cei care vor urma cu sinceritate această învăţătură veţi obţine adevărata înţelepciune, interioară şi vie, care provine de la Mine.

8. În schimb, cei care vor intra în templu numai din obişnuinţă, pentru a-şi mai linişti întrucâtva conştiinţa aproape moartă, ar face mai bine să rămână afară, căci cine nu se va răni de aceste ziduri grele şi nu va reuşi să-şi distrugă propria materie grosieră, nu va descoperi Viaţa spiritului şi înţelepciunea acestuia, ci numai judecata propriului spirit întemniţat în materie, şi implicit moartea.

9. Ţi-am făcut cunoscute toate aceste lucruri în prezenţa miniştrilor tăi şi a slujitorilor Mei. Acesta este spiritul în care doresc să deschid din nou acest templu. Amin".

10. După aceste cuvinte, Domnul, Ohlad şi cei zece miniştri au intrat în templu. Domnul i-a binecuvântat pe toţi, inclusiv templul cel sfânt, după care le-a spus:

11. „Şi astfel, vechea ordine a fost restabilită! Vegheaţi asupra ei şi fiţi activi în numele Meu. Convertiţi-i pe oameni, iar iubirea, graţia şi compasiunea Mea nu vă vor mai părăsi niciodată! Amin".

12. După care Domnul a dispărut. Asupra lui Ohlad a coborât Spiritul divin şi el s-a îndreptat însoţit de noii săi miniştri către vechiul castel al lui Lameh.

Capitolul 3

Regele Ohlad se întâlneşte cu consilierii din Hanoh. Discursul impertinent al unuia dintre aceştia şi răspunsul ferm al lui Ohlad

(25 noiembrie 1843)

1. După ce micul grup a ajuns în vechiul palat al lui Lameh, Ohlad le-a arătat miniştrilor săi care sunt apartamentele lor. În continuare, el s-a îndreptat, însoţit de cei zece, către noua reşedinţă spaţioasă şi luxoasă a celor o mie de consilieri de altădată pentru a-i destitui în cazul în care aceştia ar refuza să se supună legilor divine.

2. Ohlad a pătruns astfel în marea sală de consiliu, însoţit de cei zece mesageri, chiar în momentul în care magistraţii (care îl considerau pierdut) erau reuniţi în jurul regelui lor de faţadă şi deliberau dacă mai este cazul să completeze locurile consilierilor fugiţi sau nu. Oare era mai bine să se reunească din nou în proporţie de 100% şi să aleagă în locul lui Ohlad un burghez oarecare, sau era preferabil să rămână atât câţi erau?

3. Apariţia subită a lui Ohlad şi a celor zece mesageri înspăimântători i-a aruncat pe demnitari într-o angoasă teribilă.

4. Ei şi-au întrerupt pe loc discursurile şi i-au întâmpinat pe noii veniți cu o amabilitate bine jucată. În cele din urmă, nu şi-au mai putut înfrâna însă curiozitatea şi l-au întrebat pe Ohlad ce s-a ales din proiectele sale bine intenționate, dar riscante, după evenimentele catastrofale care s-au produs. De asemenea, l-au întrebat ce intenționează să facă în continuare.

5. Ohlad le-a răspuns: „Vi-i prezint pe noii mei miniştri! Ei vă vor da răspunsuri la toate întrebările voastre!"

6. Auzind aceste cuvinte, consilierii şi-au dat pe loc seama ce se întâmpla, iar unul dintre ei i-a spus cu impertinență lui Ohlad:

7. „Dacă aceşti zece oameni sunt miniştrii tăi, putem spune că am obținut deja răspunsul dorit. Nu pot decât să constat o dată în plus că vechiul proverb în care am crezut întotdeauna se adevereşte din nou: norocul îi curtează întotdeauna pe cei proşti şi îi ocoleşte pe cei înțelepți!

8. Proiectele tale de a redeschide cele două temple sunt mult prea temerare pentru ca un om cu adevărat înțelept şi cu picioarele pe pământ să merite să îşi piardă timpul discutând despre ele!

9. Faptul că ai reuşit să te întorci cu bine din această aventură, ba chiar te-ai împrietenit cu aceste zece bestii feroce care controlează focul ar putea fi înscris cu litere de aur în analele celor mai importante evenimente mondiale, la rubrica: ‚Ascensiunea norocoasă a unui idiot'!

10. Cred că eşti la curent cu faptul că noi te-am considerat întotdeauna cel mai prost dintre noi toți. Când s-a luat decizia ca tu să fii regele nostru, această demnitate a fost trasă la sorți între tine şi regele fictiv actual, nici unul dintre voi nefiind cu ceva mai bun decât celălalt!

11. Pe scurt, norocul tău chior şi prostia care te caracterizează ți-au oferit acum ceea ce destinul tău ți-a refuzat altădată! Te-ai ajuns rege şi ai făcut din aceşti saltimbanci miniştrii tăi. Sunt convins că îți vor fi de un mare folos, căci sper că ți-e limpede că noi, ceilalți, nu vom rămâne aici în calitate de supuşi ai tăi!"

12. Ohlad i-a răspuns: „Aşa este! Veți fi alungați din acest regat, dar înainte de a pleca, vă voi da câteva legi pe care va trebui să le respectați cu strictețe în timpul călătoriei voastre. În caz contrar, Domnul Dumnezeul vostru vă va pedepsi cu vergile Sale de foc!

13. Acesta este privilegiul idiotului care pretindeți că sunt: Domnul mi-a dat posibilitatea să-i pedepsesc pe loc pe cei care îmi încalcă legile!

14. De aceea, pregătiți-vă să luați la cunoştință aceste legi! Amin".

Capitolul 4

Replica purtătorului de cuvânt al consilierilor în ceea ce priveşte noile legi. Legile lui Ohlad sunt contestate. Înțeleptul răspuns al regelui. Umilința – apogeul libertății umane

(27 noiembrie 1843)

1. În loc să se pregătească să asculte despre ce legi este vorba, purtătorul de cuvânt al consilierilor i-a spus lui Ohlad:

2. „Asta ne-ar mai lipsi! Păstrează-ți pentru tine legile tale stupide, inclusiv sancțiunile divine pentru cei care nu doresc să le respecte! Este suficient că suntem nevoiți să emigrăm şi să abandonăm în favoarea ta guvernarea poporului!

3. Nici nu se pune problema ca noi să îți recunoaştem puterea absolută acolo unde vom pleca. Mai mult decât atât, vom protesta vehement împotriva oricărei încercări de a-ți impune puterea cu forța!

4. Dacă există într-adevăr un Dumnezeu care te-a ajutat să urci pe vechiul tron al Hanohului, el este cu siguranță un Dumnezeu drept şi înțelept. Un astfel de Dumnezeu nu le-ar impune niciodată creaturilor sale legi care să le transforme în nişte sclavi, în condițiile în care ele ar trebui să se bucure de o libertate deplină pentru a se ridica la înălțimea planului creației Sale.

5. O creatură liberă supusă unor legi reprezintă o contradicție în termeni, o dezordine imanentă. Este ca şi cum ai vrea să faci din vânt prizonierul tău. Cum ar putea exista la nivelul lui Dumnezeu o astfel de contradicție, în condițiile în care El reprezintă de-a pururi libertatea supremă?

6. Desigur, acolo unde există mari comunități de oameni nevoiți să trăiască unii lângă ceilalți, aşa cum se întâmplă în Hanoh, burghezilor trebuie să li se impună anumite legi morale, dar singurul scop al acestora este de a salvgarda libertatea fiecărui individ în parte, cel puțin în cazul oamenilor cultivați. În cel al oamenilor necultivați, ele reprezintă o şcoală prin care trebuie să treacă pentru a putea ajunge la această libertate interioară.

7. Aşadar, într-un astfel de caz, aceste legi sunt indispensabile, căci fără ele, omul cultivat s-ar trezi în fața fraților săi needucați la fel ca în fața fiarelor dintr-o junglă.

8. Dacă o societate de oameni superiori se stabileşte însă într-un loc încă liber de pe acest pământ, iar aceştia ştiu foarte bine ce au de făcut, grație cunoştințelor lor elevate, ce rost ar avea ca ei să asculte de legile unui om pe care nu îl vor mai vedea niciodată?

9. Spune-mi, crezi că înțelepciunea supremă care se găseşte în Ființa divină ar putea găsi un motiv măcar pe jumătate plauzibil care să justifice o asemenea aberație?

10. Noi ne suntem autosuficienți. Dacă vom considera necesar să ascultăm de nişte legi, le vom da noi înşine, fără ajutorul cuiva din afară. Atât timp cât acest lucru nu se va dovedi însă indispensabil, vom rămâne liberi şi vom trăi sub incidența unicei legi a prieteniei reciproc împărtăşite.

Dacă vom dori să întreprindem un proiect comun, vom delibera între noi şi vom accepta ceea ce va considera majoritatea că trebuie făcut.

11. Aşadar, decizia noastră comună este să nu acceptăm nici o lege din partea ta, indiferent care ar fi ea şi contextul în care ai da-o! – Da, refuzăm cu stricteţe să ascultăm chiar şi sfaturile care ar veni de la augusta ta persoană regală!

12. Iar acum lasă-ne să plecăm, aşa cum şi noi te-am lăsat să pleci atunci când ţi-ai propus să deschizi cele două temple. Este singurul lucru pe care ţi-l cerem şi pe care îl putem accepta din partea ta!”

13. Auzind aceste cuvinte, Ohlad le-a spus consilierilor: „Amin! Adevăr vă spun: nu veţi putea părăsi acest palat până când nu vă voi îngenunchea voinţa încăpăţânată şi marele orgoliu în faţa sceptrului meu!

14. Eu cunosc foarte bine care sunt intenţiile voastre. Ştiu că vă propuneţi să răsculaţi poporul. De aceea, prima lege pe care v-o dau este să rămâneţi aici până când veţi înţelege că umilinţa este apogeul libertăţii umane.

15. Căci în cazul de faţă nu este vorba de o libertate *corporală,* ci de una *spirituală!* Esenţa acesteia este umilinţa, şi nu orgoliul şi revolta. Cuceriţi această virtute, şi vom vedea apoi în ce măsură vă vor reduce legile mele libertatea sau nu! Aşa să fie! Amin”.

Capitolul 5

Răspunsul corect al purtătorului de cuvânt al consilierilor

(28 noiembrie 1843)

1. După această obiecţie exprimată de Ohlad, purtătorul de cuvânt al consilierilor s-a adresat regelui şi miniştrilor săi pe un ton cât se poate de serios:

2. „Ce vrei să spui cu orgoliul şi cu dorinţa noastră de a ne revolta? Mă consideri cumva un mincinos infam şi un ticălos care ar trebui să tremure în faţa ta precum o frunză în vânt? – O, cât de tare te înşeli!

3. Chiar crezi că am intenţia să strâng o armată în afara acestui oraş, cu ajutorul fraţilor mei, pentru a te alunga de pe tronul pe care ţi l-a hărăzit Dumnezeu? O, te asigur că este ultimul lucru de care ar trebui să te temi!

4. Îţi imaginezi cumva că eu nu ştiu că ai fost uns rege chiar de Spiritul Divinităţii, care a devenit vizibil în templu şi care ţi i-a dat drept miniştri invincibili pe aceşti zece oameni înzestraţi cu puterea focului?

5. Crezi că nu ştiu ce s-a întâmplat la templu, din cauza acestor zece oameni? – O, te asigur că ştiu foarte bine, căci mi-am pus servitorii să te urmărească şi să îmi raporteze fiecare mişcare a ta!

6. De aceea, eu ştiu foarte bine ce îmi rămâne de făcut! Chiar mă consideri atât de stupid încât să mă angajez într-o luptă cu cei care le poruncesc elementelor sau să pornesc un război cu atotputerea lui Dumnezeu?

7. O, cât de mare este prostia ta! Mai bine te-ai ruga Celui care te-a uns rege să îţi ilumineze propriul creier, pentru a-i putea recunoaşte pe cei care îţi sunt fraţi atât timp cât îşi păstrează libertatea interioară, chiar dacă tu te consideri mai presus decât ei, pe tronul tău!

8. Dumnezeu i-a dat fiecăruia o raţiune, o inteligenţă şi un liber arbitru. Odată cu aceste trei calităţi, i-a dat şi trei legi primordiale: prin raţiunea sa, fiinţa umană trebuie să fie capabilă să distingă binele de rău, prin inteligenţa sa trebuie să ordoneze ce a învăţat şi să recunoască ce este pur de ce este impur, iar cu ajutorul liberului său arbitru trebuie să aleagă puritatea absolută, să o păstreze şi să acţioneze în consecinţă.

9. Nu aşa stau lucrurile? Nu este aceasta ordinea divină de care a ţinut cont Dumnezeu atunci când l-a creat pe om şi nu sunt acestea legile fundamentale pe care trebuie să le respecte acesta din urmă?

10. Ţi se pare cumva că eu mă comport diferit? Nu corespunde întru totul comportamentul meu acestor principii divine? Nu mă supun eu ordinii divine, urmând cele trei legi de aur, respectiv acţionând exclusiv ţinând cont de raţiunea, de inteligenţa şi de liberul meu arbitru, fără a mă lăsa limitat de alte legi, întrucât eu recunosc în mine legea primordială şi divină, plasând-o mai presus de orice lege a oamenilor care şi-a pierdut puritatea prin simplul fapt că a fost emisă de cineva care abuzează de ceea ce este pur şi divin în fratele său foarte evoluat, aşa cum faci tu?

11. Tu mă avertizezi împotriva orgoliului şi a revoltei, dar vreau să te întreb: care dintre noi este mai orgolios decât celălalt şi cine se revoltă cu adevărat împotriva ordinii lui Dumnezeu?

12. Tu vrei să ne vezi aplecându-ne sub povara sceptrului tău, strivindu-ne sub legile tale! Nu încalci astfel legile divine sacre care sălăşluiesc în pieptul fiecărui om cultivat şi nu faci astfel dovada orgoliului, dorind să ne vezi supunându-ne dominaţiei tale, pe noi, fraţii tăi?

13. Mai bine te-ai ruga lui Dumnezeu să îţi reveleze cele trei legi fundamentale! Abia apoi întoarce-te la noi şi spune-ne dacă legile tale sunt mai presus de acestea!

14. Învaţă mai întâi de toate să recunoşti şi să respecţi ceea ce este divin în fraţii tăi, şi abia apoi stabileşte dacă aceştia mai au nevoie, pe lângă legile divine şi vii, şi de legile tale moarte!

15. Înţelegi ce ţi-am spus? Te asigur că ţi-am vorbit în numele tuturor celor de faţă!”

Capitolul 6

Ohlad deliberează cu miniştrii săi. Discursul încununat de succes al primului ministru adresat consilierilor

(29 noiembrie 1843)

1. Imediat după ce purtătorul de cuvânt al celor 99 de consilieri a tăcut, Ohlad s-a întors către miniştrii săi şi i-a întrebat cum trebuie să procedeze cu un opozant atât de încăpăţânat. Trebuia oare să îl lase să plece împreună cu tovarăşii săi, fără a-i pune la curent cu îndatoririle lor stabilite de Dumnezeu, sau era de preferat să îi forţeze să le asculte prin puterea focului?

2. Cei zece miniştri i-au răspuns la unison: „Ştii foarte bine că atunci când se foloseşte de forţa Sa, Domnul îi judecă pe oameni! Dacă El ar dori ca noi să acţionăm astfel în numele Lui, cu siguranţă ne-ar transmite intuitiv voinţa Sa. Până atunci însă, singura armă care ne mai rămâne este răbdarea. De aceea, ne vom folosi de această armă până când Tatăl ceresc ne va indica o altă soluţie.

3. Răspunde la rău cu bine, la grosolănie prin rafinament, dăruieşte miere pentru fierea primită, ulei pentru oţetul primit, aur pentru sarea primită şi pietre preţioase pentru argila primită, şi astfel vei şti cum să procedezi cu acest adversar atât de puternic. Atacă-l cu propriile sale arme şi vei învinge fără nici o dificultate!"

4. Ohlad le-a răspuns: „Aveţi dreptate, acesta este drumul cel mai sigur, dar pentru a-l parcurge, ar trebui să am o limbă mai exersată! Intuiesc perfect în inima mea ce ar trebui să-i răspund interlocutorului meu atât de zelos, dar îmi lipseşte exerciţiul pentru a putea exprima în cuvinte ceea ce simt, întrucât mă exprim cu dificultate". S-a întors apoi către unul dintre miniştri: „Tu ai atins deja un mare grad de elocvenţă, dragul meu frate. De aceea, te rog să rosteşti în locul meu câteva cuvinte bine alese, care vor reuşi cu siguranţă să înfrângă în scurt timp încăpăţânarea acestui om!"

5. Purtătorul de cuvânt al celor zece miniştri a fost de acord şi s-a adresat astfel reprezentantului celor 99 de consilieri:

6. „Ascultă, puternic reprezentant al confraţilor tăi! De ce refuzi să accepţi o învăţătură a celui despre care ştii foarte bine că a fost uns ca rege chiar de Spiritul lui Dumnezeu, în interiorul templului?

7. Tu cunoşti foarte bine puterea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu şi nu ne-ai putea impune niciodată nimic prin puterea ta, oricât de mare ar fi aceasta. De aceea, noi nu avem de ce să ne temem de tine, căci Domnul a plasat în mâinile noastre nuiaua divină. Chiar dacă întregul pământ ţi-ar veni în ajutor, tu nu ai putea face nimic împotriva noastră, după cum ştii prea bine.

8. Şi totuşi, în calitate de fraţi ai tăi, noi nu avem intenţia să vă pedepsim pe nici unul dintre voi, ci doar să vă împărtăşim o învăţătură pentru călătoria pe care doriţi să o întreprindeţi. Mai mult, vă garantăm, cu toată puterea pe care ne-a încredinţat-o Dumnezeu, că această învăţătură nu

poate decât să vă sporească bunăstarea interioară, şi nu să v-o diminueze în vreun fel.

9. De aceea, spune-mi: chiar nu doriţi să acceptaţi aceste instrucţiuni ale noastre, care v-ar putea servi drept norme de viaţă?”

10. Purtătorul de cuvânt al consilierilor i-a răspuns: „Desigur, dacă pui astfel problema, suntem de acord să acceptăm orice fel de învăţătură, dar numai în calitate de fraţi liberi ai voştri. Refuzăm să devenim însă sclavii cuiva sub ameninţarea cu tot felul de legi şi de pedepse, chiar dacă Dumnezeu însuşi ne-ar cere acest lucru! Decât un astfel de destin, mai bine să ne distrugă prin puterea focului, împreună cu întregul pământ!

11. Pe de altă parte, suntem întru totul dispuşi să ascultăm instrucţiunile înţelepte pe care ni le propuneţi şi să le acceptăm în măsura în care suntem de acord că ele sunt pentru binele nostru.

12. Vorbiţi, aşadar, dar vă avertizez din nou: să nu aud de sancţiuni!”

Capitolul 7

Diferenţa dintre legile moarte şi cele divine. Discursul adresat de Ohlad consilierilor

(1 decembrie 1843)

1. Purtătorul de cuvânt al celor zece miniştri s-a întors din nou către Ohlad şi i-a spus: „Acum, frate, le poţi transmite celor 99 de consilieri voinţa Domnului. Te asigur că de această dată te vor asculta.

2. Nu le spune însă nimic despre sancţiuni, căci voinţa divină despre care doreşti să le vorbeşti şi care derivă din ordinea eternă a lui Dumnezeu va avea singură grijă de ele. Înţelegi ce ţi-am spus?

3. Oricum, o lege condiţionată de o sancţiune ar fi o lege slabă, inacceptabilă şi sterilă dacă nu ar purta sancţiunea în ea însăşi, ca o consecinţă naturală a încălcării sale. De fapt, de aceste legi se tem oamenii, şi pe bună dreptate, căci ele îi reduc întotdeauna la sclavie.

4. În ceea ce priveşte însă legile divine care derivă din ordinea eternă a lui Dumnezeu, nici unul din aceşti eroi încăpăţânaţi nu se teme de ele, după cum poţi constata. Ei nu ştiu că legile divine poartă de la bun început în ele însele sancţiunile care le sunt inerente, la fel cum orice om poartă în conştiinţa sa un spirit care îi mustră cu severitate atunci când greşesc.

5. De aceea, du-te la ei şi transmite-le voinţa divină. În acest fel, le vei transmite simultan un Ghid şi un Judecător! Haide, du-te!”

6. Ohlad a înţeles imediat ce trebuia să facă şi s-a îndreptat pe loc către consilieri, după care li s-a adresat astfel:

7. „Primul meu ministru mi-a împărtăşit decizia voastră de a mă asculta. De aceea, iau acum cuvântul în numele Domnului cerului şi al

pământului, şi vă împărtăşesc pe scurt ce aşteaptă Acesta de la voi, astfel încât să vă puteți bucura de o bunăstare temporală, iar mai târziu, de una spirituală. Vă rog aşadar să mă ascultați cu răbdare şi cu calm, în calitatea mea de frate al vostru.

8. Iată ce spune voința divină. Principala lege pe care trebuie să o cunoască şi să o respecte orice ființă umană este următoarea: ‚Recunoaşteți-L pe Dumnezeu şi iubiți-L mai presus de orice. De asemenea, iubiți-vă frații şi surorile la fel de mult ca şi propria viață. Evitați plăcerile inutile ale trupului şi amintiți-vă că nu există decât *un singur* Dumnezeu, iar noi ceilalți suntem cu toții frați. Dacă veți proceda în acest fel, veți rămâne drepți şi puri în fața lui Dumnezeu şi a lumii, oriunde v-ați afla. Domnul vă va binecuvânta şi vă va conduce pretutindeni, având drept unic scop bunăstarea voastră eternă!'

9. Aceasta este ordinea divină cea mai pură, singura care permite dăinuirea acestei creații. Fără ea, viața ar fi absolut imposibilă! – Asta este tot ce am avut să vă spun!

10. Acum puteți pleca, sau puteți să rămâneți aici, dacă doriți. Din punctul meu de vedere nu contează. Dacă rămâneți însă, va trebui să vă câştigați pâinea cea de toate zilele prin propriile voastre mijloace, pentru a-i degreva astfel pe cetățenii oraşului de greaua povară a impozitelor şi a birurilor.

11. În plus, vă asigur că nu voi încerca niciodată să înlănțui prin tiranie inimile supuşilor mei, aşa cum nu mi-o înlănțui nici pe a mea.

12. Voi face eu însumi tot ce îmi va sta în puteri pentru a-mi limita nevoile, la fel şi miniştrii mei, astfel încât să uşurăm împreună viața concetățenilor noştri din acest oraş, atât cât va fi posibil.

13. Dacă sunteți dispuşi să procedați la fel, puteți rămâne aici, continuând să locuiți chiar în acest castel!"

Capitolul 8

Răspunsul purtătorului de cuvânt al consilierilor şi obiecțiile aduse de el, bazate pe rațiune

(2 decembrie 8143)

1. Când Ohlad a tăcut, purtătorul de cuvânt al consilierilor s-a ridicat din nou şi i-a spus: „La prima vedere, nu greşeşti deloc. La o privire mai profundă a lucrurilor însă, mă văd nevoit să te asigur că ai debitat numai prostii şi numai lucruri împotriva naturii!

2. Pentru a-ți da seama că răspunsul pe care ți-l dau în numele fraților mei nu este câtuşi de puțin rău intenționat, doresc să-ți aprind lumina rațiunii. Dacă îmi vei putea contracara argumentele, îți declar anticipat că voi accepta orice lege care vine de la tine. Sunt absolut convins însă că nu

vei putea face acest lucru, caz în care vom părăsi aceste locuri, cu tot cu învăţătura ta şi făcându-ţi cadou acest palat din aur!

3. În ceea ce priveşte discursul pe care ni l-ai ţinut, sfătuindu-ne să îl recunoaştem pe Dumnezeu, nu pot să-ţi spun decât un singur lucru: încearcă să iei un munte în gură şi să-l înghiţi dintr-o singură bucată! Crezi că vei reuşi?

4. Sau, încearcă să cuprinzi întreaga mare şi toate fluviile pământului într-un singur vas! Ce crezi, vei fi capabil?

5. Ei bine, imaginează-ţi-L acum pe Dumnezeu cel etern, a cărui măreţie este infinită, la fel ca şi nenumăratele Sale opere gigantice. Pune-te apoi pe tine însuţi alături de El. Tu nu eşti decât un vierme insignifiant care se târăşte prin praf, o fiinţă cât se poate de limitată. În aceste condiţii, spune-mi: cum crezi că L-ai putea recunoaşte pe acest Dumnezeu etern şi incomensurabil?

6. Crezi cumva că infinitatea Lui şi-ar găsi vreun loc în neantul tău absolut? Sau poate vrei cumva să te lauzi că îl cunoşti deja, de vreme ce încerci să mă convingi că ştii totul pe marginea acestui subiect, spre deosebire de mine!

7. Nu cumva trăieşti cu iluzia că L-ai văzut deja pe Dumnezeu în toată integralitatea Lui atunci când ţi-a apărut într-o formă vizibilă prin intermediul unui spirit care nu reprezintă decât o minusculă rază a forţei Lui desăvârşite?

8. O, cât de nebun trebuie să fii ca să poţi crede astfel de lucruri!

9. Adevăr îţi spun: cel care doreşte – prin acţiunile sau prin cuvintele sale – să îl cunoască pe Dumnezeu sau care crede că îl cunoaşte deja este cel mai mare nebun şi cel mai orgolios dintre oameni. Mi se pare că exact acesta este cazul tău, de vreme ce ne-ai recomandat să îl cunoaştem, ca şi cum ai fi convins că tu te bucuri deja de acest avantaj!

10. Nu pot decât să sper că îţi vei da seama de nebunia ta!

11. Chiar şi aceasta ar fi de înţeles într-o oarecare măsură, dar ce să mai spunem de invitaţia ‚să îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice'? Prietene şi frate, dacă ţi-ai putea înlocui capul cu al meu (deşi nu susţin că dispun eu însumi de cea mai perfectă raţiune), te-ai înfiora de propria ta prostie!

12. Vezi tu, ceea ce noi numim ‚iubire' este adevărata forţă a fiinţei umane. Cu cât iubirea omului este mai mare, cu atât viaţa sa este mai plină de forţă. Pe măsură ce el îmbătrâneşte, iubirea lui intră în declin, iar viaţa lui se reduce în mod proporţional. Moartea echivalează cu sfârşitul acestei iubiri, şi implicit al vieţii sale. Acest lucru este din plin dovedit de existenţa de zi cu zi a tuturor oamenilor.

13. În aceste condiții, spune-mi: câtă forță vitală poate să existe în tine? Cu siguranță, nu mai multă decât permite volumul trupului tău, căci nimeni nu poate trăi în afara propriei sale ființe.

14. Această forță a vieții (sau această iubire) îți permite să intri în contact cu acele ființe care îți seamănă şi care au acelaşi ordin de mărime ca şi tine. De pildă, ea îți este suficientă pentru a satisface circa zece femei de-a lungul câtorva ani. Dacă ai încerca însă să faci acelaşi lucru cu câteva sute sau chiar mii de femei, încercând să le satisfaci măcar pentru o singură oră, tu nu ai reuşi acest lucru, chiar dacă ai face apel la întreaga ta putere. Nu ai face decât să cazi într-o epuizare totală, sufocându-te din cauza propriei tale nebunii!

15. Rezultă că ființa umană nu poate iubi decât ceea ce se află în limitele volumului său. Dacă cineva doreşte să depăşească aceste limite, el seamănă cu cel care, pentru a deveni înțelept, rupe toate crengile copacului cunoaşterii, nereținând pentru el decât câteva mlădițe nesemnificative. El nu ştie nimic şi nu este bun de nimic!

16. Iar tu ne pretinzi să îl iubim pe Dumnezeu cel infinit, ba chiar mai presus de orice altceva!

17. Cum am putea face acest lucru, te întreb? Tu chiar crezi că poți ilumina şi încălzi pământul ținând o torță în mâini? Ştii foarte bine că acest lucru este imposibil!

18. Cum crezi tu că poți cuprinde Divinitatea în pieptul tău, încălzind-o şi penetrând-o cu lumina ta, adică extinzându-ți iubirea asupra Ei?

19. Dacă ai avea măcar un singur atom de bun simț, ți-ai da seama într-o singură clipă de nebunia ta şi de ceea ce ai încercat să ne convingi!

20. De aceea, te rog să dai curs obiecțiilor mele cât se poate de clare şi să preconizezi alte măsuri în ceea ce ne priveşte. Sper că nu va trebui să plătim cu capul pentru ceea ce am spus!”

Capitolul 9

Stânjeneala lui Ohlad şi sfatul miniştrilor săi. Întreruperea dezbaterii

(5 decembrie 1843)

1. Ohlad nu a ştiut ce să răspundă la obiecțiile purtătorului de cuvânt al consilierilor. De altfel, suferea de o incapacitate din naştere care îl împiedica să se exprime dacă avea vreun dubiu cât de mic. De aceea, îi era cu atât mai greu să îi dea replica unui adversar atât de critic ca cel de față.

2. Miniştrii săi au remarcat stânjeneala sa şi s-au îndreptat către el. Purtătorul lor de cuvânt i-a spus: „Ohlad, nu-ți pierde capul pentru nimic!

Vezi tu, aceşti oameni sunt la fel de orbi ca şi cârtiţele, aşa că sunt incapabili să distingă noaptea de lumina zilei. De aceea, este inutil să le mai vorbeşti.

3. Orgoliul pe care îl au datorită raţiunii şi inteligenţei lor, care îi face să creadă că pot înghesui într-un sac liberul arbitru şi iubirea, îi face incapabili să înţeleagă o învăţătură atât de elevată ca a noastră.

4. Ei seamănă cu nişte crisalide care, odată închise în coconul lor, se izolează singure de orice aport de lumină.

5. Chiar dacă, cu timpul, prind din nou viaţă şi se transformă în nişte fluturi frumoşi, ele rămân o apariţie foarte tristă! Avem în faţă o mulţime de oameni superficiali, care nu au muncit în viaţa lor şi care, la fel ca şi fluturii, îşi vântură ideile frumoase în faţa oamenilor, depunând astfel ouă din care vor ieşi în cel mai scurt timp o grămadă de omizi dezgustătoare şi extrem de distructive, care vor roade rapid toate vlăstarele vii ale vieţii spirituale!

6. De aceea, îţi propun să lăsăm aceste crisalide oarbe şi lipsite de adevărata inteligenţă să plece cât mai curând posibil. Ne va fi cu siguranţă mai bine fără ele, căci în mijlocul nostru străluceşte la ora actuală soarele etern şi viu al spiritului! Sub efectul căldurii sale, aceste crisalide s-ar putea dezvolta, depunând apoi în culturile noastre ouăle lor distructive!

7. Nu are sens să ne mai pierdem timpul cu aceşti nebuni. Cel mai bine este să-i lăsăm să plece cât mai curând posibil. Nu au decât să urmeze direcţia vântului, care îi va împinge de colo-colo. căci viermii nu cunosc decât iarba care le convine şi pe care o devorează cu aviditate!”

8. Purtătorul de cuvânt al consilierilor nu s-a lăsat mai prejos şi a spus: „Da, atât timp cât oamenii vorbesc în doi peri, ca aceştia, ei nu pot coabita sau rămâne împreună! Ei propovăduiesc umilinţa, dar sunt mai orgolioşi ca un păun cu coada desfăcută! Haide mai bine să plecăm şi fii convins că vom găsi undeva iarba care este pe gustul nostru!”

9. Oratorul din rândul celor zece miniştri i-a replicat: „Foarte bine, duceţi-vă, căci pe câmpul nostru nu creşte nici o iarbă pentru voi!

10. Oameni cărora le-am promis atâtea binefaceri dacă vor accepta să recunoască legile noastre uşoare şi care ne vorbesc pe acest ton nu au ce căuta în mijlocul nostru, căci noi ştim că Dumnezeu a organizat inima noastră la fel ca ochiul, care este mult mai mic decât imensa creaţie pe care o cuprinde cu vederea, ceea ce nu îl împiedică deloc să o contemple! Acest proces nu depinde în nici un fel de volumul său, ci exclusiv de *voinţa* celui care poartă în inima sa viaţa!

11. Haide, duceţi-vă, căci nu mai aveţi ce căuta aici! Vă acordăm trei zile pentru a vă aduna toate lucrurile de care aveţi nevoie, dar nici o clipă în plus!

12. Înţelegeţi ce vă spun şi acţionaţi în consecinţă!”

Capitolul 10

Cei 99 de consilieri îşi recunosc greşeala. Simplitatea Cuvântului Divin este piatra de care se împiedică eroul raţiunii. Recent convertitul Danel devine frate bun cu Ohlad

(6 decembrie 1843)

1. Aceste cuvinte au avut darul de a produce o schimbare majoră în starea de spirit a consilierilor. Îndeosebi analogia dintre ochi şi inimă a avut efectul unui curent electric care le-ar fi trecut prin membre, prin vine şi prin coloana vertebrală.

2. Atins de acest fior, principalul orator din rândul consilierilor s-a întors către restul adunării şi s-a adresat astfel colegilor săi: „Fraților, ascultați-mă! Discursul puternicului mesager devenit între timp prim ministru al lui Ohlad, cel care a fost uns rege asupra noastră de către Dumnezeu însuşi, mi-a arătat eroarea gravă în care mă aflam.

3. Mi-am dat în sfârşit seama care este adevărata noastră poziție, cu toată rațiunea şi cu toată inteligența noastră. Acest lucru a fost suficient pentru a înțelege că în ceea ce priveşte aspectele spirituale şi divine, suntem într-adevăr complet orbi.

4. În plus, suntem deopotrivă surzi şi la fel de proşti ca noaptea! De aceea, ar fi un act de justiție să fim alungați în mod ruşinos din acest oraş în care am domnit ca nişte seniori o vreme atât de îndelungată. În ceea ce mă priveşte, acest lucru este cu atât mai echitabil cu cât recunosc că am fost întotdeauna opozantul cel mai încăpățânat al oricărei idei cu adevărat spirituale şi divine.

5. Care dintre noi nu-şi mai aduce aminte de cei doi consilieri veniți de pe înălțimile sacre, care au pretins că sunt muncitori, devenind în scurt timp şefi de şantier ai tuturor marilor noastre construcții? Când ne-au părăsit, ne-au dat acelaşi sfat: să ne întoarcem fețele către Dumnezeu, unicul Domn atotputernic al cerului şi al pământului…

6. Cuvintele lor ne-au intrat pe o ureche şi ne-au ieşit pe cealaltă, îndeosebi în cazul meu. Am preferat cu toții să îi lăsăm să plece pe aceşti oameni care au jucat un rol atât de important în viața noastră, mai degrabă decât să recunoaştem veridicitatea mesajului lor divin şi plin de înțelepciune!

7. De foarte mult timp, ne-am încăpățânat să refuzăm tot ce venea de la Dumnezeu, folosindu-ne în acest scop de rațiunea şi de inteligența noastră. De aceea, nu merităm astăzi decât să fim alungați din acest oraş în ziua care ne-a fost fixată!

8. În ceea ce mă priveşte însă, eu ştiu foarte bine ce am de făcut: voi părăsi aceste locuri ca un penitent care se căieşte! Voi, ceilalți, puteți face orice doriți. Fie ca voința nemărginită a lui Dumnezeu cel atotputernic să ne însoțească pe toți!”

9. După acest discurs, el s-a întors din nou către Ohlad şi către miniştrii săi, rugându-i într-o manieră emoționantă să îi ierte încăpățânarea şi mulțumindu-le pentru că i-au făcut cunoscute aceste principii divine care au produs în el o trezire atât de profundă. După care s-a îndreptat către ieşire.

10. Ohlad i-a strigat însă din urmă: „Danel, adevăr îți spun: acum, că te-ai schimbat atât de profund, poți să rămâi liniştit. Căci Domnul te-a primit la pieptul Lui, de vreme ce ți-a acordat o asemenea grație. Cu atât mai mult te voi primi eu însumi la pieptul meu!

11. Eu nu doresc să vă izgonesc pe voi, fraților, ci numai încăpățânarea voastră. Dacă sunteți dispuşi să renunțați singuri la ea, nu mai are nici un rost să plecați din cauza păcatului vostru. Este suficient să renunțați la el.

12. Atunci când un frate îşi izgoneşte un alt frate, el se torturează singur. Departe de mine această intenție!

13. De aceea, te rog, rămâi, şi convinge-i şi pe frații tăi să rămână; căci avem multe lucruri de făcut împreună!"

Capitolul 11

Danel îşi convinge tovarăşii să rămână. Opoziția lui Midehal, regele fictiv. Umilirea şi convertirea lui

(7 decembrie 1843)

1. Fericit să audă propunerea lui Ohlad, Danel i-a promis acestuia că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-şi converti tovarăşii.

2. În continuare, el s-a întors către ceilalți consilieri şi le-a vorbit despre grația lui Dumnezeu într-o manieră atât de convingătoare încât i-a convertit pe toți, cu excepția unuia singur.

3. Acest ultim opozant nu era altul decât fostul rege de fațadă al consilierilor. Pus în fața pierderii puterii sale iminente, el a simțit pentru prima oară dorința imperioasă de a continua să domnească asupra oamenilor.

4. Căci, în calitatea sa de rege fictiv, el se bucura de tot felul de însemne regale, care îi plăceau mai presus de orice. Iar acum era silit să abdice, fapt deosebit de dezagreabil pentru el!

5. Din toate aceste motive, el a început să se gândească ce ar putea face pentru a-şi recâştiga demnitatea pierdută.

6. Danel şi-a dat seama ce se întâmplă şi s-a pregătit să se repeadă asupra lui, dar unul din cei zece miniştri i-a spus:

7. „Este suficient că am reuşit să convertim 98 dintre voi. Să-l lăsăm în plata Domnului pe acest măgar! Căci cel care nu doreşte să îşi *conducă*

frații cu ajutorul forței naturale, morale şi spirituale, ci doar să-i *domine* ca urmare a orgoliului şi a dorinței sale avide de putere, nu este decât un măgar incapabil să îşi dea seama că frații săi l-au demascat de multă vreme, plasând pe capul său coroana prostiei!

8. Adevăr îți spun: trecerea timpului nu va schimba nimic în cazul acestui om, căci prostia lui este la fel de dură ca şi piatra!

9. Chiar dacă munții s-ar face fărâme şi pământul s-ar cutremura precum frunzele unui copac în timpul furtunii, chiar dacă soarele s-ar întuneca şi stelele ar cădea pe pământ, acest om va rămâne neclintit în prostia lui!

10. Căci măgarul nu se teme de ghearele ascuțite ale tigrului, şi nici de colții săi însetați de sânge. El ştie că cel care i-ar face un rău cât de mic ar muri apoi de ruşine.

11. Într-adevăr, prostia este întotdeauna respectată, chiar de către părintele răutății şi al minciunii, iar măgarul nu are de ce să se teamă de furia acestuia. Până şi Satan ştie ce înseamnă ruşinea, motiv pentru care nu se încurcă niciodată cu măgarii!

12. Lasă-l aşadar pe acest măgar să rămână singur pe tronul lui şi să domnească asupra muştelor şi asupra țânțarilor dintre cei patru pereți ai odăii sale. Îi vom pune pe capul pleşuv şi albit de vreme o coroană cât mai splendidă!

13. Iar atunci când vocea lui puternică de suveran va răsuna în interiorul palatului, repetând fără încetare aceleaşi cuvinte, le vom spune servitorilor noştri să îi ducă o masă cât mai copioasă!

14. Aşa vom face! Fie ca regele nostru să îşi petreacă tot timpul punându-şi burta la cale, dormind şi vânând muşte!"

15. Această satiră l-a scos din minți pe falsul rege, care a început să urle din toți bojocii.

16. Ministrul-orator l-a prins atunci de urechi şi, folosindu-se de forța sa miraculoasă, l-a tras de ele, alungindu-le, până când au devenit nişte veritabile urechi de măgar. După care i-a spus: „Iată-ți coroana! Îți vei primi în scurt timp şi tronul!"

17. Aceste cuvinte au avut un efect imediat asupra regelui fictiv, al cărui nume era Midehal. El a devenit pe loc umil şi s-a convertit. Ca o pedeapsă spre aducere aminte, el a fost nevoit să îşi păstreze însă urechile de măgar încă trei ani.

18. Povestea a făcut turul întregii regiuni şi a ajuns chiar să fie relatată pe înălțimile sacre. Întreaga populație a aflat că regele de fațadă avea urechi de măgar, legenda transmițându-se apoi mai departe, de-a lungul

a numeroase generații, fiind amplificată în bună parte și de fantezia dezlănțuită a oamenilor[1].

Capitolul 12

Discursul fratern adresat de Ohlad lui Danel. Cei 110 oameni adunați ajung la o concluzie unanimă

(9 decembrie 1843)

1. Ohlad s-a întors atunci din nou către Danel şi i-a spus:

2. „Ei bine, prietene şi frate, după cum vezi, s-a convertit şi Midehal, ținând cont că ministrul meu i-a alungit urechile prin puterea lui Dumnezeu, făcând să iasă astfel în afară prostia lui interioară. Am atins astfel un prim obiectiv respectabil, în acord cu voința divină!

3. Mai există însă şi restul populației, care continuă să zacă scufundată în întunericul cel mai deplin, deopotrivă în acest oraş cu întinsele sale cartiere şi în oraşele limitrofe, Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munia şi Tiral, ca să nu mai vorbim de celelalte oraşe vasale.

4. Nu depinde decât de noi să îi convertim pe oamenii din aceste oraşe şi din satele învecinate, respectiv din toate regiunile locuite de oameni. Aşa cum ştiți cu toții foarte bine, pretutindeni domnesc idolatria şi ateismul cel mai deplin!

5. Responsabilitatea ne revine în principal nouă, motiv pentru care avem datoria să răspândim lumina în rândul acestor oameni, cu atât mai mult cu cât noi înşine suntem cei care le-am furat-o până acum.

6. Domnul însuşi ne-a deschis calea prin intermediul teribilei furtuni de foc. Nu mai rămâne decât să ne folosim de această ocazie, folosindu-ne cu înțelepciune de ea, întru slava Celui care ne-a acordat imensa grație de a reaprinde în noi lumina eternă a Vieții, care era stinsă în inimile noastre.

7. Pentru a putea răspândi din nou această lumină în rândul oamenilor, va trebui să ne ducem cu toții în templele Domnului. Acolo vom fi întăriți şi vom obține întreaga putere de care avem nevoie.

8. Spiritul lui Dumnezeu va coborî asupra noastră şi ne va dărui o forță nouă. El va trezi în noi spiritul just al iubirii şi al luminii care derivă din ea. Înarmați cu aceste două mari calități, ne vom putea îndrepta către oameni, iluminându-i cu această grație venită direct de la Dumnezeu. Asupra lor va coborî astfel un spirit nou, care va face din ei copiii dragi ai Tatălui nostru preaplin de sfințenie, care ne-a ales în acest scop încă de la începuturile creației.

---

[1] Probabil că de aici se trage legenda grecească a regelui Midas, care avea şi el urechi de măgar. Intr-o altă operă a lui Lorber, *Cele trei zile petrecute de copilul Iisus la templu,* apare das regele Midas şi urechile sale de măgar.

9. Pregătiți-vă aşadar pentru ziua de mâine. Scopul nostru este să pătrundem în templu înainte de răsăritul soarelui, pentru a avea apoi suficient timp la dispoziție în vederea sarcinii sublime de a stabili o guvernare autentică a poporului în numele Dumnezeului unic care ne-a ales special pentru acest lucru, dăruindu-ne întreaga putere de care avem nevoie! Aşa să fie!”

10. După ce Ohlad a tăcut, toți cei de față au izbucnit în ovații şi toți consilierii, inclusiv fostul rege lor de paie, devenit între timp foarte umil, au început să îl slăvească pe Dumnezeu cu voce tare pentru că le-a dăruit un rege atât de bun şi de înțelept.

11. Cu toții au acceptat de bunăvoie propunerea regelui, bucurându-se din toată inima că pot începe să lucreze în via Domnului.

12. Ohlad şi miniştrii săi i-au binecuvântat, după care s-au îndreptat cu toții către vechiul castel, pe care l-au restaurat, slăvindu-L în continuare pe Domnul.

Capitolul 13

Cei 110 se duc la templu. Marea de foc şi cuvintele de liniştire ale lui Ohlad

(11 decembrie 1843)

1. A doua zi dimineața, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, Ohlad a sosit însoțit de miniştrii săi în locul în care îl aşteptau foştii consilieri şi, spre marea sa bucurie, i-a găsit pe toți îmbrăcați în haine de sărbătoare, gata să pornească spre templu.

2. Toți bărbații, toate femeile şi toți copiii erau deja adunați, iar în curtea interioară, servitorii îşi aşteptau suveranul.

3. Văzând că totul era pregătit, cortegiul s-a pus în mişcare, îndreptându-se către primul templu.

4. Când numeroasa mulțime a ajuns în curtea exterioară a templului, mii de fulgere au țâşnit din acoperişul aurit al edificiului. În acelaşi timp, cei zece miniştri le-au făcut un semn discret munților din apropiere, care au izbucnit instantaneu în flăcări ce s-au înălțat până la cer. Masa enormă de fum care se degaja din aceste flăcări a acoperit în scurt timp întregul cer.

5. Acest spectacol inedit a făcut o mare impresie asupra foştilor consilieri, care erau convinşi că până aici le-a fost!

6. Tremurând din tot corpul, Danel s-a apropiat de Ohlad şi i-a spus: „O, rege atotputernic, uns de Dumnezeu! Ocroteşte-ne şi nu ne lăsa să pierim într-o manieră atât de lamentabilă; căci forța şi puterea ta sunt înspăimântătoare!

7. Cine ar putea rezista în apropiere de tine? Cine ar putea supraviețui, fiindu-ți ție supus? Înainte să aibă timp de respire o dată, flăcările puterii tale îl vor fi și transformat în cenușă!"

8. Dar Ohlad i-a răspuns: „Termină cu prostiile! Prin acest spectacol, Domnul nu dorește altceva decât să vă demonstreze, ție și colegilor tăi, *seriozitatea* cu care abordează întreaga problemă. Dacă nu ar face acest lucru, voi nu ați fi demni să primiți acum atotputernica binecuvântare care vă va permite să îi ridicați pe oameni către lumina vieții, care vine de la Dumnezeu!

9. De aceea, renunță la această frică inutilă, care te face să tremuri, căci aceste flăcări nu reprezintă altceva decât venirea în forță a lui Dumnezeu, Tatăl nostru etern și preaplin de iubire, care vă iese în întâmpinare în focul violent al iubirii Sale infinite și preasfinte!

10. Eu și miniștrii mei nu am putea face niciodată aceste flăcări să țâșnească din acoperișul templului și din munții învecinați. Numai Dumnezeu poate face acest lucru, din iubire pentru voi, pentru a vă pregăti temeinic în vederea sosirii Sale binecuvântate în interiorul templului!"

11. Aceste cuvinte au fost suficiente pentru a-l elibera pe Danel și pe tovarășii săi de teama lor ridicolă și pentru a le da curajul necesar pentru a pătrunde în curtea interioară, iar apoi, după ce s-au umplut cu toții de umilință și de o iubire autentică, în interiorul templului.

12. Ohlad a deschis imediat poarta zidului dintre cele două curți ale templului și a pătruns în curtea interioară însoțit de întregul grup, umplut de o venerație dintre cele mai profunde. După ce a slăvit numele Domnului, el a intrat în interiorul templului, unde nu l-au putut urma însă decât miniștrii săi. Restul mulțimii a fost nevoită să rămână afară, căci numai cei inițiați aveau dreptul să pătrundă în interiorul acestui loc sacru.

Capitolul 14

Ohlad în fața altarului, aproape de Domnul

(12 decembrie 1843)

1. Odată intrat în templu împreună cu cei zece miniștri ai săi, Ohlad a căzut cu fața la pământ în fața altarului și l-a rugat pe Dumnezeu să se milostivească de cei 99 de frați ai săi, inclusiv de regele lor de paie.

2. Domnul i-a răspuns din mijlocul norului alb: „Ohlad, v-am privit, pe tine și pe frații tăi, și M-am bucurat că și-au întors inimile și sufletele către Mine. Mai am totuși încă o problemă cu ei, și această chestiune este de cea mai mare importanță pentru spiritul lor!

3. În ochii lumii exterioare, această chestiune pare justificată și oarecum inocentă; dar nu și în ochii Mei!

4. Despre ce este vorba? Ascultă-Mă!

5. Lor le place la nebunie să viziteze anumite familii pe care le cunosc, sub tot felul de pretexte, considerându-se prietenii acestora. Aceste fasmilii sunt atât de numeroase încât aproape că nu mai au timp să le invite la rândul lor la ei acasă! Nici chiar Danel, deşi este cel mai înţelept dintre ei, nu face excepţie de la această regulă nefastă!

6. Bărbaţilor le face mare plăcere să primească vizita unor tinere drăguţe şi se bucură peste măsură să le facă la rândul lor vizite.

7. Nici femeile nu se lasă mai prejos, savurând la maxim vizitele masculine pe care le primesc sau pe care le fac. Cu cât aceste vizite sunt mai frecvente, cu atât mai plăcute devin ele, şi implicit cu atât mai mare devine dependenţa de ele.

8. La drept vorbind, femeile fac mai puţine vizite bărbaţilor decât suratelor lor, dar trebuie să îţi mărturisesc că întregul cer fierbe de mânie auzind toate prostiile pe care şi le spun ele în astfel de ocazii!

9. Cu cât aceste bârfe sunt mai lipsite de bun simţ, cu atât mai mare devine plăcerea pe care le-o provoacă ele; şi cu cât comportamentul oaspeţilor devine mai extravagant, mai stupid, mai provocator şi mai ridicol, cu atât mai mult îl apreciază femeile, cultivându-i cu o ardoare din ce în ce mai mare pe aceşti oameni.

10. Aşa se face că în cadrul acestor reuniuni de salon care îmi provoacă o oroare atât de mare, femeile – deopotrivă cele tinere şi cele bătrâne – au grijă să invite diverşi tineri specializaţi în a le face curte şi în organizarea a tot felul de jocuri amuzante de societate, special concepute pentru a le face pe plac gazdelor lor feminine. Mai mult, cu cât aceste jocuri sunt mai stupide, cu atât mai apreciate sunt ele de către femei, care abia aşteaptă să le facă o nouă vizită acestor oameni.

11. Toate femeile celor 99 de fraţi ai tăi, ba chiar şi copiii lor, corespund acestei descrieri. Iar cea mai rea dintre toţi este soţia lui Danel, fapt care îmi provoacă un dezgust maxim.

12. Aş prefera să ţin un hoit în gură timp de o mie de ani decât să arunc măcar o privire de departe şi timp de o singură secundă către o creatură pasionată de compania galantă!

13. Motivul este simplu: aceasta este cea mai sigură modalitate de a corupe şi de a ucide spiritul care îşi are sursa în Mine. În timpul acestor reuniuni, femeile (dar şi bărbaţii) învaţă în maniera cea mai sigură să uite de Mine şi să se arunce în vârtejul plăcerilor lumeşti, respectiv în braţele înveninate ale Şarpelui.

14. Cine se mai gândeşte la Mine în timpul acestor reuniuni la care toată lumea joacă jocuri de societate, se amuză şi râde, ţinându-se de tot felul de cancanuri, în timp ce Eu Mă văd nevoit să le conserv viaţa tuturor?

15. De aceea, Eu blestem toate aceste vizite la care oamenii se întâlnesc exclusiv pentru a *se amuza,* şi nu pentru a discuta despre Mine şi

pentru a se instrui în ceea ce Mă priveşte. Toate aceste vizite reciproce, fie ele ţinute într-un cadru restrâns sau nu, sunt blestemate în ochii Mei, mai ales dacă la ele iau parte şi copiii, fapt care le ucide încă de la naştere grăuntele de Viaţă pe care l-am implantat în ei.

16. Du-te aşadar înapoi la fraţii tăi şi împărtăşeşte-le ce ţi-am spus. La rândul lor, ei au datoria să le explice această învăţătură soţiilor şi copiilor lor. Spune-le de asemenea că Eu nu voi acorda graţia Mea nici unui om până când nu-şi va fi făcut ordine în propriul său cămin!

17. Dacă acest rău nu va fi smuls din rădăcină, voi trimite judecata Mea asupra tuturor celor care sunt pasionaţi mai degrabă de lumea exterioară decât de graţia Mea! Amin".

Capitolul 15

Cererea absurdă a lui Ohlad. Un sfat important al Domnului: „Acolo unde mai mulţi oameni se reunesc în numele Meu, Eu Mă aflu în mijlocul lor"

(13 decembrie 1843)

1. Profund smerit, Ohlad i-a răspuns astfel Domnului: „O, Doamne, slăvit fie de-a pururi numele Tău! Facă-se voia Ta, acum şi pentru totdeauna!

2. Eu, sărman vierme în faţa Ta, care mă târăsc în praful propriei mele nulităţi, doresc să îţi pun totuşi o întrebare, Ţie, Părintelui meu preaplin de iubire, de compasiune şi de răbdare. Sper că nu Te vei supăra pe mine pentru acest lucru".

3. Domnul i-a răspuns din norul Său: „Ei bine, ridică-te şi vorbeşte! Te asigur că îmi voi apleca urechea la cererea ta!"

4. Atunci, Ohlad i-a spus: „O, Doamne, spune-mi, dacă binevoieşti: trebuie oare să nu ne mai vizităm niciodată vecinii şi să nu ne mai distrăm niciodată împreună cu fraţii şi cu surorile noastre, nici măcar într-o manieră cât se poate de respectabilă?

5. Oricum, noi nu suntem decât nişte sărmane creaturi care nu găsesc prea multe distracţii pe acest pământ arid. Dacă ar trebui să renunţăm inclusiv la vizitele reciproce pe care ni le facem şi la bucuriile noastre nevinovate, nu ne-ar mai rămâne să ne îngropăm într-o peşteră şi să murim de plictiseală!

6. De aceea, Doamne, doresc să Te rog, în numele fraţilor şi surorilor mele, să îţi modifici puţin voinţa în această privinţă! Îmi poţi indica vreo regulă, poate chiar o lege, care să permită totuşi acestor reuniuni să aibă loc?"

7. Domnul i-a răspuns astfel lui Ohlad: „Ştiam Eu că nici tu nu eşti altceva decât un măgar atins de această boală. Numai aşa se poate explica faptul că îmi ceri un lucru care contravine întru totul ordinii Mele!

8. Ascultă-Mă, om decăzut. Pe pământ cresc plante, arbuşti, copaci şi fructe care sunt fie binecuvântate, fie blestemate. Primele provin din cer, iar celelalte din infern. Fructele din a doua categorie sunt adeseori mult mai tentante decât cele din prima categorie. Nu cumva vrei să-Mi ceri: ‚Doamne, usucă Tu otrava lor ucigătoare, pentru ca noi să ne putem bucura de gustul acestor fructe, la fel ca şi de cele binecuvântate'?

9. Dar Eu îți spun: niciodată nu voi face aşa ceva! Oricum, v-am dăruit câte 30 de fructe binecuvântate pentru fiecare fruct blestemat, iar acest lucru ar trebui să vă ajungă!

10. În plus, nu ai decât să extermini complet plantele blestemate şi să plantezi în locul lor plante binecuvântate. Nu-ți este suficient acest lucru?

11. Pe de altă parte, Eu i-am dăruit deja omului un tovarăş de viață şi un ajutor (consortul său de sex opus)! Primul om de pe pământ a fost perfect satisfăcut de acest dar, iar voi doriți să aveți parte de mai mult decât primul cuplu de oameni de pe acest pământ?

12. În plus, oare nu dispune fiecare părinte de copiii lui?

13. Adam nu a avut decât o singură soție, care i-a dăruit mai târziu copii. El nu a avut servitori, şi totuşi se simțea perfect satisfăcut! De ce vă doriți voi mai mult decât a primit Adam, conform ordinii Mele?

14. O, ființe insațiabile, voi vă doriți mai mult pentru că Eu nu vă sunt suficient! Nu vă mulțumiți cu Mine, aşa că vă căutați distracția în lumea exterioară! Doriți să râdeți, să vă țineți de cancanuri şi de jocuri de societate, pentru că Eu vă plictisesc!

15. Adam era perfect mulțumit cu compania Mea, iar Eva se simțea copleşită de prezența lui Adam şi a copiilor ei. De aceea, ei au trăit întru totul satisfăcuți timp de 930 de ani (Eva cu 30 de ani mai mult) *fără* jocuri de societate! De ce vă doriți voi mai mult decât ei?

16. Având în vedere că te-am uns deja rege, îți spun un lucru, şi te sfătuiesc să îți apleci cu atenție urechea asupra lui: dacă vă veți vizita reciproc în numele Meu, aşa cum făcea Adam cu copiii săi, fiecare reuniune de acest fel va fi binecuvântată; căci acolo unde doi sau trei oameni se adună în numele Meu, Eu Mă aflu în mijlocul lor!

17. Dacă vă veți aduna însă numai pentru a vă bucura de plăcerile lumeşti, Satan se va afla în mijlocul vostru şi se va bucura de copiii lui, abuzând de ei după bunul lui plac!

18. Iar acum nu îmi mai pune întrebări, căci s-ar putea să fie ultimele pe care Mi le-ai pus vreodată. Mai bine du-te şi grăbeşte-te să îmi îndeplineşti voința! Amin".

Capitolul 16

Ohlad le transmite consilierilor voința Domnului. Danel se minunează de aparenta meschinărie a lui Dumnezeu

(14 decembrie 1843)

1. După acest discurs, Ohlad şi-a bătut pieptul cu pumnii, s-a înclinat până la pământ în fața altarului şi a ieşit afară din templu, întorcându-se la frații săi. În acest moment, Danel s-a apropiat de el, iar Ohlad i-a povestit tot ce i-a spus Domnul.

2. Danel i-a replicat: „Adevăr îți spun, dacă nu mi-ai fi povestit aceste lucruri cu o mină atât de serioasă, nu aş fi crezut niciodată că marele Dumnezeu, atât de sublim şi de sfânt, se poate coborî până într-atât încât să se ocupe de astfel de bagatele!

3. Bănuiesc totuşi că această chestiune are importanța ei, de vreme ce Domnul este dispus să ne refuze grația Lui dacă nu vom renunța la acest viciu, supunându-ne pe toți unei judecăți severe!

4. De aceea, le voi comunica celorlalți voința Domnului! În ceea ce ne priveşte pe mine şi familia mea, lucrurile sunt clare. Nu vom mai face niciodată invitații, decât în numele preasfânt al Domnului, adică aşa cum doreşte Acesta.

5. Cât despre ceilalți, nu pot garanta că vor proceda la fel".

6. Ohlad i-a spus: „Mai bine să nu ne preocupăm de acest lucru deocamdată, căci Domnul va şti cu siguranță să se descurce cu fiecare în parte".

7. După care Danel s-a întors către cei 99 de consilieri, inclusiv către soțiile şi copiii lor, şi le-a transmis voința Domnului împărtăşită lui de Ohlad.

8. Bărbații s-au lăsat imediat convinşi, dar femeile şi fiicele lor devenite deja adulte au început să se vaiete şi să plângă, proferând în sinea lor tot felul de blasfemii de genul:

9. „Este imposibil ca Dumnezeu să fi spus aşa ceva! Este cu siguranță o invenție a lui Ohlad, a celor zece magicieni veniți din munți şi a faimosului Danel, cel care îşi schimbă intențiile după cum bate vântul!

10. De ce nu ne-am lăsa iubite de cât mai mulți bărbați în timpul reuniunilor la care suntem invitate?

11. Ce rost are să ne facem frumoase şi să existăm pentru un singur bărbat?

12. De ce să nu poată fiicele noastre să cunoască un număr cât mai mare de tineri, din rândul cărora să îl poată alege pe cel pe care îl preferă?

13. La fel, de ce nu ar avea fiii noştri dreptul să poată alege dintr-un număr cât mai mare de tinere? Oare trebuie să rămână fără nici o soţie? Cum altfel ar putea face cunoştinţă cu tinerele fete dacă nu în cadrul acestor reuniuni mondene?

14. Oricum, noi nu frecventăm decât familii cinstite, care aparţin aristocraţiei şi care ne vizitează la rândul lor.

15. Dacă ne cere aşa ceva, Dumnezeu nu are cum să fie un înţelept! Dacă am face ceva rău, ar fi altceva, dar noi nu facem decât să ne distrăm în maniera cea mai inocentă din lume! Cum este posibil ca Dumnezeu să condamne comportamentul nostru?"

16. Dar Danel le-a răspuns: „O, femeilor! Văd că murmuraţi împotriva dispoziţiilor lui Dumnezeu! Oare nu ştiţi cum îi pedepseşte El pe cei care se opun voinţei Sale? Voi aveţi impresia că ceea ce v-am spus este prea meschin pentru a proveni de la Dumnezeu, ba chiar aveţi tupeul să afirmaţi că în aceste condiţii, Dumnezeu nu poate fi un înţelept!

17. O, nebunelor şi oarbelor! Cine a creat muştele şi ţânţarii, praful şi fiecare fir de păr de pe capul vostru? Aceste aspecte ale creaţiei par nesemnificative, dar Dumnezeu se ocupă de fiecare dintre ele în parte!

18. Cine ştie cel mai bine ce este potrivit şi ce nu pentru creaţia sa, dacă nu meşterul care a creat-o? Iar atunci când acest Meşter ne dăruieşte regulile de viaţă pe care ar trebui să le respectăm, nu credeţi că ar trebui să le acceptăm imediat şi să le punem în practică, cu cea mai mare recunoştinţă?

19. Dacă vouă vi se pare că răul este minimal şi derizoriu, mai ales că v-aţi obişnuit deja cu el, asta înseamnă că la fel ar trebui să i se pară şi lui Dumnezeu?

20. O, Dumnezeu nu se va supune niciodată imensei noastre nebunii. În schimb, noi, creaturile Sale, avem datoria sacră de a ne supune întru totul voinţei Sale, căci numai El ştie ce este cel mai bine pentru noi!

21. Nu este adevărat că o singură picătură de otravă poate face zece vedre de apă să devină toxice şi imposibil de băut? În schimb, dacă adăugăm o picătură de apă la zece vedre de otravă, devine oare aceasta inofensivă?

22. După cum puteţi constata, moartea este mai puternică decât viaţa, iar noi ne putem pierde cu cea mai mare uşurinţă propria viaţă! În aceste condiţii, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să respectăm regulile şi legile care ne sunt date, exact aşa cum doreşte Domnul Vieţii! Înţelegeţi ce vă spun şi terminaţi cu protestele! Amin".

Capitolul 17

Femeile îl chestionează pe Danel. Minunatul răspuns al lui Danel referitor la întrunirile mondene şi la influenţa lor nefastă asupra fiinţelor umane

(16 decembrie 1843)

1. După ce Danel a tăcut, mai mulţi tineri, precum şi un anumit număr de femei, s-au apropiat de el şi i s-au adresat astfel:

2. „Onorabil şi foarte stimat tovarăş al soţilor şi părinţilor noştri! Ţi-am ascultat cu cea mai mare atenţie discursul şi am constatat că acesta a cuprins numeroase lucruri echitabile şi corecte, dar şi destule lucruri imposibil de înţeles!

3. De aceea, dorim să te întrebăm ce ai dorit să spui atunci când ai vorbit despre picătura de otravă din cele zece vedre de apă şi invers, despre picătura de apă din cele zece vedre de otravă? Pe de altă parte, ni se pare greu de înţeles cum ne-am putea întâlni în numele lui Dumnezeu. Spune-ne mai multe despre aceste două aspecte importante, astfel încât totul să ne devină cât se poate de clar!"

4. Danel a cugetat o vreme, după care le-a răspuns: „Ei bine, ascultaţi-mă! Prin graţia Domnului care mă iluminează din sanctuarul Său, vă voi explica lucrurile astfel încât să vă devină la fel de clare ca şi lumina zilei atunci când soarele străluceşte pe cer la amiază, chiar dacă la ora actuală cerul este întunecat din cauza fumului care iese din vulcanii din apropiere!

5. Voi sunteţi ca nişte vase în care se află o apă vie şi sfântă, respectiv viaţa voastră, a cărei sursă se află în Dumnezeu. Reuniunile şi jocurile de societate sunt o otravă pentru spiritul vostru viu, căci ele vă fac să îl uitaţi din ce în ce mai mult pe Dumnezeu, din cauza bârfelor şi a plăcerilor la care vă dedaţi, adeseori cu preţul defăimării ruşinoase a altor persoane inocente, precum şi a jocurilor stupide care vă amuză atât de tare, făcându-vă să uitaţi de voi înşivă! Din cauza orgoliului stimulat de flatările celor din jur, voi ajungeţi să credeţi astfel că lumea exterioară este cauza care v-a dat naştere şi că mântuirea umanităţii depinde direct de trăncănelile şi de buna voastră dispoziţie!

6. Iată, acest comportament al vostru se opune iubirii faţă de aproape, şi deci ordinii divine, dovedindu-se implicit o otravă pentru viaţa spiritului vostru insuflat cândva de Dumnezeu, la fel ca o apă vie şi sfântă!

7. O singură picătură din această otravă (care corespunde unei mici vizite aparent inocente) corupe cu uşurinţă spiritul, care devine astfel neputincios şi slăbeşte în sufletul vostru. Lăsat liber, acesta din urmă se bucură din ce în ce mai tare de orgoliul său şi încearcă să obţină recunoaşterea propriei sale măreţii din partea celor din jur.

8. Sufletul acţionează în acest fel din cauza slăbirii spiritului otrăvit din inima sa. El nu mai este interesat de lucrurile sfinte şi sfârşeşte prin a crede că el însuşi reprezintă principiul dominant al vieţii, fapt în întregime

greşit, căci orice suflet care animă corpul vine de jos, spre deosebire de spirit, care vine de sus pentru a elibera sufletul decăzut de impuritățile sale în decursul acestei vieți pământeşti! Puțini oameni cunosc această învățătură secretă, dar extrem de importantă!

9. Această eliberare nu se poate produce decât prin grația lui Dumnezeu, care ne-o acordă numai în măsura în care nu facem tot ce ne stă în puteri pentru a ne corupe şi mai puternic spiritul, ci dimpotrivă, ne organizăm astfel viața încât să fim la unison cu voința sfântă a Celui care ne-a dăruit-o pentru a ne bucura de ea în prezentul etern.

10. Cred că v-am explicat suficient de clar la ce se referea parabola cu picătura de otravă din cele zece vedre de apă.

11. În ceea ce priveşte cazul opus, nu cred că mai trebuie să adaug mare lucru! Atunci când omul este în întregime pervertit, cum l-ar mai putea ajuta o singură picătură de adevăr?

12. Aşa cum nu poți stinge un incendiu uriaş cu o singură picătură de apă, la fel, nu poți schimba printr-un simplu avertisment o ființă coruptă de lumea exterioară.

13. Eu am lăsat deja multe picături de apă vie să curgă în inimile voastre, dar vechile voastre pasiuni continuă să mocnească în ele, căci nimeni nu le poate considera stinse. Ar fi probabil necesară o ploaie diluviană pentru ca marea voastră nebunie să se stingă! – Am fost suficient de clar?

14. În ceea ce priveşte singurele vizite justificate, care au loc în numele Domnului, cred că nu mai este necesar să vă vorbesc pe larg despre ele!

15. Analizați cu atenție aceste sfaturi şi vă veți da rapid seama cum trebuie să ne vizităm reciproc în numele Domnului! Înțelegeți ce vă spun, în numele Celui care mi-a permis să vă vorbesc aşa cum am făcut-o! Amin".

Capitolul 18

Ohlad îl laudă pe Danel pentru excelentul lui discurs şi îl invită să îi mulțumească Domnului

(18 decembrie 1843)

1. După acest discurs, Danel s-a întors către Ohlad şi i-a spus: „Frate, tu, care ai fost uns regele nostru autentic şi purtător al puterii şi al grației lui Dumnezeu cel unic, care guvernează tot ce există şi care este de-a pururi sfânt, sfânt, sfânt –, ai fost martor că le-am împărtăşit soțiilor şi copiilor noştri voința Domnului! Nu pot garanta însă că acest lucru va folosi la ceva!

2. Fie ca grația Domnului şi puterea regală care ți-a fost conferită să facă mai mult decât am putut face eu!"

3. Uimit la culme să îl audă pe Ohlad vorbind în acest fel, Ohlad i-a răspuns: „Adevăr îți spun, eu însumi nu aş fi putut vorbi mai bine decât ai făcut-o tu atunci când te-ai adresat soțiilor şi copiilor noştri, şi indirect fraților noştri!

4. Cuvintele tale au fost atât de adevărate şi de bogate în sensuri spirituale încât nu puteau proveni decât din gura Domnului.

5. Dacă astfel de argumente vor rămâne fără efect, numai judecata şi pedeapsa cea mai severă mai poate face ceva pentru aceşti oameni!

6. Sunt însă absolut convins că nu ai vorbit în zadar, iubitul meu frate! Căci am văzut cum toate ascultătoarele tale s-au interiorizat puternic, îndeosebi atunci când le-ai dat exemplul cu picătura de otravă din cele zece vedre de apă curată, şi invers!

7. Să le lăsăm acum să asimileze cuvintele tale, şi sunt absolut sigur că le vor accepta şi că se vor conforma în întregime lor atunci când spiritul care le-a animat le va lua în posesiunea sa.

8. El le-a impregnat deja cu drojdia sa. Atunci când Domnul va adăuga căldura iubirii Sale, aluatul pe care tocmai l-ai pregătit va începe să crească de la sine! Înțelegi ce îți spun?

9. Iar acum însoțeşte-mă până la poarta templului şi îngenunchează în fața sfintei prezențe a Domnului, pentru a-i mulțumi din inimă pentru imensa grație pe care ți-a acordat-o făcându-te să vorbeşti cu atâta înțelepciune. De asemenea, roagă-te Lui pentru ca efortul tău să aibă succes!

10. Eu o voi lua înainte şi voi face acelaşi lucru în fața altarului sacru, însoțit de miniştrii mei. Când Domnul te va chema, ridică-te şi intră în templu cu o atitudine de respect maxim şi cu iubirea cea mai umilă, iar Domnul îți va da indicațiile pe care va trebui să le urmezi în continuare. Iar acum, să trecem la fapte, în numele Lui sfânt! Amin”.

Capitolul 19

Cuvintele adresate de Domnul lui Ohlad şi Danel pe tema venerării juste a lui Dumnezeu. Ohlad şi Danel sunt descendenții lui Kisehel. Domnul invită toate popoarele să se căiască

(19 decembrie 1843)

1. De îndată ce a ajuns la poarta templului, Danel a căzut cu fața la pământ şi a început să se roage, aşa cum i-a recomandat Ohlad.

2. Acesta din urmă a intrat în templu şi, plin de venerație, a îngenuncheat şi el în fața tabernacolului, după care a început să se roage lui Dumnezeu în inima sa.

3. Părintele divin i-a răspuns din mijlocul norului Său: „Ohlad, îți spun, ridică-te, căci nu simt nevoia să te las să te umpli de praf în fața Mea!

4. Cel care Mă recunoaşte în inima sa, plin de iubire, Mă adoră într-o măsură suficientă, la fel ca şi cel care este plin de smerenie în sufletul său! Ceea ce faci cu corpul tău nu are nici o valoare în ochii Mei, întrucât nu reprezintă decât o ceremonie moartă care aparţine vanităţii acestei lumi exterioare şi nu simbolizează decât orbirea şi nebunia oamenilor.

5. Ridică-te, aşadar, şi du-te să-i spui fratelui tău Danel să facă la fel. După ce se va ridica de la pământ, condu-l în interiorul templului şi îi voi revela Eu Însumi ce va avea de făcut în continuare, în numele Meu!"

6. Ohlad s-a ridicat imediat în picioare şi a plecat să îi transmită lui Danel voinţa Domnului. Cei doi s-au întors împreună în templu.

7. După ce au ajuns în faţa altarului, Domnul i-a spus lui Danel:

8. „Danel, te cunosc foarte bine; tu eşti un descendent al lui Kisehel, cel care i-a poruncit lui Lameh să construiască acest templu.

9. Contrar voinţei Mele, strănepoţii lui Kisehel au coborât la şes, iar tu eşti al şaptelea membru în succesiune directă al descendenţilor săi.

10. Adevăr îţi spun: dacă tu şi Ohlad nu aţi face parte din rândul descendenţilor lui Kisehel, templul nu s-ar fi deschis niciodată în faţa voastră. Singurul motiv pentru care Mi s-a făcut o dată în plus milă de acest popor recalcitrant, astfel încât Mi-am propus să îl chem din nou la Mine, făcându-Mi cu putere auzită vocea, este faptul că voi doi sunteţi urmaşii credinciosului Meu Kisehel, uşor de recunoscut, cu toată îndărătnicia de care aţi dat dovadă la început.

11. Ohlad, te-am uns rege, iar tu Mi l-ai adus în scurt timp pe fratele tău Danel şi pe ceilalţi 98 de fraţi. De aceea, suveranitatea ta asupra acestui oraş va fi asigurată de acum înainte, atât timp cât vei continua să acţionezi urmând Cuvântul Meu. Cei zece martori care se găsesc aici vor avea datoria să te ajute întotdeauna, căci şi ei sunt descendenţii aceluiaşi Kisehel.

12. Cât despre tine, Danel, tu eşti deja uns prin cuvintele pe care le voi rosti în continuare! Pune-ţi mâinile pe fraţii tăi, pentru ca şi ei să fie consacraţi cu această ocazie!

13. După ce vom încheia această ceremonie, plecaţi în toate regiunile pământului şi propovăduiţi popoarelor adevărata căinţă. Dacă veţi obţine rezultate bune într-un loc, plecaţi mai departe şi procedaţi la fel. Dacă nu veţi obţine rezultate satisfăcătoare, pregătiţi-i pe oameni să se confrunte cu mânia Mea şi cu judecata pe care le-am promis-o, care se va abate asupra lor dacă nu se vor converti în întregime! – Iar acum, primiţi binecuvântarea Mea!"

14. După care Domnul l-a binecuvântat pe Danel cu o mână care a apărut din norul alb şi pe care au văzut-o cu toţii. În final, el i-a poruncit să treacă fără întârziere la treabă şi i-a recomandat să utilizeze fără restricţie puterea focului în cazul celor care idolatrizează această lume exterioară.

15. Danel a depus jurământ în fața Domnului că va face tot ce i-a spus, după care a plecat imediat să își îndeplinească misiunea, însoțit de Ohlad şi de miniştrii săi.

Capitolul 20

Binecuvântarea celor 98 de mesageri. Lamentările femeilor şi cuvintele de consolare ale unuia din cei zece miniştri

(20 decembrie 1843)

1. Când micul grup a ajuns în curtea exterioară a templului, toți membrii săi i-au mulțumit Domnului din toată inima şi L-au slăvit pentru bunătatea Sa nemărginită. În final, Ohlad a închis din nou templul, după care s-a îndreptat împreună cu Danel şi cu cei zece miniştri către grupul foştilor consilieri, pentru a le împărtăşi voința Domnului.

2. După ce întregul grup a aflat ce aşteaptă Dumnezeu de la ei, dându-şi consimțământul din toată inima să contribuie la această misiune, Danel şi-a pus mâinile pe ei şi cu toții au fost umpluți cu spiritul şi cu forța lui Dumnezeu, pe care L-au slăvit din toată inima.

3. În timp ce continuau să îl laude pe Dumnezeu, ei au ieşit din curtea exterioară, unde îi aşteptau cu nerăbdare soțiile şi copiii lor, cărora le-au anunțat voința divină.

4. Auzind că soții şi părinții lor urmau să plece în lumea largă, părăsindu-i pentru o lungă perioadă de timp, sau poate chiar pentru totdeauna, femeile şi copiii au început să se vaite şi să-şi smulgă părul din cap. Unele au izbucnit în plâns, altele au început să urle de-a dreptul, sau chiar să profereze blasfemii împotriva lui Dumnezeu.

5. Atunci, cei zece miniştri s-au apropiat de ele şi le-au poruncit cu toată severitatea să tacă, dacă nu doreau să fie pedepsite.

6. Aceste cuvinte imperative rostite cu o voce de tunet au avut un efect imediat asupra femeilor şi asupra copiilor lor adulți, reducându-i pe toți la tăcere.

7. Când pacea a fost astfel restabilită, unul din cei zece miniştri s-a adresat astfel protestatarilor (îndeosebi femeilor):

8. „Fiți rezonabile! Cum v-ați putea opune voinței lui Dumnezeu? Cine contează mai mult: Dumnezeu sau voi, cu marea voastră nebunie?

9. Credeți că dacă soții voştri vor îndeplini voința divină, Dumnezeu vă va abandona?

10. Singura voastră preocupare de acum înainte ar trebui să fie aceea de a vă face agreabile în fața lui Dumnezeu. În rest, nu ar trebui să vă preocupe nimic altceva, căci Domnul se va ocupa de toate, mult mai bine decât voi!

11. Dacă soţii şi părinţii voştri ar fi siliţi să nu îndeplinească voinţa lui Dumnezeu din cauza voastră, Domnul ar arunca asupra pământului focul divin şi aţi pieri cu toţii în flăcările mâniei Sale!

12. Spuneţi-mi: aţi prefera această soartă în loc să-i lăsaţi pe soţii voştri să plece şi să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu, în timp ce Tatăl vostru ceresc se va ocupa de voi?"

13. Aceste câteva cuvinte le-au readus pe femei în simţiri. Ele şi-au binecuvântat soţii şi s-au rugat Domnului să le îngăduie să se întoarcă bine sănătoşi acasă atunci când va găsi El de cuviinţă.

14. Atunci, din cer s-a auzit o voce puternică, ce a spus: „Aceasta este voinţa Mea! Ceea ce este necesar se va întâmpla!"

15. După care toată lumea s-a întors acasă, iar a doua zi consilierii s-au pregătit de plecare, însoţiţi de numeroase binecuvântări. Singur Midehal a fost nevoit să rămână în oraş, din cauza urechilor sale foarte lungi.

Capitolul 21

Cei trei ani de misionariat ai mesagerilor divini. Marele arc de triumf al recunoştinţei. Mustrările Domnului

(21 decembrie 1843)

1. Timp de trei ani, misionarii noştri au anunţat Cuvântul lui Dumnezeu în toate regiunile populate de oameni. Din când în când, ei au întâmpinat rezistenţă din partea unora dintre ei, dar de cele mai multe ori au reuşit să-i determine pe oameni să se căiască, folosindu-se de puterile lor miraculoase.

2. În ceea ce priveşte oraşul Hanoh, aici ordinea a fost restabilită într-un interval de timp mult mai scurt, chiar dacă locuitorii din cartierele rezidenţiale au dat la început dovadă de o mare încăpăţânare.

3. În cel de-al patrulea an, cei 99 de mesageri s-au întors acasă, vii şi nevătămaţi, anunţându-i lui Ohlad vestea cea bună, cum că ordinea domnea din nou pe întregul pământ.

4. Ohlad şi cei zece miniştri i-au oferit atunci un mare sacrificiu Domnului şi întreaga populaţie a oraşului a fost invitată la ceremonie.

5. Acest sacrificiu consta într-un arc de triumf uriaş, a cărui construcţie a fost poruncită de Ohlad într-un loc din afara oraşului. Înălţimea arcului era de aproximativ 100 de stânjeni (circa 188 de metri), iar lungimea şi lăţimea lui aveau aceleaşi dimensiuni. Arcul de triumf era construit din blocuri de marmură albă, frumos şlefuită.

6. Într-un singur an, această construcţie cu o alură majestuoasă a fost terminată. La fel ca în cazul templului, în vârful arcului a fost plasat un altar

din aur curat, pe care a fost ridicată o tăbliță din acelaşi material pe care era încrustat cu nestemate numele lui Iehova.

7. Mii de muncitori au lucrat la această construcție faraonică, la care au contribuit oameni din toate clasele sociale.

8. Când această operă (a cărei ridicare reprezenta în sine un act de recunoştință) a fost terminată, poporul a ieşit pe străzile oraşului. În prezența unei mulțimi imense, Ohlad şi cei zece miniştri ai săi, precum şi de cei 99 de consilieri, şi-au făcut intrarea triumfală în metropolă, lăudându-L şi slăvindu-L cu voce tare pe Dumnezeu.

9. După această sosire triumfală, a cărei splendoare a depăşit tot ce v-ați putea imagina pe pământ în aceste zile, Ohlad şi tovarăşii săi s-au îndreptat către templu şi i-au adus Domnului o ofrandă vie de recunoştință în inimile lor.

10. Dar Domnul i-a spus regelui: „Ohlad! Ai făcut un lucru pe care nu ți l-am cerut Eu, urmându-ți propriul impuls interior!

11. Mi-ai construit un arc de triumf într-un elan de recunoştință profundă, iar Eu îți spun că ai procedat corect! Dar tu ai pus numele Meu la vedere, şi aici ai greşit, căci numele Meu trebuie situat întotdeauna în zona cea mai intimă şi mai secretă a inimii!

12. De aceea, du-te şi, drept penitență pentru această greşeală, construieşte un templu asemănător acestuia chiar în vârful monumentului, astfel încât numele Meu să se găsească în final în interior. În caz contrar, vei transforma sanctuarul într-un loc al idolatriei! Haide, du-te şi fă ce ți-am spus! Amin”.

13. Plin de căință, Ohlad a ieşit din templu şi s-a apucat de treabă chiar începând de a doua zi.

Capitolul 22

Noul templu situat deasupra arcului de triumf. Începutul păgânismului. Divergențele de opinie născute din egoism

(22 decembrie 1843)

1. Într-un singur an, templul a fost terminat, fiind întru totul asemănător cu cel al lui Lameh. Locul din jurul edificiului a fost nivelat şi înconjurat cu o balustradă aurită, astfel încât vizitatorii să nu rişte să cadă de pe arcul de triumf.

2. Clădirea era magnifică şi era vizitată zilnic de mii de persoane, spre deosebire de templul lui Lameh, care era puțin frecventat, parțial din cauza fricii şi parțial pentru că nu se afla într-unul din locurile preferate de promenadă ale oraşului.

3. În următorii zece ani, un întreg oraş s-a dezvoltat în jurul arcului de triumf, fiind constituit numai din hanuri în care se cazau numeroşii pelerini, în schimbul unei sume foarte modeste, dar cu atât mai echitabile.

4. Din păcate, în timp a apărut o nouă plagă, un fel de păgânism care îi separa pe oameni, făcându-i să se certe pentru a stabili în care din cele trei temple îşi manifesta cel mai pregnant Dumnezeu grația şi iubirea Sa.

5. Nimeni nu prefera templul lui Lameh, din acoperişul căruia ploua tot timpul cu tunete şi trăsnete, ceea ce îi făcea pe oameni să se teamă pentru viața lor.

6. În templul de pe munte vânturile erau prea puternice, aşa că oamenii nu aveau senzația că Dumnezeu îşi distribuia cu prea mare generozitate grația.

7. În schimb, toată lumea adora noul templu, considerând că este de departe preferatul lui Dumnezeu. De aceea, se considera o datorie de onoare să te duci să i te închini lui Dumnezeu la acest templu!

8. În mod evident, această filozofie simplistă le displăcea profund locuitorilor din Hanoh care îşi aveau casele în jurul templului lui Lameh. Desigur, revolta lor nu avea nimic de-a face cu autenticitatea clădirii, ci doar cu slabele lor venituri rezultate din închirierea camerelor pentru pelerinii veniți la templu. Şi totuşi, ei ştiau foarte bine că Lameh a clădit acest templu în numai şapte zile, la porunca lui Dumnezeu.

9. Hotelierii care s-au stabilit în jurul muntelui pe care se afla templul înțelepciunii gândeau exact la fel: „La ce vă folosesc toate vizitele voastre la noul templu dacă rămâneți ancorați în prostia voastră? Pe muntele nostru este situat templul veritabil al lui Dumnezeu, pe care Acesta l-a vizitat de nenumărate ori şi de unde îşi revarsă înțelepciunea asupra pelerinilor pioşi! Mergeți şi îl vizitați, căci numai aici veți putea obține înțelepciunea!”

10. Ohlad şi miniştrii săi erau martorii acestui proces absurd, dar nu puteau să intervină, căci oamenii veneau în pelerinaj din toate colțurile lumii, erau foarte cucernici şi se emoționau teribil atunci când vizitau locurile sacre, slăvind numele lui Dumnezeu cel unic. De aceea, regele era nevoit să asiste neputincios la această luptă între cele trei partide ale templelor, căci din punct de vedere exterior, fiecare îşi susținea propriile drepturi.

11. Tot ce a putut face Ohlad a fost să angajeze mai mulți ghizi la noul templu, care să le vorbească cu înțelepciune oamenilor, călăuzindu-i, dar această măsură nu a reuşit să pună capăt gâlcevii.

12. Suita evenimentelor care vor urma va arăta fructele otrăvite care au apărut ca urmare a acestui dezacord.

Capitolul 23

Menținerea ordinii în Hanoh până la moartea lui Ohlad şi a miniştrilor săi. Fiul lui Ohlad devine rege şi începe să cârtească împotriva Domnului

(23 decembrie 1843)

1. Atât timp cât Ohlad şi miniştrii săi au rămas în viață, străduindu-se din răsputeri să mențină ordinea divină, împreună cu cei 99 de consilieri, totul a decurs relativ fără probleme. Totuşi, ei nu au reuşit niciodată să extirpe în întregime răul care mocnea într-un oraş de asemenea dimensiuni.

2. Dat fiind că teatrele, luptele de animale şi reuniunile galante au fost interzise prin lege, iar vizitele reciproce nu mai erau permise decât pentru a discuta despre Dumnezeu, ele au fost înlocuite cu pelerinajele religioase, care au căpătat o adevărată alură mondenă. Oamenii se foloseau de aceste ocazii pentru a-şi alunga plictiseala, fără ca altcineva să poată obiecta. Aceasta este una din perfidiile lui Satan, care se foloseşte de orice instrument pentru a-şi atinge scopurile sinistre.

3. Oricum, aşa cum spuneam mai devreme, aceasta era doar iarba rea din mijlocul recoltei bune, pe care, prin zelul şi perseverența lor, Ohlad şi miniştrii săi au reuşit să o elimine în mare parte, atât cât era posibil.

4. Din păcate, fiul lui Ohlad, care i-a succedat la tron, era mult mai neglijent decât tatăl său.

5. Ori de câte ori îl invitam, în interiorul templului, la mai multă fervoare, îmi răspundea: „Doamne, dă-mi forța miraculoasă a miniştrilor tatălui meu, care au ştiut să conducă cu ajutorul ei toate popoarele pământului, şi la fel voi proceda şi eu, făcându-le încă şi mai fericite! Totuşi, Doamne, dacă eşti de acord să îmi dăruieşti această putere, nu o face doar pentru ziua de astăzi sau pentru cea de mâine, ci dăruieşte-mi-o până la sfârşitul vieții, astfel încât să pot conduce popoarele fără ajutorul unor miniştri!"

6. Deşi îl asiguram de fiecare dată că îl voi ajuta într-o manieră miraculoasă ori de câte ori va avea nevoie de ajutorul Meu, el nu înceta să îmi solicite această forță atotputernică, sub pretextul că ea îl va face să acționeze cu mai mult zel în favoarea menținerii ordinii juste.

7. Văzând că refuz în continuare să îi dăruiesc ce îmi cerea, el s-a supărat pe Mine şi într-o zi Mi-a spus: „O, Doamne, dacă nu doreşti să îmi conferi această putere şi preferi să o utilizezi Tu Însuți în diferite circumstanțe extraordinare, deşi eu Te rog de atâtea zile să mi-o dai, atunci nu ai decât să Te urci Tu Însuți pe tron şi să domneşti asupra popoarelor! Cât despre mine, scuteşte-mă de această misiune obositoare!"

8. Văzând că se află tot timpul într-un dezacord cu Mine pentru că nu îi dăruiesc puterea miraculoasă pe care şi-o dorea atât de mult (nu atât de dragul popoarelor pe care le păstorea, ci mai mult dintr-o pasiune personală), acest descendent al lui Ohlad nu s-a preocupat decât într-o manieră extrem de superficială de treburile regatului.

9. Pelerinii au devenit din ce în ce mai numeroşi, căci locurile de pelerinaj se înmulţeau pe zi ce trece. În acest fel, fostele reuniuni de salon au fost înlocuite cu cele fals religioase.

10. Idolatria s-a generalizat astfel în scurt timp. Oamenii nu Mă mai adorau pe Mine în inimile lor, într-o manieră directă şi vie, ci se închinau cu ardoare tăbliţelor aurite cu numele Meu.

11. M-am văzut astfel nevoit să pedepsesc poporul şi pe rege trimiţându-le tot felul de molime, dar este greu să mai trezeşti un spirit care a devenit călduţ (pierzându-şi ardoarea).

12. După fiecare pedeapsă, regele venea să Mă caute în templu, dar nu pentru a-Mi implora graţia şi compasiunea, ci numai pentru a se certa cu Mine şi pentru a-Mi face tot felul de reproşuri.

13. În această perioadă, prostituţia s-a răspândit într-o manieră devastatoare, motiv pentru care M-am văzut nevoit să trimit peste oraş o mică epidemie de ciumă, în timpul căreia au murit 200.000 de persoane. Din fericire pentru restul oraşului, epidemia a rămas localizată doar într-o singură regiune a acestuia, restul cartierelor rămânând neatinse (întregul oraş număra 12 milioane de locuitori). În urma acestei noi molime, regele a venit la templu şi Mi-a spus:

14. „O, Doamne, de ce ne torturezi atât de lent? Mai bine distruge acest oraş dintr-o singură lovitură, inclusiv pe mine, şi astfel vei pune capăt mult mai rapid acestei situaţii absurde!”

15. Dacă îl pedepseam în timpul acestor întâlniri, regele îmi spunea: „Sigur, loveşte-mă! Este o onoare pentru bietul rege al Hanohului să fie lovit de însuşi Domnul şi Dumnezeul său!”

16. Dacă îi trimiteam o boală, le poruncea servitorilor să îl transporte cu lectica până la templu şi se lega de Mine într-o manieră plină de dispreţ. Din când în când, îmi promitea să Mă asculte, dar au fost şi cazuri în care M-a ameninţat pur şi simplu!

17. Într-adevăr, acest rege, pe nume Dronel, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-Mi pune răbdarea la cea mai grea încercare! L-am lăsat totuşi să domnească timp de 50 de ani, căci în afară de momentele sale de mânie, Mă iubea sincer în inima sa.

Capitolul 24

Kinkar, fiul lui Dronel, preia guvernarea regatului. Discursul de abdicare al lui Dronel, adresat Domnului. Răspunsul Domnului. Falsul legământ al lui Kinkar. Pericolele naturalismului

(27 decembrie 1843)

1. Dronel avea un fiu pe nume Kinkar, pe care l-a asociat la guvernare încă din timpul vieţii. După 50 de ani de domnie, văzând că nu a

reuşit să obțină de la Dumnezeu puterea miraculoasă pe care şi-o dorea cu atâta ardoare, el s-a adresat astfel Domnului:

2. „Doamne, timp de 50 de ani m-am încăpățânat să îi ajut pe oameni fără a ține cont de propria mea suferință. Tu ai văzut chinul meu, dar nu mi-ai sărit în ajutor! Ori de câte ori Te-am rugat să îmi conferi puterea Ta miraculoasă, *unicul* lucru care m-ar fi putut ajuta în mod eficient în acest efort, Tu Te-ai retras sau nu mi-ai dat nici un răspuns, ori m-ai amenințat şi chiar m-ai pedepsit!

3. Şi totuşi, am încercat din toate puterile mele să fac tot ce mi-a stat în puteri şi nu Te-am uitat niciodată! Mi-am iubit poporul mai mult decât propria viață, acesta fiind motivul pentru care m-am certat întotdeauna cu Tine atunci când îl făceai să sufere.

4. Acum am îmbătrânit. Mă simt slab şi foarte obosit. Tânjesc după odihnă.

5. Fiul meu mai mare, Kinkar, este un bărbat puternic, cu capul şi inima la locul lor. De aceea, îi voi înmâna lui sceptrul, coroana şi tronul meu, şi odată cu ele, şi splendorile acestui templu. Susține acest gest, Doamne!

6. Căci nu fac acest lucru în propriul meu interes, ci în interesul Tău şi al poporului meu. Cred că nu doreşti să acționezi împotriva acestui gest favorabil Ție…”.

7. Domnul i-a răspuns astfel lui Dronel: „Ascultă! Eu nu mai pot veni în ajutorul oamenilor! Ei fac ce doresc şi nu mai țin demult cont de sfaturile Mele. De aceea, le-am dăruit o libertate totală!

8. Tu ți-ai numit fiul rege prin propria ta autoritate! În consecință, el va domni asupra poporului, fără ca Eu să Mă opun. Căci nici tu nu ții vreo dată cont de sfaturile Mele, considerându-te probabil mai înțelept decât Mine, Creatorul tuturor lucrurilor!

9. Aşa cum îi acord poporului întreaga libertate, la fel ți-o acord şi ție, precum şi acestor temple. De acum înainte, îngerii Mei şi norul Meu vor dispărea pentru totdeauna din ele!

10. Aveți însă grijă ce veți face cu această libertate excesivă!

11. De acum înainte, Eu nu vă voi mai pedepsi, până când nu va suna marele ceas!

12. Atunci când va suna ceasul, după perioada de timp pe care am prestabilit-o pentru voi, ferice de cei pe care îi voi găsi activi şi care îmi vor respecta voința, care vă este binecunoscută, dar vai celor care nu o vor respecta!

13. Hanoh, ai coborât foarte jos! De aceea, asupra ta se va abate mai întâi mânia Mea! Amin”.

14. Dronel i-a împărtăşit fiului său Kinkar cele aflate de la Dumnezeu, după care i-a predat complet frâiele guvernării, recomandându-i totuşi să nu impună poporului alte legi decât cele date de Domnul prin intermediul lui Ohlad.

15. Kinkar a jurat pe numele sfânt din templu să respecte sfatul tatălui său.

16. Când el a făcut acest jurământ, Spiritul lui Dumnezeu a dispărut din templu, căci jurământul era fals, iar Kinkar abia aştepta să şi-l încalce de îndată ce tatăl său avea să moară.

17. În momentul în care Dronel a intrat din nou în templu, el a văzut imediat că altarul era gol. Cutremurat, L-a strigat pe Domnul, dar apelul său a rămas fără răspuns. De aceea, el a părăsit templul şi s-a dus să îi povestească ce s-a întâmplat lui Kinkar.

18. Acesta i-a răspuns însă: „Întreaga natură este opera lui Dumnezeu. De vreme ce Acesta nu mai doreşte să îi venerăm *numele,* ne vom închina în fața *operelor* Sale! Nu crezi că acest lucru este foarte corect?"

19. Dronel l-a lăudat pe Kinkar şi a pus astfel prima piatră de temelie a întregii idolatrii.

Capitolul 25

Regele Kinkar adună legile divine în două cărți. Dronel îşi omagiază fiul pentru acest gest

1. După un an, Kinkar s-a sfătuit cu tatăl său şi i-a spus: „Tată, ascultă-mă, mi-a venit o idee bună!

2. După cum ştii, Dumnezeu ne-a părăsit fără vreun motiv aparent, căci nici unul dintre noi nu L-a trădat! Din fericire, noi nu dorim să răspundem la rău cu rău, ci dimpotrivă, dorim să-i rămânem credincioşi, aşa cum nici o creatură nu i-a fost vreodată în întreaga Sa creație!

3. În acest scop, am adunat în decursul acestui an toate legile lui Dumnezeu şi le-am scris în două cărți!

4. Da, am trimis chiar mesageri pe înălțimile sacre! Aceştia nu au întâlnit decât oameni foarte bătrâni, - n-o să-ți vină să crezi, dar aceşti oameni i-au cunoscut personal pe legendarul prim om de pe pământ! Se pare că mai trăieşte în munți un om foarte bătrân, contemporan cu Lameh, cel care a construit cele două temple!

5. Mesagerii mei au descoperit că locuitorii din munți au o concepție de viață plină de profunzime şi au primit de la ei o carte plină cu principii divine, despre care se spune că ar fi fost scrisă de un înțelept pe nume Enoh, un om care trebuie să fi fost foarte pios, căci a trăit tot timpul în prezența vizibilă a lui Dumnezeu, fiind numit de Acesta marele Său preot.

6. Ei bine, eu am adunat toate aceste comori cu adevărat sacre şi am creat această carte, pe care o aduce servitorul meu. Ea are o lungime de trei picioare, o lăţime de două picioare şi o înălţime de un picior, şi este alcătuită din o sută de pagini create dintr-un metal foarte rezistent. Este vorba de un amestec de aur, argint şi cupru.

7. Iată, toate paginile cărţii sunt acoperite cu caractere distincte, şi nu există nici măcar un singur cuvânt care să vină de la mine, căci nu am pus în carte decât ce am învăţat de la înţelepţii din munţi şi de la şes, şi tot ceea ce corespunde legii divine.

8. După cum ştii, mă pricep de minune să mânuiesc creionul de ardezie, aşa că am reuşit să scriu această carte într-un singur an.

9. Întreaga lucrare nu tratează decât despre voinţa lui Dumnezeu în raport cu umanitatea de pe acest pământ. De aceea, ea trebuie să rămână pentru totdeauna cartea de căpătâi a puterii de stat, şi nici o altă lege nu trebuie dată oamenilor decât cea care se găseşte în această carte.

10. În continuare, îmi propun să duc această carte la templu, în decursul unei mari ceremonii întru slava lui Dumnezeu. O voi plasa apoi pe altarul cel gol şi ea va lua locul fostului sanctuar.

11. Voi numi apoi preoţi care nu vor avea altă menire decât să studieze această carte şi să instruiască poporul, transmiţându-i principiile din ea.

12. Cartea se va numi „Scrierea sfântă” *(sanah scritt)* şi „Mântuirea voastră” *(Seant ha vesta).*

13. Orice om care va îndrăzni să schimbe vreun cuvânt din această carte sau să modifice principiile existente va fi pedepsit cu moartea.

14. Mai am în pregătire şi o a doua carte, în care voi menţiona toate actele lui Dumnezeu şi regulile de comportament pe care le-a instituit El. Am scris deja o mie de pagini din această carte, cu ajutorul lui Arbial (lucrătorul specializat în scrierea pe metal), care se va numi „Istoria sfântă a lui Dumnezeu” *(Seant hiast elli).* Ce zici, tată, de ce am realizat în această perioadă?”

15. Auzind aceste cuvinte, Dronel s-a bucurat şi a spus:

16. „Adevăr îţi spun: tu ai făcut mai mult pentru Dumnezeu într-un singur an decât am făcut eu în 50. Sunt convins că El te va binecuvânta pentru acest lucru aşa cum nu l-a binecuvântat nici măcar pe tatăl meu, Ohlad. Căci nici el, nici eu nu ne-am ocupat deloc de munţii sacri!

17. Lăudat fie Domnul, Dumnezeul nostru, dar şi tu, fiul meu multiubit, care te-ai dovedit astfel demn de acest regat atât de mareţ! Amin”.

Capitolul 26

Cartea legii a lui Kinkar este plasată pe altarul templului. Kinkar – „demnitarul lui Dumnezeu” pe pământ. Decadența spirituală a orașului Hanoh

(30 decembrie 1843)

1. Aceste elogii l-au flatat teribil pe Kinkar, pe care l-au bine dispus peste măsură. De aceea, chiar a doua zi el a dispus transportarea cu mare pompă a cărții legii în interiorul templului, pentru a o depune pe altar.

2. Kinkar a dispus apoi numirea a o sută de preoți considerați foarte culți și care au fost prezenți în timpul ceremoniei de transfer. Datoria lor strictă era de a citi și de a studia continuu această lucrare, astfel încât să poată vorbi în permanență poporului despre înțelepciunea divină.

3. Desigur, Kinkar s-a autonumit mare preot și le-a impus celor din jur un respect cvasi-divin.

4. Printre titlurile sacerdotale pe care și le-a acordat singur se numărau: „Mare demnitar al lui Dumnezeu pe pământ”, „Cunoscătorul voinței divine în ceea ce îi privește pe oameni și cunoscătorul înțelepciunii secrete a lui Dumnezeu”, „Plenipotențiarul lui Dumnezeu” și „Fiul cerului”.

5. Nimeni altcineva nu avea dreptul să își atribuie întâietatea într-un domeniu oarecare, căci primele o sută de poziții erau rezervate exclusiv pentru demnitățile sale. De altfel, nu îi era suficient să fie numit cel mai demn, etc. Oamenii aveau datoria să îl considere *singurul* om demn, *singurul* înțelept, și să îl salute plecându-se cu umilință până la pământ, ca și cum ei ar fi fost nimic prin comparație cu el.

6. Pe scurt, transferul cărții în interiorul templului i-a luat complet mințile lui Kinkar. Când, după zece ani, a terminat și „Istoria lui Dumnezeu”, pe care a transportat-o de asemenea într-un cufăr de aur la templu, el și-a ieșit complet din minți!

7. Preoții pe care îi numise și care îi cunoșteau slăbiciunea i-au atribuit titlurile cele mai neverosimile, care depășeau orice imaginație.

8. Așa se face că marele său nume sacerdotal a fost înscris cu litere mici pe o bandă de metal cu o lungime de 1100 de stânjeni (circa 550 de metri).

9. Această bandă putea fi rulată și era păstrată în templu ca obiect sfânt, în fața căruia toată lumea trebuia să se închine cu venerație.

10. În timpul marilor festivități religioase, banda era derulată în spirale și aranjată în jurul templului, și fiecare din cei o sută de preoți trebuia să citească 11 stânjeni din numele gigantic care era gravat pe ea.

11. Kinkar mai avea și alte nume (titluri), mai puțin lungi, care erau și ele înscrise pe benzi de metal identice.

12. Aceste nume ceva mai scurte trebuiau citite săptămânal, necesitând trei zile pentru a fi enunțate, în timp ce numele cel lung în

integralitatea lui necesita o săptămână întreagă (căci, aşa cum spuneam, banda cea lungă de 1100 de stânjeni era scrisă cu caractere foarte mici).

13. Aceasta era starea oraşului Hanoh după numai 20 de ani. Nu cred că este greu de înțeles pentru cineva de ce acest mare oraş se îndrepta cu paşi repezi către pierzania sa.

Capitolul 27

Înțelepciunea învățată de Kinkar. Înflorirea invențiilor şi artelor. Orbirea şi cultura blestemată a hanohienilor

(2 ianuarie 1844)

1. Văzând că zelul său literar a reuşit să arunce un întreg popor într-un veritabil delir al venerației, regele s-a gândit intens ce ar putea face pentru a creşte şi mai mult în ochii supuşilor săi.

2. Era un spirit ingenios şi avea multe cunoştințe dobândite în timpul copierii celor două cărți. De aceea, îi era uşor să inventeze tot felul de lucruri.

3. În câțiva ani, Hanohul s-a umplut de invenții şi de artificii de toate felurile, căci zelul regelui îi stimula şi pe alții să îl imite. Locuitorii oraşului nu se mai gândeau la altceva decât să inventeze ceva nou, pentru a depune apoi noua invenție la picioarele suveranului lor.

4. Oraşul Hanoh (la fel ca şi celelalte oraşe din jur) s-a umplut astfel cu tot felul de construcții mecanice dintre cele mai extraordinare, despre care posteritatea nu a păstrat nici o dovadă.

5. Oamenii au inventat maşinării care puteau îndeplini diferite funcții, cum ar fi: trasul, împinsul, aruncarea, presarea şi ridicarea, fapt care le permitea să realizeze lucruri pe care societatea modernă nu şi le poate nici măcar imagina (de altfel, acest lucru este de preferat).

6. Aceşti oameni au creat maşinării care le permiteau să arunce proiectile de 50.000 de kilograme la o distanță de o leghe cu o forță absolut terifiantă, în cadrul cărora electricitatea juca rolul principal. Ei au reuşit să perfecționeze atât de mult această invenție încât au realizat cu ajutorul ei lucruri îngrozitoare.

7. Au inventat de asemenea praful de puşcă şi armele de foc, pergamentul şi hârtia. Cunoşteau puterea vaporilor de apă şi o foloseau cu mult succes pentru invențiile lor.

8. Pe scurt, în materie de invenții şi de artificii tehnice, Hanohul şi oraşele învecinate se aflau cu o mie de ani înaintea epocii actuale. Oamenii acelor vremuri au realizat toate aceste lucruri într-un interval de timp destul de scurt.

9. De pildă, sistemul optic nu reprezintă exclusiv o invenție a epocii voastre. Hanohienii au reuşit şi ei să construiască instrumente uriaşe de mărire. Ei au reuşit chiar să descopere mult mai multe aplicații ale ştiinței aerostatice (ştiința echilibrului atmosferic) decât au reuşit oamenii din epoca modernă (n.n. 1844). În plus, apreciau foarte mult muzica, şi asta încă din timpul lui Lameh.

10. Nimic nu-i făcea lui Kinkar o plăcere mai mare decât o nouă invenție. Aşa se face că asupra oraşului Hanoh s-a abătut o adevărată ploaie de descoperiri noi, fără a mai pune la socoteală îmbunătățirea celor mai vechi.

11. Artele frumoase erau de asemenea foarte cultivate, fapt care a transformat în scurt timp Hanohul într-un uriaş palat magic. Kinkar se considera deja un fel de zeu pe pământ, situație la care a contribuit din plin şi tatăl său, care încă mai trăia la acea vreme.

12. Kinkar nu înceta să repete: „Dacă am fi continuat să îl venerăm pe Dumnezeu în aspectul Său transcendent şi insondabil, ne-am afla şi la ora actuală în primul nostru stadiu de evoluție. De îndată ce am început însă să îi venerăm operele, am ajuns aproape la fel de puternici ca El, căci şi noi suntem nişte creatori, ba chiar mai inventivi decât El!”

Capitolul 28

Bogăția uriaşă acumulată de oraşul Hanoh şi consecințele ei. Moartea lui Kinkar. Fiul lui, Japell, îi succede la tron. Legile şi politica noului rege

(3 ianuarie 1844)

1. Este inutil să mai menționez că toate aceste invenții au favorizat comerțul dintre hanohieni şi celelalte popoare. Nu este de mirare că oraşul a ajuns la un grad de prosperitate fără precedent şi că toți locuitorii săi trăiau într-un fast nebun.

2. Consecințele unei bogății atât de mari nu sunt însă întotdeauna foarte aparente de la bun început.

3. Care sunt în general consecințele opulenței excesive? – Vom vedea în cel mai scurt timp.

4. Consecințele naturale ale bogăției excesive sunt: setea de putere, împietrirea inimii față de cei săraci şi nevoiaşi, un apetit din ce în ce mai mare pentru satisfacerea plăcerilor trupeşti, dorința de confort şi de lux, la care se adaugă uzura, avariția, invidia, ura, mânia, uitarea de Dumnezeu, excesele alimentare, desfrâul, idolatria, furturile, violurile şi moartea. Toate aceste lucruri reprezintă consecințele naturale ale bogăției în exces.

5. Ce credeți? Şi-au făcut ele apariția în Hanoh? – Atât timp cât Kinkar a continuat să vegheze asupra oraşului, aceste vicii au rămas

ascunse. După 43 de ani de domnie, Kinkar şi-a găsit însă moartea violentă din cauza unui experiment cu o maşinărie, iar la tron i-a succedat fiul său, Japell. Aproape peste noapte, întreaga ordine din Hanoh a fost dată peste cap.

6. Pe cât de inventiv era spiritul tatălui său, pe atât de talentat era Japell în politică. Şi la ce nu se pretează un politician abil pentru a-şi atinge scopurile?

7. Japell a permis toate viciile, dar sub un anumit control al autorităţilor. De pildă, furtul era permis, dar numai până la o anumită sumă. Exista însă şi o pedeapsă: dacă hoţul era prins de victima sa, aceasta din urmă avea dreptul să îl pedepsească după bunul ei plac.

8. Această lege a condus într-un timp destul de scurt la apariţia unor hoţi extrem de rafinaţi, fapt care îi silea pe locuitorii de la oraşe şi sate să se afle într-o stare de vigilenţă continuă. Pe de altă parte, hoţul care fura de la un preot, de la un funcţionar de stat sau de la rege era pedepsit cu moartea.

9. În aceste condiţii, hoţia a devenit legală, dar părţile vătămate aveau propriile lor drepturi de a se apăra. În ceea ce îi privea pe hoţi, aceştia erau obligaţi să verse o treime din câştigurile lor la trezoreria statului; în caz contrar, ei îşi pierdeau pentru totdeauna dreptul de a mai fura. Fiind autorizaţi direct de rege să îşi facă meseria, hoţii au ajuns un fel de nobilime locală, asemănătoare cavalerilor-hoţomani care existau în Iudeea la scurt timp după naşterea Mea pe pământ. Hoţii nu erau consideraţi nişte proscrişi şi toată lumea avea dreptul să fure.

10. În continuare, regele a proclamat o lege prin care le dădea libertatea să facă ce vor tuturor tinerelor aparţinând burgheziei. În consecinţă, fiecare bărbat avea dreptul să se culce cu aceste tinere, în locul care i se părea potrivit. Părinţii bogaţi avea însă posibilitatea să cumpere titluri nobiliare care se prelungeau pe durata unui an, caz în care fiicele lor erau protejate (dar numai pentru intervalul de timp respectiv). Dacă tatăl nu îşi prelungea titlul nobiliar, fiica sa redevenea liberă. Acest monopol i-a adus regelui câştiguri enorme.

11. Burghezii care cumpărau titluri nobiliare mărunte timp de zece ani la rând puteau face cerere în cel de-al unsprezecelea an pentru un titlu aparţinând marii nobilimi, care îi costa, desigur, de zece ori mai mult.

12. Orice supus al regelui care dorea să îi vorbească acestuia trebuia să fie foarte concis, căci nu avea dreptul decât la zece minute gratuite. Odată depăşit acest termen, el trebuia să îi plătească suveranului pentru fiecare cuvânt rostit câte o jumătate de kilogram de aur.

13. Veţi afla în continuare ce alte măsuri a mai luat Japell pentru a pune mâna pe toate bogăţiile Hanohului.

Capitolul 29

Şcolile şi teatrele publice din Hanoh. Sistemul de spionaj al lui Japell. Susţinerea săracilor prin intermediul politicii. Iubirea şi politica – doi poli perfect opuşi

(4 ianuarie 1844)

1. Încă din timpul domniei lui Ohlad, Hanohul avea un sistem de şcoli publice, care au fost perfecţionate de Dronel şi mărite de Kinkar, care a construit noi şcoli în oraşele vecine.

2. Japell a fondat mai multe sute de şcoli elementare în care erau predate public diferitele arte, precum dansul, muzica, sculptura, pictura şi nataţia. Elevii erau învăţaţi inclusiv zborul acrobatic cu ajutorul instrumentelor aerostatice, precum şi echitaţia pe cai, măgari, cămile şi elefanţi. Nu lipseau lecţiile de scrimă, trasul cu arcul şi tirul cu armele de foc inventate de Kinkar.

3. Pentru toate disciplinele citate mai sus şi pentru numeroase altele, pe care nu le-am amintit, Japell a ridicat edificii şcolare pretutindeni în imensul său regat. Rezultatul a fost un mare număr de artişti şi sportivi care aveau rolul să amuze poporul în teatre şi circuri, remuneraţi în mod corespunzător. O treime din câştigurile lor intra, desigur, în vistieria statului, sub pretextul că regele a construit toate şcolile în care aceste arte erau predate, dând astfel ocazia tinerilor să înveţe toate aceste lucruri utile (de altfel, ei trebuiau să plătească inclusiv pentru anii de şcoală).

4. În acest fel, Japell a dat o dublă lovitură: a câştigat alte sume uriaşe de bani şi a reuşit să-i facă pe oameni să mai uite de presiunile la care erau supuşi. El le-a oferit în permanenţă spectacole extrem de variate, fapt care s-a dovedit un mare atu politic, căci poporul a început să i se închine de parcă ar fi fost un zeu pe pământ.

5. Nu există o cale mai sigură de a imbeciliza complet un popor, făcându-l complet insensibil la constrângerile la care îl supui decât să-i oferi mii de spectacole şi de ceremonii. În oameni se trezeşte astfel dorinţa de distracţie, care îi face să decadă complet la stadiul de animale, făcându-i să privească lumea ca viţelul la poarta nouă.

6. Aceasta a fost una din marile reuşite ale politicii abile duse de Japell.

7. În Hanoh şi în oraşele învecinate mai existau destui gânditori înzestraţi cu raţiune care nu uitaseră de numele Meu, dar aceştia nu aveau dreptul să le vorbească semenilor lor despre Mine. Japell a împânzit regatul cu spionii săi şi chiar a reuşit să corupă pe mulţi dintre aceşti gânditori rafinaţi prin intermediul producţiilor sale artistice, care erau cu adevărat remarcabile. Ei au ajuns astfel să laude aceste producţii, care „făceau cinste inteligenţei umane”.

8. Între toate artele puse la dispoziţia sa, poporul prefera dansul, muzica şi acele reprezentaţii care exhibau frumuseţea umană.

9. Acestea aduceau pe scenă cele mai frumoase tinere şi cei mai arătoşi tineri, îmbrăcaţi în costume fermecătoare şi care se arătau în posturile cele mai excitante cu putinţă, în decoruri fabuloase şi pe fundalul unei muzici hipnotice.

10. După fiecare reprezentaţie, tinerii artişti de ambele sexe stăteau la dispoziţia celor desfrânaţi, în schimbul unor tarife piperate. Tinerii băieţi stăteau la dispoziţia femeilor desfrânate, iar tinerele fete la dispoziţia bărbaţilor libidinoşi.

11. Aceste stabilimente îi aduceau regelui sume fabuloase, în timp ce poporul era din ce în ce mai îndobitocit.

12. Dar evenimentul care l-a transformat peste noapte pe Japell în preferatul absolut al săracilor a fost plasarea acestora în aziluri special construite pentru ei. De aceea, pe străzile Hanohului nu erau văzuţi niciodată cerşetori, ci numai oameni care trăiau în opulenţă.

13. Desigur, sărmanii internaţi în aziluri nu erau trataţi deloc boiereşte, ci erau puşi să muncească pentru întreţinerea lor; căci iubirea şi politica sunt doi poli perfect opuşi, dat fiind că iubirea reprezintă cel mai înalt atribut al cerului, iar politica reprezintă principala calitate a infernului cel mai de jos, fiind întemeiată întru totul pe cupiditate şi pe dorinţa de dominaţie.

14. Vom vedea în continuare ce alte măsuri a luat Japell.

Capitolul 30

Politica de cucerire a lui Japell, a miniştrilor şi a preoţilor acestuia. Victoria obţinută prin viclenie a preoţilor. Noe şi apropiaţii lui i-au rămas credincioşi Domnului. Japell îi recompensează pe preoţi. Instaurarea sistemului de caste

(5 ianuarie 1844)

1. Mintea diabolică a lui Japel a descoperit rapid că pe pământ existau numeroase regiuni populate de oameni care nu se aflau sub incidenţa domniei sale. De aceea, el a deliberat cu miniştrii şi cu preoţii săi pentru a stabili cum putea cuceri cel mai uşor aceste popoare.

2. Miniştrii l-au sfătuit să folosească forţa militară, dar preoţii i-au sugerat cu viclenie să le trimită emisari acestor popoare.

3. „Aceşti mesageri, i-au spus preoţii, vor trebui să propovăduiască marile avantaje ale oraşului Hanoh, incitându-i pe oameni – în maniera cea mai amicală – să îşi trimită delegaţii la noi. Noi vom primi aceşti delegaţi cu multă prietenie şi le vom arăta invenţiile noastre şi artele pe care le-am dezvoltat. Când vor prinde gustul acestor avantaje, îi vom invita să se integreze în marea noastră comunitate. În acest fel, poporul lor va fuziona cu al nostru, iar ei se vor bucura de toate privilegiile noastre.

4. Când aceşti delegaţi se vor întoarce acasă şi le vor povesti celor de acolo toate minunile pe care le-au văzut aici, nu va mai exista pe pământ nici măcar un singur popor care să nu îşi dorească să ni se alăture, împărtăşindu-se din splendoarea noastră.

5. Desigur, ar fi de preferat ca aceşti ambasadori ai popoarelor străine să nu descopere nici un aspect neplăcut al societăţii noastre, cum ar fi dreptul la furt şi libertatea de a jefui! De aceea, ar trebui să interzicem pentru o vreme aceste două libertăţi fundamentale ale oamenilor, evident, numai în prezenţa străinilor. În caz contrar, s-ar putea ca aceştia să fie dezamăgiţi şi să se întoarcă acasă blestemându-ne!"

6. Acest sfat viclean al preoţilor a fost întru totul pe placul regelui, care l-a pus imediat în aplicare.

7. În scurt timp, mii de emisari au fost trimişi cu diferite caravane în toate direcţiile cardinale, pentru a descoperi popoarele ascunse şi a le împărtăşi vestea cea mare.

8. Cel mai uşor le-a fost să descopere populaţiile din munţi: mai întâi copiii lui Dumnezeu, apoi horadiţii şi în sfârşit celelalte populaţii.

9. Singurele populaţii pe care emisarii lui Japell nu au reuşit să le găsească au fost sihiniţii, meduhiţii şi cainiţii, precum şi consilierii plecaţi în Egipt în epoca lui Ohlad.

10. Graţie amabilităţii şi ipocriziei, precum şi elocvenţei subtile a emisarilor, care erau în cea mai mare parte artişti ieşiţi din şcolile lui Japell, care au ştiut să îşi folosească abilităţile pentru a cuceri popoarele, acestea din urmă s-au lăsat cu uşurinţă convinse şi au trecut în scurt timp de partea Hanohului.

11. Chiar şi copiii din munţi s-au predat, cu excepţia casei lui Lameh, care a murit chiar în ziua în care Hanohul şi-a trimis redutabilii săi emisari. Aşa se face că singurii care au mai rămas pe înălţimi, nelăsându-se amăgiţi de apostolii din Hanoh, au fost Noe şi cei trei fraţi ai săi, cele cinci surori ale sale şi soţia sa, care era fiica lui Muthael şi a Puristei, precum şi cei cinci copii ai lor. Acesta a fost singurul grup de oameni care i-au rămas în întregime credincioşi Domnului.

12. Japell a fost foarte încântat de această victorie şi le-a oferit preoţilor care i-au dat un sfat atât de bun privilegiul de a se bucura de o libertate deplină. În plus, i-a asigurat că el şi restul posterităţii se vor supune întotdeauna directivelor lor.

13. În decursul aceluiaşi an, preoţii au instaurat sistemul castelor, şi întregul popor a fost împărţit în diferite clase sociale. Membrii castelor erau obligaţi să respecte acest sistem, sub pedeapsa cu moartea, singura excepţie fiind, ca de obicei, răscumpărarea pe bani.

14. A fost instaurată astfel casta sclavilor, sub denumirea de „animale cu aparență umană”, o castă militară, una burgheză, una nobiliară, una a artiştilor, una a preoților, şi altele.

15. Casta sclavilor era cea mai numeroasă. Vom explica în continuare de ce.

Capitolul 31

Politica de putere a preoților. Oprimarea sclavilor. Instaurarea Inchiziției. Hanohul – infernul umanității

(8 ianuarie 1844)

1. La drept vorbind, puterea în creştere a preoților nu a fost tocmai pe placul lui Japell, căci el s-a angajat să îi asculte, din cauza avantajelor obținute de pe urma lor. Dar ce mai putea face acum?

2. Pe de o parte, preoții erau deja mult prea bine implantați în subconştientul colectiv al claselor inferioare, iar pe de altă parte, ei se pricepeau atât de bine să îi tămâieze pe nobili, cărora le-au înălțat un adevărat piedestal, încât regele nu li se mai putea opune nici bazându-se pe forța maselor, nici pe autoritatea nobililor săi. Căci atât prostimea cât şi nobilimea erau de partea preoților, în timp ce regele nu mai avea pe nimeni de partea sa.

3. Cum au reuşit preoții să obțină un prestigiu atât de mare?

4. Simplu: ei au întărit din ce în ce mai mult sistemul de caste, pe care îl instauraseră mai demult cu consimțământul regelui.

5. Atât timp cât nu au reuşit să strângă destule averi în trezoreriile lor, ei le-au dat oamenilor posibilitatea să îşi cumpere dreptul de a trece dintr-o castă socială într-una superioară.

6. Când averea preoților a devenit însă incalculabilă, ei au schimbat dispozițiile referitoare la sistemul de caste, instituind următoarele norme:

7. Nu mai era posibilă decât trecerea sclavilor în casta inferioară a burghezilor. Accesul celor din primele două caste la cele superioare era interzis, indiferent cât de mari ar fi fost sumele oferite.

8. Îndeosebi casta preoților a rămas inaccesibilă şi îmbrăcată în mister. Nici chiar Satan nu avea dreptul să tragă cu ochiul şi să îi afle secretele. Preoții au ştiut să se înconjoare de un mister atât de deplin şi de opac încât nimeni nu putea afla vreodată ce pun la cale aceştia.

9. De aceea, regele a devenit din ce în ce mai neîncrezător în preoți, sfârşind prin a se închide în palatul său şi nemaidorind să vadă pe nimeni.

10. Acest lucru nu a făcut decât să le dea apă la moară preoților, a căror dominație a ajuns astfel la apogeu.

11. Ei au dat lege după lege, ca şi cum acestea ar fi fost autorizate de rege, deşi acesta din urmă nu avea nimic de-a face cu ele. Şi astfel, casta sclavilor a fost supusă unor condiții de viață din ce în ce mai severe şi mai greu de suportat.

12. Când aceştia au început să se plângă, preoții le-au interzis dreptul de a vorbi, sub pedeapsa cu moartea. Mai mult, le-au restrâns la maxim posibilitatea de a se răscumpăra şi de a trece în casta superioară a burgheziei. Pe de altă parte, orice mic burghez putea fi condamnat şi transformat într-un sclav pentru cea mai mică abatere, caz în care toate bunurile sale erau confiscate de cler.

13. Cum credeți că trăiau însă sclavii? Exact ca nişte animale puse la lucru!

14. Nobilii şi marii burghezi cumpărau sclavii de la preoți (în mod evident, absolut goi, căci ei nu aveau dreptul să poarte haine) şi le construiau nişte staule, la fel ca pentru animale.

15. Aceşti sclavi erau legați cu lanțuri fixate de inele, din care nu erau eliberați decât atunci când trebuiau duşi la muncă.

16. Respectul de care se bucurau nobilii şi marii burghezi depindea de numărul sclavilor lor. Aşa se face că numărul celor din casta sclavilor nu făcea decât să crească în permanență.

17. Toți nobilii şi marii burghezi doreau să îşi procure un număr cât mai mare de sclavi. De aceea, comerțul cu sclavi a devenit înfloritor, fiind principala sursă de venit a preoțimii.

18. Pentru a facilita acest comerț, preoții au creat confesiunea şi un fel de Inchiziție. Cei chemați să se confeseze nu mai puteau scăpa de regulă de sclavie.

19. Nu cred că mai trebuie să insist asupra acestui subiect. La numai 20 de ani de la instaurarea sistemului de caste, Hanohul a devenit un infern al oamenilor săraci.

Capitolul 32

Rezistența opusă de preoți în fața numirii noului rege. Moartea lui Japell. Natura politicii. Noul rege de fațadă

(9 ianuarie 1844)

1. Japell a murit de inimă rea în cel de-al 25-lea an de domnie. El ar fi dorit să îl impună pe tron pe cel de-al doilea fiu al său, căci primul său născut era handicapat şi complet idiot.

2. Dar preoții au refuzat să îi îndeplinească dorința, spunându-i: „Întregul principiu al regalității depinde de primul născut, şi nu de aptitudinile acestuia de a guverna!

3. Dacă marea divinitate şi toate micile divinităţi ar fi dorit ca asupra Hanohului să domnească un rege înţelept, ele l-ar fi înzestrat pe primul tău născut cu înţelepciune. De vreme ce l-au lăsat să se nască aşa cum s-a născut, este evident că ele au dorit ca pe tron să ajungă un infirm idiot şi lipsit de forţă. Nici tu, în calitatea ta de părinte, şi nici noi, preoţii, în calitatea noastră de servitori fideli al marii divinităţi (dar şi a celor mai mici) nu avem dreptul să ne opunem voinţei lor.

4. Noi, preoţii, suntem aleşi de divinităţi pentru a-i învăţa pe oameni să le cunoască voinţa şi pentru a veghea cu severitate ca această voinţă să fie îndeplinită de oameni.

5. Tu nu eşti decât un om, în pofida coroanei tale regale, aşa că nu eşti scutit de dreptul de a asculta de puterea noastră sacerdotală, pe care am primit-o direct de la divinităţi!

6. Noi te putem binecuvânta, dar te putem şi blestema la fel de bine. Blestemul nostru echivalează cu cel al divinităţilor.

7. De aceea, plasează coroana pe capul fiului tău mai mare, dacă doreşti să fii binecuvântat, şi nu blestemat de noi.

8. Potrivit decretelor zeilor, cel de-al doilea fiu al tău trebuie fie să facă parte din casta noastră sacră, fie să renunţe la tron, jurând pe viaţa sa că nu va încerca vreodată să pună mâna pe el şi emigrând apoi la frontiera regatului.

9. Dacă va refuza să se supună acestei alternative, va fi blestemat şi spânzurat în faţa întregului popor!"

10. Ameninţările preoţilor au umplut sufletul lui Japell de amărăciune. El s-a îmbolnăvit şi a murit la scurt timp de inimă rea, nelăsând nici o instrucţiune.

11. Moartea sa nu a diferit cu nimic de cea a tuturor politicienilor: el a căzut în propria sa capcană.

12. Căci orice politică este fructul neîncrederii, care se naşte dintr-o inimă coruptă. La rândul ei, aceasta din urmă este opera lui Satan, care nu cunoaşte deloc iubirea. De aceea, politica este practic echivalentă cu infernul. Într-adevăr, regulile infernului sunt similare cu cele ale politicii, iar Satan este marele maestru al acesteia.

13. Japell era un arhetip al acestui mod de viaţă şi a sfârşit prin a deveni victima perfectă a propriilor sale intrigi.

14. După moartea sa, fiul său mai mare a fost uns imediat rege, desigur, un rege de faţadă. Este uşor de ghicit de ce l-au preferat preoţii celui de-al doilea fiu al regelui, care era sănătos la minte.

15. Acesta a fost nevoit să fugă în secret. Însoţit de cele trei surori ale sale şi de câţiva servitori, el s-a îndreptat direct către munţii sacri, în

regiunea în care locuiau altădată copiii de la Miazăzi, unde a locuit timp de trei ani.

16. După scurgerea acestui interval de timp, micul grup a fost descoperit de fiii lui Noe. Aceştia şi-au informat părintele, care s-a dus să îi vadă, după care i-a primit pe toți în casa sa, unde i-a învățat să îl cunoască pe adevăratul Dumnezeu şi le-a predat meseria de tâmplar.

Capitolul 33

„Munca" noului rege. Tratamentul inuman aplicat străinilor sărmani veniți la Hanoh

(10 ianuarie 1844)

1. Populației din Hanoh nu i s-a permis niciodată să îşi vadă noul rege. Acesta a fost închis în castelul său, unde a devenit obiectul unei venerații divine. El nu avea altceva de făcut decât să se îndoape cu tot felul de bucate alese, să păcătuiască prin desfrâu şi să grațieze din când în când pe câte un străin pedepsit cu moartea (în cazul populației indigene grațierea nu era aplicată, întrucât nu era în interesul preoților, dat fiind că localnicii ştiau foarte bine care era adevărul legat de regele lor).

2. Cum se petrecea grațierea pedepsei cu moartea?

3. Potrivit unei noi legi, un străin era pasibil de pedeapsa cu moartea dacă se apropia de Hanoh la mai puțin de o mie de paşi fără a avea bani la el. Nefericitul era imediat prins de gărzi, care îl aduceau în fața severului forum al preoților, despre care se ştie că nu posedau nici măcar un grăunte de iubire în inimile lor.

4. Preoții îl întrebau pe prizonier care era motivul pentru care a îndrăznit să se apropie fără bani de oraşul sacru al lui Dumnezeu şi al tuturor zeilor.

5. Când nefericitul mărturisea cu inocență că era foarte sărman şi că dorea să intre în oraş pentru a găsi un ajutor cât de mic, preoții îi declarau că era pasibil de pedeapsa cu moartea pentru aroganța sa. Totuşi, depindea de suveranul sacru al oraşului şi al întregii lumi dacă această pedeapsă urma să fie aplicată sau nu.

6. După care gărzile şi doi preoți dintr-o clasă inferioară îl conduceau pe prizonier la rege, trecând printr-un culoar subteran. Ajuns în fața suveranului, deținutul trebuia să se culce cu fața la pământ, fără să rostească un cuvânt.

7. Desigur, regele ştia ce avea de făcut în astfel de împrejurări, căci îşi învățase demult rolul, pe care şi-l juca în mod mecanic. El trebuia să se ridice de pe tron după câteva clipe, să blesteme de trei ori sărăcia, apoi să apese de trei ori cu piciorul său stâng pe capul nefericitului din fața sa, fapt

care făcea de multe ori ca acestuia să-i dea sângele pe nas şi pe gură. Acest act semnifica însă fericita graţiere a victimei de pedeapsa cu moartea.

8. Cel graţiat era condus apoi prin acelaşi culoar secret în faţa forumului preoţilor, cu faţa însângerată. Preoţii începeau imediat să laude – desigur, de formă – imensa bunătate a atotputernicului suveran al întregii lumi, după care îi spuneau victimei:

9. „Dat fiind că tu, animal mizerabil, ai obţinut o graţie atât de mare din partea suveranului acestui oraş şi al lumii întregi, este de datoria ta să îţi arăţi recunoştinţa slujind ca vită de povară în acest oraş sfânt timp de trei ani consecutivi! De aceea, vei fi vândut pentru această perioadă de timp unui cumpărător de sclavi, iar salariul tău va fi confiscat, fiind considerat un semn de recunoştinţă din partea ta pentru imensa graţie pe care ţi-a acordat-o regele tău!"

10. După această consolare, preoţii trimiteau mesageri către marii burghezi care doreau să cumpere sclavi. Aceştia răspundeau imediat chemării, iar noul venit era oferit celui care plătea mai mult pentru el, după care era instruit cum trebuie să se comporte în calitatea sa de vită de povară.

11. Aceste instrucţiuni susţineau că o vită de povară nu avea dreptul să rostească nici un cuvânt. În caz contrar, trebuia biciuită la sânge. Ea nu avea dreptul să vorbească nici cu eminentul său proprietar, nici cu ceilalţi sclavi. Mai mult, nu avea dreptul să se îmbolnăvească, dar mai presus de toate nu avea dreptul să se plângă. Vita de povară trebuia să se hrănească cu lăturile care îi erau oferite şi era nevoită să muncească fără contenire. Dacă era pedepsită de stăpânul ei, nu trebuia să opună nici cea mai mică rezistenţă, nici măcar să plângă sau să geamă. În plus, nu avea dreptul să poarte vreodată haine.

12. După ce asculta toate aceste instrucţiuni, victima era condusă de cumpărătorul ei la staulul sclavilor, care colcăia de regulă de şobolani, şi se alătura celorlalte vite de povară.

13. Aceasta este de regulă soarta sărmanilor care se apropiau de marele oraş. Singurii care puteau intra fără restricţii erau bogaţii, care îşi etalau imediat bogăţiile. Chiar şi ei trebuiau să fie însă foarte precauţi pentru ca hoţii să nu le fure comorile.

14. Dacă vreun străin se încumeta să vină şi să tragă cu ochiul la ce se întâmpla în oraş, dintr-o simplă curiozitate, fără a poseda însă suficient de mulţi bani sau alte comori, el era considerat un spion şi condamnat la moarte. Dacă era un bărbat viguros, era vândut direct ca vită de povară, fără a mai trece prin mascarada graţierii.

15. Dacă era vorba de o fată atrăgătoare, aceasta era vândută pe loc cumpărătorilor avizi de plăceri carnale şi era nevoită să accepte tot ce îi făceau aceştia. Dacă se apăra, era forţată pe loc să asculte cu ajutorul nuielelor.

16. Cam aşa se petreceau lucrurile la Hanoh, dar şi în celelalte oraşe aflate sub suzeranitatea acestuia.

17. Veţi afla în continuare şi mai multe amănunte!

Capitolul 34

Cercetarea raselor în Hanoh. Noe şi caravana de tâlhari. Ajutorul Domnului şi anunţarea marii judecăţi

(11 ianuarie 1844)

1. Preoţii din Hanoh au trimis noi caravane pentru a explora regiunile cele mai îndepărtate ale pământului şi pentru a descoperi dacă nu existau popoare ale căror bogăţii s-ar fi potrivit foarte bine în trezoreriile lor.

2. În plus, ei au delegat o serie de investigatori care să cerceteze în toate oraşele cine erau descendenţii lui Cain şi cine descendenţii lui Seth.

3. (Căci preoţimea, nobilimea şi regele erau cu toţii descendenţi ai lui Seth concepuţi cu femei de la şes).

4. Aceste cercetări au durat cinci ani şi au condus la concluzia că descendenţa lui Seth la câmpie o depăşea pe cea a lui Cain cu nouă zecimi. Altfel spus, abia dacă mai exista un cainit la zece sethiţi puri.

5. Consecinţele acestei descoperiri au fost că toţi cainiţii au fost chemaţi să se adune în ghetouri şi transformaţi în sclavi pe întreaga durată a vieţii lor, fără să ţină cineva cont de starea lor actuală. În plus, preoţii le-au confiscat în totalitate averile.

6. Bărbaţii mai viguroşi au fost transformaţi în vite de povară, iar tinerele în prostituate adunate într-un imens serai public unde fiecare locuitor al oraşului putea să se folosească de ele în schimbul unei taxe pentru întreţinerea stabilimentului, dar şi pentru fondurile destinate preoţilor. Cât despre bătrâni şi neputincioşi, aceştia au fost exterminaţi fără milă.

7. Rezultatele acestor cercetări au fost foarte fecunde. Nu la fel de abundentă s-a dovedit însă recolta obţinută de caravanele trimise în căutarea altor populaţii bogate în comori.

8. Acestea au reuşit să-i găsească inclusiv pe sihiniţi, pe meduhediţi, precum şi numeroşii descendenţi ai consilierilor emigraţi în Africa. Din păcate pentru membrii lor, aceştia au fost foarte prost primiţi pretutindeni, fiind nevoiţi fie să rămână şi să execute muncile cele mai de jos, fie să aleagă moartea.

9. Din nefericire, una din caravanele mai mici, alcătuită din circa o sută de oameni, a descoperit pe drumul ei de întoarcere (care trecea prin munţi) şi casa lui Noe. Memrii ei i-au cerut acestuia să le plătească un tribut consistent şi i-au spus:

10. „Tu locuieşti la doar o zi de mers de oraşul sfânt al lui Dumnezeu, deci eşti în mod evident supusul regelui nostru, iar până acum nu ai plătit nici cel mai mic tribut. De aceea, va trebui să plăteşti acum pentru cei o sută de ani care au trecut câte o livră de aur pe an, adică un total de o sută de livre! Dacă nu vei plăti, tu şi toți cei din casa ta veți fi vânduți ca sclavi!"

11. Atunci, Noe a ridicat mâna şi a spus: „O, Dumnezeul meu, mult iubitul meu Părinte preaplin de sfințenie! Iată, slujitorul Tău credincios are nevoie acum de ajutorul Tău! Salvează-mă din mâinile acestor bestii feroce!"

12. De-abia a pronunțat Noe aceste cuvinte că un trăsnet puternic a lovit caravana chiar în mijlocul ei, omorând trei oameni.

13. Noe i-a întrebat pe călătorii oarecum înspăimântați: „Continuați să vă mențineți cererile injuste?"

14. Aceştia i-au confirmat scoțând urlete furioase.

15. Atunci, Noe şi-a ridicat din nou mâna. În urma gestului său, zece trăsnete au lovit caravana, omorând 30 de oameni şi tot atâtea cămile.

16. În continuare, Noe i-a întrebat pe cei rămaşi în viață: „Vă mențineți şi acum revendicările?"

17. Toți au răspuns afirmativ, cu excepția a zece oameni.

18. Exasperat, Noe a lovit cu piciorul în pământ, care s-a despicat, înghițind complet restul caravanei, cu excepția celor zece care au renunțat la pretențiile lor absurde.

19. Cuprinşi de teroare, cei zece l-au implorat pe Noe să le cruțe viețile.

20. Noe le-a răspuns: „Duceți-vă şi anunțați-le demonilor de la şes evenimentul la care ați fost martori. Spuneți-le de asemenea că măsura crimelor lor s-a umplut. Domnul a decis să coboare judecata Sa asupra întregului pământ. În scurt timp nu va mai rămâne nimic din puternicul vostru regat şi din poporul vostru, cel care v-a trimis la mine. Tributul pe care îl voi plăti va fi chiar judecata lui Dumnezeu! Amin".

21. Auzind aceste cuvinte, cei zece au luat-o la fugă.

Capitolul 35

Întoarcerea la Hanoh a celor zece mesageri şi vicleana lor relatare

(13 ianuarie 1844)

1. De-abia s-au apropiat cei zece de frontierele oraşului Hanoh că au şi fost întâmpinați, conform obiceiului, de o trupă de soldați înarmați, care i-au întrebat de unde veneau, care erau intențiile lor şi câți bani aveau.

2. Cei zece le-au răspuns: „Suntem delegații trimişi de acest oraş şi ne întoarcem dintr-o călătorie de explorare în care am plecat acum cinci ani. Am făcut o descoperire extrem de importantă, pe care dorim să o anunțăm preoților noştri. De aceea, lăsați-ne să trecem fără tăgadă, dacă nu doriți să fiți vânduți ca vite de povară!

3. După cum puteți vedea, cămilele noastre sunt încărcate cu mari bogății. De aceea, cel mai bine ar fi să ne escortați până la preoți! Căci tot ce poartă în spinare aceste cămile le aparține acestora. Oricum, avem şi noi propriul nostru aur, în buzunarele veşmintelor noastre. Aşadar, protejați-ne de hoți şi de tâlhari, iar noi vă vom lăuda în fața puternicilor preoți”.

4. Aceste cuvinte au avut darul de a-i îmblânzi imediat pe soldați, care i-au însoțit pe cei zece emisari până la reşedința înalților demnitari.

5. De îndată ce au ajuns, ei au fost supuşi unei percheziții meticuloase, care a constat în principal într-un inventar atent al comorilor aduse pe spatele cămilelor.

6. Când bogățiile au fost recunoscute ca fiind autentice, gărzile au inspectat conținutul buzunarelor emisarilor, pentru a afla dacă aceştia aveau suficient de mulți bani pentru a nu fi vânduți ca sclavi.

7. Percheziția a demonstrat că fiecare dintre ei avea de trei ori suma necesară pentru a se proteja de statutul de sclav. Drept urmare, ei au fost nevoiți să cedeze două treimi din sumă, căci în timpul absenței lor se dăduse o lege care îi obliga pe toți mici burghezi să nu dețină o sumă de bani mai mare decât aceea care îi poate proteja de statutul de sclavi. Dat fiind că acești călători aparțineau clasei sociale a micilor burghezi, ei cădeau sub incidența acestei legi.

8. Abia după această percheziție au fost întrebați ei ce descoperiri au făcut în timpul călătoriei lor.

9. Unul din cei zece, care era un bun orator şi destul de versat în politică, a răspuns:

10. „Puternici servitori ai tuturor zeilor şi fideli gardieni ai cărților lui Kinkar! Am descoperit în drumul nostru țări ai căror munți erau plini de aur şi în care nu locuia nimeni! Dar acesta este detaliul cel mai puțin semnificativ al relatării noastre!

11. Am descoperit fluvii şi lacuri în care în loc de apă curgea vin, lapte şi miere, şi păduri în care fructele cresc gata coapte! – Dar asta nu e tot!

12. Am descoperit un drum care conduce până la stele, iar la baza lui am văzut fecioare a căror frumusețe te făcea să îți pierzi mințile! – Şi încă tot nu am terminat!

13. În apropierea drumului care conduce până la stele am văzut niște oameni uluitor de mari. Dacă unul singur dintre aceştia ar veni aici, ar putea

strivi cu o singură lovitură de picior întregul nostru oraş, cu cea mai mare uşurinţă! – Şi mai avem încă un lucru foarte important să vi-l povestim!

14. Ascultaţi: chiar în împrejurimile Hanohului trăieşte pe un munte, la numai o zi de mers de aici, un om foarte bătrân. Toţi ceilalţi locuitori ai zonei ne sunt supuşi de multă vreme, dar nu şi bătrânul despre care vorbesc şi membrii familiei sale. Ei bine, acest om nu ne-a plătit niciodată nici cel mai mic tribut.

15. Atunci când l-am descoperit, l-am obligat să achite tributul pe care ni-l datorează de atât de mult timp.

16. Dar vai, ce nenorocire! Acest om trebuie să fie un zeu! Când a văzut că ne menţinem pretenţiile, el a ridicat mâna şi o mie de trăsnete s-au abătut asupra caravanei noastre, omorând o grămadă de oameni şi de animale! În continuare, el a lovit pământul cu piciorul, iar acesta s-a despicat, înghiţind restul caravanei, cu tot cu comorile de pe spatele cămilelor, care aveau o valoare incalculabilă!

17. Noi am reuşit să scăpăm prin fugă, dar acel om înspăimântător ne-a strigat din spate: ‚Povestiţi-le ce aţi văzut demonilor de la şes!'

18. Mari şi respectabili slujitori ai tuturor zeilor! Aşa s-a desfăşurat călătoria noastră, de la A la Z. Interpretaţi-o cum doriţi, dar lăsaţi-ne să ne întoarcem la casele noastre!”

Capitolul 36

Continuarea discuţiei dintre preoţi şi exploratori. În final, aceştia din urmă sunt ridicaţi la rangul de preoţi

(15 ianuarie 1844)

1. Preoţii le-au spus mesagerilor: „Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum ne-aţi relatat, atunci aţi făcut o descoperire de o importanţă capitală, îndeosebi în ceea ce priveşte munţii plini de aur, cu condiţia ca aceştia să nu fie foarte departe, iar accesul la bogăţiile lor să fie suficient de uşor. Credeţi că uriaşii controlează aceşti munţi?

2. În ceea ce îl priveşte pe bătrânul din munţi, cel mai bine este să îl lăsăm în plata Domnului, de vreme ce voi nu aţi reuşit să îl capturaţi. Nu este recomandabil să ai de-a face cu astfel de vrăjitori, atât timp cât nu dispui tu însuţi de o putere care să te protejeze împotriva magiei lor!

3. Pe de altă parte, dacă veţi reuşi să îl câştigaţi de partea noastră pe acest magician prin intermediul vicleniei, jurăm să vă facem preoţi, la fel ca noi. Cine ştie, poate că ne putem folosi de puterea lui magică pentru a ne procura aurul din munţi, în măsura în care ar reuşi să-i înfrângă pe uriaşi cu ajutorul forţei elementelor, la fel cum i-a eliminat pe tovarăşii voştri – asta dacă spusele voastre au fost întru totul adevărate!

4. Căci ne dăm seama că voi sunteți nişte vulpoi iscusiți! Nu ar fi exclus ca tovarăşii voştri să fi fugit de fapt cu comorile pe care le transportau, fondând cine ştie ce regat în te miri ce parte a lumii, independent de al nostru! – Vai vouă dacă vom descoperi că acest scenariu este adevărat!"

5. Dar mesagerii le-au răspuns preoților: „Dacă doriți să vă convingeți de adevărul spuselor noastre, nu aveți decât să trimiteți alți mesageri, demni de toată încrederea, în munți. La fel de bine puteți să mergeți voi înşivă. Dacă veți descoperi că lucrurile nu s-au petrecut exact aşa cum le-am relatat noi, ne puteți pedepsi cu vergile metalice incandescente!

6. Dacă veți descoperi însă că am spus adevărul în ceea ce îl priveşte pe acel bătrân, puteți trage concluzia că şi celelalte afirmații ale noastre au fost la fel de adevărate! Noi nu mai avem nimic de adăugat. Nu vă rămâne decât să examinați faptele şi să vă formați singuri o opinie!"

7. Convinşi de acest răspuns categoric, preoții le-au spus exploratorilor: „Bine, ne-am convins că ați spus adevărul de la început şi până la sfârşit. De aceea, vă numim prin atotputerea noastră mesageri oficiali şi vă ridicăm la rangul de burghezi medii, rang care vă permite să purtați arme. În schimbul acestei favori, va trebui să vă ocupați de magicianul din munți, atrăgându-l de partea noastră pentru a ne putea folosi de puterea lui!"

8. Mesagerii le-au răspuns astfel preoților: „Vom face tot ce ne va sta în puteri, dar nu putem garanta că vom reuşi, căci aşa cum acel om ne-a nimicit tovarăşii cu trăsnetele lui şi făcând pământul să se despice, la fel de bine ar putea proceda şi cu noi, dacă va avea cea mai mică bănuială că îl mințim!

9. Ne întrebăm ce se va întâmpla dacă va bate din picior uitându-se către oraşul Hanoh şi dacă pământul va înghiți întregul oraş într-un abis fără fund? Ce am putea face noi?

10. De aceea, suntem de părere că cel mai bine ar fi să îl lăsăm în pace pe acest personaj periculos, căci nu ştim cum ar putea reacționa dacă ne va citi intențiile!

11. Pe de altă parte, dacă insistați, va trebui să ne supunem. Dar, aşa cum spuneam, nu putem garanta reuşita demersului nostru!"

12. Preoții le-au răspuns: „Foarte bine! Am înțeles mesajul vostru. Ne place cum gândiți! În trei zile vom convoca marele consiliu şi vom acționa conform directivelor sale. Veți participa şi voi la acest eveniment, unde veți îmbrăca hainele sacerdotale, fiind integrați în clasa noastră!

13. Până atunci, întoarceți-vă la casele voastre. Puneți-vă afacerile în ordine, apoi veniți cu soțiile şi cu copiii voştri pentru a asista la adunarea marelui consiliu".

Capitolul 37

Cei zece se sfătuiesc în taină şi decid să profite de situaţie în avantajul lor, prin înşelătorie

(16 ianuarie 1844)

1. După ce au părăsit colegiul preoţilor, cei zece şi-au exprimat uimirea în faţa celor întâmplate şi au spus:

2. „S-au cam lămurit lucrurile în ceea ce priveşte binecuvântatul nostru cler! Singurul cer pe care îl cunoaşte este aurul, şi pentru a-l câştiga este în stare să se preteze la orice!

3. Cine şi-ar fi putut imagina că nişte mic-burghezi pot fi admişi în înalta clasă a preoţilor, care dispun de o putere absolută?

4. Ce noroc incredibil pe noi! Şi totul numai pentru că i-am minţit cu neruşinare. Singurul adevăr pe care li l-am spus a fost cel referitor la bătrânul din munţi!

5. În ceea ce priveşte însă mult venerata noastră preoţime, ne-am dat în sfârşit seama încotro bate vântul! O, aşteptaţi puţin, vulpoilor care nu ştiţi să adulmecaţi decât aurul! Proiectele voastre de a vă folosi de noi pentru a pune mâna pe munţii de aur vă vor atrage pedeapsa binecuvenită. Demoni autentici ce sunteţi, vă asigurăm că veţi fi nevoiţi să vă retrageţi picioarele încă de la primii paşi pe care îi veţi face! Dar va fi prea târziu, căci noi vom arunca asupra voastră o mare de flăcări, şi vom vedea în ce măsură veţi mai reuşi să ieşiţi din ea!

6. Ştim că înainte de a îmbrăca hainele sacerdotale vom fi nevoiţi să depunem cele mai ruşinoase legăminte de fidelitate în faţa acestor demoni care trăiesc în iadul cel mai de jos, plin cu şerpi şi cu tot felul de creaturi veninoase, dar acest lucru nu ne va împiedica să ne ducem la bun sfârşit planul. Vom face jurămintele din vârful buzelor, dar le vom blestema în inimile noastre. În acest fel, atunci când ne vor primi în rândul lor, aceşti preoţi îşi vor asuma o povară de care nici un zeu nu-i va mai putea scăpa!

7. Vom construi cu viclenie un drum care va duce către munţii de aur, iar clericii vor trebui să-l urmeze, dar îi vom lovi pe la spate cu uriaşii mâniei noastre furibunde! Când ilustrul grup se va apropia de acest loc incandescent, le vom face un semn discret uriaşilor, iar aceştia vor strivi cu o forţă invincibilă sub tălpile lor această pleavă stricată!

8. După ce vom scăpa poporul de aceşti monştri, îi vom arăta drumul care duce către stele şi îl vom conduce către ţara în care se găsesc preafrumoasele fecioare ale cunoaşterii pure şi în care în loc de apă curg vinul, laptele şi mierea entuziasmului faţă de tot ce este bun şi adevărat.

9. Poporul va descoperi astfel fructele gata coapte ale Arborelui Vieţii şi cunoaşterea spirituală pe care o conferă acestea!

10. Vom respecta acest plan, şi vai celui care ar îndrăzni să ne trădeze! Căci numai de planul nostru depinde eliberarea poporului şi a noastră de la cea mai sigură pierzanie! De aceea, va trebui să fim uniţi şi să acţionăm ca unul, caz în care demersul nostru va avea cu siguranţă succes!

11. Dacă am reuşit să îi impresionăm până şi pe preoţi, care ne-au primit în rândul lor numai ascultând cuvintele noastre mincinoase, cu atât mai uşor ne va fi să îi conducem la pieire pe aceşti mizerabili, astfel încât în urma lor să nu mai rămână decât numele lor înscrise în analele istoriei.

12. Acesta este planul nostru, pe care îl vom aplica punct cu punct, până la ultima consecinţă! Amin! Ne spunem singuri: ‚Amin'!"

13. După ce au pus la cale acest complot, cei zece s-au întors la casele lor, unde şi-au pus afacerile în ordine, după care s-au întors împreună cu soţiile şi cu copiii lor la colegiul preoţilor, pentru a aştepta reunirea marelui consiliu.

Capitolul 38

Cei zece exploratori în faţa consiliului celor 5000 de preoţi. Ei sunt supuşi probei focului

(17 ianuarie 1844)

1. Circa 5000 de preoţi de rang înalt s-au adunat în marea sală de consiliu, o sală sub cerul liber dintr-un fel de amfiteatru, şi aşteptau sosirea mesagerilor cu o nerăbdare depăşită doar de aviditatea lor.

2. Când cei zece au intrat în imensa sală, uşor îngrijoraţi de ceea ce i-ar fi putut aştepta, ei au fost imediat înconjuraţi de preoţi şi conduşi printr-un pasaj subteran la extremitatea căruia se vedea arzând un mare foc.

3. După ce s-au apropiat suficient de mult de foc, ei au văzut că în mijlocul flăcărilor enorme ale rugului se afla o mulţime de oameni, care scoteau urlete înfiorătoare.

4. În realitate, acest foc nu era decât o iluzie, asemănătoare celor obţinute în teatrele moderne prin rotirea unei roţi în spatele unei cortine pe care au fost pictate flăcări. În cazul de faţă iluzia era însă mult mai perfectă, astfel încât oricât de mult te-ai fi apropiat nu vedeai decât un foc foarte intens, chiar dacă acesta nu răspândea nici un pic de căldură.

5. Văzând acest spectacol îngrozitor, cei zece nu s-au simţit cu nimic mai liniştiţi. Ar fi dorit să întrebe: „Ce înseamnă toate acestea, şi cine sunt cei care urlă acolo?", dar li se pusese foarte strict în vedere să nu scoată nici un cuvânt, orice ar fi văzut, căci în caz contrar va fi vai de ei!

6. După episodul cu focul, ei au fost duşi printr-un alt pasaj, care i-a condus către un imens orificiu, cu o circumferinţă de 90 de stânjeni (aproximativ 170 de metri) şi cu o adâncime de 40 de stânjeni, şi care era înconjurat de o balustradă imensă.

7. Preoții au aprins jerbe de paie date prin smoală şi le-au aruncat în abisul din fața lor. La lumina flăcărilor, acesta a devenit perfect luminat, iar mesagerii au putut vedea pe fundul lui o mulțime de animale care viermuiau, dar şi o sumedenie de cadavre, atât de descompuse încât nu-ți puteai da seama dacă erau de oameni sau de animale. În realitate, era vorba de nişte schelete ale unor animale de talie foarte mare, căci ar fi fost imposibil să distingi schelete de oameni de la o înălțime atât de mare.

8. Întregul ritual de inițiere al preoților era bazat exclusiv pe înşelătorie şi era menit să trezească frica. Chiar şi trupurile care şerpuiau erau artificiale, fiind puse în mişcare într-o manieră mecanică. Dacă ar fi fost cu adevărat vii, ele nu ar fi putut fi văzute de la înălțimea respectivă. De fapt, preoții coborau cât se poate de confortabil pe o scară secretă pe fundul aşa-zisului abis şi puneau în mişcare mecanismul şerpilor, al dragonilor şi al crocodililor.

9. Imensa crevasă era săpată sub o grotă naturală, a cărei mărime contribuia la crearea impresiei de mare adâncime.

10. Dacă ținem seama de aceste apariții înşelătoare şi de ignoranța mesagerilor noştri, nu trebuie să ne mirăm că aceştia au fost cuprinşi de o teamă teribilă atunci când au fost puşi să jure, pe marginea abisului, că se vor supune fără nici cea mai mică rezistență tuturor ordinelor marilor preoți, dacă nu doreau să fie aruncați în focul infernului sau în această prăpastie.

11. Cuprinşi de teroare, ei au depus jurămintele cerute din vârful buzelor, dar le-au blestemat cu atât mai abitir în inimile lor, spunându-şi: „Aşteptați puțin să ajungem afară, şi veți gusta voi înşivă din abisul şi din infernul pe care vi le-am pregătit noi!”

12. După ce au depus jurământul, cei zece bărbați au fost conduşi din nou în marea sală de consiliu, unde au fost îmbrăcați cu haine sacerdotale. Abia atunci a început marea dezbatere.

Capitolul 39

Dezbaterea cu preoții plini de viclenie. Subtilitate contra şiretenie

(18 ianuarie 1844)

1. În centrul sălii se înălța o tribună impresionantă, înaltă de şase stânjeni, la care mesagerii noştri au fost nevoiți să urce, însoțiți de cei zece mari preoți. Ceilalți reprezentanți ai clerului îi înconjurau în cercuri strânse, formate mai întâi din marii preoți, iar apoi din preoții cu ranguri mai mici.

2. Unul din marii preoți care au urcat la tribună a ieşit în față şi a spus: „Nu mai are rost să vă reamintesc ce ne-ați povestit. Sunteți acum voi înşivă preoți şi este în interesul vostru, la fel ca şi în al nostru, să punem mâna pe munții care ascund tot acel aur. În acest scop, dorim să construim un drum sigur care să ducă la ei, oricât de mult ne-ar costa acest lucru.

3. Voi sunteți singurii care cunoaşteți amplasamentul acestor munți. De aceea, depinde numai de voi ca această afacere de o importanță capitală pentru trezoreria noastră să fie dusă la bun sfârşit.

4. Dacă veți reuşi să îl câştigați de partea noastră pe magicianul din munți, cu ajutorul cuvintelor iscusite şi al arginților, ar fi perfect! Dacă nu veți reuşi însă, avem la dispoziția noastră două milioane de soldați, cărora li se pot adăuga în caz de urgență încă patru milioane de sclavi, pe care îi putem transforma oricând dorim în soldați. La fel ca şi furnicile care îi vin de hac unui leu, vom reuşi astfel să îi învingem pe uriaşii care păzesc acei munți de aur, cu ajutorul nenumăraților noştri soldați!

5. Acesta este punctul nostru de vedere! Acum împărtăşiți-ne punctul vostru de vedere!"

6. Unul din cei zece preoți nou numiți a ieşit la rampă şi a spus, vorbind inclusiv în numele tovarăşilor săi:

7. „Planul, proiectele şi intențiile voastre sunt demne de laudă, dragii noştri noi colegi, iar noi le apreciem la maxim, în calitatea noastră de coparticipanți. Ne îndoim însă sincer că ele vor putea fi realizate cu atâta uşurință cum credeți voi!

8. Pe de altă parte, am stat ieri şi ne-am gândit, şi am făcut următoarele deducții: să spunem că am reuşi să punem mâna pe aceşti zece mii de munți plini cu aur care se găsesc pe un pământ străin, în apropiere de marea cea mare. Dacă tot acest metal prețios va invada piața în cantități uriaşe, oare nu îşi va pierde el valoarea? Nu va ajunge el să valoreze tot atât de puțin cât excrementele de pe străzile oraşului nostru?

9. Ați putea să-mi răspundeți: ‚Vom şti să împiedicăm acest lucru şi vom veghea ca nimeni altcineva decât noi să nu cunoască drumul care duce către munții de aur!'

10. Cum veți proceda însă? Spuneți-ne! Oare ne vom duce noi, preoții, pentru a desprinde cu propriile noastre mâini aurul din pereții minelor, folosindu-ne de târnăcoape şi de sape, pentru a-l transporta apoi aici în condiții de mare dificultate, drumul durând trei ani?

11. Chiar dacă am face acest lucru, cum ne vom descurca dacă ne vom întâlni din întâmplare cu un uriaş, care nu numai că ne va priva de aurul obținut în condiții atât de dificile, dar s-ar putea chiar să ne strivească între degetele sale ca şi cum am fi nişte muşte?

12. Pe de altă parte, atunci când milioanele de soldați pe care îi vom duce cu noi pentru a ne apăra şi pentru a-i pune la lucru vor vedea munții de aur, oare nu se vor repezi ei asupra noastră, omorându-ne, astfel încât să devină ei înşişi proprietarii acelor comori nemăsurate?

13. Oricum am acționa, am cădea din lac în puț! Dacă vom întreprinde această călătorie, vom fi nevoiți să ne golim trezoreria, cu riscul de a nu obține nimic în schimb. Dacă totuşi ne vom întoarce cu cantități

uriaşe de aur, acesta nu va mai valora nimic, aşa cum spuneam mai devreme!

14. De aceea, părerea noastră este că ar fi de preferat să renunțăm la această aventură şi să ne ocupăm de altceva, care să ne fie mai favorabil. – Desigur, acesta nu este decât un sfat pe care vi-l dăm. Voi puteți face oricum veți dori, iar noi vom rămâne slujitorii voştri şi vă vom asculta întotdeauna cu loialitate!”

Capitolul 40

Rezistența exploratorilor în fața preoților

(19 ianuarie 1844)

1. Dar marii preoți le-au răspuns astfel mesagerilor: „Urmărind discursul vostru, ne dăm perfect seama că aveți intenții bune în ceea ce priveşte interesele noastre şi că dispuneți de cunoştințe serioase referitoare la lumea în care trăim. Ni se pare însă la fel de evident din cuvintele voastre că încercați să ne convingeți să renunțăm cu orice chip la această afacere, fie din teamă în fața dificultăților pe care le presupune ea, fie din cauza uriaşilor pe care i-am putea întâlni în cale.

2. Noi suntem însă de o altă părere. Vedeți voi, dacă uriaşii ar fi atât de redutabili pe cât spuneți, cu siguranță nu v-ar fi lăsat să vă întoarceți, căci dacă voi i-ați văzut pe ei, fără doar şi poate că şi ei v-au văzut la rândul lor. De pildă, nici una din celelalte caravane pe care le-am trimis în misiuni exploratorii nu s-a mai întors, dovadă că li s-a întâmplat ceva rău.

3. Voi însă v-ați întors vii şi nevătămați, în pofida îngrozitorilor uriaşi, şi întreaga caravană ar fi astăzi teafără în mijlocul nostru, dacă ați fi avut inspirația să vă purtați ceva mai înțelept cu magicianul din munți!

4. Aceasta este opinia noastră! Acum justificați-o pe a voastră, dacă puteți!”

5. Purtătorul de cuvânt al celor zece a spus: „Puternici colegi şi superiori ai sărmanelor noastre persoane! Sperăm să ne iertați anticipat, căci dorim să răspundem la obiecțiile voastre arătându-vă că ne-ați înțeles cât se poate de greşit.

6. Am afirmat noi că ne temem să nu cădem în mâinile uriaşilor? Noi doar ne-am mulțumit să afirmăm că aceştia locuiesc chiar în spatele munților de aur! Noi i-am putut zări ascunzându-ne, astfel încât ei nu ne-au remarcat. Ne-am încărcat apoi cămilele cu aurul pe care am putut pune mâna şi ne-am luat tălpăşița la adăpostul nopții!

7. Aşa se face că am reuşit să scăpăm fără pierderi. De altfel, a fost probabil primul furt care s-a produs vreodată în acei munți plini cu aur. Cu siguranță, uriaşii şi-au dat însă între timp seama ce s-a întâmplat, aşa că acum trebuie să fie cu mult mai vigilenți pentru ca furtul să nu se repete!

8. La urma urmelor, de unde putem şti noi că aceşti uriaşi nu ne-au descoperit deja urmele, apropiindu-se de noi? La fel de bine, s-ar putea să fi ridicat o barieră în jurul munților plini cu aur, pe deasupra căreia nici măcar un vultur nu ar îndrăzni să zboare.

9. Sau poate că au săpat îngusta fâşie de pământ care uneşte teritoriul nostru de al lor, inundând-o, astfel încât nu ne-am mai putea apropia niciodată de ei…

10. La toate aceste posibilități făceam noi aluzie atunci când vorbeam de lupta periculoasă împotriva acestor uriaşi.

11. Sper că de data aceasta ne-ați înțeles mai bine! Noi nu spunem că suntem incapabili să găsim din nou aceşti munți sau să ne apropiem de ei, dar dorim să vă facem să înțelegeți că acest demers ar presupune cheltuieli uriaşe, iar câştigul este cât se poate de incert. Peste toate, am avea de înfruntat şi un milion de pericole!

12. Merită oare să ne sacrificăm două milioane de soldați, privându-ne astfel de întreaga noastră putere? Noi credem că ar fi o nebunie!

13. Dacă doriți într-adevăr să faceți ceva concret, atunci trimiteți nişte sclavi în acea regiune, punându-i să respecte instrucțiunile noastre! Dacă vor pieri, nu vom avea nimic de pierdut; în schimb, dacă vor avea succes, vom avea foarte mult de câştigat! – Reflectați la propunerea noastră!”

Capitolul 41

Exploratorii sunt suspectați de marii preoți. Răspunsul abil al celor zece

(20 ianuarie 1844)

1. Dar membrii înaltului cler, care aveau un rang superior celui al marilor preoți, s-au urcat la rândul lor la tribună şi s-au adresat astfel colegilor lor:

2. „Ascultați-ne, căci avem să vă spunem lucruri de cea mai mare importanță! Aceşti zece bărbați pe care v-ați grăbit să îi consacrați în rândul preoțimii de rang inferior ni se par cât se poate de suspecți!

3. Ei complotează împotriva noastră şi trebuie să recunoaştem că se descurcă de minune, dar uită că un mare preot ştie tot şi poate citi chiar şi cele mai ascunse gânduri ale oamenilor!

4. Noi am privit în interiorul lor şi am constatat imediat că intențiile lor în ceea ce ne priveşte sunt rele! De aceea, sfatul nostru este să nu aveți încredere în ei, căci avem de-a face cu lupi îmbrăcați în blănuri de oi!

5. Nu este exclus ca ei să fi văzut tot ce au descris în decursul călătoriei lor, dar până una-alta nu avem alte dovezi decât propriile lor

spuse, cu care ne pot păcăli aşa cum vor! De aceea, sfatul nostru este să vă asiguraţi că măcar un singur punct din relatarea lor este adevărat, înainte de a le acorda chiar şi cea mai mică putere pe mână. În caz contrar, riscăm să pierdem cu toţii!

6. Refuzul lor de a-i accepta pe credincioşii noştri soldaţi şi propunerea lor de a trimite în acea ţară îndepărtată sclavi, despre care ştiu foarte bine că ne urăsc din toată inima, datorită relelor tratamente pe care li le-am aplicat, pare să aibă un cu totul alt motiv decât cel pe care au încercat ei să-l justifice. De aceea, păziţi-vă! Aşa vă sfătuim noi, cei din înaltul cler!"

7. Această obiecţie i-a deconcertat puternic pe marii preoţi, şi încă şi mai mult pe cei zece, care s-au simţit prinşi la colţ.

8. Unul din marii preoţi s-a adresat atunci purtătorului de cuvânt al celor zece, spunându-i: „Aţi auzit acuzaţiile pe care vi le-a adus un preot omniscient. Cum vă puteţi justifica?"

9. Purtătorul de cuvânt, un om uns cu toate alifiile, şi-a revenit însă rapid şi a răspuns: „Puternici tovarăşi! Chiar şi omniscienţa înaltului cler îşi are limitele ei! Mai mult, dorim să vă spunem că propria noastră omniscienţă o depăşeşte pe a lor! Politica nu este totuna cu cunoaşterea universală! Numai oamenii inferiori se lasă intimidaţi de astfel de artificii; în nici un caz un om cinstit!

10. Dacă superiorii voştri ar fi omniscienţi, ei nu v-ar fi recomandat prudenţă, ci ne-ar fi condamnat de la bun început la focul infernului, căci şi-ar fi dat seama că suntem nişte tigri scăpaţi în stână. De ce ne-au mai consacrat în acest caz preoţi?

11. În plus, dacă ar şti într-adevăr totul, ei v-ar fi povestit ce s-a întâmplat în munţi cu acel magician. De vreme ce nu ştiu însă nimic, vă sfătuiesc să verificaţi prin alte mijloace veridicitatea afirmaţiilor noastre.

12. Problema pe care ar trebui să v-o puneţi voi, ceilalţi mari preoţi, este următoarea: dacă sunteţi absolut siguri că ei sunt omniscienţi, de ce nu-i întrebaţi ce s-a întâmplat în munţi? De ce nu-i credeţi direct pe cuvânt şi nu ne aruncaţi chiar acum în focul infernului sau în abisul fără fund?

13. Pentru a-i pune la punct pe aceşti aşa-zişi posesori ai cunoaşterii universale, noi dorim să vă declarăm cu fermitate că nu vom mai face nici un pas mai departe înainte de a vă convinge cel puţin de adevărul spuselor noastre în ceea ce îl priveşte pe magicianul din munţi!

14. Nici chiar după această confirmare, nu vom fi dispuşi să vă arătăm drumul care duce către munţii de aur decât dacă o bună parte dintre voi ne veţi însoţi şi dacă puternicele armate pe care le vom lua cu noi vor fi alcătuite pe jumătate din soldaţi şi pe jumătate din sclavi! Dacă acest lucru vi se pare în continuare suspect, atunci nu vom merge nicăieri şi vom rămâne aici!"

15. Prin şiretenia sa, acest om a reuşit astfel să îi pună la locul lor pe reprezentanții înaltului cler. Marii preoți au avansat imediat către el şi i-au spus că au o încredere deplină în spusele sale şi că îşi dau seama că are dreptate. Mai mult, le-au spus superiorilor lor să nu se mai amestece în lucrurile care nu îi priveau, căci sarcina lor era de a se ocupa exclusiv de ceremoniile consacrate venerării regelui.

Capitolul 42

Marii preoți dau curs sfaturilor celor zece

(22 ianuarie 1844)

1. În continuare, marii preoți au reflectat la posibilitatea de a trimite în condiții de siguranță un mesager la magicianul din munți pentru a-l întreba dacă afirmațiile celor zece erau adevărate sau nu. Dar nu au găsit pe nimeni care să fie dispus să îşi asume riscurile acestei misiuni periculoase.

2. Pe de o parte, nimeni nu avea curajul să facă acest lucru, iar pe de altă parte, cei cărora le era propusă această misiune răspundeau: „La ce ar folosi această expediție? Puteți trimite o mie sau chiar un milion de indivizi; dacă aceştia vor fi loviți de trăsnete şi înghițiți de abis, ce se va alege de ei?"

3. Marii preoți şi-au dat seama că aceste argumente sunt întemeiate, aşa că s-au adresat din nou celor zece, întrebându-i ce era de făcut.

4. Aceştia le-au răspuns prin purtătorul lor de cuvânt: „Cum ne puteți întreba aşa ceva, atât timp cât continuați să ne priviți cu suspiciune? De vreme ce ne considerați nişte vulpoi vicleni, este evident că v-am putea da un sfat care să dea apă la moară afirmațiilor noastre. Doar ştiți că ați fost avertizați că suntem nişte lupi în blănuri de oi!

5. Înalții demnitari au pretenția că ştiu totul! De ce nu-i întrebați pe ei ce este de făcut? Cu siguranță, vor şti să vă dea răspunsul cel bun!"

6. Dar marii preoți le-au răspuns: „Haideți, nu mai fiți atât de încăpățânați! Ați demonstrat perfect că omniscienta maeştrilor de ceremonie ai regelui îşi are limitele ei, şi chiar aşa stau lucrurile!

7. Titlul pe care îl poartă nu înseamnă nimic. Noi suntem adevărații stăpâni. Ei nu sunt decât nişte figuranți, la fel ca şi regele, care poartă titlul de ‚Înțelepciunea divină cea mai înaltă', dar este mai prost ca noaptea!

8. De aceea, nu vă mai gândiți la ei, ci doar la ascultarea pe care ne-o datorați. Toate celelalte titluri sunt pur onorifice, fiind menite să satisfacă setea de ceremonie a populației îndobitocite. Dați-ne aşadar sfatul pe care vi-l cerem şi nu vă mai faceți alte griji!"

9. Dar cei zece le-au spus: „Puternici slujitori ai zeilor! De vreme ce ne cereți sfatul şi nu vă temeți că am putea abuza de voi, spuneți-ne: de ce nu aveți încredere în prima propunere pe care v-am făcut-o, care era cât se poate de bine intenționată şi avea la bază cunoaşterea profundă a realității?"

10. Marii preoți le-au replicat stânjeniți: „Am face acest lucru, dar voi înșivă ați spus că nu trebuie să avem o încredere deplină în voi, atunci când v-ați înfuriat împotriva preoților de rang înalt. În realitate, noi dorim să dăm curs sfaturilor voastre, nu celor ale acelor figuranți!”

11. Cei zece: „Bine, de vreme ce sunteți dispuşi să aveți încredere în noi, acceptați prima noastră propunere, pe care figuranții voştri (după cum îi numiți voi înşivă) v-au determinat să o respingeți, afirmând – cu omniscienţa lor închipuită – că noi nu suntem decât nişte lupi îmbrăcați în blănuri de oi!

12. Cei care doresc să meargă la magician să o facă! Cât despre noi, nu vom mai face a doua oară această călătorie! Căci cel care a simțit o dată focul arzându-i pielea nu va mai atinge a doua oară metalul incandescent!

13. Dacă doriți să aveți încredere în noi, faceți-o până la capăt. În caz contrar, este limpede că nu avem de ce să stăm la masa voastră”.

14. Aceste cuvinte au obținut aprobarea necondiționată a preoților, care au fost de acord să trimită sclavi înarmați sub conducerea celor zece.

Capitolul 43

Dificultățile preoților de a răscumpăra sclavii. Reuşita planului viclenilor mesageri

(23 ianuarie 1844)

1. În continuare, marii preoți s-au declarat în întregime de acord să îi elibereze şi să îi înarmeze pe sclavi, pentru a putea ajunge cu ajutorul lor la munții de aur. În calea intențiilor lor a apărut însă un obstacol fatal: această castă de nefericiți numiți vite de povară se afla în întregime în proprietatea marilor burghezi şi le aparțineau de drept. Clerul nu îi putea obține înapoi decât prin răscumpărare. Ar fi fost mult prea riscant să îi ia cu forța, folosindu-se de un nou decret, căci marii bogătaşi erau foarte puternici şi nu îi considerau pe preoți cu mult deasupra lor ca rang social. În realitate, ei nu făceau decât să îi tolereze pe preoți, susținându-i dintr-un calcul pur politic.

2. Grație spionilor lor, preoții ştiau perfect acest lucru, aşa că se găseau într-o situație cât se poate de nefericită, neştiind cum să procedeze pentru a ieşi din impas. Nici să le reveleze celor zece anvergura politicilor lor secrete nu li se părea oportun, ca să nu mai vorbim de numirea lor directă în funcția de mari preoți, astfel încât să le poată împărtăşi toate secretele lor.

3. De aceea, ei au trecut în revistă de nenumărate ori soluțiile pe care le aveau, dar fără să avanseze nici măcar cu un singur pas.

4. „Forța nu este indicată, îşi spuneau ei, căci cunoaştem foarte bine situația în care ne aflăm. Cât despre răscumpărare, numai gândul ni se pare inimaginabil, căci este vorba de patru milioane de sclavi! Dacă am avea în

vedere un preț de două livre de aur per cap, asta ar face opt milioane de livre!! Ca să nu mai punem la socoteală şi cumpărarea armelor!

5. Să le mai cerem o dată părerea celor zece? În acest fel, nu ne-am dovedi decât propria neputință, dezvăluindu-le cele mai ascunse secrete ale noastre! Să îi numim mari preoți? Din păcate, sunt mult prea cinstiți, şi, ceea ce este mai prost, supărător de inteligenți! Cine ştie la ce s-ar putea preta dacă i-am iniția în intrigile noastre politice…

6. Într-adevăr, situația pare fără ieşire! Nu putem nici să ne luăm cuvântul înapoi, aşa că sclavii trebuie eliberați şi înarmați! Dar cum? Aceasta este întrebarea, şi nici măcar Satan nu are vreun răspuns la ea!"

7. Unul din cei zece avea auzul foarte fin, aşa că a ascultat ce şuşoteau între ei marii preoți. El nu a întârziat să le transmită colegilor săi cele aflate, spunându-le în şoaptă:

8. „Ascultați-mă! Marii preoți sunt deja la cheremul nostru! Situația ia exact întorsătura pe care o doream noi! Dacă ne vom păstra fermitatea, victoria ne va fi asigurată!

9. Bătrânul din munți ne-a spus să relatăm mesajul său demonilor de la şes. Am făcut-o şi iată ce s-a întâmplat: confuzia este deplină în rândul preoților! Ştiam eu care este situația sclavilor; tocmai de aceea am cerut trimiterea lor. Fără răscumpărare, nici vorbă nu poate fi să pună mâna pe sclavi! În plus, le este imposibil să îşi ia cuvântul înapoi.

10. Acest lucru le va goli trezoreriile şi le va slăbi mult influența, căci nu vor putea întreține o armată alcătuită din patru milioane de oameni! Peste toate, noi vom obține întreaga putere pe care ne-o vor conferi aceşti oameni plini de amărăciune, aşa că vom putea stinge pentru totdeauna, cu ajutorul lor, setea de aur a acestor fiare rapace!

11. Cu siguranță, ne vor mai cere o dată părerea, şi pot fi siguri dinainte că sfatul pe care li-l vom da va fi *cel mai bun* posibil!

12. O, mai aşteptați puțin, monştri lacomi ce sunteți, şi veți ajunge să ne cunoaşteți aşa cum nici un diavol nu v-a învățat!

13. Dar să păstrăm tăcerea, căci văd că se apropie de noi!"

Capitolul 44

Perplexitatea marilor preoți. Sfatul celor zece exploratori

(25 ianuarie 1844)

1. Nici nu a apucat bine oratorul nostru să rostească aceste cuvinte că marii preoți se şi aflau lângă el, arborând o mină cât se poate de încurcată. Ei i-au pus imediat următoarea întrebare:

2. „Ascultați ce avem să vă spunem, căci este vorba de chestiuni de cea mai mare importanță.

3. Aşa cum spuneaţi, înarmarea sclavilor ar fi un lucru bun, dar drama face ca ei să se afle în proprietatea mai marilor acestui oraş şi ai întregului regat! La drept vorbind, le-am putea cere acestora să ni-i dea înapoi, folosindu-ne de imensa noastră putere, şi nimeni nu ar îndrăzni să ni se împotrivească. Noi nu suntem însă doar atotputernici, ci şi foarte drepţi, aşa că nu putem folosi forţa în această chestiune.

4. Acum ştiţi cum se prezintă lucrurile! Sunteţi oameni inteligenţi, aşa că aşteptăm de la voi un proiect care să ne permită să ne obţinem scopul cât mai uşor şi cât mai rapid. Ne dăm perfect seama că toţi sclavii ar trebui înarmaţi, dar nu ştim cum să intrăm în posesia lor. De aceea, aşteptăm de la voi un răspuns judicios în această privinţă!”

5. Purtătorul de cuvânt al celor zece s-a ridicat în picioare şi s-a adresat astfel preoţilor: „Puternici slujitori ai zeilor! Am înţeles perfect care este situaţia, dar nu putem decât să vă repetăm ce v-am spus de la bun început, şi anume că acest demers va avea un cost uriaş, iar eventualele profituri sunt cât se poate de relative. Ne putem foarte bine întreba dacă vom obţine vreodată aceste profituri.

6. Nu este deloc uşor să prevezi dacă victoria va fi sau nu de partea noastră, chiar şi cu o armată de patru milioane de soldaţi, şi asta cu atât mai mult cu cât noi nu dispunem încă de tot acel aur. În consecinţă, nu avem dreptul să cerem nimănui să îşi dea obolul pentru a susţine acest proiect măreţ.

7. Căci dacă îi vom spune cuiva: ‚Renunţă la sclavii tăi de dragul proiectului meu, şi dacă acesta va reuşi, vei primi în schimbul lor câte patru livre de aur per cap’,

8. Cel căruia i-am promis aceste câştiguri ne va replica: ‚Proiectul mi se pare interesant, dar foarte nesigur! De aceea, nu doresc să-mi asum acest risc. Tot ce pot face pentru a contribui la reuşita proiectului vostru este să vă cedez sclavii mei contra unui preţ de două livre de aur sau de 25 de livre de argint per cap, plătit pe loc. Dacă sclavii se vor întoarce înapoi, îi vom primi şi vă vom înapoia banii. Dacă nu se vor întoarce însă, va trebui să îi înlocuiţi cu alţii, în acelaşi număr, pentru a vă primi banii înapoi. În caz contrar, vom păstra aceşti bani!”

9. Acesta este răspunsul probabil pe care vi-l vor da marii proprietari de sclavi. Faceţi o încercare, şi dacă nu veţi primi acest răspuns, suntem dispuşi să trecem noi înşine prin proba focului!

10. În consecinţă, nu există decât două posibilităţi: fie să renunţăm la întregul proiect, fie să trecem la executarea lui, în numele tuturor zeilor care domnesc asupra pământului!”

11. Marii preoţi le-au răspuns celor zece: „Foarte bine! Nici nu se pune problema să renunţăm la această expediţie. Vom lua chiar mâine legătura cu marii proprietari de sclavi din acest oraş, dar vai vouă dacă propunerile lor nu vor corespunde cu ceea ce ne-aţi spus!”

12. Oratorul le-a spus preoților: „Vă puteți considera fericiți dacă revendicările lor nu vor fi mai mari decât cele prezumate de noi. Eu unul sunt de părere că vă vor face mari greutăți. În ceea ce ne priveşte, noi nu putem face nimic în plus, dar nu m-ar mira ca mâine să vă smulgeți părul din cap auzind exigențele proprietarilor!”

Capitolul 45

Convocarea proprietarilor de sclavi şi exigențele lor exorbitante

(26 ianuarie 1844)

1. Auzind aceste cuvinte, marii preoți s-au înfuriat şi le-au spus celor zece: „Ai zice că vă bucurați anticipat de necazul nostru! Aveți însă grijă să nu vă bucurați prea devreme!”

2. Oratorul celor zece le-a răspuns: „Nu ne bucurăm deloc! Voi ați fost cei care ne-ați spus: ‚Vai vouă!’, deşi noi nu am făcut decât să vă dăm sfatul cel bun. Ca răspuns la amenințările voastre nejustificate, am preferat să exagerăm puțin lucrurile, astfel încât să le luați în serios!

3. Dar nu are rost să mai discutăm. De acum înainte vom păstra tăcerea, aşteptând să vedem ce ne va aduce ziua de mâine!”

4. Într-o stare de confuzie totală, marii preoți au părăsit tribuna, iar cei zece s-au îndreptat către reşedințele care le erau rezervate.

5. Imediat, marii preoți au trimis o mie de heralzi pentru a-i informa pe mai marii din oraşul Hanoh că erau convocați pentru a doua zi în marea sală de consiliu.

6. În dimineața zilei următoare, imensa sală de consiliu s-a umplut până la refuz cu marii bogătaşi din Hanoh, curioşi să afle motivul acestei convocări.

7. Unii dintre ei credeau că preoții pregăteau un mare târg de sclavi, în timp ce alții se gândeau că le-au pregătit noi legi sau noi impozite. De aceea, toată lumea aştepta cu nerăbdare să afle motivul acestei convocări, fără ca cineva să bănuiască realitatea.

8. La un semn dinainte stabilit, cei zece au intrat în marea sală, împreună cu ceilalți preoți de rang inferior. După câteva momente şi-au făcut intrarea solemnă şi clericii de rang înalt, arătând impresionant în hainele lor brodate cu fire de aur şi cu diamante.

9. În busculada care a urmat, marii burghezi i-au întrebat pe cei zece dacă ştiau de ce fuseseră convocați.

10. Aceştia le-au răspuns: „Nu este vorba decât de răscumpărarea sclavilor. Cereți prețuri corecte, dacă nu doriți să vă lăsați pielea aici!”

11. Această informație s-a răspândit ca fulgerul în rândul bogaților, care s-au simțit în sfârşit pregătiți să înfrunte evenimentele.

12. Cei zece au rămas în picioare pe treptele cele mai de jos ale tribunei, aşteptând venirea marilor preoţi. Aceştia din urmă au urcat scările într-o manieră foarte ceremonială, însoţiţi de ovaţiile tuturor celor prezenţi.

13. După ce această tumultuoasă manifestare onorifică s-a mai calmat, un demnitar a luat cuvântul şi a spus cu o voce puternică:

14. „Ascultaţi-mă, mari seniori ai regatului! Exploratorii noştri au descoperit într-o ţară îndepărtată munţi plini cu aurul cel mai pur, din care ne-au adus mostre bogate.

15. Din păcate, aceşti munţi sunt locuiţi de nişte uriaşi înspăimântători care au o forţă imensă. Pentru a-i combate şi pentru a ne asigura că vom pune mâna pe tot acest aur, avem nevoie de o putere superioară, cu atât mai mult cu cât nu cunoaştem exact puterea uriaşilor.

16. Pentru a aduna o armată cât mai mare, avem nevoie de sclavi. Ceea ce dorim să aflăm de la voi este în ce condiţii sunteţi dispuşi să renunţaţi la sclavii voştri. Sunteţi de acord să ni-i cedaţi contra unei garanţii că veţi primi o parte din câştigurile noastre, sau preferaţi o răscumpărare la preţul pieţei? Aşteptăm un răspuns satisfăcător din partea voastră. Aşa să fie!”

17. Auzind această propunere, marii burghezi le-au răspuns preoţilor: „Ascultaţi-ne! Această descoperire merită întreaga noastră consideraţie, căci acei munţi alcătuiţi aproape în întregime din aur nu sunt deloc de dispreţuit. Din păcate, ei se află la o distanţă prea mare de ţara noastră, aşa că nu putem conta cu adevărat pe o participare la câştig!

18. Totuşi, pentru a susţine un proiect atât de generos, vă cedăm sclavii noştri pentru preţul modest de cinci livre de aur pentru fiecare sclav de sex masculin şi trei livre de aur pentru fiecare sclavă de sex feminin.

19. Dacă sclavii noştri se vor întoarce înapoi, suntem de acord să îi răscumpărăm la o treime din această valoare. Nu-i aşa că aceste condiţii sunt întru totul acceptabile?”

20. În acel moment, cei zece au început să jubileze în sinea lor, fără să arate însă nimic pe faţă. În schimb, marii preoţi au ajuns la disperare, nemaiştiind cum să reacţioneze în faţa unor pretenţii atât de absurde. De aceea, ei i-au chemat pe cei zece la tribună.

Capitolul 46

Marii preoţi îi chestionează pe cei zece exploratori. Contractul cu negustorii de sclavi

(27 ianuarie 1844)

1. Când cei zece s-au urcat la tribună, ei au fost imediat încercuiţi de marii preoţi, care le-au pus următoarele întrebări:

2. „Am constatat că viziunea voastră asupra lucrurilor s-a dovedit absolut exactă. Într-adevăr, avertismentele voastre s-au adeverit până la ultimul, suprapunându-se întru totul cu pretențiile mai marilor acestui regat!

3. Vom accepta condițiile lor, căci nu avem de ales, chit că acest lucru ne va costa două treimi din averea noastră. De aceea, dorim să ştim la câte livre de aur estimați acei munți şi cât aur puteți aduce aici în circa 4-5 ani, dacă totul merge bine.

4. Grație perspicacității voastre, vă bucurați la ora actuală de întreaga noastră încredere, ceea ce nu înseamnă deloc puțin lucru. Nu abuzați însă de ea şi dați-ne un răspuns cât mai corect!"

5. Aşteptându-se la această întrebare din partea marilor preoți, cei zece s-au gândit în sinea lor, jubilând: „Abia acum ați ajuns în întregime la mâna noastră! De aceea, vă vom da un răspuns la întrebarea voastră stupidă care să vi se potrivească la fel de bine ca un turban uriaş pe un cap minuscul! Iar ceea ce se va ascunde în spatele răspunsului nostru vă va aduce pierzania şi moartea! Dar toate aceste lucruri trebuie să rămână secrete până în momentul în care vă vor fi aruncate în fețele voastre satanice!"

6. După aceste considerații făcute în sinea lor, purtătorul de cuvânt al celor zece a avansat şi a spus: „Hei, puternici slujitori ai tuturor zeilor! Ce înseamnă această întrebare? Doar sunteți mari preoți! Cum puteți să ne întrebați câte livre de aur am putea obține din acei munți alcătuiți aproape în întregime din acest metal? Dacă ați încerca să vă imaginați doar o fracțiune infimă din acest aur, suntem convinşi că nu ați avea niciodată răbdarea să calculați toate aceste milioane de milioane de livre! Iar aceasta este doar greutatea unei coline mici, care nu se compară nici pe departe cu munții uriaşi din spatele ei!

7. Cum ne puteți cere să estimăm o asemenea greutate? Pe de altă parte, noi v-am avertizat de la bun început că dacă vom deveni stăpânii acestor munți de aur, valoarea acestui metal va scădea mai jos decât cea a excrementelor de pe străzile noastre. Oare nu am fost suficient de elocvenți? Întreaga lume de acolo pare alcătuită din aur pur, la fel cum oraşul nostru este plin de excremente. Credem că v-am răspuns la întrebare!

8. Cât despre cantitatea de aur pe care sunt capabili să o transporte tovarăşii noştri fără pierderi, credem că o cunoaşteți la fel de bine ca şi noi. În medie, câte 30 de livre de om. Dacă am putea face rost de mai multe cămile, cantitatea s-ar putea chiar tripla. Ce altceva mai doriți să ştiți?"

9. Marii preoți le-au răspuns mesagerilor: „O, nimic altceva, căci noi suntem moderația personificată! Dacă *un singur* transport ne va procura această cantitate de aur şi dacă vom obține controlul absolut asupra acestor munți, ne vom declara întru totul satisfăcuți de rezultatele acestei călătorii. De altfel, am putea repeta expediția în fiecare an, în speranța că ne va aduce de fiecare dată tot atât aur. Iar afacerea va merge ca unsă, dacă ținem cont de

modestia pretențiilor noastre! Mânați de această speranță, ne vom ocupa în continuare de chestiunea ingrată a răscumpărării sclavilor!”

10. Auzind aceste cuvinte, cei zece au jubilat iarăşi în sinea lor.

11. În continuare, marii preoți s-au întors din nou către burghezi şi le-au spus: „Ne-am sfătuit şi ne-am pus de acord: vom accepta condițiile voastre. De aceea, faceți cunoscută peste tot voința noastră! Mâine va începe răscumpărarea, care va continua timp de 30 de zile. Cei care își vor aduce sclavii în intervalul de timp stabilit vor obține suma convenită. Cine va întârzia însă, va trebui să plătească o amendă de zece ori mai mare decât prețul răscumpărării şi își va pierde sclavii! Aşa să fie!”

12. Aceste cuvinte au pus capăt adunării şi toată lumea a părăsit marea sală de consiliu.

Capitolul 47

Livrarea sclavilor şi întreținerea lor

(29 ianuarie 1844)

1. Chiar începând de a doua zi au început să fie aduşi un mare număr de sclavi de ambele sexe. În total, au fost aduşi mai mult de 300.000 de capete numai în prima zi.

2. Nu-i de mirare că a rezultat o dezordine inimaginabilă, marii preoți fiind incapabili să se descurce cu plățile.

3. Atunci, cei zece le-au spus: „Chemați fiecare proprietar şi spuneți-i: ‚Dă-ne lista cu numărul sclavilor pe care i-ai adus, marchează-i pe toți cu un semn pe frunte şi vei fi plătit conform indicațiilor tale! Dacă cifra menționată corespunde cu numărul sclavilor prezenți, te poți întoarce liniştit acasă cu câştigul tău, dar dacă ai încercat să ne înşeli, nu numai că îți vei pierde sclavii, dar nu vei mai primi nici valoarea răscumpărării lor!’

4. După cum vedeți, lucrurile se pot rezolva foarte simplu! Haide, duceți-vă la negustori şi comunicați-le voința voastră. În caz contrar, ne va lua un an ca să terminăm cu această răscumpărare!”

5. Marii preoți le-au răspuns celor zece: „V-ați gândit foarte bine! Sfatul vostru este perfect, dar unde îi putem aduna pe toți aceşti sclavi de care va trebui să ne ocupăm? Unde îi putem caza, cum să-i hrănim şi cum să-i îmbrăcăm?”

6. Cei zece le-au spus: „La ce servesc miile de palate pe care le aveți în interiorul zidurilor de incintă ale oraşului, fiecare având o capacitate de 10.000 de persoane? Acestea sunt goale şi nu servesc decât pentru mărirea prestigiului vostru! Ocupați-le cu sclavi! Chiar dacă aceştia ar fi de trei ori mai numeroşi, vor încăpea cu siguranță în ele!

7. Cât despre hrănirea lor, oare nu sunt aceste palate pline cu grâne şi cu fructe în magaziile lor? Aveţi adunate atâtea provizii încât aţi putea hrăni întregul Hanoh timp de 20 de ani!

8. Să ne gândim acum la felul în care îi putem îmbrăca… Ce-aţi zice să mai goliţi puţin depozitele voastre de echipamente militare, astfel încât să faceţi loc pentru aurul care va veni în cursul anilor următori?"

9. Marii preoţi şi-au dat seama de bunul simţ al acestor propuneri, dar au calculat că, în acest fel, preţul plătit pentru fiecare sclav va fi încă şi mai ridicat.

10. Cei zece i-au liniştit însă: „Cine nu riscă nu are dreptul să se aştepte la un câştig considerabil! Părerea noastră este că dacă vă aşteptaţi să câştigaţi un munte de aur pur, nu ar trebui să vă uitaţi la cheltuieli!"

11. Expresia „un munte de aur pur" i-a sedus complet pe preoţi, care au consimţit cu toate propunerile celor zece fără să mai stea mult pe gânduri. De aceea, ei au trecut imediat la treabă, cerând listele cu sclavi de la proprietari şi marcarea sclavilor pe frunte.

12. Bogaţii proprietari au completat cu conştiinciozitate listele cerute şi şi-au marcat sclavii pe frunte, fiecare în felul său. Şi astfel, răscumpărarea a decurs în condiţii ideale.

13. Sclavii răscumpăraţi au fost găzduiţi în diferitele palate, apoi îmbrăcaţi şi hrăniţi. Cei care mai ştiau să vorbească au cerut permisiunea de a o face. Din păcate, cei mai mulţi dintre ei au trebuit să înveţe din nou să se exprime!

14. În decurs de numai o lună, întregul proces de pregătire a armatei de sclavi s-a încheiat fără nici o problemă.

Capitolul 48

Înarmarea, formarea şi instruirea sclavilor

(30 ianuarie 1844)

1. În ochii sclavilor, această agitaţie era absolut inexplicabilă şi nici unul dintre ei nu ştia ce să creadă despre ea.

2. Marii preoţi le-au spus celor zece: „Am realizat astfel prima parte a proiectului nostru! Am răscumpărat toţi sclavii de sex masculin şi feminin din regat. Marile noastre palate de-a lungul zidului de incintă al oraşului sunt pline cu sclavi şi le asigurăm întreţinerea. Ce se va întâmpla în continuare?"

3. Cei interpelaţi au răspuns: „Daţi-ne 4.000 de oameni pricepuţi în mânuirea armelor! Împreună cu aceştia, ne vom duce la sclavi şi le vom explica motivul răscumpărării lor. Vom numi în continuare câte patru instructori pentru fiecare palat, care să-i înveţe pe sclavi să mânuiască

armele într-un timp cât mai scurt. Bărbații vor învăța să mânuiască armele grele, iar femeile pe cele uşoare. Fără această pregătire, tot ce am făcut până acum rămâne inutil”.

4. Marii preoți le-au spus celor zece: „Aveți întru totul dreptate! Dar de unde să luăm atâtea arme uzate? Noi credem că ar fi o greşeală să îi înarmăm pe sclavi cu armele noi din magaziile noastre, căci această castă ne urăşte de mult timp. Dacă ar dispune de arme noi şi bine ascuțite, pielea noastră ar fi în mare pericol!

5. De aceea, părerea noastră este că ei ar trebui să exerseze mai întâi cu arme uzate, sau confecționate din lemn şi din paie. Abia când vor învăța ce înseamnă adevărata disciplină le vom înmâna armele reale! Nu sunteți de aceeaşi opinie?”

6. Cei zece au răspuns la unison: „O prudență prea mare este la fel de rea ca şi imprudența! Dacă şi-ar dori cu adevărat să se răzbune pe voi, o masă de patru milioane de sclavi nu ar avea deloc nevoie de arme pentru a o face! Dacă s-ar ridica împotriva noastră, ei ne-ar strivi pur şi simplu prin numărul lor. De altfel, dacă ar fi avut intenția să o facă, ar fi făcut-o probabil până acum!

7. Lăsați întreaga afacere pe mâna noastră, şi voi vă garantăm cu prețul vieții noastre că într-o singură lună toți sclavii vor pleca din acest oraş perfect înarmați şi fără să facă rău nici măcar unei muşte!”

8. Auzind aceste cuvinte liniştitoare, marii preoți au căzut de acord să îi înarmeze pe sclavi cu arme bine ascuțite şi le-au dat celor zece cei 4.000 de instructori ceruți.

9. În ziua următoare, cei zece, însoțiți de instructori, s-au îndreptat către sclavii deveniți din ce în ce mai nerăbdători, căci încă nu ştiau de ce fuseseră răscumpărați.

10. Cei zece şi-au împărțit palatele, astfel încât fiecare să aibă sub control câte o sută de locații, şi au reuşit să distribuie în aceeaşi zi întregul armament.

11. De îndată ce ajungeau într-un nou palat, ei erau asaltați cu întrebări pline de anxietate din partea sclavilor în privința sorții care îi aştepta.

12. Cei zece le-au răspuns sclavilor astfel: „Aveți răbdare! Noi suntem eliberatorii şi salvatorii voştri din greaua sclavie care vă apasă!

13. Timp de o lună, veți fi instruiți să mânuiți aceste arme. În tot acest timp, veți fi hrăniți convenabil. În final, vom pleca să ne batem cu un popor mai rău decât diavolii, dar laş, stupid şi îndobitocit. În acest fel, vom deveni seniorii acestei lumi în care acum suntem ultimii pe scara socială! De îndată ce veți fi suficient de bine antrenați în mânuirea armelor, veți afla mai multe”.

14. Vestea cea mare a fost primită de sclavi cu ovații, iar cei zece au ajuns să fie priviți aproape ca nişte zei.

Capitolul 49

Vicleşugul folosit de cei zece şefi ai armatei pentru a se debarasa de spionii marilor preoți

(1 februarie 1844)

1. Chiar de a doua zi, cei mai robuşti dintre sclavi au fost aleşi şi înarmați, iar apoi inițiați în mânuirea armelor.

2. Cei mai slabi dintre ei au fost mai întâi hrăniți timp de câteva săptămâni, pentru a-şi recăpăta forțele. Abia apoi au fost învățați ei să mânuiască armele.

3. Cât despre cei mai vârstnici, aceştia au primit arme uşoare, dar nu au fost autorizați să le utilizeze. Rolul lor era mai degrabă să se ocupe de sarcinile domestice şi de supravegherea copiilor.

4. În fiecare zi, trimişii marilor preoți veneau să se intereseze cum evoluează lucrurile, timp în care îşi exercitau însă şi funcțiile de spioni, trăgând cu urechea la discuțiile oamenilor, în eventualitatea că ar putea descoperi semnele unei trădări.

5. În cea de-a treia zi, cei zece şefi de armată au descoperit ipocrizia marilor preoți şi i-au informat pe sclavi să aibă grijă şi să nu le trădeze secretele de față cu aceştia.

6. Cu cât sclavii deveneau mai abili, cu atât mai mare devenea numărul spionilor trimişi de marii preoți. Aceştia îşi băgau nasul pretutindeni şi doreau să fie informați de tot ce se întâmpla.

7. Acest comportament a sfârşit prin a-i irita pe cei zece, care s-au dus glonț la marii preoți, unde au fost primiți cu mari onoruri. Când au fost întrebați care era motivul venirii lor intempestive, ei au răspuns:

8. „Ştiți la fel de bine ca şi noi că intențiile noastre sunt cât se poate de cinstite şi cunoaşteți cât de mare este perspicacitatea şi prezența noastră de spirit! Ştiți de asemenea cum i-am pus pe cei bogați să danseze aşa cum le-am cântat noi, căci fiecare dintre ei este mai bogat la ora actuală cu câteva livre de aur, dar trebuie să facă singur toate muncile casei, câştigându-şi pâinea cu sudoarea frunții sau angajând muncitori contra unui salariu foarte mare!

9. Forța pe care ne-ați dat-o pe mână este uriaşă, şi cu ajutorul ei am putea goli chiar astăzi trezoreriile acestor burghezi. Altfel spus, tot aurul lor se află practic în mâinile noastre.

10. Desigur, noi am calculat dinainte toate aceste consecințe şi ne-am gândit încă din timpul procesului de răscumpărare a sclavilor: ‚Sigur,

cereți-ne acum cât doriți! Astăzi vă vom plăti, dar mâine vă vom cere de patru ori pe atât!'

11. Nu a fost planul nostru în avantajul vostru deplin, chiar şi fără a mai pune la socoteală marele proiect pe care urmează să îl întreprindem? Şi totuşi, suntem înconjurați zilnic de mii de spioni pe care ni-i trimiteți pe cap, care nu înțeleg nimic din limbajul nostru plin de subtilitate şi ar putea chiar să vă raporteze – din pură răutate – cine ştie ce informații defăimătoare la adresa noastră!

12. După cum vedeți, suntem la curent cu ceea ce faceți. Acesta este motivul pentru care am venit acum la voi, pentru a depune această plângere, căci este evident că încă nu aveți o încredere deplină în noi. Căci o bănuială conduce inevitabil la alta. Dacă voi ne priviți cu neîncredere, la fel vă vom privi şi noi. Sinceri să fim, am prefera chiar să renunțăm la funcțiile noastre, pentru a pune astfel capăt suspiciunilor voastre!"

13. Atunci, marii preoți i-au liniştit pe cei zece, făcându-le nenumărate daruri şi rugându-i fierbinte să rămână în exercițiul funcțiunii. Le-au acordat chiar avantajul prelungirii perioadei de antrenament al sclavilor cu încă un trimestru.

14. Cei zece au plecat mulțumiți, căci au obținut ce îşi doriseră, după care s-au întors la marea lor armată.

Capitolul 50

Instructorii sunt concediați. Cearta dintre cei zece şefi de armată şi marii preoți. Exodul imensei armate pe 200.000 de cămile şi 800.000 de măgari

(3 februarie 1844)

1. Şi astfel, foştii sclavi au fost antrenați timp de trei luni de zile, dobândind o mare abilitate în mânuirea armelor.

2. Când cei zece şi-au dat seama că soldații puteau mânui armele la fel de bine ca şi instructorii lor, ei i-au concediat pe aceştia din urmă şi au ales din rândul sclavilor şefi care să organizeze armata.

3. Acest lucru nu a fost însă pe placul marilor preoți, care i-au întrebat pe cei zece de ce au acționat în acest fel.

4. Cei interpelați le-au răspuns: „Pentru că nu dorim să plecăm în acele locuri îndepărtate însoțiți de nişte oameni de care aveți nevoie pentru propria voastră apărare. Acest lucru nu face parte din planurile noastre.

5. De altfel, aceşti oameni nu au starea de spirit necesară acestui demers, întrucât sunt mult prea obişnuiți cu confortul. De aceea, mai mult ne-ar incomoda decât ne-ar fi de folos!

6. Acesta este motivul pentru care i-am trimis înapoi. Părerea noastră este că am acționat corect, la fel ca şi până acum, dar dacă aveți ceva de obiectat, puteți proceda aşa cum doriți!

7. Dați-ne un plan, iar noi îl vom urma. Desigur, nu noi vom plăti oalele sparte de alții! Ştiți foarte bine câte caravane ați trimis acum cinci ani pentru a explora această lume. Câte dintre ele s-au mai întors pentru a vă aduce comorile promise, pe care vi le datorau de drept? Nici una, în afară de noi. Cu siguranță, au preferat să păstreze pentru ele comorile găsite, dând astfel dovadă de lipsă de fidelitate față de voi.

8. Noi suntem singurii care ne-am dovedit fidelitatea față de voi, în pofida marilor pericole prin care am trecut. Dar ori de câte ori îndrăznim să luăm o inițiativă, voi ne găsiți de fiecare dată nod în papură! Dacă vom mai observa o singură dată un astfel de comportament din partea voastră, vom renunța pe loc la întreaga afacere, şi nu aveți decât să faceți cum veți dori!”

9. Aceste cuvinte i-au lovit în amorul lor propriu pe marii preoți, care nu ştiau ce să facă pentru a pedepsi această crimă de lezmaiestate. Nici unul dintre ei nu a îndrăznit însă să spună deschis ce gândea, de teamă să nu piardă accesul la munții de aur.

10. Totuşi, un răspuns atât de arogant merita să fie pedepsit. De aceea, marii preoți au deliberat timp de trei zile, dar fără să ajungă la nici o concluzie, căci orice pedeapsă le venea în minte ar fi putut conduce la destrămarea visului lor de îmbogățire. În cele din urmă, au fost nevoiți să îşi înghită amarul şi să renunțe la orice idee de pedeapsă.

11. Ei şi-au spus însă în sinea lor: „Vom avea răbdare până când se vor întoarce din expediție, după care le vom arăta noi ce înseamnă infernul!”

12. Cei zece au aflat însă de aceste gânduri de răzbunare prin intermediul unui preot din clerul inferior, de care îi lega o prietenie solidă. Ei s-au sfătuit imediat şi şi-au spus: „Nu are rost să ne batem acum capul cu perfidia preoților. Chiar mâine vom anunța plecarea marii noastre armate, şi vom vedea pe urmă cine va vedea pe pielea lui ce înseamnă infernul!”

13. În ziua următoare, ei au făcut acest anunț public, iar marii preoți şi-au dat deplinul acord. Plecarea propriu-zisă a început în cea de-a treia zi, la miezul nopții, şi a durat până în seara zilei următoare. Căci patru milioane de oameni alcătuiesc un convoi foarte mare, mai ales dacă adăugăm şi cele 200.000 de cămile şi cei 800.000 de măgari folosiți pentru transportarea ustensilelor şi a hranei.

Capitolul 51

Camparea armatei la nord de Hanoh. Frumoasa vale ocupată de armată. Dezvăluirea adevăratului proiect al celor zece

(5 februarie 1844)

1. După două zile de mers, cei zece le-au poruncit soldaţilor să se oprească şi să îşi stabilească o tabără.

2. Soldaţii au ridicat 500.000 de corturi într-o vale superbă cu o vegetaţie bogată, în care creşteau fructe de toate felurile. În pofida frumuseţii sale, locul era complet nelocuit, căci era înconjurat din toate părţile de munţi inaccesibili. Singura cale de acces era foarte dificilă, întrucât trecea printr-o trecătoare cu pereţii foarte înguşti, cu stânci care se desprindeau cu uşurinţă şi cu pâraie care trebuiau traversate.

3. Cei zece cunoşteau această vale, pe care o descoperiseră în timpul primei lor călătorii, când le-a şi trecut prin minte gândul să se refugieze în ea dacă se va ivi vreodată ocazia.

4. Şi într-adevăr, această ocazie venise. Aşa se face că superba vale, împreună cu alte câteva învecinate, având o suprafaţă totală de circa 5000 de leghe pătrate, a fost în întregime ocupată de marea armată.

5. De îndată ce soldaţii au fost repartizaţi pe corturi, cei zece i-au chemat la ei pe şefii armatei şi le-au spus:

6. „Iar acum, ascultaţi-ne cu cea mai mare atenţie, căci vă vom dezvălui adevăratul plan care stă la baza demersului nostru!

7. Voi aţi învăţat să cunoaşteţi în cea mai inumană manieră infama guvernare a preoţilor din Hanoh, însetaţi de aur. Aţi fost trataţi ca nişte vite de povară de către mai marii regatului, iar cicatricele de pe trupurile voastre sunt cea mai bună mărturie a cruzimii fără limite cu care v-au tratat aceşti foşti locuitori veniţi din munţi şi emigraţi la noi, sărmanii descendenţi ai lui Cain.

8. Acum a sosit însă ziua reglării conturilor! Graţie perspicacităţii noastre, noi i-am eliberat pe toţi sclavii din marele nostru regat şi am reuşit să triumfăm asupra acestor veritabili demoni deghizaţi sub aparenţa marilor preoţi, care au căzut în capcana pe care le-am întins-o.

9. A sosit aşadar ziua marii răzbunări! Încredeţi-vă cu toţii în Dumnezeul strămoşilor noştri, precum şi în noi, care suntem instrumentele Lui, şi vom redeveni cu toţii seniorii Hanohului. Iar cei care v-au cumpărat şi v-au folosit ca vite de povară vor trebui să suporte aceeaşi soartă pe care v-au rezervat-o vouă până acum!

10. Nu are însă nici un rost să atacăm Hanohul pentru a duce o luptă sângeroasă şi cu rezultate incerte cu marea metropolă. Îi vom extermina pe hanohieni chiar aici, în acest loc strategic, după care vom arunca leşurile lor ca hrană pentru animalele sălbatice! Abia după ce vor suferi o înfrângere umilitoare ne vom face intrarea triumfală în oraş, dându-ne nume dintre cele mai teribile, şi îi vom aservi pe toţi cei care nu fac parte din rasa noastră.

11. Până atunci, tot ce trebuie să facem este să ne construim case şi grădini, apoi să recoltăm cu grijă toate fructele, să căutăm rădăcini comestibile şi să le cultivăm. Va trebui să explorăm de asemenea cu cea mai

mare atenție munții din jur, pentru a ne asigura că nu mai există şi alte căi de acces în acest loc. Dacă vom descoperi şi alte intrări, le vom zidi, astfel încât nici măcar o pisică să nu poată trece de ele.

12. După ce vom termina tot ce avem de făcut, vă vom comunica noile noastre directive. Iar acum duceți-vă şi treceți imediat la treabă. Dar mai presus de orice, păziți cu grijă intrarea principală! Aşa să fie!"

Capitolul 52

Descoperirea aurului şi creşterea bunăstării coloniei. Îndrăznețul plan al celor zece şefi de armată împotriva Hanohului

(7 februarie 1844)

1. Comandații le-au repetat soldaților instrucțiunile celor zece şi toată lumea a trecut la treabă.

2. Circa 200.000 de oameni au plecat să exploreze eventualele căi de acces în vale, şi ori de câte ori au descoperit o trecătoare cât de îngustă care conducea către munții înalți, au creat baricade, astfel încât drumul să devină impracticabil.

3. Soldații au ridicat ziduri foarte înalte şi au zidit toate deschizăturile care ar fi putut permite invadarea văii din exterior, transformându-le în veritabile fortărețe.

4. Aceste lucrări de fortificare au fost încheiate într-o jumătate de an de către soldații care au primit sarcina respectivă.

5. Un număr de două ori mai mare de soldați au fost folosiți pentru a construi case, astfel încât în acelaşi interval de timp au fost ridicate circa 200.000 de case şi de colibe gata să fie locuite.

6. În ceea ce priveşte restul soldaților (partea cea mai numeroasă a armatei), aceştia au primit misiunea de a se ocupa de agricultură. În scurt timp, ei au amenajat sute de mii de grădini şi de câmpuri cultivate, astfel încât după un an de zile, valea semăna deja cu grădina Paradisului.

7. Dar partea cea mai surprinzătoare a fost descoperirea unor zăcăminte foarte bogate de aur, care au fost imediat exploatate. Aşa se face că în scurt timp, soldații au adunat mii şi mii de chintale de aur din cel mai pur. De fapt, zăcămintele s-au dovedit atât de bogate încât cei zece le-au permis soldaților să îşi confecționeze ustensile din aur curat! După trei ani, toți locuitorii văii avea ustensile din aur!

8. Pe scurt, ei au adunat atât de mult aur din aceşti munți, şi încă de o calitate dintre cele mai pure, încât cei zece au dispus aurirea marilor pereți stâncoşi care dădeau spre Hanoh, ceea ce îi făcea să pară că aceştia sunt în întregime alcătuiți din aur.

9. Ei cunoşteau marea elasticitate a aurului, precum şi maniera de folosire a diferitelor răşini. De aceea, placarea pereţilor stâncoşi cu aur nu a ridicat nici o problemă pentru ei.

10. Mai mult, ei au ridicat pereţi din pietre şlefuite în forme pătrate la intrarea în această vale minunată, creând astfel ziduri cu o înălţime de 40 de picioare şi cu o lungime de 300 de stânjeni. După ce au întărit zidurile, ei le-au placat în întregime cu aur (privite din afară, dădeau chiar impresia că sunt alcătuite în totalitate din aur!).

11. După cinci ani, imensa vale era atât de bine cultivată că şefii de armată s-au dus la cei zece lideri şi le-au spus:

12. „Ascultaţi-ne, prieteni dragi şi plini de înţelepciune! Părerea noastră este că nu ar mai trebui să ne batem capul cu Hanohul, căci niciodată marele oraş nu ne va putea oferi o bunăstare atât de mare ca cea actuală!

13. Avem aici fructe, cereale, oi, vaci, cămile, măgari, cerbi, iepuri, gazele, capre, găini, porumbei şi foarte mult aur.

14. Trăim cu toţii în pace şi în bună înţelegere. Suntem foarte bine îmbrăcaţi şi ne-am construit case frumoase şi solide. Lumea exterioară nu ne interesează, şi trăim într-o fortăreaţă pe care numai bunul Dumnezeu ar putea-o cuceri! Nimeni altcineva nu ne poate descoperi şi trăda!

15. De aceea, suntem de părere că ar trebui să îi lăsăm în pace pe cei din Hanoh şi să trăim în linişte aici; căci dacă hanoheenii ar afla vreodată de marea noastră bunăstare placată cu aur, nu am mai avea vreodată linişte!"

16. Dar cei zece le-au răspuns: „Nu ne-aţi înţeles. Nici noi nu suntem atât de nebuni încât să asediem Hanohul. Intenţia noastră este să îi atragem prin viclenie pe hanoheeni până la intrarea în vale şi să îi lăsăm să guste dintr-o înfrângere pe care o vor pomeni chiar şi peste câteva secole!

17. De aceea, vom trimite câţiva delegaţi la Hanoh pentru a-i invita pe marii preoţi să vină aici pentru a le putea livra aurul promis! Când îi vom avea la îndemână, le vom da o lecţie care îi va face să îşi piardă pentru totdeauna graiul şi auzul! Aşa trebuie să se petreacă lucrurile! De ce spunem asta? Noi suntem singurii care cunoaştem motivul!"

Capitolul 53

Trimişii lui Noe propovăduiesc penitenţa printre locuitorii ţinuturilor înalte şi printre hanoheeni. Succesul şi abilitatea lor

(8 februarie 1844)

1. Tot ce se petrecea la Hanoh, dar şi în noul ţinut din munţi, îi era adus la cunoştinţă lui Noe. Domnul i-a dat acestuia ordinul de a trimite un mesager către locuitorii din valea aurită pentru a-i convinge să renunţe la intenţiile lor rele referitoare la hanoheeni şi pentru a-i invita să se căiască, să

trăiască într-o smerenie autentică şi să aibă o încredere deplină în Dumnezeul cel viu şi în iubirea Acestuia.

2. În acelaşi timp, Domnul i-a spus lui Noe să trimită un al doilea mesager la Hanoh pentru a le dezvălui marilor preoţi cum i-au amăgit cei zece, convingându-i însă să nu se răzbune pe trădători, căci singur Dumnezeu avea dreptul de a-i pedepsi. De altfel, orice tentativă din partea oamenilor de a face acest lucru s-ar fi soldat cu un eşec, dat fiind că era imposibil să ajungi la aceşti oameni care se baricadaseră atât de bine.

3. De aceea, marii preoţi aveau datoria să se reunească în numele unicului Dumnezeu autentic, să se căiască la rândul lor, să îşi distrugă idolii şi să-şi întoarcă feţele către Dumnezeul cel unic. Numai în acest caz se va milostivi Acesta de ei, restabilind pacea între ei şi locuitorii din munţi, care vor trebui să îşi plătească insubordonarea în aur, animale şi fructe de toate felurile. În acest fel, Dumnezeu nu ar fi fost nevoit să pedepsească pe nimeni şi ar fi renunţat la intenţia Sa de a pedepsi lumea cu judecata Sa, ci dimpotrivă, ar fi binecuvântat-o şi le-ar fi dăruit oamenilor comori nemăsurate.

4. Noe a căutat imediat doi mesageri potriviţi, le-a dat instrucţiunile necesare, i-a binecuvântat şi i-a trimis să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu.

5. Mesagerul trimis la oamenii din munţi nu a întâmpinat mari greutăţi în a-i convinge pe aceştia. El a reuşit să îi atragă pe cei zece de partea păcii, căci aceştia nu uitaseră lecţia primită de la Noe! Totuşi, ei au cerut dreptul de a se apăra în caz de atac din partea hanoheenilor.

6. Mesagerul i-a asigurat cu toată fermitatea că îi voi proteja Eu Însumi, atât timp cât vor rămâne credincioşi iubirii faţă de Mine.

7. Dar cei zece i-au replicat: „Exact acest lucru aveam intenţia să îl facem, cu condiţia să ne indici măsura iubirii pe care trebuie să i-o purtăm lui Dumnezeu, pentru a şti dacă aceasta este suficientă sau nu. Fără acest criteriu, dacă suntem privaţi de dreptul pe care îl avem de a ne autoapăra, ne vom întreba tot timpul dacă am ajuns la măsura justă a iubirii noastre faţă de Dumnezeu astfel încât Acesta să ne asigure protecţia Lui!”

8. Mesagerul le-a răspuns pe bună dreptate: „Orice om are în inima lui o măsură care îi spune cu exactitate pe cine iubeşte mai mult: pe Dumnezeu sau lumea exterioară, ori în cine are mai multă încredere, în propriile sale forţe sau în forţa divină!”

9. Cei zece nu s-au lăsat însă: „Prietene, acest criteriu este extrem de subtil şi de vag, şi ne este greu să ne bazăm numai pe el; căci se întâmplă adeseori ca oamenii să creadă că iubirea lor faţă de Dumnezeu este suficient de puternică, înşelându-se din păcate dramatic!

10. Căci omul poartă în el o greutate care îl trage tot timpul în jos. Aşa se face că el se afundă în materie fără să-şi dea seama! Tocmai când îşi imaginează că a atins cel mai înalt grad al iubirii sale faţă de Dumnezeu,

atrăgând astfel cea mai înaltă grație a Acestuia, el descoperă că a coborât cu mii de stânjeni şi că a ieşit complet din sfera grației divine!

11. Dacă este atacat de duşmani şi nu dispune de propriul său drept de a se apăra, el va pieri, căci Dumnezeu nu va interveni în favoarea lui cu sfințenia Sa!”

12. Mesagerul le-a dat replici dintre cele mai pertinente, dar nimic nu părea să-i convingă pe cei zece, căci ei găseau noi şi noi obiecții. În cele din urmă, mesagerul a fost nevoit să le acorde dreptul de autoapărare limitată, pentru anumite situații excepționale. De altfel, le-a acordat această concesie tocmai pentru că a fost foarte bine tratat de aceştia şi de întregul popor.

13. În ceea ce îl priveşte însă pe mesagerul care a ajuns la Hanoh, acesta nu a fost primit la fel de favorabil. La început, a fost nevoit să suporte tot felul de neplăceri, înainte de a fi primit de marii preoți. Când în sfârşit a reuşit să le vorbească acestora, el a fost imediat închis într-o temniță până când demnitarii s-au putut convinge de veridicitatea spuselor lui legate de locuitorii din munți, grație spionilor pe care i-au trimis să le verifice.

14. Abia după ce preoții s-au convins de adevărul spuselor sale a putut el ieşi din închisoarea sa, dar a fost forțat să fie consacrat mare preot şi să ia parte la consiliu. Dacă ar fi refuzat, ar fi fost bătut cu nuielele şi ar fi fost condamnat să petreacă mai multe zile în infernul creat de preoți.

15. Aşa se face că misiunea mesagerului trimis la Hanoh a rămas fără nici un rezultat.

Capitolul 54

Deliberările lipsite de eficiență ale marilor preoți pe tema atacării locuitorilor din munți

(9 februarie 1844)

1. A trecut astfel un an întreg, timp în care marii preoți nu au făcut altceva decât să se consulte între ei pentru a stabili cum i-ar putea ataca pe trădătorii din munți. Toate propunerile lor se izbeau însă de dificultăți atât de insurmontabile încât sfârşeau prin a fi considerate irealizabile. De altfel, opinia noului mare preot a jucat un rol decisiv în această direcție. Căci de fiecare dată când cei mai înverşunați dintre preoți propuneau un plan de atac, el reuşea să le demonstreze inutilitatea demersului lor.

2. În cele din urmă, marii preoți l-au încolțit, silindu-l să le propună un plan realizabil, pentru a se putea răzbuna pe acele infame creaturi care s-au făcut vinovate de înaltă trădare.

3. Noul mare preot le-a spus: „V-am explicat încă de la bun început care este calea cea dreaptă pe care ar trebui să o urmați. De altfel, aceasta este singura cale posibilă. Dacă o veți alege, vă veți putea bucura de marile comori ale locuitorilor din munți în virtutea prieteniei. Dacă o veți refuza

însă, nu vă puteți aştepta de la ei să vă ofere ceva, la fel cum nu sunt dispuşi să vă ofere luna de pe cer!

4. La ce vă folosesc mânia şi strigătele de răzbunare atât timp cât vocea rațiunii vă spune clar: ‚Toate acestea sunt inutile şi zadarnice! Aşa cum nu putem lua luna de pe cer, oricât de mult ne-am înverşuna, la fel, nu-i putem ataca pe aceşti trădători!'

5. Dacă nu doriți să mă credeți pe cuvânt, duceți-vă la ei, iar lecția sângeroasă pe care o veți primi vă va convinge că am avut dreptate! Când veți contempla miile de cadavre ale celor mai buni soldați pe care îi aveți, veți ajunge să examinați problema dintr-un cu totul alt unghi de vedere!”

6. Nici de data aceasta, marii preoți nu au putut găsi vreo soluție.

7. De aceea, unul dintre ei, care avea un spirit pragmatic, a făcut următoarea remarcă: „Mi-a venit o idee! Acei zece ticăloşi ne-au păcălit grație vicleniei lor calculate! Ce-ar fi să le răspundem cu aceeaşi monedă?

8. Este imposibil să nu găsim în întregul Hanoh cel puțin un individ care să-i depăşească în viclenie pe aceşti zece tâlhari!

9. Vă propun aşadar să îi chemăm aici pe cei mai vicleni dintre interlopi şi îl vom alege pe cel mai şiret dintre ei! Îi vom promite mari avantaje dacă ne va ajuta să îi păcălim pe cei din munți, iar balanța va înclina din nou în favoarea noastră!”

10. Dar noul mare preot i-a replicat: „Da, da, ați găsit calea cea mai sigură care conduce la pierzania voastră definitivă! Nu ezitați să vă dezvăluiți slăbiciunea în fața interlopilor din Hanoh şi vă asigur că aceştia nu vor avea scrupule în a profita pe loc de avantajele pe care li le veți promite!

11. Chiar credeți că aceştia îşi vor risca viața pentru voi? Dimpotrivă, nu vor face decât să profite de pe urma voastră! Iar dacă vreunul dintre ei îi va găsi pe cei zece, el nu va face greşeala să revină la voi, atât timp cât muntenii îl vor primi cu prietenie în rândul lor. Şi astfel, nu veți avea parte decât de un trădător în plus!

12. Oricum, faceți ce doriți! Eu unul v-am comunicat părerea mea. De acum înainte, las experiența voastră să vă sfătuiască!”

13. Membrii clerului au rămas fără replică, aşa că s-au despărțit, într-o stare de confuzie maximă, dar după trei zile s-au reunit din nou în marele consiliu.

Capitolul 55

Noua adunare a marelui consiliu al preoților de rang înalt şi de rang inferior. Proiectele de răzbunare ale viclenilor preoți de rang inferior

(10 februarie 1844)

1. În cea de-a treia zi, preoţii de rang înalt şi cei de rang inferior s-au reunit din nou în marea sală de consiliu. Mai mulţi dintre marii preoţi s-au urcat la tribună. Unul dintre ei a luat cuvântul, spunând:

2. „Ascultaţi-mă, slujitori ai zeilor! Cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine infamia celor zece trădători şi este limpede pentru toată lumea că această crimă trebuie pedepsită cu cea mai mare asprime, fără ca eu să mai fiu nevoit să repet motivele.

3. De vreme ce suntem cu toţii de acord în această privinţă, tot ce mai rămâne de făcut este să găsim un mijloc prin care să îi pedepsim pe aceşti zece monştri şi pe toţi partizanii lor în maniera cea mai teribilă cu putinţă, cea mai dureroasă, cea mai înspăimântătoare, cea mai inimaginabilă, cea mai diabolică şi cea mai excepţională, oricât de mult ne-ar costa acest lucru. Căci dacă îi vom lăsa nepedepsiţi pe aceşti nemernici, celelalte canalii din regat vor fi tentate să facă acelaşi lucru.

4. De aceea, toate preocupările şi gândurile noastre nu trebuie să aibă decât un singur scop: pedepsirea acestor ticăloşi din munţi în acest fel încât toată lumea să rămână împietrită, iar munţii înşişi să plângă pentru că le-au oferit adăpost! Avem aşadar datoria să punem la punct un plan de răzbunare pe cât de extraordinar, pe atât de infailibil! Cel care va fi capabil să descopere un astfel de plan va primi în schimb coroana suveranităţii absolute asupra întregii lumi! – Am spus! – Iar cel care cunoaşte un astfel de mijloc să vorbească!”

5. Când marele preot a tăcut, un preot din clerul de rang inferior vestit pentru şiretenia lui s-a ridicat şi a cerut permisiunea să vorbească. Aceasta i-a fost acordată pe loc. Plin de o teamă respectuoasă pe care o mima perfect, el a urcat la tribună şi a spus:

6. „Ascultaţi-mă, înalţi şi puternici slujitori ai pământului, ai tuturor zeilor şi stelelor de pe cer, voi, care sunteţi unicii lideri ai soarelui şi ai lunii!

7. Eu, cel din urmă dintre slujitorii voştri, cel mai murdar şi cel mai penibil dintre toţi, mă găsesc în faţa voastră, cei atotputernici, pentru a vă împărtăşi că în imensa mea prostie, am descoperit totuşi trei idei neînsemnate, care merită însă – după umila mea părere, care nu se poate compara cu a voastră, care străluciţi ca nişte sori – greutatea lor în aur! (sala de consiliu s-a cutremurat de aplauze pentru modestia vorbitorului).

8. În nimicnicia mea, care nu are sfârşit în faţa voastră, cei atotputernici în toate privinţele, am ajuns să cred – în imensa mea prostie, în raport cu înalta voastră înţelepciune – că dacă aceste trei idei se vor realiza în privinţa celor zece, al căror nume respingător limba mea nu poate să-l pronunţe, munţii lor înalţi se vor aplatiza şi nu le vor mai acorda nici o protecţie în faţa justiţiei voastre sublime şi atât de echitabile! (din nou s-a auzit un ropot de aplauze!)

9. După cum ştiţi prea bine, noi cunoaştem principiile *aerostaticii* (navigaţia aeriană). De ce nu le-am pune în practică, pentru a cuceri acele

înălțimi inaccesibile prin aceste mijloace? Nu vi se pare că acest proiect prezintă avantaje incomparabile?

10. Pe de altă parte, noi suntem nişte *mineri* foarte experimentați. Ce ne împiedică în acest caz să străpungem munții în locurile cele mai potrivite, iar apoi să pătrundem prin aceste galerii şi să îi luăm prin surprindere, în timpul nopții, pe aceşti monştri baricadați în munți, pentru a-i gâtui apoi pe toți?

11. În sfârşit, oare nu suntem noi cei mai buni *politicieni* din câți există? Haideți să jucăm cartea prieteniei şi să îi atragem astfel pe aceşti ticăloşi în capcana pe care le-o vom întinde. Când vor cădea în sfârşit în ea, nici un diavol nu va mai reuşi să-i elibereze de răzbunarea pe care le-am pregătit-o!

12. O, voi, ființe atotputernice! Acestea au fost cele trei idei neînsemnate pe care le-am descoperit eu, cel care nu însemn nimic în fața voastră, în duhoarea respingătoare a creierului meu! Ce fericire ar fi pentru mine, biet animal nevrednic în fața strălucirii voastre comparabile cu cea a o mie de sori, dacă ați putea utiliza măcar una dintre ele!”

13. (Aplauzele au bubuit în marea sală de consiliu. Un mare preot şi-a rupt chiar veşmântul ecleziastic şi l-a înfăşurat cu eşarfa sa pe oratorul de dinainte, fapt care reprezenta un mare semn onorific).

14. După care, marele preot a luat cuvântul, spunând: „Aceste trei idei sunt excelente, dar cel mai bine ar fi să începem cu ultima dintre ele! Dacă aceasta va da greş, fapt care nu pare deloc probabil, ne mai rămân celelalte două, care sunt ceva mai costisitoare”.

15. Noul mare preot a fost întrebat ce părere are despre această propunere.

16. Acesta a răspuns: „Nu pot decât să vă repet: faceți cum doriți! Eu unul vă urez noroc. Oricum, lucrurile vor lua cursul dorit de Divinitate!”

17. Marii preoți şi înaltul cler au acceptat acest răspuns şi au început pe loc să pregătească trimiterea unei delegații amicale.

Capitolul 56

Primul demers politic şi diplomatic în scopul cuceririi celor din munți

(12 februarie 1844)

1. În decursul convorbirilor referitoare la delegația amicală trimisă la locuitorii din munți s-a luat decizia ca vicleanul consilier al clerului să fie numit şeful delegației. Acesta urma să fie însoțit de încă 30 de colegi ambasadori, dedicați trup şi suflet cauzei marilor preoți, pentru ca nu cumva reprezentantul clerului de rang inferior să fie tentat să îi trădeze la rândul lui, aşa cum au procedat pe timpuri cei zece.

2. Această delegație, alcătuită din 30 de preoți din casta inferioară plus şeful lor, trebuia să transporte tot felul de daruri în semn de prietenie, alcătuite din aur, argint şi pietre prețioase, încărcate pe 20 de cămile.

3. Singur şeful delegației privea cu mare satisfacție toate aceste cadouri bogate destinate locuitorilor din munți, căci el intenționa în secret să le dea o cu totul altă destinație.

4. În momentul plecării, marii preoți i-au reamintit în mod insistent de jurământul său de fidelitate față de ei.

5. El a repetat jurământul, vărsând lacrimi de crocodil, şi chiar colegii săi, care se aliaseră cu marii preoți, au depus mărturie pentru buna sa credință, spunând: „Jurăm cu toții pe viața noastră că şeful nostru nu nutreşte nici un gând rău intenționat în inima sa! Lacrimile sale sunt cea mai bună mărturie a fidelității sale! I-ați putea încredința fără probleme întregul cer şi întregul pământ!”

6. După mai multe asigurări de acest fel, delegația s-a pus în mişcare, fără ca marii preoți să mai aibă vreo suspiciune în privința ei.

7. În mintea şiretului reprezentant al clerului de rang inferior lucrurile erau însă cu totul diferite de imaginea pe care a lăsat-o în urmă, căci el gândea astfel:

8. „Mai întâi de toate, darurile în semn de prietenie trebuie înmânate celor zece, care vor răspunde cu aceeaşi monedă, din motive pur politice. De ce? este uşor de ghicit: pentru a le întinde marilor preoți propria lor capcană!”

9. El îşi făcuse din timp toate aceste calcule, pe care nu s-a sfiit să le împărtăşească oamenilor săi.

10. În dimineața celei de-a treia zi, mica expediție a ajuns la marea poartă aurită care străjuia intrarea în minunata vale. Membrii ei au fost imediat imobilizați, interogați cu minuțiozitate şi percheziționați, înainte de a putea intra. Delegația a fost apoi condusă sub escortă până la cei zece lideri, care locuiau într-un castel clădit pe o stâncă înaltă.

11. Văzând toate aceste suprafețe imense acoperite cu aur, şeful delegației le-a spus tovarăşilor săi: „Prieteni, la ce folosesc toate darurile noastre, când munții care ne înconjoară din toate direcțiile sunt în întregime făcuți din aur curat, la fel ca şi stânca pe care este construit castelul celor zece? Este ca şi cum am duce o picătură de apă pentru a i-o dărui mării! Mă întreb dacă nu vom părea nişte escroci care oferă daruri de care nu dispun!”

12. Tovarăşii săi i-au dat dreptate. Dar şiretul lor lider se gândea astfel în sinea lui: „Dacă aşa stau lucrurile, s-ar zice că acele canalii de mari preoți au căzut deja în capcana mea! Nu mai rămâne decât să-i câştig de partea mea pe cei zece şi lucrurile vor evolua de la sine în favoarea noastră!”

Capitolul 57

Trimişii Hanohului sunt primiţi în audienţă de cei zece lideri din munţi. Eşecul delegaţiei şi întoarcerea ei la Hanoh, fără liderul său

(13 februarie 1844)

1. Când ambasadorii Hanohului au fost în sfârşit primiţi de cei zece, ei au fost întâmpinaţi cu prietenie şi întrebaţi cu o politeţe desăvârşită care este motivul venirii lor.

2. Şeful delegaţiei a arătat pe fereastră cămilele încărcate cu daruri şi a spus:

3. „Dragii mei fraţi! Am fost trimis la voi ca mesager al păcii de către marii preoţi din Hanoh. Aceştia doresc să lege o relaţie de prietenie cu voi, în numele întregului popor din Hanoh!

4. Acesta este motivul pentru care marii preoţi v-au trimis aceste daruri, în semn de prietenie între popoarele noastre!

5. Ei doresc să uite pentru totdeauna că v-aţi făcut vinovaţi de înaltă trădare faţă de ei şi doresc să redeveniţi prieteni, ba chiar să mergeţi să-i vedeţi la Hanoh, unde vă vor primi cu toate onorurile!"

6. În timp ce ţinea acest discurs, el le făcea celor zece tot felul de semne discrete cu ochiul, indicându-le astfel că este nevoit să vorbească aşa în faţa tovarăşilor săi, dar ar spune cu totul altceva dacă ar fi singur cu ei.

7. Cei zece lideri au înţeles perfect mimica preotului şi au spus: „V-aţi dat probabil seama că nu avem nevoie de cadourile marilor preoţi din Hanoh, căci proprietarii unor munţi burduşiţi cu aur dispreţuiesc metalul preţios adunat de mâini pătate cu sânge şi sustras celor nevoiaşi prin tot felul de constrângeri, de înşelătorii şi de minciuni.

8. În consecinţă, nu vom accepta nici aurul, nici argintul, nici pietrele preţioase trimise în dar de marii preoţi. În al doilea rând, în ceea ce priveşte prietenia pe care ne-o oferă, spuneţi-le că suntem la fel de puţin dispuşi să o acceptăm ca şi în cazul cadourilor lor! Căci ar trebui să fim nişte vulpoi neexperimentaţi ca să nu ne dăm seama ce urmăresc aceştia! De aceea, nu vom da curs invitaţiei lor.

9. Dacă doresc să ne câştige cu adevărat prietenia, vor trebui să renunţe la funcţiile lor de mari preoţi, să îl ungă şi să îl încoroneze pe cel pe care l-au trimis în munţi şi care ar trebui să domnească asupra lor şi a tuturor popoarelor de la şes în calitate de unic rege şi mare preot! Atât timp cât nu vor face acest lucru, nu vor putea conta pe prietenia noastră, căci nu intră în obiceiul nostru să legăm prietenie cu nişte diavoli!

10. De asemenea, nu îi sfătuim pe marii preoţi să încerce să se apropie de noi, indiferent în ce fel. Orice tentativă de acest gen din partea lor va fi aspru pedepsită.

11. Iar acum, întoarceţi-vă imediat la Hanoh, cu tot cu comorile voastre, şi anunţaţi-i pe preoţii din înaltul cler, dar mai ales pe acei demoni care îşi spun mari preoţi, tot ce aţi auzit aici!

12. Cât despre tine, care ai împărtăşit o vreme punctul nostru de vedere, tu vei rămâne aici. Nu ai nici soţie, nici copii, şi s-ar putea să avem nevoie de serviciile tale! Aşa să fie!”

13. Preotul astfel interpelat s-a umplut de bucurie, dar ceilalţi 30 de tovarăşi ai săi s-au întristat sincer. Ei au fost nevoiţi să se întoarcă la cămilele lor şi să ia calea întoarsă.

14. Capitolul următor ne va arăta reacţia marilor preoţi, fapt care ne va permite să înţelegem cât de apropiată era marea judecată a Domnului.

Capitolul 58

Relatarea celor 30 de mesageri în faţa clerului din Hanoh

(14 februarie 1844)

1. După plecarea colegilor săi, preotul rămas le-a povestit prietenilor săi tot ce doreau să întreprindă marii preoţi împotriva lor şi cât de „reală” era prietenia pe care doreau să o stabilească între cele două popoare.

2. Cei zece au apreciat aceste informaţii la justa lor valoare şi i-au mulţumit vechiului lor prieten.

3. În ceea ce îi priveşte, marii preoţi rămaşi la şes i-au interogat imediat pe cei 30 de mesageri rămaşi fideli şi care s-au întors cu cămilele lor purtând aceleaşi poveri cu care au plecat: „Ei bine, să înţelegem că ni s-au trimis cadouri? Ce s-a întâmplat cu Gurat (şeful delegaţiei)? Unde este el?”

4. Mesagerii le-au răspuns: „Ascultaţi-ne, puternici slujitori ai tuturor zeilor! Nici vorbă să vă fie trimise cadouri! Cei zece nici măcar nu au privit aurul, argintul şi pietrele voastre preţioase, ci ne-au trimis imediat înapoi, în maniera cea mai ruşinoasă! Cămilele sunt încărcate practic cu cadourile trimise de voi!

5. În ceea ce îl priveşte pe Gurat, nu am întâlnit în viaţa noastră un vulpoi mai şiret decât el! La drept vorbind, în timp ce le împărtăşea cu fidelitate voinţa voastră, el le făcea semne discrete cu ochii, arătându-le astfel că spusele sale ar trebui interpretate exact pe dos!

6. După discursul lui cu două feţe, cei zece ne-au dat un răspuns absolut infam, spunându-ne că refuză să atingă acest aur blestemat, obţinut prin deposedarea celor sărmani prin tot felul de violenţe, minciuni şi înşelătorii. Ne-au mai spus că, oricum, ei sunt proprietarii unor munţi burduşiţi cu aur (ceea ce este foarte adevărat) şi că dispun astfel din abundenţă de acest metal preţios, binecuvântat de Dumnezeu! Din acest motiv, au refuzat să accepte aurul pătat de sânge uman pe care l-aţi trimis voi!

7. În ceea ce priveşte prietenia pe care le-aţi propus-o, ei au refuzat-o de asemenea, cu excepţia cazului în care aţi fi de acord să renunţaţi la funcţiile voastre de mari preoţi. Dorinţa lor este să îl numiţi pe mesagerul venit din munţi rege şi unic mare preot asupra întregului regat al Hanohului, iar voi să redeveniţi nişte burghezi obişnuiţi şi să acceptaţi întru totul decizia noului vostru rege în ceea ce vă priveşte!

8. Vă mai sfătuiesc de asemenea să nu vă apropiaţi niciodată de valea lor bogată, dacă nu doriţi să fiţi aspru pedepsiţi!

9. Asta este tot ce am avut de zis! V-am relatat cuvintele exacte care v-au fost transmise, spre mare noastră mânie!"

10. Atunci, marii preoţi au început să se lovească cu pumnii în piept, jurând pe toţi zeii că vor face tot ce le va sta în puteri pentru a se răzbuna pe cei zece în maniera cea mai atroce cu putinţă.

11. Ei au blestemat pământul timp de trei zile, pentru simplul motiv că purta pe suprafaţa sa asemenea monştri. Au blestemat apoi soarele timp de şapte zile, şi au continuat astfel cu apa, aerul şi focul, pe ultimul pentru că nu distrugea pe loc acele deşeuri umane. Timp de o lună, ei nu au încetat practic să profereze cele mai cumplite blesteme!

12. Mai mult, ei l-au dezbrăcat pe mesagerul venit din munţi de hainele sale preoţeşti, l-au bătut public cu vergile, l-au hăituit prin oraş cu spatele însângerat şi în cele din urmă l-au ucis, pentru simplul motiv că a continuat să susţină că marii preoţi trebuiau să urmeze sfatul celor zece.

13. Marii preoţi au mers până acolo încât au decretat o lege care îi obliga pe toţi supuşii lor să îi blesteme în fiecare zi pe cei zece timp de o oră întreagă.

14. În acelaşi timp, ei au oferit o recompensă enormă celui care ar fi capabil să inventeze un mijloc diabolic prin care să îi pedepsească pe cei zece lideri ai muntenilor în maniera cea mai abominabilă cu putinţă.

15. În aceste condiţii, cred că nu vă este deloc greu să înţelegeţi că ora judecăţii pământului era foarte aproape. Urmarea vă va revela şi alte fapte, încă şi mai diabolice.

Capitolul 59

Decăderea provinciilor din Hanoh. Crearea unei armate alcătuite din cinci milioane de soldaţi. Trimiterea ei împotriva muntenilor şi înfrângerea ei

(15 februarie 1844)

1. Nu peste mult timp, provinciile îndepărtate ale Hanohului au fost informate – prin simplul anunţ al decretului care instituia obligativitatea blestemului – că marilor preoţi nu le mergea deloc bine, dat fiind că avuseseră pierderi uriaşe din cauza răscumpărării sclavilor la preţuri foarte

mari. De aceea, nu le-a trebuit mult pentru a se revolta împotriva dictaturii de la centru şi pentru a se elibera.

2. Această veste a pus capac mâniei marilor preoţi, cu atât mai mult cu cât spionii lor le-au spus că revoltele erau puse la cale de maşinaţiunile celor din munţi. Furia preoţilor a devenit practic de necontrolat.

3. Timp de o zi întreagă, ei nu au făcut altceva decât să urle şi să vocifereze pe toate străzile şi străduţele oraşului, strigând practic la unison: „Ridicaţi-vă, locuitori ai Hanohului, pentru a mărşălui împreună împotriva muntenilor şi a tuturor provinciilor care s-au revoltat împotriva noastră din cauza acestor trădători! Ridicaţi-vă şi însoţiţi-ne în marea răzbunare!”

4. În ziua următoare ei au făcut recrutări, obligându-i pe toţi bărbaţii care nu aparţineau marii nobilimi să ia arma în mână. Nici chiar femeile nu au fost scutite de această sarcină.

5. În câteva zile, preoţii au ridicat o armată de cinci milioane de soldaţi, înarmaţi cu suliţe, săbii, arcuri şi tunuri asemănătoare celor folosite de turci în războaiele lor de altădată, care trăgeau cu proiectile din piatră. Praful de puşcă fusese deja inventat în timpul regelui Dronel, fiul lui Ohlad, şi a fost perfecţionat mai târziu de Kinkar. Femeile nu au primit decât arme uşoare, respectiv săbii şi pumnale.

6. Când armata a fost pregătită pentru atac, marii preoţi au sosit, încă furibunzi, şi le-au dat trupelor ordinul următor: „Jumătate din armată se va îndrepta către provinciile rebele, sub directa noastră conducere, pentru a le îneca în sânge! Nici o viaţă de om nu va fi scutită! Toată lumea va trebui să piară de foc sau de sabie!”

7. Ascultând de această poruncă, formidabila armată s-a împărţit în două, două milioane şi jumătate de soldaţi plecând către provinciile rebele. Ceilalţi soldaţi au primit ordinul să mărşăluiască împotriva muntenilor. Cum i-ar fi putut învinge pe aceştia? Aceasta este o cu totul altă chestiune.

8. În cele din urmă, marii preoţi aflaţi la comandă s-au decis să străpungă munţii pe dedesubt. În acest scop, 150.000 de oameni au primit instrumente de mineri şi misiunea de a săpa culoare în interiorul munţilor. Inginerii şi-au pus în practică cunoştinţele şi toată lumea a trecut la treabă cu o grabă febrilă.

9. Munţii au fost străpunşi în cinci locuri. Minerii au săpat culoare pe o distanţă de câteva mii de kilometri, dar nu au reuşit să ajungă la celălalt capăt al munţilor.

10. Atunci, inginerii s-au întors la calculele lor şi au constatat că au dispus săparea unor galerii la o adâncime mult prea mare. Lucrările au fost reîncepute la adâncimea corectă, şi de data aceasta minerii au reuşit să străpungă muntele şi să iasă în platoul pe care se aflau muntenii.

11. De bună seamă, locuitorii din munţi fuseseră însă de mult timp informaţi de spionii lor de ceea ce se întâmpla, aşa că au putut calcula cu

precizie locurile în care vor ieşi aceştia din munte. De aceea, ei au acoperit aceste locuri cu lemne, cărora le-au dat foc de îndată ce hanoheenii au ieşit la suprafață.

12. Fumul şi flăcările au invadat astfel culoarele săpate în munte, sufocând mii de hanoheeni. Chiar şi o bună parte din marii preoți şi-au pierdut viața cu această ocazie.

13. Soldații din Hanoh au încercat să cucerească de trei ori intrarea principală, dar de fiecare dată în zadar. Ce a mai rămas din armată a fost nevoită să se întoarcă în Hanoh, cu coada între picioare, după o luptă care a durat doi ani.

Capitolul 60

Relatarea înfrângerii marilor preoți. Între aceştia apare o ruptură. Trădarea armatei trimise în provincii

(16 februarie 1844)

1. Puținii preoți întorşi din expediția de pedepsire a muntenilor le-au povestit colegilor lor rămaşi la Hanoh (care nu erau nici ei cu mult mai numeroşi decât cei întorşi) deznodământul teribil pe care l-a avut demersul lor. Aceştia aproape că şi-au smuls părul din cap la auzirea veştilor şi toată lumea s-a lansat în invective reciproce, acuzându-se unii pe ceilalți fie că nu s-au priceput să conducă armata, fie că au rămas acasă ca laşii.

2. Marii preoți care au condus armata le-au replicat dur colegilor lor, spunându-le: „Este mult mai uşor să stai pe margine şi să critici decât să te lupți! – A mai rămas încă o treime din armată; de ce nu plecați voi la luptă în fruntea ei? Când vă veți întoarce acasă umiliți, va veni rândul nostru să aruncăm cu invective în voi, acuzându-vă cu dispreț de nepricepere!

3. Este uşor să vorbeşti, să blestemi şi să faci planuri de răzbunare când stai în confortul tihnit de acasă. Ia duceți-vă însă voi la fața locului, şi veți vedea pe pielea voastră cum decurg lucrurile!

4. Noi am săpat aproape cinci cute de culoare prin munți, iar victoria ar fi trebuit să fie a noastră. De unde era să ştim noi că tâlharii de munteni ne spionează din avanposturile lor bine apărate, calculând cu precizie unde vom ieşi la suprafață? De unde era să ştim că vor da foc ieşirilor şi că mii de soldați îşi vor pierde viața în aceste culoare lungi pline de fum, de flăcări şi de vapori?

5. Am încercat de trei ori să străpungem intrarea principală, dar am fost primiți cu o ploaie de pietre aruncate de pe zidurile groase ale fortăreței, care au ucis alte mii de soldați.

6. În urma acestor lecții dureroase, ne-am dat seama că aceşti munteni blestemați nu pot fi învinşi nici prin viclenie, nici prin alte mijloace.

7. Oh, ce bine ar fi fost dacă am fi urmat sfatul celui pe care l-am bătut cu vergile şi pe care l-am ucis la porțile oraşului nostru! Cât de liniştiți am fi fost acum! Rămâne de văzut ce soartă a avut cealaltă jumătate a armatei noastre! Dacă a avut aceeaşi soartă pe care am avut-o noi, atât ne-a fost!”

8. Auzind aceste afirmații, preoții rămaşi acasă au dat dovadă de o ostilitate şi mai mare față de cei întorşi de la luptă, ajungând chiar să-i amenințe.

9. Dar şefii de armată i-au pus repede la respect: „Ce tot spuneți acolo? Întreaga putere militară se află în mâna noastră! Dacă nu veți păstra o tăcere de mormânt, veți simți pe fundurile voastre bine garnisite cu grăsime cât de bine ştim să ne servim de armele noastre!”

10. Spiritele s-au aprins atât de tare încât cele două partide s-au luat la bătaie chiar în marea sală de consiliu, sfâşiindu-se reciproc precum câinii şi pisicile. Începând din acel moment, clasa marilor preoți s-a divizat în clanuri rivale, iar populația din Hanoh nu şi-a mai putut da seama cine deținea adevărata putere.

11. În această atmosferă conflictuală, preoții au aşteptat încă trei ani pentru a afla veşti de la cea de-a doua armată trimisă în provinciile revoltate, dar în zadar. Căci armata fusese de mult timp învinsă de forțele provinciale, după care soldații s-au revoltat împotriva şefilor lor şi şi-au stabilit noi şefi.

Capitolul 61

Consiliul de război al şefilor de armată ai muntenilor îşi propune să atace Hanohul. Excelentul discurs al trimisului Domnului. Hanohul trimite o mie de spioni în munți

(20 februarie 1844)

1. În tot acest timp, mesagerul trimis de Noe se afla încă pe platoul muntenilor şi îşi exercita funcția de consilier.

2. De asemenea, Gurat, fostul preot din Hanoh, era chemat uneori să îşi dea părerea în anumite situații.

3. La un moment dat, cei zece lideri ai muntenilor au reunit un consiliu de război pentru a delibera ce trebuie să facă împotriva Hanohului.

4. Trimisul lui Noe le-a dat următorul sfat: „Lăsați Hanohul în pace, căci de acum înainte nu veți mai avea de ce să vă temeți de el. Liderii oraşului şi-au dat seama că nu vă pot cuceri! Domnul Dumnezeu Savaot va şti să îi pedepsească pe hanoheeni şi fără concursul vostru, făcându-i să cadă precum un copac putrezit în mijlocul pădurii.

5. Dacă veți rămâne aşa cum sunteți acum, Domnul vă va binecuvânta şi va face țara voastră să crească atât de mult încât să poată hrăni din abundență o sută de milioane de locuitori! Şi chiar dacă va dori să

îi judece şi să îi condamne pe toţi răufăcătorii de pe acest pământ, pe voi vă va scuti, dacă veţi rămâne în ordinea lui şi dacă veţi asculta sfatul meu!

6. În schimb, dacă veţi declanşa război împotriva hanoheenilor şi a altor popoare, veţi avea parte de aceeaşi soartă mizerabilă atunci când Domnul, în mânia Lui care aproape că a atins apogeul, va judeca această lume devenită atât de rea!

7. Acesta este ultimul sfat pe care vi-l dau, căci timpul meu se apropie de sfârşit şi trebuie să mă întorc în ţara din care am venit. Nu uitaţi niciodată acest sfat şi Dumnezeu vă va răsplăti cu graţia Lui. Dacă veţi încălca însă acest sfat, în ziua judecăţii vă veţi da seama că am fost un mesager autentic al lui Dumnezeu!

8. Nimeni nu doreşte însă să vă încalce liberul arbitru, căci nici un om nu are dreptul să limiteze voinţa fratelui său, indiferent în ce domeniu. Acesta este un drept suprem al tuturor oamenilor, dăruit lor de Dumnezeu. Cu cât îl vom respecta mai mult, cu atât mai bine ne va merge. Aşa cum vă spuneam, indicaţiile mele nu au fost decât un simplu sfat, iar voi puteţi proceda aşa cum doriţi”.

9. Imediat după ce şi-a terminat discursul, mesagerul a fost luat de forţa lui Dumnezeu şi transportat instantaneu pe platoul montan pe care se afla Noe.

10. Dispariţia mesagerului a făcut o impresie profundă asupra celor zece lideri şi a tuturor muntenilor, care l-au recunoscut drept un mesager autentic al lui Dumnezeu.

11. De aceea, toate cuvintele rostite de el în decursul anilor petrecuţi în valea lor au fost înscrise pe plăcuţe de aur şi au căpătat valoare de lege.

12. Au trecut astfel cinci ani, care s-au scurs într-o ordine perfectă. După acest interval de timp, Domnul şi-a propus însă să le întărească încrederea în El printr-un mic test; din păcate, acesta i-a făcut să cadă pe mulţi dintre cei care i-au rămas credincioşi atâta vreme.

13. Testul a constat în faptul că muntenii au pus mâna pe o mie de spioni trimişi de Hanoh, pe care i-au descoperit la intrarea principală în ţinutul lor.

14. Spionii aveau mandat să intre în contact cu cei zece, pentru a stabili relaţii de prietenie între Hanoh şi cei din vale. Cel puţin, acesta era scopul lor oficial; scopul lor secret era de a spiona forţele de care dispuneau muntenii, pentru a stabili în ce măsură erau responsabile acestea de pierderea totală a coloniilor lor şi de înfrângerea armatei trimise împotriva lor.

15. Cei zece lideri erau nişte vulpoi prea bătrâni pentru a nu-şi da seama pe loc care era motivul real al venirii celor zece, iar asta în maniera cea mai simplă din lume.

16. Ei le-au spus spionilor: „Noi ştim perfect ceea ce doriți să aflați în realitate! De aceea, dacă vă vom prinde cu minciuna, veți fi aruncați pe loc de la înălțimea acestei stânci şi vă veți găsi mormântul în lacul extrem de adânc de la picioarele ei!”

17. (Căci înalta stâncă pe care era clădit castelul celor zece avea la bază un lac foarte adânc, ce nu putea fi înconjurat decât după trei ore de mers).

18. Cei zece lideri ai spionilor au declarat că au spus adevărul şi numai adevărul, şi că nu aveau nimic de ascuns. Li s-a pus de trei ori aceeaşi întrebare, după care, văzând că nu îşi schimbă cu nimic declarația, au fost conduşi imediat în vârful stâncii care domina lacul întins de la bază. Aici, au fost interogați încă o dată, în maniera cea mai serioasă.

19. Convinşi că au de-a face doar cu o tehnică foarte rafinată de interogare prin amenințări, ei şi-au păstrat poziția inițială.

20. Când unul dintre ei a fost aruncat însă de pe stâncă, ceilalți nouă au recunoscut imediat adevărul, cuprinşi de o spaimă de moarte.

21. După ce şi-au terminat relatarea, ei au fost conduşi din nou în mijlocul tovarăşilor lor, şi împreună cu aceştia, şi-au trădat superiorii de la Hanoh, dezvăluindu-le celor zece toate planurile acestora, până la ultimele detalii.

22. Dacă unul dintre spioni ezita să recunoască tot adevărul, el era condus imediat în vârful stâncii şi aruncat în gol. După încă un exemplu de acest fel, ceilalți au recunoscut fără ezitări adevărul.

23. În final, liderii muntenilor au dispus aruncarea de pe stâncă a tuturor spionilor trădători, mai puțin zece, care au fost trimişi înapoi la hanoheeni, pentru a le relata marilor preoți maniera în care erau tratați spionii în noul ținut.

Capitolul 62

Noile deliberări şi planuri de atac ale mai marilor din Hanoh. O nouă delegație este trimisă pe platou. Libera supunere a hanoheenilor în fața muntenilor

(21 februarie 1844)

1. Când puținii spioni rămaşi în viață s-au întors la Hanoh şi le-au împărtăşit mai marilor ce s-a întâmplat în munți şi ce le-au declarat cei zece lieri, preoții unuia din cele două partide principale şi-au ieşit din minți de furie.

2. În schimb, o parte din preoții din cel de-al doilea partid, care avuseseră cu câțiva ani în urmă onoarea de a se confrunta cu arta strategică a muntenilor, s-au bucurat sincer de eşecul acestui complot. Conştienți că spionii lor i-au trădat şi că duşmanii lor de moarte au aflat de ura ce îi

împărțea pe marii preoți în două tabere opuse, ei au reflectat la recomandările trimisului lui Noe şi s-au decis să urmeze sfaturile acestuia.

3. Ei au ținut un sfat secret şi au tras următoarea concluzie: „Ce se poate întâmpla în continuare? Noi ştim foarte bine ce şi-au propus duşmanii noştri să afle prin trimiterea delegației de spioni: ei doreau să cunoască adevărata forță a locuitorilor din vale, chiar dacă, oficial, doreau să se alieze cu ei împotriva noastră!

4. În acest fel, ei urmăreau să prindă doi iepuri dintr-o singură lovitură: pe de o parte, să ne determine să se unim din nou cu ei, şi pe de altă parte să slăbească rezistența muntenilor. Se pare însă că cei zece au fost mai perfizi decât aceşti ticăloşi şi le-au dat peste cap toate planurile diabolice!

5. Acum a venit rândul nostru să facem ceva! Atât cât va fi posibil, noi dorim să urmăm sfaturile celor zece! De vreme ce nu îl mai putem numi rege al Hanohului pe mesagerul din munți pe care l-am ucis, nu ne rămâne decât să cedăm această putere supremă unuia din cei zece, sau oricărei alte persoane numite de aceştia. În ceea ce ne priveşte, noi vom rămâne şefii armatei regatului, aşa cum suntem în momentul de față! Iar complotiştii vor sfârşi prin a-şi smulge părul din cap de furie!

6. Tot ce ne mai rămâne de făcut în aceste condiții este să alegem o delegație care să nu aibă soarta celei de dinainte! Ce-ar fi ca unul dintre noi să pornească la drum, însoțit de un număr de delegați, şi să le predea celor zece marile chei din aur şi cele o mie de coroane ale Hanohului, care se află – din fericire – în posesia noastră?” (Aceste coroane proveneau din epoca celor o mie de consilieri).

7. Această propunere a fost unanim aprobată, iar un mare preot extrem de elocvent şi-a asumat conducerea acestei misiuni. Delegația includea încă o sută de mesageri aleşi din rândul marilor preoți din acest partid, precum şi o sută de cămile necesare pentru a transporta bijuteriile coroanei.

8. Când delegația a ajuns la porțile văii din munți, ea a fost condusă sub escortă până la castelul celor zece lideri.

9. Văzându-l pe unul din foştii lor duşmani de moarte (marele preot care conducea delegația), mânia acestora s-a aprins, iar unul dintre ei a declarat cu voce tare: „Să ni se fi îndeplinit vechea dorință de răzbunare? Chiar l-am prins pe unul dintre acei ticăloşi, astfel încât să se putem revărsa asupra lui toată vechea frustrare?”

10. Dar cel interpelat a răspuns: „Nu este bine să gândiți astfel! Vă reamintesc că, la fel ca voi, şi noi am primit un mesager trimis de Dumnezeu, care ne-a îndemnat către reconciliere! El ne-a dat un sfat, iar noi ne aflăm aici pentru a-l pune în practică!

11. Din nefericire, acest mesager a fost ucis de către o parte din marii preoți avizi de putere, chiar în perioada în care ne-ați cerut să îl numim suveran al întregului Hanoh!

12. Începând din acel moment, noi ne-am despărțit de partidul marilor preoți avizi de putere. Ne-am adunat toate forțele militare, după care am trimis o parte din armată împotriva provinciilor revoltate, în timp ce cu cealaltă am fost nevoiți să întreprindem împotriva voastră un atac feroce, exclusiv pentru a satisface zelul marilor preoți din celălalt partid, fapt care ne-a costat enorm.

13. Din fericire, în acest fel am putut prelua puterea în mâinile noastre. Aşa se face că noi suntem şefii Hanohului de câtiva ani încoace. Între timp, marii preoți au devenit cei mai mari duşmani ai noştri şi nu încetează să strângă în secret soldați pentru a ne învinge definitiv.

14. Dat fiind că suntem stăpânii absoluți ai Hanohului, iar cheile şi coroanele oraşului se află în mâinile noastre, noi am preferat să urmăm sfatul mesagerului trimis din munți şi vi le-am adus vouă! Nu depinde decât de voi să numiți un rege al Hanohului, care va guverna singur. Noi nu dorim decât să fim cei mai credincioşi supuşi ai lui!

15. Lângă mine se află o sută de delegați care vă vor confirma întregul adevăr al spuselor mele. Pe spatele cămilelor noastre veți găsi cele o mie de coroane pe care le cunoaşteți foarte bine, precum şi cheile de aur ale oraşului. Ne punem gaj viața pentru veridicitatea acestei propuneri!”

16. Auzind acest discurs, cei zece şi-au schimbat pe loc atitudinea şi au dispus reunirea marelui consiliu.

Capitolul 63

Locuitorii din vale țin sfat. Gurat este numit rege al Hanohului. Dependența Hanohului de munteni

(22 februarie 1844)

1. După adunarea consiliului alcătuit din numeroşii şefi ai populației, cei zece au deliberat asupra posibilității ca unul dintre ei să îşi asume guvernarea Hanohului şi a tuturor provinciilor regatului. Ei au luat decizia ca această sarcină să îi fie încredințată lui Gurat, urmând ca valea din munți să îşi păstreze suveranitatea.

2. După ce propunerea a fost supusă la vot, consiliul a decis ca cei zece prinți ai muntenilor să rămână pentru totdeauna inseparabili. Dacă unul dintre ei urma să moară, coroana sa urma să fie moştenită de fiul său cel mare. În cazul în care el nu avea fii, locul său trebuia moştenit de fiul cel mare al altui prinț.

3. De asemenea, regatul Hanohului trebuia să fie moştenit întotdeauna de familia lui Gurat. În cazul în care unul din descendenții acestuia nu avea fii, suveranii platoului montan trebuiau informați, pentru a numi un nou rege din rândul lor.

4. Regele de la şes era în întregime dependent de regatul din munți, chiar dacă nu era ales direct de prinții acestuia, ci era moştenitorul ultimului rege. Căci fiecare drept de succesiune trebuia să fie validat de prinții munteni, ca şi cum ar fi fost vorba de o nouă învestitură.

5. Recunoaşterea suveranității absolute a ținutului de la munte impunea regelui din Hanoh plata anuală a unei dijme pe toate metalele prețioase, cu excepția aurului, precum şi a unor impozite plătite în oi, vite, măgari şi capre. În plus, regele avea datoria să le ceară sfatul suveranilor din munți pentru orice decizie mai importantă a sa.

6. În semn de fidelitate față de stăpânii săi, regele avea datoria să accepte ca plata impozitelor să fie făcută în prezența unor funcționari aflați în slujba prinților munteni.

7. Peste toate, regele trebuia să considere de datoria lui să le dea hanoheenilor şi celorlalte provincii ale regatului exact aceeaşi constituție ca şi cea valabilă în munți, astfel încât popoarele de la şes să poată atinge o unitate bazată pe o prietenie reală.

8. La rândul lor, prinții munteni se angajau să îl susțină cu forțe pe regele din Hanoh pentru aplicarea acestor reguli şi pentru menținerea puterii sale. „Aşa să fie, până la sfârşitul timpurilor!"

9. După luarea acestor decizii de către consiliu, Gurat a fost întrebat dacă era de acord cu ele.

10. Acesta a răspuns: „Sunt întru totul de acord cu toate deciziile consiliului! Cum aş putea să nu fiu de acord? Dacă nu ați fi luat voi înşivă aceste decizii pline de înțelepciune, aş fi făcut-o eu însumi şi v-aş fi rugat să le aprobați favorabil!

11. Căci ce poate face un biet rege al Hanohului fără susținerea voastră? El nu ar fi decât un titlu lipsit de semnificație, un deținut în raport cu restul lumii, la fel ca şi actualul rege de fațadă al oraşului!

12. În schimb, un rege plasat sub tutela voastră înțeleaptă ar fi un senior liber şi puternic, capabil să domnească într-o stare de încredere absolută, conştient că îşi guvernează aşa cum trebuie popoarele care i-au fost încredințate şi că deține o putere autentică asupra lor.

13. Aşa cum vă puteți da seama, deciziile voastre îmi provoacă o mare satisfacție.

14. Un singur lucru aş dori să mai adaug, iar acesta se referă la dreptul de succesiune la tron: dacă se va întâmpla vreodată ca un rege să aibă un fiu nebun, leneş, cheltuitor, tiranic şi însetat de sânge, sau dimpotrivă, cu mintea slabă ori de-a dreptul cretin, acesta ar trebui să nu aibă dreptul de succesiune la tron. Acest drept ar trebui să revină celui de-al doilea născut al regelui, iar în cazul în care acesta nu există sau este la fel de lipsit de aptitudini, celui pe care l-ați desemna voi!

15. Mai mult, fiecare moştenitor al tronului ar trebui să urmeze mai întâi de toate şcoala voastră, şi abia apoi să primească dreptul de a fi încoronat, în măsura în care l-aţi considera capabil să devină rege al Hanohului”.

16. Această ultimă propunere a lui Gurat a fost primită cu aplauze la scenă deschisă. Şi astfel, Gurat a fost uns rege şi a primit cheile de aur şi cele o mie de coroane ale oraşului. Fiecare din aceste coroane avea o valoare echivalentă cu un milion de florini în această epocă. Cheile de aur ale oraşului erau de asemenea foarte preţioase.

Capitolul 64

Semnarea „Documentelor sacre”. Obiecţia lui Gurat şi refuzul său. Raporturile politice şi morale stabilite între Hanoh şi ţinutul de sus. Plecarea regelui Gurat către Hanoh

(23 februarie 1844)

1. Toate aceste condiţii au fost gravate pe foi de aur cu o grosime de circa doi milimetri fiecare şi citite deputaţilor hanoheeni.

2. După ce aceştia şi-au exprimat întreaga satisfacţie, lor li s-a cerut să semneze foile contractului cu numele lor scurt, şi nu cu cel lung de câţiva stânjeni (încă mai exista obiceiul ca nobilii hanoheeni să îşi ia astfel de nume, din motive de vanitate).

3. După semnarea lor, documentele au fost ţinute sub pază de gărzile celor zece şi au primit numele onorific de „Documentele sacre”.

4. După adoptarea acestor legi sacre, s-a trecut la stabilirea sancţiunilor menite să pedepsească încălcarea lor, considerate absolut echitabile pornind de la premisa că muntenii nu l-au ucis pe trimisul lui Noe, fapt care le dădea o anumită autoritate divină.

5. De vreme ce hanoheenii s-au făcut vinovaţi de această crimă abominabilă, se considera că ei merită să fie pedepsiţi pentru încălcarea legii lui Dumnezeu.

6. Gurat s-a adresat în taină unuia din celei zece şi i-a spus: „Prietene! Atât timp cât veţi trăi voi, acest ţinut va rămâne cu siguranţă infailibil! Mă întreb însă ce se va întâmpla atunci când locul vostru va fi luat de alţi oameni, complet diferiţi de voi, care vor ajunge – poate – să calce în picioare propriile voastre legi! Va mai rămâne oare acest ţinut infailibil?”

7. Prinţul interpelat i-a răspuns astfel: „Ştim cu toţii că un părinte poate comite erori faţă de copiii săi, dar rătăcirea sa nu se va transmite genetic asupra acestora din urmă. De aceea, copiii săi nu vor avea niciodată dreptul să îşi întrebe părintele: ‚Tată, de ce ai făcut asta şi de ce ne-ai tratat în acest fel?’ Încă şi mai puţin vor avea ei dreptul să îşi pedepsească părintele pentru greşeala comisă.

8. Vezi tu, acelaşi raport ca între un părinte şi copiii său va trebui să existe între ţara ta şi a noastră! De acum înainte, noi vom fi pentru totdeauna părinţii voştri, iar voi veţi fi copiii noştri! Această relaţie permanentă va fi cu atât mai justificată cu cât este întru totul asemănătoare ordinii divine, căci Dumnezeu este de-a pururi Tatăl nostru, al tuturor, şi domneşte pentru totdeauna asupra noastră, care suntem copiii Lui. Această situaţie nu poate fi altfel decât justă, căci corespunde ordinii dorite de Dumnezeu pentru întreaga eternitate.

9. De altfel, ar fi imposibil ca cei zece suverani, care împărtăşesc în întregime aceeaşi opinie, să dea greş, iar în cazul în care unul dintre ei moare, urmaşul său nu va putea decât să meargă pe urmele predecesorului său. Şi să vrea, el nu va putea instaura o ordine nouă, dacă nu pentru un alt motiv, cel puţin pentru acela că va avea tot timpul alături de el pe ceilalţi nouă regenţi mai vechi, sau cel puţin câţiva astfel de regenţi (în cazul în care ceilalţi ar fi murit între timp), care cu siguranţă nu îşi vor apleca urechea la propunerile unui tânăr debutant ce va dori să instaureze legi noi.

10. De altfel, numărul zece este un număr divin, căci toate legile lui Dumnezeu sunt în număr de zece, aşa cum precizează înţelepciunea din bătrâni. Rezultă că numărul prinţilor noştri reprezintă în sine o garanţie a infailibilităţii noastre desăvârşite. Se poate întâmpla ca noi să comitem greşeli în calitate de indivizi izolaţi, dar niciodată atunci când vine vorba de deciziile noastre colective!”

11. Gurat a fost nevoit să se mulţumească cu această explicaţie. El a luat în posesiune bijuteriile coroanei şi s-a îndreptat către Hanoh în noua sa calitate de rege al tuturor ţinuturilor de la şes, însoţit de un mare preot şi de o sută de delegaţi.

Capitolul 65

Gurat este primit la Hanoh. Legile bune date de el. Partidul marilor preoţi rebeli se potoleşte

(26 februarie 1844)

1. Când delegaţia a ajuns la Hanoh, marii preoţi din clanul eroilor militari l-au întâmpinat cu mari onoruri pe noul suveran absolut şi l-au prezentat tuturor mai marilor oraşului. Ei i-au adus toate omagiile pe care i le datorau în calitatea lor de supuşi şi l-au urcat pe tronul lui Lameh, care se afla în vechile palate ale acestuia, în timp ce regele de faţadă îşi avea încă reşedinţa în noul palat placat cu aur.

2. Gurat i-a chemat la el pe marii preoţi care au luptat ca nişte eroi în fruntea armatei lor şi a decretat imediat o serie de legi noi, extrem de oportune pentru burghezia mondenă.

3. De pildă, dreptul la furt şi la tâlhărie a fost interzis. Foştii proprietari de sclavi care nu şi-au eliberat toți deținuții au fost condamnați mai întâi la o amendă, iar dacă recidivau, la închisoare pe viață.

4. Cum credeți că s-a comportat însă celălalt clan al marilor preoți în fața unui eveniment atât de neaşteptat? Ei bine, în fața unei asemenea crime, ei au rămas înmărmuriți. De aceea, şi-au adunat în grabă trupele de rezervă, care numărau 30.000 de soldați, şi au dorit să se arunce asupra „sceleraților” (după cum îi numeau ei) din partidul opus.

5. Din fericire, un membru al clerului inferior, care avea capul pe umeri şi tocmai era pe punctul de a fi numit mare preot, a avansat cu curaj în fața adunării alcătuite din viitorii săi colegi şi li s-a adresat astfel:

6. „Ascultați-mă, puternici slujitori ai zeilor! Înainte de a vă lăsa mânați de dorința voastră de răzbunare, calculați raportul care există între cei 30.000 de soldați ai voştri şi cei peste un milion de soldați ai duşmanilor voştri. Ar fi suficient ca aceştia să se uite la noi pentru a ne spulbera dintr-o singură privire!

7. Nu are rost să ne gândim la răzbunare atunci când aceasta nu este posibilă. Singurele soluții pertinente care ne stau la îndemână sunt exilul sau un aranjament amiabil.

8. Căci cel care deține puterea în mâinile sale este întotdeauna stăpânul. Cei care se află sub dominația sa nu au de ales decât să se supună ascultători sau să fugă – dacă mai au timp! Personal, sunt de părere că ar fi mai înțelept să alegem prima soluție, căci din câte am fost informat, toate porțile oraşului sunt păzite cu grijă şi ar fi extrem de periculos să încercăm să sărim zidurile de apărare.

9. În schimb, ar fi infinit mai uşor pentru noi să ne împrietenim cu noul rege! Mă voi ocupa personal de acest lucru, căci Gurat a fost cândva prietenul meu cel mai bun. Cu siguranță nu m-a uitat, şi sunt convins că mă va asculta, recunoscându-vă funcțiile şi acordându-vă tot felul de avantaje.

10. Dacă vă veți revolta acum împotriva lui, când el s-a instalat deja pe tron şi domneşte într-o manieră absolută, ne vom pierde cu toții viața. De aceea, vă întreb: la ce ne-ar folosi în acest caz planurile noastre de răzbunare?

11. La ce îi foloseşte omului să se înfurie împotriva fluviului care se revarsă din matca sa, devastând culturile sale? Cine este atât de nebun încât să se arunce în furia sa dementă împotriva cursului atotputernic al fluviului, încercând să îi blocheze cursul prin puterea muşchilor săi?

12. Situația în care ne aflăm nu diferă prea mult de cea metaforică pe care tocmai v-am prezentat-o! Cum ne-am putea opune noi marii puteri a lui Gurat? Dacă am încerca să o facem, regele şi-ar dirija curentul impetuos al forței sale împotriva noastră, şi noi am fi pierduți!

13. Aceasta este opinia mea fermă şi sfatul pe care vi-l dau! Desigur, voi puteți face aşa cum doriți!”

14. Aceste cuvinte au avut efectul unui duş rece asupra marilor preoți ce fierbeau de furie. Ei şi-au regăsit pe loc calmul şi, în loc să se mai răzbune, au preferat să se consulte pentru a stabili care ar fi maniera ideală de a-şi prezenta omagiile lui Gurat.

15. Consilierul din clerul inferior le-a spus: „Lăsați-mă pe mine să mă ocup de această problemă. Chiar mâine, îi voi cere lui Gurat o audiență, şi vă asigur că voi avea grijă ca el să nu modifice în nici un fel statutul de care vă bucurați şi demnitatea pe care o meritați!”

16. Marii preoți s-au declarat satisfăcuți, iar consilierul s-a îndreptat către palatul regal.

Capitolul 66

Negocierea încununată de succes a preotului din clerul inferior cu regele Gurat

(27 februarie 1844)

1. Când preotul delegat a ajuns în fața regelui, lucru care nu s-a dovedit foarte uşor, el a fost primit cu amabilitate şi întrebat care este motivul venirii sale.

2. Preotul i-a răspuns astfel regelui: „Îți mai aduci cu siguranță aminte că în timpul tentativei lipsite de succes a hanoheenilor de a-i învinge prin forță armată pe cei din munți, clerul s-a împărțit în două clanuri rivale, din care unul te-a ales rege, în timp ce celălalt fierbe de furie numai la gândul că te-ai urcat pe tron!

3. Reprezentanții celui de-al doilea partid au dorit să adune o armată alcătuită din 30.000 de soldați bine antrenați, pentru a-i trimite împotriva ta şi a te omorî.

4. Când am aflat de proiectul lor, m-am gândit în sinea mea: ‚Vechiul meu prieten, care este astăzi seniorul şi regele Hanohului, dispune de o armată de 50 de ori mai mare, dar aceasta este cazată la o zi de mers în marele oraş şi oricum nu s-ar putea desfăşura pe străduțele înguste din jur, făcând astfel față unei forțe concentrate alcătuită din 30.000 de soldați bine antrenați’.

5. De îndată ce mi-am dat seama de pericolul care te amenința, mi-am spus: ‚Indiferent de prețul pe care voi fi nevoit să-l plătesc, îmi propun să le ofer sfatul meu marilor preoți, împiedicându-i pe cât posibil să continue cu acest demers periculos!’

6. Mi-am pus aşadar proiectul în practică şi le-am descris marilor preoți (într-un limbaj cât mai impresionant) toate pericolele la care se expun şi eşecul lor previzibil. La început, ei m-au ascultat interzişi, dar apoi dorința

lor de răzbunare s-a răcit vizibil şi în scurt timp am reuşit să îi conving să negocieze cu tine prin intermediul meu, demonstrându-le că sunt cel mai bine plasat în această funcție datorită fostei prietenii care ne-a legat pe timpuri.

7. Venirea mea are aşadar un triplu scop: să îți comunic ce s-a decis în privința ta, să îți ofer serviciile mele în cadrul procesului de negociere cu marii preoți duşmani şi să îți declar că vechea mea prietenie în ceea ce te priveşte nu s-a stins deloc!

8. În această calitate, te sfătuiesc să îi păstrezi pe marii preoți ca slujitori ai lui Dumnezeu în fața poporului fără a le schimba prea mult statutul, dat fiind că se bucură încă de foarte multă considerație din partea celor pe care mai reuşesc încă să îi impresioneze! Cât despre noi, ceilalți, noi vom şti întotdeauna să distingem adevărul de minciună, recunoscându-L pe adevăratul Dumnezeu.

9. Cred că înțelegi ce vreau să spun cu aceste cuvinte! Ştii la fel de bine ca şi mine că oamenii simpli şi naivi trebuie făcuți să creadă în mai multe zeități supranaturale, pentru a ajunge astfel să se teamă de regele lor şi să îl asculte orbeşte, pentru a nu fi pedepsiți de aşa-zişii lor zei.

10. Din acest punct de vedere, marii preoți sunt făcuți pentru această funcție şi se pricep de minune să întrețină iluziile poporului! De aceea, nu ar trebui să-i înlături din funcțiile lor!

11. Cât despre noi, cei inițiați, noi nu avem nevoie de ei, căci noi cunoaştem adevăratele forțe ale naturii şi legile care le guvernează! Acesta este sfatul pe care am dorit să ți-l dau! Urmează-l şi nu vei regreta!”

12. Marii preoți din clerul regal, care asistau la această întrunire, au început să murmure în semn de aprobare.

13. Atunci, regele a luat cuvântul: „Frate, dragul şi vechiul meu prieten, îți voi rămâne îndatorat pe vecie! Îți voi asculta întru totul sfatul, şi de vreme ce ai o minte atât de subtilă, îți acord fără întârziere dreptul de a stabili tu însuți schimbările pe care le consideri necesare în rândul castei marilor preoți. Când îmi vei prezenta propunerile tale, eu nu voi mai avea altceva de făcut decât să rostesc cuvintele care exprimă voința regală: ‚Aşa să fie!’”

14. Consilierul i-a răspuns: „În acest caz, îngăduie-mi să plec şi să deliberez cu ei! Răspund cu viața mea că mă vor asculta fără să crâcnească! Totuşi, ar fi mai bine să îşi imagineze că au decis ei înşişi aceste modificări, astfel încât să devină într-adevăr fideli noii constituții!”

15. Gurat s-a declarat satisfăcut cu acest răspuns, iar consilierul s-a întors la ai lui.

Capitolul 67

Amăgirea marilor preoți rebeli de către prietenul regelui

(28 februarie 1844)

1. Când consilierul regelui s-a întors în rândul marilor preoți, aceştia l-au asaltat cu o mie de întrebări. Din fericire, consilierului îi mergea gura ca o morişcă, aşa că a putut răspunde la toate aceste întrebări cu o avalanşă de cuvinte.

2. Nimeni nu a înțeles însă o singură silabă din cele rostite de el, aşa că marii preoți l-au rugat să vorbească mai distinct.

3. El le-a răspuns: „În acest caz, lăsați-mă să respir şi nu-mi mai puneți o sută de întrebări dintr-o dată. Numai aşa vă voi putea împărtăşi vestea cea bună pe care regele Gurat m-a însărcinat să v-o transmit. Dacă vă aruncați toți asupra mea, sunt nevoit să vă răspund tuturor în acelaşi timp, astfel încât toată lumea să fie satisfăcută instantaneu. Nu mai contează dacă ceilalți au înțeles sau nu cuvintele mele!"

4. Atunci, marii preoți s-au liniştit şi l-au rugat calmi pe consilier să le comunice cât mai distinct posibil veştile cu care s-a întors de la curte.

5. În sfârşit, consilierul s-a putut reculege, după care le-a spus preoților: „Ascultați-mă, slujitori ai zeilor!

6. Propunerile mele de pace şi de reconciliere au fost primite cu multă amabilitate de rege, care a recunoscut de îndată înalta voastră demnitate de mari preoți, exact aşa cum i-am prezentat-o eu! Desigur, va trebui să renunțați în mod natural la puterea voastră absolută asupra tuturor teritoriilor regatului, căci el este singurul suveran şi rege al Hanohului şi al întregului regat. Aceasta este una din schimbările pe care le-a decretat suveranul.

7. În plus, membrii înaltului cler aflați în serviciul regelui de fațadă trebuie să fie numiți mari preoți sau să îşi înceteze activitatea, lucru valabil şi pentru rege. Căci noul nostru rege nu îi recunoaşte decât pe marii preoți şi pe preoții din clerul inferior!

8. De asemenea, este voința suveranului, şi implicit o lege pentru noi, ca toate castele să fie abolite, căci el este singurul care ocupă la ora actuală toate funcțiile, deopotrivă cele temporale şi cele spirituale.

9. Aurul şi comorile din palatele noastre se află în prezent în posesia sa, putând fi folosite pentru susținerea afacerilor de stat. În schimb, regele garantează fiecărui funcționar din regatul său o soldă conformă cu rangul său, indiferent dacă serviciile sale sunt de ordin temporal sau spiritual. Toate aceste decizii sunt imuabile, aşa că vom fi nevoiți să le dăm ascultare.

10. De altfel, el ştie la fel de bine ca şi noi că toate aceste culte ale zeilor pe care le-am instaurat noi nu reprezintă decât o iluzie menită să inducă în eroare poporul. De aceea, el îşi rezervă dreptul de a conduce el însuşi acest cult, sau mai bine zis această himeră dorită de popor, prin

instrucțiunile sale pe care ni le va transmite în secret. Altfel spus, noi nu vom fi decât executanții bine informați ai voinței sale.

11. În sfârşit, regele va plasa deasupra noastră un şef suprem al marilor preoți, căruia va trebui să ne supunem cu toții. Aceasta este voința de nezdruncinat a suveranului. Sunteți satisfăcuți?"

12. La început, marii preoți au rămas muți de indignare în fața acestor propuneri. După ce şi-au mai revenit din uimire, ei au început să urle şi să înjure, după care au fost cuprinşi de o furie atât de teribilă încât aproape că au paralizat.

13. Dar interlocutorul lor le-a spus: „Ce rost are să reacționați în acest fel? Poate vreunul dintre noi să mai schimbe ceva din această stare de lucruri? Dacă doriți să fiți traşi în țeapă şi arşi de vii, nu aveți decât să vă revoltați împotriva celui atotputernic! Căci se pare că aşa are de gând să îi trateze pe cei recalcitranți!"

14. La auzul acestor cuvinte, marii preoți au capitulat şi au acceptat să semneze un contract care cuprindea toate aceste puncte, ca şi cum ar fi fost decise de ei personal.

15. Când documentul a fost redactat şi semnat, preotul l-a luat şi s-a dus să i-l prezinte regelui.

Capitolul 68

Relatarea noului consilier regal şi satisfacția regelui Gurat, care îl numeşte rege

(1 martie 1844)

1. Când preotul delegat a ajuns din nou în fața regelui, acesta l-a întrebat cum au decurs lucrurile cu marii preoți.

2. Cel interpelat i-a răspuns bucuros regelui: „Măria ta, domnul şi prietenul meu! Îți spun: lucrurile au decurs cum nu se poate mai bine! La ora actuală tu eşti singurul stăpân pe care îl acceptă aceştia! Toate comorile lor îți aparțin. După cum ştii, este vorba de o mie de palate care ascund fiecare câte 100.000 de livre de aur, o cantitate dublă de argint, pietre prețioase şi un număr inestimabil de alte comori şi obiecte de valoare, la care se adaugă numeroase arme şi provizii. În aceste condiții, te întreb: eşti satisfăcut?"

3. Gurat i-a răspuns: „Dacă aşa stau lucrurile şi ai obținut un astfel de rezultat numai grație elocinței tale, te numesc pe loc prim consilier al curții regale! Dar spune-mi: în ce relații te afli cu marii preoți?"

4. Noul consilier i-a răspuns regelui: „Măria ta, domnul şi prietenul meu! Nu are nici un rost să îmi mai răcesc gura de pomană!

5. Iată, aici se află contractul cu toate punctele pe care le-am negociat cu marii preoți, scris pe foi aurite şi semnat de toți membrii castei

lor. Contractul conține într-o formă scrisă tot ceea ce ți-aş putea spune eu verbal. Ia acest document, care este de o importanță vitală, citeşte-l şi vei găsi în el tot ce am negociat în numele tău! Cred că vei avea toate motivele să te simți satisfăcut!”

6. Atunci, Gurat a luat documentul şi l-a citit cu voce tare în fața tuturor marilor preoți aliați.

7. Aceştia au izbucnit în urale şi în aplauze, nevenindu-le să creadă cât de multe concesii a reuşit să obțină acest preot viclean din partea duşmanilor lor.

8. Gurat l-a întrebat pe negociator: „Dar, prietene, nu mai departe de ieri îmi spuneai că ar trebui să-i lăsăm pe marii preoți să decidă ei înşişi condițiile, eu neavând decât dreptul de veto, în cazul în care condițiile lor nu corespundeau proiectelor mele regale! Şi totuşi, din lectura acestui document rezultă clar că tu le-ai dictat toate aceste condiții, iar ei nu au făcut altceva decât să accepte ce le-ai impus cu forța, împotriva voinței lor! De aceea, doresc să aflu de la tine care este starea lor reală de spirit, dincolo de cele scrise în acest document!”

9. Noul consilier i-a răspuns: „Ascultă! Dacă eşti sincer preocupat de starea de satisfacție a marilor preoți, poți să abdici de pe acum, semnând în acest fel şi moartea prietenilor tăi! Aceasta este singura manieră de a-i satisface pe deplin, şi nu există o alta!

10. Prietene, învingătorul nu trebuie să îl întrebe niciodată pe cel învins: ‚Eşti satisfăcut de victoria mea?’, căci nici un învins nu poate fi fericit că a pierdut lupta! De aceea, învingătorul trebuie să îşi dicteze întotdeauna condițiile, spunându-i celui învins: ‚Aşa trebuie să stea lucrurile şi nicidecum altfel!’ Cât despre cel învins, acestuia nu-i mai rămâne decât puterea rugăciunii!”

11. Acest discurs a declanşat o veritabilă furtună de aplauze din toate părțile, iar Gurat l-a numit instantaneu pe prietenul său ca şef al marilor preoți şi prim consilier principal al curții şi al consiliului secret.

Capitolul 69

Şeful suprem al marilor preoți se întoarce la colegii săi. Atacul ratat al rebelilor. Numirea tuturor preoților de rang inferior în funcția de mari preoți

(2 martie 1844)

1. Regele a dispus pe loc confecționarea unui veşmânt onorific pentru şeful suprem al marilor preoți, după care a confirmat în scris numirea acestuia ca şef suprem al tuturor marilor preoți. Documentul, redactat pe foi aurite, a fost contrasemnat de toți marii preoți aliați, deveniți între timp consilierii săi.

2. Înarmat cu acest document, fostul preot de rang inferior s-a întors fără să mai întârzie în tabăra marilor preoţi.

3. Văzându-l îmbrăcat în noile sale veşminte bogat brodate, aceştia au izbucnit în urlete de furie, strigând: „Aha, deci aşa stau lucrurile! Te-ai folosit de noi! Indiferent de ce se va întâmpla în continuare cu noi, vei plăti această crimă cu moartea! Hei, voi, preoţi de rang inferior, prindeţi-l pe acest monstru şi aruncaţi-l cu tot cu veşmântul lui aurit în focul autentic al Gheenei!”

4. Ca răspuns la acest îndemn, noul şef al marilor preoţi a strigat cu o voce de tunet: „Opriţi-vă, demonilor, căci acesta ar fi ultimul vostru gest înainte de condamnarea voastră definitivă!

5. Iată: acesta este documentul scris de rege şi semnat de toţi duşmanii care vă doresc pierzania! Potrivit acestui înscris, puterea mea asupra voastră, a tuturor, este deplină!

6. Sub acest veşmânt se află sabia regelui, care atestă faptul că noul nostru suveran mi-a conferit drept de viaţă şi de moarte asupra vieţilor voastre mizerabile de fiinţe diabolice, fapt confirmat de altfel de acest document! Aţi înţeles ce v-am spus, demoni ce sunteţi?

7. În faţa porţilor acestei săli sunt adunaţi 4000 de soldaţi înarmaţi până-n dinţi! Este suficient să le fac un semn pentru a dispune tăierea voastră în bucăţi chiar în această sală în care aţi comis atâtea crime şi în care v-aţi conceput toate planurile voastre diabolice!

8. În calitatea mea de membru al clerului inferior, am fost nevoit să asist multă vreme ca simplu spectator al maşinaţiunilor voastre infernale, dar s-a terminat cu dominaţia voastră. Până acum, v-aţi comportat cu toţii ca nişte veritabili diavoli, dar de acum înainte lucrurile se vor schimba!”

9. După aceste cuvinte, generalul şi-a scos arma de sub tunică, iar la semnul său sala a fost invadată de un mare număr de soldaţi cu săbiile scoase, care i-au împresurat pe preoţi din toate părţile.

10. Atunci, generalul i-a întrebat pe un ton ironic pe marii preoţi împietriţi de teamă: „Ei bine, unde se află credincioşii voştri slujitori ai lui Satan, pentru a mă prinde şi pentru a mă arunca în focul Gheenei?

11. Vă întreb: mai doriţi acum să vă răzbunaţi pe acest ticălos ascuns printre voi? Hm, s-ar părea că aţi început să ezitaţi! Cum se face? Doar mă aflu în continuare în mijlocul vostru!”

12. Marii preoţi spumegau de furie, dar se temeau de moarte pentru vieţile lor, considerându-se pierduţi.

13. Generalul le-a spus însă: „Într-adevăr, nu ar fi fost deloc o idee proastă să vă tai în bucăţi, dar sunteţi mult prea diabolici ca să vă tai cu o sabie atât de nobilă! De aceea, voi inversa rolurile şi vă voi transforma pe toţi în preoţi de rang inferior, în timp ce pe preoţii din clerul inferior îi voi numi mari preoţi! Aşa să fie!”

14. Marii preoți au început să urle din nou de furie, în timp ce confrații lor de rang mai mic (deveniți între timp superiorii lor) exultau şi îl înconjurau în urale pe generalul lor. Pe loc, marii preoți au fost nevoiți să facă schimb de haine cu foştii lor subordonați, fiind trimişi apoi la noile lor apartamente, în timp ce superiorii lor se îndreptau către locuințele lor.

15. Şi astfel s-a încheiat acest episod.

Capitolul 70

Generalul-şef intră în castelul regelui de fațadă. Supunerea sângeroasă a marelui cler. Regele de fațadă este detronat

1. După această operație, generalul a luat cu el câțiva soldați şi s-a îndreptat către palatul regelui de fațadă, unde locuiau membrii „omniscienți" ai clerului de rang înalt. La fel ca şi regele lor, aceştia se aşteptau la tot ce putea fi mai rău.

2. De îndată ce a intrat în palat, generalul a cerut pe un ton imperios să fie condus la rege.

3. Marii preoți s-au opus însă acestei cereri, căci nu cunoşteau încă toate schimbările produse într-un timp atât de scurt la Hanoh.

4. Atunci, generalul le-a strigat cu dispreț: „Dacă nu mă veți conduce pe loc la regele vostru, veți fi tăiați în bucăți de aceşti soldați!"

5. Când membrii înaltului cler însărcinați cu paza regelui au auzit aceste amenințări, ei s-au înfuriat şi şi-au scos pumnalele de sub robe, strigând: „Răzbunare! Moarte celui care atacă divinitatea regelui!", după care s-au pregătit să se arunce cu toate forțele asupra generalului.

6. Auzind aceste cuvinte, generalul a făcut un pas înapoi şi le-a ordonat imediat puternicilor purtători de spade să taie în bucăți gărzile regelui.

7. Soldații s-au îndreptat către mica trupă de reprezentanți ai clerului şi i-au despicat pe trei dintre ei de sus în jos, iar pe alți şapte i-au rănit grav cu săbiile lor bine ascuțite. Când cei 30 de preoți rămaşi în viață au văzut de ce era capabil generalul, au căzut la pământ şi i-au implorat acestuia iertarea.

8. Generalul şi-a chemat soldații şi le-a spus celor care îl implorau: „Aruncați mai întâi armele, apoi deschideți-mi marea poartă pentru a mă duce la rege! Veți afla în camera regelui ce se va întâmpla cu voi!"

9. Auzind această poruncă imperativă, membrii înaltului cler şi-au aruncat pumnalele şi au deschis marea sală exact în momentul în care regele, îmbrăcat cu hainele sale aurite, se urca pe tron pentru a-şi primi oaspeții şi a afla ce doresc.

10. Când generalul a urcat apăsat treptele tronului, regele l-a întrebat, uluit de această îndrăzneală: „Tu, care nu eşti decât un om, un animal muritor, ce doreşti în insolența ta de la mine, zeul tău, domnul tău etern, al cărui tron din aur nu va pieri niciodată?”

11. Generalul i-a răspuns pe un ton cât se poate de sarcastic: „O, domnul şi regele meu! Dorința mea este, nici mai mult nici mai puțin, decât ca tu să renunți la eternitatea şi la divinitatea ta, şi să redevii un animal muritor la fel ca noi, ceilalți! În ceea ce priveşte acest palat şi tronul tău de aur etern, acestea aparțin deja unui alt rege! Haide, coboară un pic din înălțimile tale celeste! Schimbă-ți hainele aurite cu altele obişnuite şi coboară printre ai tăi, în aer liber, pentru a te întreține cu ei!”

13. Fierbând de mânie, „zeul” i-a spus scrâşnind din dinți: „Ieşi afară! În caz contrar, voi face să coboare asupra ta focul din cer!”

14. Zâmbind, generalul i-a răspuns: „O, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş grăbi să fac aşa ceva! Nu de alta, dar s-ar putea ca marea şi pământul să ia foc, şi asta ar fi ceva foarte rău! Iată, micuțule zeu în miniatură, ce ai putea face cu mânia ta! Haide, coboară repede de pe tronul tău, dacă nu doreşti să dispun ca aceste duhuri rele să te ia pe sus!”

15. Regele a bătut o dată din picior şi nişte vrăjitori ascunşi în spatele tronului au manipulat un aparat care scotea fum şi arunca tăciuni aprinşi în aer.

16. Generalul a izbucnit într-un hohot homeric de râs şi le-a spus soldaților să îl ia pe sus pe micuțul zeu mânios de pe tronul său, poruncă pe care aceştia au executat-o pe loc. Văzând acest lucru, pirotehnicienii din spate şi-au luat repede tălpăşița, cu tot cu vasele lor cu tăciuni încinşi.

17. Această „coborâre de pe tron” a făcut apoi obiectul unei ilarități care a durat multă vreme, povestea răspândindu-se din gură în gură în întregul oraş.

Capitolul 71

Interogarea celor 30 de preoți aparținând înaltului cler de către general şi grațierea lor

(5 martie 1844)

1. După ce l-a îmbrăcat pe rege în haine obişnuite, generalul s-a adresat celor 30 de preoți aparținând înaltului cler şi le-a spus:

2. „Ascultați-mă! ‚Zeul’ vostru s-a spart şi regele vostru a fost încoronat cu coroana burgheziei, care îi va sta mult mai bine pe cap decât cea amăgitoare care îl făcea să creadă sincer în propria lui importanță, deşi nu era decât un bufon.

3. Problema este ce să facem cu voi, bătrâni mincinoşi fără scrupule, care i-ați mințit atâta vreme pe oameni! Care să fie soarta voastră? – Vă voi

pune o întrebare, şi de răspunsul dat va depinde destinul vostru! De aceea, ascultaţi-mă cu atenţie!

4. Iată în ce constă întrebarea mea: aţi fost nişte mistificatori ai poporului într-o manieră conştientă, sau doar într-una inconştientă, aşa cum a fost cazul marionetei pe care aţi pus-o să joace rolul regelui? Chiar aţi crezut cu sinceritate că acest idiot este un zeu în viaţă, aşa cum i-aţi forţat pe oameni să creadă? Aţi crezut vreodată cu sinceritate în vreun zeu, sau nu aţi făcut decât să modificaţi vechile mituri din cărţile lui Kinkar, contrar propriilor voastre convingeri, pentru a-i amăgi într-o manieră ruşinoasă pe oameni, modificând astfel adevărata lor semnificaţie?

5. Răspundeţi-mi cât mai onest la întrebare! La cea mai mică ezitare sau disimulare din partea voastră, vă voi face să simţiţi tăişul sabiei mele. Pentru prima dată în viaţa voastră, începeţi să spuneţi adevărul curat! Aşa să fie!"

6. Auzind această întrebare, cei 30 şi-au schimbat culoarea feţei. De vreme însă ce orice ezitare i-ar fi putut costa viaţa, unul dintre ei i-a dat generalului următorul răspuns:

7. „Puternice senior şi general! Tu, care ai aparţinut clerului inferior, ştii la fel de bine ca şi noi cine erau adevăraţii noştri stăpâni! Ştii foarte bine că am fost constrânşi cu o mână de fier să susţinem această înşelătorie. Ce şansă am fi avut să ascultăm de conştiinţa noastră?

8. Exigenţele stomacului sunt mai presante decât cele ale inimii! O conştiinţă mizerabilă îţi mai permite să trăieşti, dar nu şi un stomac gol! De aceea, am preferat cu toţii să reducem la tăcere vocea conştiinţei noastre, pentru a avea cu ce să ne umplem stomacul! De altfel, în calitatea ta de membru al clerului inferior, la fel ai procedat şi tu, căci cu siguranţă stomacul tău cunoaşte aceleaşi necesităţi ca şi stomacurile noastre!

9. La fel ca şi noi, ştiai şi tu ce se ascunde în spatele învăţăturii despre zei! Ştiai foarte bine că această doctrină nu era altceva decât o înşelătorie grosolană la adresa poporului! De ce nu te-ai dus atunci, ca un mare filantrop ce te pretinzi, să le spui marilor preoţi cât de revoltător este comportamentul lor?

10. La fel ca şi noi, şi tu ţi-ai redus la tăcere vocea conştiinţei pentru a-ţi salva pielea şi pentru a-ţi umple stomacul! Eu şi tovarăşii mei ne-am spus adeseori în sinea noastră: ‚Este o ruşine să vedem cât de amăgit este poporul cu concursul nostru!', dar la ce ar fi folosit să dezvăluim adevărul? Crezi că am fi putut schimba ceva?

11. Chiar dacă ai reuşit să înfrângi puterea marilor preoţi şi să te ridici la statutul de senior, gândeşte-te că şi noi suntem fiinţe umane şi că am fost obligaţi să acţionăm aşa cum am făcut-o!"

12. Generalul a fost satisfăcut de acest răspuns şi a spus: „Perfect! Aţi rostit adevărul, aşa că am să vă cruţ! Folosindu-mă de puterea pe care mi-a acordat-o noul rege Gurat, i-am transformat pe marii preoţi în membrii

ai clerului inferior, şi invers. În calitatea mea de şef suprem al marilor preoţi, vă numesc acum membri de prim rang ai clerului inferior. Aşa să fie!”

13. Satisfăcuţi, foştii reprezentanţi ai clerului superior (care se aşteptau să fie executaţi) s-au îndreptat către noile lor reşedinţe.

Capitolul 72

Negocierile dintre general şi regele detronat, care pronunţă un discurs cât se poate de stupid. Izgonirea forţată a regelui de faţadă. Predarea palatului său în mâinile regelui Gurat

(6 martie 1844)

1. După îngenuncherea preoţilor din înaltul cler, generalul s-a adresat din nou regelui de faţadă, căruia i-a spus:

2. „Ei bine, aşa cum eşti îmbrăcat acum, nu mai eşti decât un burghez. Pentru prima dată în viaţa ta, ai devenit ceva real, căci în calitatea ta de rege nu erai decât un biet om amăgit cu neruşinare, un instrument fictiv în solda marilor preoţi, neavând nici măcar dreptul să respiri o gură de aer curat!

3. De vreme ce ai devenit însă un om respectabil, un cetăţean liber al regatului Hanoh, poţi decide singur unde doreşti să îţi stabileşti locuinţa, fie în oraş, în interiorul zidurilor de incintă, fie la periferia înverzită, pe una din străduţele atât de frumoase din cartierele rezidenţiale. Unde preferi să îţi stabileşti casa? Haide, spune-ne!”

4. Încă mânios, falsul rege i-a răspuns: „Ce întrebare este aceasta, om care ai comis un sacrilegiu la adresa sfinţeniei mele? Oare nu îmi aparţin în întregime cerul şi pământul? Ce rost are să îmi aleg o casă burgheză nesemnificativă? Pentru mine, chiar şi acest palat de aur este o opţiune dezonorantă!

5. Trebuie oare ca eu, care sunt creatorul cerului şi al pământului, care am locuit întotdeauna în temple făcute din stele, să locuiesc într-o colibă a unui burghez de rând? Nu, nu şi nu! Un zeu nu ar accepta niciodată asemenea condiţii! Mai degrabă vă va părăsi pentru a locui în palatul său solar şi etern, trimiţând asupra voastră judecata lui teribilă! Abia atunci veţi învăţa să recunoaşteţi că prima voastră impostură a fost de preferat celei de-a doua!

6. De aceea, refuz orice casă burgheză, precum şi orice altă locuinţă, indiferent dacă aceasta se găseşte în interiorul zidurilor cetăţii sau în exteriorul lor. Vă voi părăsi pentru totdeauna şi vă voi lăsa pradă judecăţii mele implacabile!

7. Crezi tu, sărman vierme care trebuie să te foloseşti de o spadă din oţel pentru a-ţi pune în aplicare proiectele, că un zeu are nevoie de arme? –

O, nu! Este suficient ca el să facă un semn pentru ca cerul şi pământul să dispară instantaneu!”

8. Regele-zeu a ajuns astfel la apogeul discursului său, pe care îl învăţase cu greu pe de rost din cărţile lui Kinkar, alături de alte câteva pasaje menite să-l ajute în diferite ocazii, dat fiind că un zeu trebuie să vorbească mai inteligent decât oamenii obişnuiţi.

9. Deşi recitarea din memorie a discursului i-a ieşit de minune, de data aceasta ea nu i-a folosit din păcate la nimic.

10. Mai întâi de toate, generalul i-a râs în nas, spunându-i: „Haide, nu mai fii atât de răutăcios, căci dacă nu mă vei asculta, voi fi obligat să te arunc în stradă cu un şut în fund, lucru care ar fi mult mai dureros pentru tine! De aceea, arată-ţi bunăvoinţa şi urmează-mă, căci nimic nu mai poate schimba cursul lucrurilor!”

11. După care generalul le-a ordonat soldaţilor să îl prindă de braţe pe rege şi să îl târască după ei, în cazul în care acesta ar fi refuzat să îl urmeze de bunăvoie.

12. Dar regele-zeu a refuzat categoric să îşi părăsească palatul. – Zadarnic însă!

13. Căci soldaţii l-au luat pe sus şi l-au târât afară din palat, fără să-i mai aştepte pe marii preoţi.

14. Văzând însă că vociferările şi ţipetele sale nu mai conteneau, generalul i-a ridicat poalele hainei şi i-a tras câteva lovituri bine ţintite la fund, fapt care a avut darul să îl potolească pe loc pe regele-zeu, care s-a resemnat cu soarta sa.

15. Timp de trei zile, generalul a supravegheat curăţarea palatului din aur, după care s-a dus la Gurat şi i-a povestit întreaga tărăşenie, înmânându-i totodată cheile palatului. Este lesne de înţeles că Gurat a fost cât se poate de satisfăcut.

Capitolul 73

Gurat inspectează noile reşedinţe ale preoţilor. Întâlnirea regelui cu preoţii. Excelentul discurs de avertizare al foştilor mari preoţi

(8 martie 1844)

1. În continuare, Gurat a stabilit o zi pentru inspectarea noilor reşedinţe ale clerului ordonate de general. A ales în acest scop ziua a patra.

2. În dimineaţa acestei zile, el şi-a adunat întreaga curte şi s-a îndreptat însoţit de acest alai şi de generalul său către imensul palat al preoţimii, care avea atât de multe camere încât ar fi putut găzdui confortabil 500.000 de persoane.

3. Când Gurat a pătruns în interiorul imensului palat, care de altfel îi era extrem de familiar, el s-a simțit cuprins de o imensă fericire. Când a ajuns însă în fața reprezentanților clerului inferior, nimeni nu a făcut nici o mişcare şi toți şi-au întors capetele.

4. Gurat şi-a dat seama ce se întâmplă şi i-a întrebat cu toată seriozitatea pe preoții recalcitranți de ce se comportau în acest fel, deşi ştiau că el era suveranul absolut al oraşului Hanoh, precum şi al întregului regat.

5. Preoții i-au răspuns: „Noi nu te recunoaştem ca suveran, ci ca rebel împotriva supremației noastre legitime, care ne-a fost acordată de zei! Suntem nevoiți să te ascultăm, căci ți-ai asigurat puterea necesară, dar nu te vom putea respecta niciodată, şi cu atât mai puțin să te încoronăm ca rege!

6. Vom face ce ne vei porunci, dar fețele noastre se vor întoarce întotdeauna de la tine, iar inimile noastre vor fi de-a pururi pline de dispreț în ceea ce te priveşte!

7. Iar bătrânul Dumnezeu, care domneşte asupra întregii realități, şi noii zei, care nu sunt altceva decât forțele Sale în acțiune, se vor comporta față de tine exact la fel ca noi!

8. Noi dominam poporul respectând ordinea Lui. Dacă i-am luat aurul, a fost pentru că acesta reprezintă o otravă pentru viața interioară. L-am umilit în orgoliul lui cu ajutorul lanțurilor sclaviei şi al interdicției de a vorbi. Marea noastră greşeală a fost că am păstrat acest metal perfid pentru noi! Aurul ne-a otrăvit mințile şi ne-a orbit, aşa că nu am mai fost capabili să dejucăm planurile duşmanilor noştri. Aşa se face că am ajuns în această stare, căci nu am ştiut să apărăm interesele eterne ale bătrânului Dumnezeu!

9. Ceea ce ni se întâmplă la ora actuală este un simplu act de justiție şi suntem fericiți că Dumnezeu şi-a revărsat grația asupra noastră, încercându-ne astfel, dar mai ales pentru că suntem capabili să ne dăm seama că acesta este doar un test pe care ni l-a trimis! În ceea ce te priveşte, Dumnezeu te-a renegat complet, la fel ca şi noi, şi nu vei mai găsi niciodată drumul care conduce către El!

10. Nu pierderea măreției noastre de odinioară ne întristează, ci faptul că am fost opriți la jumătatea drumului, tocmai când eram pe punctul de a conduce din nou poporul către ordinea stabilită din vechime!

11. Din păcate, catastrofa s-a produs! Tu ai ucis orice spirit care se mai afla în oameni. Nimic nu mai trăieşte în ei, cu excepția forțelor naturii pe care tu le consideri unica divinitate!

12. Recipientul de care Cain a auzit vorbindu-se şi pe care Farak l-a prezis s-a umplut: judecata lui Dumnezeu bate la poarta noastră! Acesta este motivul pentru care te blestemăm, nu te binecuvântăm! – Acestea sunt ultimele cuvinte pe care ți le mai adresăm!”

13. Această primire i-a displăcut profund lui Gurat. Furibund, acesta a dispus biciuirea preoţilor şi izgonirea lor pe malul unei mări îndepărtate, după care i-a înlocuit cu alţi ecleziaşti mai binevoitori la adresa lui.

14. Aceste evenimente au şters orice amintire referitoare la Mine, unicul şi adevăratul Dumnezeu, din memoria oamenilor, iar păgânismul cel mai obscur a pus stăpânire pe întregul regat.

15. Cel puţin, bătrânii preoţi M-au recunoscut în ultima clipă în inimile lor! La ora actuală, nimeni nu Mă mai recunoştea însă, căci marii preoţi aliaţi ai regelui nu erau decât nişte neofiţi neiniţiaţi în înţelepciunea celor din vechime, care nu ştiau nimic în ceea ce Mă privea!

Capitolul 74

Politica spirituală a şefului suprem al marilor preoţi şi discursul adresat de el în faţa consiliului clerului

(9 martie 1844)

1. După toate aceste evenimente şi după numirea noilor membri ai clerului inferior, Gurat a convocat un consiliu al preoţilor pentru a pune la punct o nouă învăţătură religioasă.

2. Când consiliul s-a reunit în castelul regelui, şeful suprem al marilor preoţi s-a ridicat şi a spus: „Regele şi domnul meu, îngăduie-mi să iau cuvântul pentru a vorbi despre acest lucru atât de important, de care depinde în întregime bunăstarea ta şi a noastră! Căci dacă vom prezenta învăţătura divină într-o manieră neîndemânatică, fără a-i conferi pompa şi fastul necesare, oamenii nu îi vor atribui nici o valoare!

3. Acesta este motivul pentru care va trebui să îi păstrăm pe zeii pe care oamenii îi cunosc, adăugând însă mult mai mulţi zei în acest panteon, cu singura modificare că le vom construi mari temple în locuri alese cu grijă, cărora le vom da o aparenţă mistică şi în interiorul cărora vom aşeza statui de o dimensiune colosală. Căci tot ce are dimensiuni exagerate îi impresionează teribil pe oameni, influenţându-le sufletul.

4. Pentru fiecare zeitate vom educa preoţi care vor trebui să fie unşi cu toate alifiile politicii religioase şi care vor fi capabili să genereze miracole specifice zeităţii în cauză, folosindu-se de tot felul de artificii naturale. În acest scop, preoţii vor trebui să stăpânească perfect principiile mecanicii şi ale chimiei. Cu cât miracolele lor vor fi mai rafinate, cu atât mai mare va fi prestigiul de care se vor bucura ei.

5. Nici nu se pune problema să îi remunerăm pe aceşti preoţi din vistieria statului. Dimpotrivă, le vom spune: ‚Iată, templul tău este o mină de aur! Dacă doreşti să mănânci, procedează la fel ca o pisică: linguşeşte-i pe oameni pentru a-ţi da de mâncare!’ În acest fel, putem fi siguri că în câţiva ani, regatul se va umple de tot felul de miracole, iar poporul ne va privi cu o veneraţie atât de mare încât vom putea face orice vom dori cu el!

6. Mai presus de orice, va trebui să avem grijă ca preoții care îşi vor exercita aceste funcții în templele lor să nu le vorbească oamenilor – sub pedeapsa cu moartea – decât cu cea mai mare reținere despre divinitatea pe care o slujesc, rămânând cât mai inabordabili cu putință. Dacă le vor vorbi totuşi oamenilor, cuvintele lor vor trebui să fie cât mai ininteligibile posibil, căci nici un om înzestrat cu o rațiune nu consideră de sorginte divină ceea ce înțelege!

7. Pe de altă parte, fiecare templu va trebui să aibă un orator priceput, care să se adreseze poporului. Prin arta sa, el va şti să laude miracolele zeității pe care o slujeşte. Toate şcolile necesare pentru formarea acestor preoți vor trebui să îşi aibă sediul exclusiv aici, în Hanoh!

8. Eu cred că dacă propunerea mea va fi pusă în practică, vom putea domina de-a pururi poporul. Nici măcar nu va mai fi necesar să îi percepem impozite directe, căci oamenii îşi vor dărui singur averile zeităților şi preoților lor, în maniera cea mai inocentă cu putință, iar guvernul va avea aparența unei instituții conduse de porumbei şi de miei. Se ştie cât de mult îşi doresc oamenii să se auto-amăgească; ei bine, aşa să fie!

9. Şi încă un lucru: de ce ar trebui, regele meu, ca tu să recunoşti supremația celor din munți? Personal, nu văd nici un motiv! Noi suntem domnii ținuturilor de la şes şi nimeni nu are dreptul să se bage în treburile noastre!

10. Putem foarte bine să tăiem puntea de legătură cu locuitorii de la munte, iar aceştia nu au decât să încerce să coboare la noi. În acest scop, vom astupa toate ieşirile care le-ar permite accesul către ținuturile de la şes, astfel încât celor din munți ar trebui să le crească aripi pentru a putea ajunge aici!

11. Deocamdată nu doresc să spun mai multe şi îți dau ție cuvântul, suveranul meu!"

12. Regele şi întregul său anturaj s-au declarat întru totul satisfăcuți de acest discurs, iar sfaturile şefului marilor preoți au fost puse rapid în aplicare. Chiar începând de a doua zi, la palat au fost convocați arhitecți, creatori şi mineri.

Capitolul 75

Separarea de ținutul muntos prin izolarea cărărilor. Construirea noilor temple păgâne

(11 martie 1844)

1. Minerii au luat cu ei 200.000 de oameni, care au fost puşi să care instrumentele necesare scopului propus.

2. Inginerii au inspectat toate căile de acces posibile care asigurau legătura dintre ținutul muntos şi cel de la şes. Au găsit astfel circa 50 de

drumuri care ar fi putut deveni practicabile în caz de extremă necesitate. Dacă un locuitor de la şes ar fi dorit să urce pe platou, el s-ar fi izbit de obstacolul pereților stâncoşi verticali care îl înconjurau şi care jucau rolul natural al unor turnuri imposibil de depăşit. În schimb, locuitorii platoului montan s-ar fi putut folosi de scări din coarde pentru a coborî aceste ziduri, ajungând astfel cu uşurință la cei de la câmpie.

3. Pe culmile munților existau chiar mai mult de 50 de cărări, dar pe măsură ce acestea coborau, prăpăstiile deveneau din ce în ce mai amețitoare, nepermițând în final decât un singur drum principal. Dacă acesta ar fi devenit impracticabil, toate cărările situate la mare înălțime ar fi devenit inutile.

4. În acest scop, cele 50 de cărări au fost distruse într-un interval de timp de trei luni, pe o distanță de 400 de metri şi pe o lățime de 40-100 de stânjeni. În acest fel, locuitorii de pe platoul montan nu mai puteau ajunge în câmpiile Hanohului. Această activitate laborioasă a fost încheiată într-un interval de timp extrem de scurt, deşi în epoca actuală (n.n. în perioada în care a trăit Lorber – 1844) ea ar fi necesitat mai mulți ani.

5. Aceste popoare preistorice ştiau să calculeze foarte exact durata şi maniera de execuție a unei lucrări înainte de a o întreprinde, după care treceau la treabă cu un avânt atât de mare încât reuşeau de regulă să o termine într-un timp foarte scurt.

6. Căci ele obişnuiau să spună: „E acelaşi lucru dacă angajezi un număr mic de oameni pentru a termina o lucrare într-o perioadă îndelungată de timp sau un număr foarte mare de oameni pentru a o termina într-un timp foarte scurt. În cazul din urmă câştigăm însă timp, astfel încât putem utiliza mult mai devreme ceea ce am construit – avantaj deloc neglijabil!”

7. Dacă privim aceste aprecieri din perspectiva lumească, ele erau cât se poate de juste. Chiar şi din perspectiva spirituală ele erau corecte, căci efortul focalizat valorează infinit mai mult decât indolența călduță!

8. În mod similar, pentru construcția templelor au fost angajați circa două milioane de lucrători. Aşa se face că într-un singur an au fost construite o mie de astfel de edificii, dotate cu tot felul de dependințe şi de anexe.

9. Vom discuta în continuare cum au fost repartizate zeitățile pe diferitele lor temple şi cum le-au fost prezentate ele oamenilor, cu tot cu puterile lor miraculoase.

Capitolul 76

Descrierea noilor temple consacrate idolilor. Templul boilor

(12 martie 1844)

1. Pentru a vă face o idee mai exactă, iată câteva descrieri ale unor idoli ciudaţi expuşi în aceste temple:

2. De pildă, un mare templu semicircular a fost construit pe fundul unei prăpăstii adânci, chiar în faţa unei cascade tumultuoase.

3. Edificiul avea o formă semicilindrică, cu faţada dreaptă. În partea din spate se aflau reşedinţele preoţilor care îl deserveau.

4. În partea de sus a faţadei se aflau două mari ferestre ovale, care aminteau de ochii unui bou.

5. Ceva mai jos, chiar în mijlocul spaţiului dintre cele două ferestre superioare, erau plasate două deschizături apropiate şi verticale (spre deosebire de ferestre, care erau orizontale).

6. În sfârşit, în partea de jos era situată o poartă cu o lăţime de patru stânjeni şi cu o înălţime de un stânjen şi jumătate, susţinută de trei coloane negre, care semăna dacă era privită de departe cu un bot de bou.

7. Dat fiind că peretele din jurul ferestrelor era vopsit astfel încât să evoce un cap de bou, iar în jurul „ochilor" zidul se prelungea luând forma celor două coarne, la care se adăugau şi două urechi mari de metal, special construite, din care ieşea în permanenţă un fum gros, întreaga faţadă a templului avea într-adevăr aspectul terifiant şi impresionant al unui cap de bou!

8. Interiorul templului era zugrăvit într-un roşu aprins, iar într-o nişă din spate era ridicată statuia de dimensiuni colosale a unui bou din cupru laminat. Labele sale din faţă erau atât de groase încât în interiorul lor putea fi plasată o scară ce permitea accesul uşor în pântecul imens al animalului, de unde preotul putea declanşa tot felul de mecanisme de mistificare.

9. În timpul pelerinajelor făcute la acest templu „miraculos", enormul cap de bou era făcut să se mişte de sus în jos cu ajutorul unor pârghii interioare. În pântecul uriaş al animalului era instalat un cuptor care permitea ca prin gura acestuia să iasă fum, iar uneori şi flăcări, fenomen care era urmat de un zgomot puternic, ca de tunet.

10. După ce acest zgomot înceta, un orator ascuns în pântecul boului le adresa câteva cuvinte lipsite de orice sens adoratorilor înspăimântaţi cu ajutorul unei portavoci din metal.

11. În continuare, boul se calma, iar marele preot apărea din spatele unei uşi ascunse, aprindea un foc ce degaja un fum gros, după care fixa ofranda pe care trebuia să o aducă populaţia şi data următoarei perioade de sacrificiu.

12. Toţi cei care aveau în posesiune vite trebuiau să dea un obol; în caz contrar, acestea riscau să se îmbolnăvească şi să moară, lucru care chiar se întâmpla, cu ajutorul celor aflaţi în solda templului!

Capitolul 77

Templul soarelui

(13 martie 1844)

1. Pe o stâncă golaşă situată către miazăzi, la o zi de mers de Hanoh, se înălța un templu dintre cele mai îndoielnice închinate soarelui.

2. De ce era atât de suspect acest templu? Descrierea care urmează vă va lămuri.

3. Edificiul era în întregime rotund. Una din jumătățile sale era închisă de un perete, în timp ce cealaltă era deschisă şi era alcătuită din şase coloane ce susțineau un acoperiş de formă conică.

4. În spatele peretelui era construită reşedința preoților, care putea adăposti o sută de persoane şi avea aceeaşi înălțime ca şi templul, respectiv de zece stânjeni, şi un diametru egal.

5. Chiar în mijlocul peretelui despărțitor era plasată o oglindă concavă cu un diametru de doi stânjeni, confecționată din metal aurit şi foarte bine şlefuit, care putea fi rotită de sus în jos şi de la stânga la dreapta, în toate gradele unui semicerc, grație unui mecanism ingenios.

6. Exact la zece stânjeni de centrul oglinzii, între cele şase coloane, se aflau altarele de sacrificiu, care aveau o înălțime de cinci picioare şi un diametru de patru picioare.

7. Un culoar subteran conducea din apartamentele preoților chiar sub altarul din mijloc, situat în mijlocul coloanelor.

8. Acest altar era gol în interior. Sub el se afla un dispozitiv alcătuit din pârghii care permitea urcarea unui fel de piston din piatră, care umplea perfect cavitatea interioară a altarului.

9. Atunci când preotul mistificator dorea să apară îmbrăcat cu veşmintele sale aurite în templul plin cu oameni, el se aşeza pe pistonul din piatră şi era transportat în sus de către o maşinărie, după care ridica cu capul capacul aurit al altarului şi apărea brusc deasupra acestuia, ca prin magie, ținând în mână un ciocan din aur.

10. După ce poporul se asigura că altarul era confecționat în întregime din piatră, prin care nici un om obişnuit nu ar fi putut trece, el ajungea să îl considere pe preot o ființă supranaturală. Acesta acoperea din nou altarul şi mormăia câteva cuvinte ininteligibile, după care ciocănea de trei ori capacul, care se ridica din nou, şi din el apărea un al doilea preot, înconjurat de fum.

11. Procedeul era repetat de trei ori, după care altarul din mijloc era ermetic închis, iar celelalte patru erau descoperite. Cei patru preoți plasau un material ce trebuia să producă fum pe tăblițele din piatră albă.

12. În continuare, preoții venerau oglinda aurită, care avea forma soarelui. Marele preot lovea cu ciocanul o altă tăbliță, care permitea descoperirea oglinzii (până atunci ascunse) şi pivotarea ei într-o altă direcție prin intermediul unui mecanism sofisticat.

13. Oglinda era focalizată astfel asupra unuia din cele patru altare, aprinzând prin razele ei fierbinți materialul uşor inflamabil depus pe el.

14. După ce operația era repetată şi pe celelalte patru altare, un orator urca pe altarul din mijloc şi ținea un discurs înspăimântător adresat poporului adunat, afirmând că soarele depindea întru totul de puterea acestui templu. De aceea, dacă doreau să se bucure de zile frumoase şi însorite, şi să aibă parte de un an prosper, oamenii trebuiau să facă sacrificii cât mai mari.

15. Nu cred că trebuie să mai insist asupra acestor artificii satanice. Orice om de bun simț îşi poate imagina cu uşurință consecințele malefice ale acestor mistificări asupra unei populații căzute într-o asemenea orbire spirituală.

Capitolul 78

Templul consacrat vântului

(15 martie 1844)

1. La est de Hanoh, mai exact la o distanță de trei zile de mers, se întindea un mic lanț muntos.

2. Culmea cea mai înaltă a acestuia era alcătuită din patru coline de aceeaşi înălțime, având o formă conică destul de regulată. Cele patru vârfuri nu erau aliniate în linie dreaptă, ci formau împreună un pătrat uşor inegal.

3. Pe platoul montan de dimensiuni considerabile situat între aceste patru culmi se întindea un lac destul de vast, care nu putea fi înconjurat cu piciorul decât după trei ore de mers. Lacul avea patru guri de scurgere, dând astfel naştere la patru pâraie ce curgeau de-a lungul a patru văi situate între cele patru coline.

4. Pe fiecare din aceste coline era construit câte un templu cu coloane, deschis, iar ceva mai jos, în apropiere de malul lacului, se aflau reşedințele preoților. Acestea nu aveau o poartă vizibilă, dar pe partea opusă a colinei era construit un tunel de acces care conducea direct la locuințele lor. De asemenea, câte un pasaj subteran făcea legătura între fiecare casă şi templul plasat mai sus.

5. În centrul fiecărui templu se înălța o coloană groasă, în zidurile căreia erau încrustate capete metalice grosolan confecționate şi goale în interior, de dimensiuni colosale. Fiecare din aceste capete avea gura deschisă, ca şi cum ar fi suflat într-un foc pentru a-l ațâța. Deschizătura acestor guri deschise avea un diametru de două picioare!

6. Din gură pornea un tunel subteran cu un diametru de două picioare şi cu o lungime de două sute de stânjeni, care conducea la o grotă artificială în întregime ascunsă. În această grotă, care avea mărimea unei biserici actuale, erau plasate nişte foale imense acționate printr-o roată hidraulică ce puteau trimite în fiecare secundă circa 10.000 de picioare cubice în interiorul fiecărui templu, prin intermediul tunelului subteran de care am vorbit. Fiecare templu avea propriile sale foale.

7. De patru ori pe an, în acest loc miraculos avea loc o mare sărbătoare de sacrificiu în onoarea celor patru vânturi. Fiecare om trebuia să aducă un sacrificiu substanțial pentru îmbunarea acestor zeități capricioase, dacă nu dorea ca mânia lor să se abată asupra lui. În timpul zilelor de sărbătoare, mii de pelerini invadau acest loc, aducând cu ei daruri bogate.

8. Când templele se umpleau de credincioşi, preotul apărea subit, ca prin magie, din spatele unei uşi ascunse într-una din coloane. La un semn discret al său, mecanicii puneau în funcțiune foalele, care provocau un curent foarte puternic de aer ce trecea prin gurile capetelor descrise mai devreme, producând un veritabil uragan în interiorul templului.

9. În acest fel, poporul îşi dădea seama de puterea zeităților vântului, cărora le aducea ofrande importante pentru a le potoli, deşi nimeni nu putea conta prea mult pe fidelitatea lor, zeitățile vânturilor fiind mult prea capricioase!

10. Acelaşi curent de aer putea fi dirijat către suprafața lacului prin intermediul altor tuneluri interioare, provocând astfel valuri extrem de puternice, îndeosebi în jurul gurilor canalelor.

11. Vă puteți imagina cu uşurință efectele generate de aceste înşelătorii grandioase asupra unei populații atât de îndobitocite!

Capitolul 79

Templul consacrat zeului apelor

(16 martie 1844)

1. Într-o altă regiune muntoasă, situată la două zile de mers de Hanoh, către nord-est, a fost construit un templu închinat zeului apelor. Descrierea care urmează vă va arăta cum a fost conceput acest templu.

2. Respectiva regiune era înconjurată din toate părțile de munți şi avea în centru un lac imens, cu o lungime de 30 de leghe. Lacul nu putea fi înconjurat decât după 60 de ore de mers.

3. În centrul lacului se afla o insulă cu o suprafață de cel puțin patru leghe pătrate, acoperită cu munți de dimensiuni mici, dar foarte bogați în izvoare, astfel încât partea orizontală a insulei era foarte bine irigată, şi implicit foarte fertilă.

4. Insula era considerată reşedinţa zeilor apei, care şi-au construit în centrul ei un palat impozant, înconjurat de un platou stropit prin tot felul de jocuri de apă.

5. În mijlocul acestei clădiri de formă pătrată se înălţa un templu maiestuos, deschis, în care se afla statuia colosală a unui dragon, plasată pe un soclu uriaş sculptat în piatră. Dragonul în sine nu era confecţionat din piatră, ci dintr-un aliaj de aur şi cupru lucrat foarte artistic.

6. Pe spatele fiarei călărea statuia unui om confecţionată din acelaşi material. Capul statuii se mişca în permanenţă, iar mâna ei dreaptă se ridica spre cer, acţionată de un mecanism cât se poate de simplu.

7. De fiecare dată când sculptura îşi ridica mâna, dintr-o ţeavă plasată în mijlocul cupolei templului ţâşnea în sus o coloană de apă, până la o înălţime de 12 stânjeni, spectacol care îi uluia de fiecare dată pe acei oameni stupizi.

8. Templul mai conţinea şi alte opere de artă acvatică, şi întreaga insulă era presărată cu cele mai variate fântâni arteziene, a căror descriere ne-ar lua spaţiul necesar unei cărţi întregi! De aceea, ne vom rezuma doar la descrierea esenţialului.

9. În decursul unui an, zeul apelor era celebrat prin 12 sărbători. Dacă un locuitor al oraşului Hanoh dorea să îşi sape un puţ, el era nevoit mai întâi de toate să aducă un mare sacrificiu zeului apelor. Ori de câte ori se spălau, hanoheenii trebuiau să se gândească mai întâi la zeul apelor, dăruindu-i săptămânal câte un mic obol. Dacă doreau să facă baie, sacrificiul trebuia să fie ceva mai substanţial şi trebuia depus în mâinile unui gardian aflat în slujba templului; în caz contrar, folosirea apei nu le-ar fi adus decât nenorociri!

10. În aceste condiţii, toţi spălătorii, pescarii şi celelalte categorii sociale care se foloseau de apă în activitatea lor curentă trebuiau să aducă sacrificii semnificative acestei zeităţi, pentru a evita astfel tot felul de nenorociri, provocate de altfel chiar de preoţi, ai căror spioni se aflau pretutindeni.

11. Pentru ca populaţia din Hanoh să accepte de bunăvoie să facă toate aceste sacrificii, erau organizate 12 sărbători anuale pe această insulă. În timpul acestor festivităţi, pe lac putea fi văzut un adevărat furnicar de bărci şi de ambarcaţiuni, care colcăiau de pelerini veniţi la marele eveniment.

12. Pe insulă exista un mare număr de hanuri, ai căror hangii îşi escrocau în toate felurile cu putinţă clienţii. Pescarii şi barcagii aflaţi în solda preoţilor îşi aveau şi ei cota lor de profit. Transportul către insulă era gratuit, dar cel de întoarcere acasă costa mai mult decât dublu.

13. Cred că nu mai este necesar să insist asupra acestor orori! De aceea, vom trece la descriere altor activităţi, încă şi mai „lăudabile!”

Capitolul 80

Templul focului

(18 martie 1844)

1. Un alt templu a fost construit într-o regiune situată între nişte munţi foarte bogaţi în ţiţei.

2. Edificiul nu avea ferestre, fiind în întregime închis. Nu puteai ajunge în interiorul lui decât printr-un culoar subteran care avea un traseu sinuos ce se termina cu o scară.

3. Templul era foarte vast şi putea conţine 20.000 de persoane în galeriile sale şi la parterul său, fără ca acestea să fie înghesuite.

4. Acoperişul său era alcătuit din numeroase cupole, care se sprijineau pe piloni puternici; fiecare cupolă avea o deschizătură oblică, pentru a permite fumului din interior să iasă afară.

5. În fundul unei nişe alungite se ridica statuia unui bărbat gol de o mărime colosală, plasată pe un soclu oval. Bărbatul era aşezat pe un enorm cub de piatră, cu latura de patru stânjeni, şi implicit cu o suprafaţă de 16 stânjeni pătraţi şi un volum de 64 de stânjeni cubi. Statuia era confecţionată în întregime din cupru laminat şi era goală în interior, unde se puteau adăposti 500 de persoane. În timpul sărbătorilor religioase care aveau loc de două ori pe an, acestea puteau efectua tot felul de trucuri.

6. În jurul imensului soclu al statuii erau plasate la o distanţă de trei stânjeni altare rotunde (dispuse într-un cerc oval), cu înălţimea de un stânjen şi diametrul de două picioare, sub care se afla o sursă abundentă de ţiţei.

7. Altarele erau construite din cilindri de cupru umpluţi cu piatră ponce şlefuită. Petrolul urca în cilindri potrivit legii atracţiei corpurilor şi impregna porii pietrelor ponce. Era suficient să luminezi uşor cu o torţă suprafaţa unsuroasă a altarelor pentru a da naştere unor flăcări albe, asemănătoare aşa-numitelor „focuri de Bengal”.

8. Aceste altare aprinse luminau atât de puternic interiorul templului încât strălucirea era chiar mai puternică decât în miezul zilei. Ele ardeau zi şi noapte şi nu se stingeau niciodată.

9. Coloanele erau străbătute de numeroase tuburi de cupru, care treceau prin toate galeriile. Din când în când, ele prezentau mici orificii, care permiteau aprinderea imediată a gazelor volatile ce impregnau pământul.

10. Ori de câte ori avea loc o mare sărbătoare consacrată „zeului focului” şi slujitorilor săi, oamenii invadau templul cu sutele de mii, aducând cu ei ofrande bogate pentru a-şi îmbuna idolii.

11. Preoţii acreditaţi în serviciul zeităţilor ştiau să genereze tot felul de fenomene, iar focurile lor de artificii depăşeau orice imaginaţie în

grandoare şi strălucire. În timpul nopţii, regiunea muntoasă în care era construit templul era atât de puternic luminată încât nu mai puteai face deosebirea între noapte şi zi.

12. În interiorul templului, falsul zeu îşi lăuda singur puterea pe o mie de voci, în timp ce preoţii îl preaslăveau în exterior.

13. Este inutil să vă mai descriu efectul pe care acest spectacol îl producea asupra oamenilor ignoranţi ai epocii, amplificat şi de faptul că marile personalităţi ale oraşului asistau regulat la aceste show-uri.

14. Chiar regele Gurat era prezent de fiecare dată la aceste festivităţi, însoţit de generalul său şi de întreaga sa suită. Nu cred că trebuie să vă mai spun că idolatria atingea în cazul de faţă apogeul ei absolut.

Capitolul 81

Templul iubirii şi grădina sa

(20 martie 1844)

1. Chiar în oraşul Hanoh a fost construit un templu uriaş, care era deschis zi şi noapte. Desigur, fiecare vizitator trebuia să aducă o ofrandă generoasă pentru frumoasele preotese, pentru semi-zeiţe, dar mai ales pentru zeiţe.

2. Cum credeţi că era construit acest templu? La ce folosea el şi în ce consta adoraţia aşa-zis divină din interiorul lui? – Scurta descriere care va urma vă va lămuri pe deplin în această privinţă:

3. Templul era construit chiar lângă poarta care conducea către copiii lui Dumnezeu, dincolo de care începea drumul către munţi.

4. În cărţile lui Kinkar se găsea o descriere foarte poetică a Naamei, despre care se spunea că era atât de frumoasă încât până şi pietrele o urmau.

5. Pornind de la această descriere, a fost construit un templu grandios consacrat acestei Naama. Templul era rotund şi deschis, având 30 de coloane exterioare şi 10 piloni puternici în interior, într-o ordine desăvârşită, astfel încât în spatele fiecărui grup de trei coloane să se afle un pilon, la o distanţă de trei stânjeni, pentru a putea susţine cupola acoperişului.

6. În jurul templului erau construite trei palate. Unul era rezervat preoteselor, al doilea semi-zeiţelor, iar al treilea zeiţelor.

7. În mijlocul templului, pe un soclu auriu, se afla statuia colosală a Naamei, din marmură albă. Zeiţa era reprezentată în întregime goală şi într-o postură studiată. Pe piedestalele din jurul Naamei se aflau socluri pe care erau plasate statuile unor bărbaţi în erecţie şi cu feţele orientate către zeiţă.

8. Templul şi cele trei palate erau înconjurate de o grădină imensă, de o splendoare inimaginabilă.

9. Grădina era împărțită în trei părți. Cea mai remarcabilă dintre ele ascundea un labirint ale cărui culoare nu erau alcătuite din ziduri, ci din voaluri fine, fiecare intersecție putând conduce la o sută de alte locuri.

10. Atunci când, din când în când, câte o zeiță magnifică se arăta mulțimii într-un loc, admiratorii nu reuşeau niciodată să o prindă. Chiar dacă îi separa un singur văl de zeiță, ei ar fi trebuit să facă mari ocoluri pentru a ajunge la ea.

11. Diferența dintre preotese, semi-zeițe şi zeițe era următoarea:

12. Preotesele erau îmbrăcate frumos, aveau fețe minunate şi o mare prestanță.

13. Semi-zeițele nu purtau decât o banderolă aurită care le ascundea părțile ruşinoase, brățări din pietre prețioase şi sandale din aur; restul corpului era gol.

14. Zeițele erau în întregime goale, cu excepția sandalelor din aur pe care le purtau în picioare. Frumusețea lor era desăvârşită. Toate aveau părul de un blond auriu, iar corpul absolut perfect. Cu excepția capului, toate celelalte părți ale corpului nu prezentau nici un fel de pilozitate, fapt deloc dificil, căci hanoheenii inventaseră de mult timp tot felul de produse destinate epilării.

15. Atunci când zeițele ieşeau să se plimbe prin culoarele deschise ale labirintului, ele erau însoțite de o preoteasă şi de o semi-zeiță. Preoteasa trebuia să meargă înaintea celorlalte două femei, pentru a purifica astfel drumul, iar semi-zeița trebuia să alunge muştele şi țânțarii cu o coadă de vulpe.

16. Celelalte două părți principale ale grădinii erau alcătuite din alei pline de flori, pe marginea cărora se aflau pavilioane ale plăcerii, unde preotesele aveau ocazia perfectă de a încheia anumite afaceri. În interiorul labirintului, unde existau de asemenea numeroase temple de dimensiuni mici, singurele care aveau dreptul la întâlniri galante erau semi-zeițele şi zeițele.

17. La drept vorbind, nu existau sărbători speciale consacrate zeității frumuseții, căci templul era deschis zi şi noapte.

18. La deschidere, în templu nu existau decât 3000 de reprezentante ale sexului feminin, dar după numai trei ani, numărul preoteselor, al semi-zeițelor şi zeițelor a trebuit înzecit, căci templul atrăgea un număr uriaş de admiratori ai acestor femei, aducându-i lui Gurat venituri uriaşe.

19. Nu cred că trebuie să mai insist asupra acestui subiect, căci fața viciului este mai evidentă în acest caz ca în oricare altul! Să trecem aşadar la o altă descriere!

Capitolul 82

Templul consacrat metalului (sau templul zeului bronzului)

(21 martie 1844)

1. Nu departe de Hanoh se aflau nişte mine de cupru în care acest metal era exploatat încă din epoca lui Lameh, prin procedeele inventate de Tubal Cain. În acest loc a fost construit un alt templu.

2. Acesta era deschis, iar marea sa cupolă era susținută de o sută de coloane din bronz. Forma templului nu era rotundă, ci ovală.

3. În partea mai îngustă situată în spatele edificiului era înălțat un imens trepied. Picioarele acestuia erau alcătuite din nişte coloane cu o înălțime de doi stânjeni, iar greaua platformă pe care o susțineau avea un diametru de trei stânjeni.

4. Pe această platformă era plasată statuia unui meşter pe jumătate gol, cu talia herculeană, confecționat din foițe de cupru artistic laminate. În fața lui se afla o nicovală imensă pe care se afla o mare bucată de metal.

5. Meşterul uriaş ținea în mâna dreaptă un ciocan gigantic, dar gol în interior (la fel cum era şi statuia meşterului). Cu mâna stângă ținea metalul pe nicovală, folosindu-se de un cleşte uriaş.

6. Pe aceeaşi platformă pe care era plasată statuia meşterului se mai aflau şi alte statui mai mici, confecționate tot din cupru laminat. Aceşti meşteri metalurgi țineau în mâini alte unelte specifice, diferite între ele, dar purtând aceeaşi emblemă a zeului bronzului şi a primului meşter din acest domeniu, care era, desigur, Tubal Cain.

7. În spatele marelui templu, în apropiere de munte, era situat un mare castel rezervat clerului, în care locuiau circa o sută de preoți care trăiau din bogatele ofrande aduse acestui zeu.

8. În spatele castelului se afla mina sacră pe care a săpat-o în munte Tubal Cain însuşi. Oaspeții aveau dreptul să o viziteze, desigur, în schimbul unui obol generos.

9. La o adâncime de o sută de stânjeni se afla o grotă imensă, creată cu mult timp în urmă de minerii lui Tubal Cain. Preoții zeului bronzului le arătau aici vizitatorilor diverse relicve sacre care i-au aparținut cândva fiului lui Lameh. De altfel, la fel ca în cazul tuturor celorlalte temple, şi aceste relicve erau mincinoase, fiind confecționate special pentru a stârni curiozitatea vizitatorilor naivi.

10. Zeul bronzului avea parte de trei sărbători religioase în fiecare an. În timpul lor, preoții sacrificau un bou pe platforma cea mare, în fața statuii zeității.

11. După ce animalul era ucis, preoții coborau de pe platformă, moment în care sub trepied era aprins un mare foc, care era ațâțat din ce în ce mai puternic, până când întreaga platformă devenea incandescentă. Focul era menținut până când boul sacrificat era prefăcut în cenuşă.

12. În timpul acestei ceremonii, zeul se punea în mişcare, bătând cu ciocanul în bucata de metal, prin intermediul unui mecanism hidraulic ascuns, care punea în funcţiune şi nişte foale puternice, ce aţâţau focul de sub trepied.

13. În timpul acestor sacrificii, publicul asculta declamarea unor predici austere care ridicau în slăvi prelucrarea metalelor şi binefacerile revărsate de această zeitate asupra tuturor lucrătorilor din acest domeniu.

14. După predică se trecea la colectarea darurilor, iar pelerinii puteau vizita marile mine regale din împrejurimi, unde mişunau o mulţime de amatori de bacşişuri.

15. Nu mai este necesar să menţionez că acest templu era extrem de frecventat. Dar să trecem mai departe cu descrierea acestor orori!

Capitolul 83

Alte temple din Hanoh şi din împrejurimi. Scutirea populaţiei hanoheene de impozite. Locuitorii de pe platoul montan caută o ieşire către ţinuturile de la şes. Vestigiile activităţii lui Gurat din Tibet. Noe trimite un nou mesager la cei zece prinţi

(22 martie 1844)

1. Mai existau şi alţi zei, precum şi o sumedenie de alte temple închinate lor, toate construite după acelaşi model. Exista de pildă un mare templu consacrat naturii, chiar în oraşul Hanoh, precum şi alte temple mai mici în celelalte oraşe din jur. Norii aveau propriul lor templu. La fel şi luna, stelele, anumite animale, copacii, izvoarele, fluviile, lacurile, mările, munţii şi diferitele metale. Toate aceste elemente ale naturii îşi aveau propriile zeităţi, şi, desigur, propriii preoţi care le deserveau.

2. Toate aceste edificii erau însă subordonate celor pe care le-am descris în detaliu mai sus. La Hanoh mai exista încă şi templul lui Lameh, menţinut datorită tradiţiei ce onora cărţile lui Kinkar. În afară de rege, de şeful suprem al clerului şi de ceilalţi mari preoţi, nimeni nu avea însă dreptul să se apropie de acest templu consacrat bătrânului Dumnezeu al tunetelor şi fulgerelor, sub pedeapsa cu moartea.

3. Singurul templu care nu era consacrat era cel al înţelepciunii de pe muntele şerpilor. Numele său era însă generic, căci nimeni nu îşi mai putea găsi aici înţelepciunea. Preoţii de aici nu mai practicau de mult decât un fel de vrăjitorie mistică. În mijlocul acestui străvechi edificiu se afla acum un oracol unde orice om se putea lăsa amăgit oricât de des dorea, în schimbul unei plăţi corespunzătoare. În mod evident, locuitorii Hanohului apreciau foarte mult acest oracol, fiind dispuşi să plătească oricât pentru a afla ce soartă îi aştepta.

4. În acest fel, guvernul condus de Gurat a atins o prosperitate atât de mare încât şi-a putut permite să scutească populaţia de orice fel de impozite.

Căci afacerile templelor aduceau venituri uriaşe la buget, ba au avut ca efect secundar şi revenirea de bunăvoie a provinciilor rebele sub tutela Hanohului, pentru a se pune sub protecția zeilor, fapt care a sporit şi mai mult încasările metropolei. Existau chiar suflete zeloase care considerau un privilegiu construirea unui nou templu, pe care i-l făceau apoi cadou regelui!

5. În numai zece ani, fiecare sat dispunea de tot atâtea temple câte hanuri. Casele oamenilor, satele şi oraşele rivalizau între ele, încercând să-i ofere regelui cadourile cele mai bogate, întrucât îl considerau reprezentantul pe pământ al tuturor zeilor şi principalul lor slujitor.

6. Cam aşa se prezentau lucrurile în acea epocă, la Hanoh!

7. Ce s-a mai întâmplat însă cu populația de la munte, rămasă complet izolată de şes, aşa cum aveau să descopere muntenii cât de curând? Ei şi-au dat seama ce a făcut Gurat, în loc să le recunoască autoritatea absolută.

8. În aceste condiții, cei zece prinți au dispus inspectarea cu cea mai mare atenție a întregii regiuni muntoase, în căutarea unei ieşiri.

9. A trecut astfel un an, dar toate eforturile muntenilor s-au dovedit zadarnice, căci Gurat ordonase ca o gardă permanentă să păzească ieşirea din munți şi să distrugă orice cale de acces către şes, 24 de ore din 24.

10. Urmele acestor lucrări ordonate de Gurat mai pot fi văzute şi astăzi pe ici pe colo în Tibet.

11. Cei zece prinți s-au văzut nevoiți să țină un nou consiliu, pentru a stabili ce era de făcut. Era oare posibil să se răzbune?

12. Marele consiliu s-a reunit de zece ori la rând, dar nu a putut ajunge la nici o concluzie.

13. Atunci, cei zece au declarat: „Va trebui să modificăm legile noastre referitoare la procreație! În caz contrar, țara noastră, atât de mare şi de fertilă, va deveni în curând mult prea mică pentru a cuprinde întreaga populație!”

14. Tocmai când erau pe punctul de a promulga această lege şi-a făcut însă apariția un nou mesager trimis de Noe, care i-a împiedicat să adopte această măsură.

Capitolul 84

Mesajul trimisului lui Noe adresat muntenilor. Anunțul judecății. Domnul îi porunceşte lui Noe să îşi construiască o arcă. Răgazul de 20 de ani

(23 martie 1844)

1. Mesagerul lui Noe a fost primit cu mari onoruri de către cei zece prinți, care l-au întrebat ce trebuie să facă, respectiv dacă trebuie să promulge noua lege sau nu.

2. Trimisul le-a răspuns: „Nu adoptați noua lege, căci nu toate ieşirile din țara voastră au fost suprimate! Eu însumi sunt alcătuit din carne şi oase, şi totuşi am putut găsi o cale de acces către voi! De ce nu ați găsi voi înşivă un astfel de drum, aflat într-o stare perfectă, pentru a ieşi din valea voastră, în cazul în care acest lucru se va dovedi necesar?

3. De altfel, această țară este atât de mare încât ar putea să vă hrănească chiar dacă ați fi de o sută de ori mai numeroşi!

4. Cine îi cunoaşte capătul? Voi ați trimis din când în când exploratori, şi fiecare din aceştia a văzut o anumită regiune, dar nimeni nu a văzut cu ochii săi întreaga sa întindere şi nu a putut-o măsura!

5. Personal, am văzut întreaga voastră țară într-o viziune şi am constatat că ea are o lungime de 50 de zile de mers către est şi o lățime de 10 zile de mers către nord.

6. Este foarte adevărat că Gurat a blocat aproape toate ieşirile din această țară locuită de două milioane de suflete, făcând-o aproape inaccesibilă, dar acest lucru i-a provocat mari cheltuieli timp de zece ani şi va continua să îi provoace în continuare. Oricum, țara voastră mai are o ieşire rămasă liberă, iar aceasta se află la înălțimea celei pe care trăieşte Noe, stăpânul meu.

7. Dincolo de această culme se întind către vest ținuturi întinse, care nu sunt aproape deloc locuite. De aceea, veți găsi destule posibilități de a vă extinde, în cazul în care vă veți înmulți fără măsură.

8. Oricum, misiunea mea nu este să împiedic această măsură a voastră, ci să vă anunț iminenta judecată a lui Dumnezeu care îi va afecta pe toți oamenii de pe acest pământ care nu doresc să se întoarcă cu fața spre El şi să respecte poruncile pe care le-a dat El încă de la început patriarhilor umanității şi regilor de la şes.

9. Iată cuvintele pe care i le-a spus Domnul Dumnezeu stăpânului meu, Noe, acum o sută de ani: „Oamenii nu mai doresc să se lase conduşi de Spiritul Meu; ei au devenit una cu trupul lor din carne. Totuşi, le voi mai acorda un răgaz de 120 de ani!"

10. Domnul s-a adresat apoi din nou stăpânului meu şi i-a spus: „Noe, trimite mesageri în toate regiunile pământului şi anunță creaturile Mele de iminenta Mea judecată!"

11. Asta a făcut stăpânul meu în fiecare an, dar mulți dintre mesagerii trimişi de el s-au lăsat seduşi de plăcerile cărnii şi au uitat să le adreseze oamenilor mesajul pe care ar fi trebuit să li-l transmită.

12. Acum zece ani, un frate de-al meu a venit la voi, şi un altul a fost trimis la Hanoh. Primul s-a întors printre noi viu şi nevătămat, dar cel de-al doilea a fost ucis în marele oraş.

13. Începând din acel moment, Noe a trimis în secret câte un emisar la Hanoh în fiecare an, şi alţi 30 în diferite oraşe ale regatului; din păcate, aceşti mesageri s-au lăsat seduşi de idolii din Hanoh şi au devenit una cu trupul lor.

14. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu şi-a pierdut răbdarea. Acum trei zile, El i-a vorbit din nou lui Noe şi i-a spus: ‚Noe, du-te în pădure cu oamenii tăi. Tăiaţi împreună o mie de brazi înalţi şi puternici, curăţaţi-i de crengi şi lăsaţi-i să se usuce la sol timp de cinci ani! După ce se va scurge acest interval de timp, te voi învăţa ce să faci în continuare!'

15. Tâmplarii s-au pus deja pe treabă! – Au trecut o sută de ani de la primul avertisment şi umanitatea nu s-a schimbat deloc în bine. Acum, nu au mai rămas decât 20 de ani!

16. De aceea, întoarceţi-vă cu toată seriozitatea cu faţa către Domnul, dacă nu doriţi ca judecata Lui să se abată şi asupra voastră! Căci după ce vor fi trecut aceşti 20 de ani, începând din acest moment, Domnul va deschide marile ecluze şi va îneca întregul pământ, omorând toate creaturile vii printr-un mare potop!

17. Acesta a fost mesajul pe care am fost însărcinat să vi-l transmit, iar fratele meu comunică acelaşi mesaj la Hanoh, chiar acum. Fericiţi vor fi cei care vor acţiona în consecinţă! Amin!"

Capitolul 85

Stupefacţia celor zece prinţi. Mesagerul le oferă o alternativă. Concluzia nedemnă a consiliului convocat de prinţi

(26 martie 1844)

1. După ce au ascultat mesajul lui Noe, cei zece prinţi l-au întrebat pe mesager, absolut stupefiaţi:

2. „Prietene, cuvintele tale sunt înspăimântătoare! Practic, tu ne anunţi sfârşitul lumii! Ce putem face în aceste condiţii? Cum trebuie să procedăm pentru a scăpa de această judecată? Ce crezi că va face Noe cu cele 1000 de trunchiuri de brazi?"

3. Mesagerul le-a răspuns: „În ceea ce priveşte prima voastră întrebare, ştiu foarte bine că voi îl cunoaşteţi pe bătrânul Dumnezeu care le-a vorbit părinţilor patriarhi şi a apărut adeseori la Hanoh, ungându-i direct pe regi, fapt prezentat de Kinkar în cărţile sale! Aceste cărţi vă sunt cunoscute şi ştiu că le-aţi citit pe când eraţi gardieni ai templului.

4. Pe de altă parte, aţi auzit mii de mărturii orale ale sclavilor care au fost eliberaţi şi care concordau întru totul cu tot ce ştiaţi despre Dumnezeul

cel viu şi autentic, Domnul cerului şi al pământului. Aşa se face că ştiţi la fel de bine ca şi mine care este voinţa lui Dumnezeu în ceea ce îi priveşte pe oameni, care ar trebui să fie modul nostru de viaţă şi ce datorii avem de îndeplinit!

5. De altfel, acum zece ani, predecesorul meu v-a informat şi v-a spus tot ce aveţi de făcut! De aceea, nu pot să vă spun decât un singur lucru: acţionaţi în consecinţă şi veţi fi scutiţi de judecată!

6. Dacă veţi refuza să respectaţi însă poruncile divine, dând legi inumane oamenilor, contrare iubirii lui Dumnezeu şi ordinii Sale eterne, veţi fi primii care veţi cădea sub povara judecăţii!

7. Acesta a fost răspunsul la prima voastră întrebare. În ceea ce o priveşte pe cea de-a doua, v-am spus deja că Dumnezeu nu îi va indica lui Noe destinaţia acestor copaci decât la momentul potrivit. Nu mai am nimic altceva de adăugat. Acum ştiţi tot ce ştiu şi eu!

8. Când Noe va fi instruit de Dumnezeu ce trebuie să facă cu lemnul astfel adunat, voi reveni la voi şi vă voi informa. Până atunci, trebuie însă să vă părăsesc! Reflectaţi la cuvintele mele şi puneţi-le în practică! Amin”.

9. După care mesagerul s-a îndepărtat atât de repede încât nimeni nu şi-a dat seama unde şi când a dispărut.

10. Cei zece prinţi s-au apucat aşadar să reflecteze cu seriozitate la ce aveau de făcut. Neputându-se pune de acord, ei au reunit marele consiliu şi s-au sfătuit cu acesta în privinţa mesajului primit.

11. Dar liderii diferitelor comunităţi le-au spus: „Părerea noastră este că bătrânul Dumnezeu a fost inventat de la bun început, din motive politice!

12. Bătrânul vrăjitor din munţi şi-a pierdut demult poporul, aşa că ar dori să devină din nou un domn puternic! Acesta este motivul pentru care se foloseşte de puterea lui magică pentru a ne speria. Din fericire, noi suntem mult prea avizaţi pentru a ne lăsa înşelaţi cu atâta uşurinţă!

13. De aceea, rămânem la prima noastră decizie, aceea de a promulga legea, şi vom face acest lucru *fără* Dumnezeu şi *fără* Noe! În ceea ce priveşte dispariţia subită a mesagerului, să nu uităm efectul ierbii rândunicii: se ştie că cine consumă o cantitate cât de mică din această plantă devine invizibil! Dacă am reuşi să găsim şi noi această plantă, am putea face acelaşi lucru!”

14. Aceste explicaţii li s-au părut rezonabile celor zece prinţi, care au publicat noua lege şi au dispus specialiştilor fitofagi să caute planta numită iarba rândunicii.

Capitolul 86

Mesagerul lui Noe în faţa şefului suprem al marilor preoţi din Hanoh. Domnia raţiunii

(27 martie 1844)

1. La atât s-a limitat efectul produs de mesagerul lui Noe în rândul muntenilor. Să vedem acum ce rezultate a obținut celălalt mesager, trimis la Hanoh.

2. Mesagerul lui Noe a fost trimis imediat la şeful suprem al marilor preoți, care l-a primit în calitatea sa de curier al celor din munți.

3. Generalul l-a primit cu multă amabilitate şi l-a întrebat politicos care era motivul vizitei sale.

4. Fără să ezite, mesagerul i-a transmis acelaşi mesaj pe care colegul său l-a comunicat locuitorilor de pe platoul muntos.

5. Generalul i-a răspuns însă: „Stimate prieten! Nu pari suficient de exersat în arta înțelepciunii şi nu pari deloc obişnuit să cauți cauza profundă a lucrurilor!

6. Iată: tu vorbeşti despre Dumnezeu şi despre o judecată, ba chiar de un veritabil sfârşit al lumii, şi pretinzi că Dumnezeu i-a vorbit lui Noe acum o sută de ani, iar apoi încă o dată! Ce prostie fără margini să crezi aşa ceva! Gândeşte-te puțin!

7. Afirmi că eşti un fel de mesager care are misiunea de a anunța venirea judecății lui Dumnezeu şi susții că Dumnezeu Însuşi i-a transmis acest lucru stăpânului tău! Gândeşte-te însă: dacă ar fi existat într-adevăr un Dumnezeu atotputernic şi omniscient, cu siguranță şi-ar fi dat seama că un trimis de talia ta ne aminteşte de o picătură de apă în fața unei mări imense!

8. De altfel, Dumnezeu ar trebui să aibă înțelepciunea de a acorda o atenție ceva mai mare unui popor atât de puternic ca al nostru, şi nu unui bătrân izolat care trăieşte în munți! Se pare că Dumnezeul tău nu este interesat decât de cei lipsiți de putere şi de prestigiu! Tocmai de aceea, cuvintele Sale nu interesează nici ele pe nimeni!

9. Ce fel de Dumnezeu este acela care nu ştie să apeleze direct la potentații vremii şi nu vine El Însuşi ca să îi instruiască direct, convingându-i astfel să meargă într-o altă direcție?

10. Adevăr îți spun, stimate prieten, bătrânul tău Noe a văzut şi a auzit un zeu tot atât cât l-am văzut şi l-am auzit eu. Cu siguranță, el doreşte să se folosească de vrăjitoria pe care a învățat-o din străbuni pentru a obține puterea asupra ținuturilor de la şes, scop în care a recurs la politică! Această politică din bătrâni nu mai foloseşte însă la nimic astăzi, căci între timp s-au inventat noi tactici, mult mai avansate, care au prins deja rădăcini în conştiința oamenilor.

11. L-ai auzit vreodată personal pe acest Dumnezeu? Sau, cel puțin, l-ai auzit vorbind cu Noe? Te-a înzestrat măcar cu o forță miraculoasă? – Văd că îmi răspunzi negativ la toate aceste întrebări!

12. Cum poţi să crezi că un Dumnezeu cu adevărat înțelept s-ar folosi de un delegat atât de neînsemnat ca şi tine pentru a anunța sfârşitul lumii unui popor de talia celui din Hanoh? Nu crezi că, dacă ar fi cu adevărat omniscient, El ar fi trebuit să ştie anticipat că un astfel de trimis va stârni râsul unui popor de cinci sute de milioane de oameni mult mai bine informați? Nu ştie Dumnezeul tău că o muscă nu poate răsturna un munte?! – Îți dai seama, dragă prietene, cât de stupid este mesajul tău?

13. Dacă ar exista într-adevăr un Dumnezeu extrem de înțelept, omniscient şi omnipotent, El s-ar folosi cu siguranță de alte mijloace pentru a obține convertirea noastră, de nişte mijloace mai eficiente şi mai demne de un popor de talia noastră, şi nu de străvechea politică ce nu mai este în vigoare în regatul nostru!

14. Iată: noi trăim aici într-o ordine perfectă! Nu ne războim cu nimeni şi nu le cerem oamenilor impozite. În tot regatul nostru nu există sclavi. Legile noastre sunt la fel de blânde ca şi lâna cea moale. Trăim cu toții fericiți, ca şi cum am fi *o singură* inimă şi *un singur* suflet! Iar motivul acestei vieți tihnite sunt chiar legile noastre. Spune-mi: ce Dumnezeu ar putea instaura o ordine atât de perfectă?

15. Toate legile noastre au la bază tot ce este mai bun în ființa umană, aşa că toată lumea este de acord cu ele. Toți oamenii li se supun de bunăvoie şi nimeni nu suferă de sărăcie! Spune-mi, stimatul meu prieten, crezi că poate exista o ordine mai bună decât aceasta şi o guvernare mai remarcabilă?"

16. Mesagerul a rămas complet interzis şi nu a ştiut ce să răspundă.

17. Atunci, generalul i-a spus: „Ascultă, tu eşti un tânăr curajos şi nu îmi pari deloc lipsit de talent! De aceea, îți propun să rămâi aici. Mă voi ocupa personal de educația ta şi te voi ajuta să obții o situație respectabilă. Poți conta pe mine.

18. Desigur, nu te pot obliga să faci acest lucru! Dacă preferi să te întorci în munții tăi, eşti liber să o faci. Mai întâi, ar trebui să te asiguri însă cu propriii tăi ochi că guvernarea noastră funcționează într-adevăr la perfecție! Haide, însoțeşte-mă la rege!"

Capitolul 87

Mesagerul lui Noe în fața regelui Gurat. Regele reuşeşte să-l seducă să rămână în Hanoh. Dorința mesagerului de a-şi vedea sora

(28 martie 1844)

1. Mesagerul şi-a adunat tot curajul şi l-a urmat pe general la rege.

2. Ajuns la curte, tânărul a fost primit cu aceeaşi considerație de rege, care l-a întrebat la fel de politicos care era motivul venirii sale.

3. Trimisul lui Noe s-a înclinat până la pământ în fața lui Gurat şi i-a spus: „Mărite rege! Am primit ordinul să nu mă adresez decât generalului. I-am relatat acestuia scopul misiunii mele, iar el mi-a demonstrat cu atâta înțelepciune inutilitatea demersului meu încât nu mai îndrăznesc să repet mesajul cu care am venit!”

4. Regele a remarcat pe loc că mesagerul era un om inteligent, aşa că i-a spus: „Ascultă, fiule! Îmi dau seama că eşti un tânăr educat şi înzestrat cu diferite talente. De aceea, te voi lua în casa mea, îți voi da profesori care te vor învăța să citeşti, să scrii şi să calculezi, şi care îți vor prezenta diferitele arte şi ştiințe.

5. După ce vei dobândi aceste cunoştințe, voi face din tine un mare senior al marelui meu regat. Te vei putea bucura astfel de o mare considerație şi de o viață dintre cele mai agreabile. Vei avea întreaga lume la picioarele tale, căci vei putea fi util multor oameni în diferite privințe! Eşti mulțumit de propunerea mea?”

6. Vizibil emoționat, mesagerul i-a confirmat regelui satisfacția sa, după care l-a întrebat: „O, mărite rege, de vreme ce eşti atât de bun, de înțelept şi de blând, aş dori să îți adresez o rugăminte!”

7. Regele şi-a dat pe loc consimțământul, iar tânărul i-a spus: „O, mărite rege, ascultă-mă! Iată, tatăl meu se numeşte Mahal şi este un frate al lui Noe. El are aproape 500 de ani, dar este la fel de robust ca un bărbat de 50. Eu însumi am 70 de ani, dar sunt cel mai tânăr dintre fiii săi şi am numeroşi frați şi numeroase surori.

8. Nu despre ei doresc să-ți vorbesc însă, ci doar despre una dintre surorile mele care este cu un singur an mai în vârstă decât mine şi de care sunt extrem de ataşat. Dacă ar putea să locuiască şi ea în acest ținut de vis, atunci aş fi de o mie de ori mai fericit şi aş rămâne de drag în regatul tău, decât dacă aş fi privat de prezența unei surori de o frumusețe atât de divină!”

9. Regele i-a răspuns zâmbind tânărului: „Cum? Ai deja 70 de ani, deşi nu pari decât un adolescent? Spune-mi, la fel stau lucrurile şi în cazul sorii tale?”

10. Mesagerul i-a confirmat: „O, mărite rege, frumusețea ei este atât de delicată încât cu greu i-ai putea da chiar şi 16 ani!”

11. Atunci, regele i-a spus generalului: „Hm, povestea devine într-adevăr interesantă! Fă în aşa fel încât această femeie să vină aici, la fratele ei. Nu mai trebuie să-ți precizez că poți oferi orice recompensă celui care va reuşi să o aducă aici!”

12. Auzind aceste cuvinte, generalul l-a invitat pe mesager să îl urmeze, după care a stabilit împreună cu el un plan îndrăzneț pentru a o aduce la Hanoh pe sora tânărului.

Capitolul 88

Planul viclean al criminalului angajat să o captureze pe sora lui Waltar. Agla îşi caută fratele

(29 martie 1844)

1. În ce a constat acest plan? – Mesagerul, respectiv fratele femeii pe care dorea să o vadă alături de el, i-a împrumutat hainele sale unui criminal condamnat la moarte din cauza unei fapte foarte grave. Acesta din urmă a primit asigurarea că va scăpa cu viață dacă va reuşi să o aducă pe sora mesagerului din munți în fața regelui din Hanoh.

2. Acest criminal fusese condamnat la moarte tocmai pentru că dorise să fure din vistieria regelui, delict în cursul căruia a fost prins.

3. Auzind nesperata propunere care i-ar fi permis să scape cu viață, tâlharul s-a bucurat peste măsură şi a spus: „Aş putea aduce nu o singură femeie, ci o mie! Dacă nu este vorba decât de una singură, cu atât mai bine! La ce distanță se află locuința bătrânului vrăjitor din munți?"

4. I s-a răspuns: „La două zile de mers susținut de aici! La întoarcere, ai putea face chiar o zi şi jumătate".

5. Hoțul a spus: „Dați-mi unul sau doi oameni care cunosc bine drumul, pentru a evita orice întârziere inutilă, şi mă veți vedea înapoi peste trei zile, cu tot cu pradă, dacă nu cumva chiar mai devreme!"

6. I s-a acordat pe loc tot ce şi-a dorit, respectiv trei bărbați înarmați care cunoşteau bine traseul. Însoțit de aceştia, hoțul a pornit imediat la drum.

7. Pe drum, cei trei ghizi l-au întrebat pe răufăcător: „Cum trebuie să ne comportăm? Oare nu ne va zări imediat bătrânul magician şi nu ne va distruge el, dacă vom încerca să ne apropiem de casa lui?"

8. Hoțul le-a răspuns: „Nu vă faceți probleme inutile! Dacă va fi cazul, voi şti să îl înşel chiar şi pe Satan în persoană! Când vom ajunge la o distanță suficient de mică pentru a ne fi auzite vocile, începeți să strigați cu putere: ‚Waltar!' Acesta este numele fratelui femeii pe care trebuie să o capturăm!

9. Dat fiind că îşi iubeşte fratele, ea va fi cu siguranță prima care va ieşi în întâmpinarea acestuia! Eu mă voi îndrepta însă în direcția Hanohului, iar ea ne va urma, crezând că şi-a recunoscut fratele, dat fiind că port veşmintele sale!

10. În acest fel, vom pune mâna pe ea fără ca magicianul să ne poată face vreun rău, căci fiica sa ne va urma de bunăvoie, din dorința de a-şi vedea fratele. Ştiu dintr-o sursă absolut sigură că nici un vrăjitor nu poate face nimic împotriva liberului arbitru al celor de un sânge cu el!"

11. Aşa a fost conceput planul capturării. De altfel, el nici măcar nu a mai trebuit pus în aplicare, căci Agla plecase deja în căutarea fratelui ei şi s-a întâlnit cu cei patru bărbați la jumătatea drumului. Cei patru au identificat-o pe loc după frumusețea ei ieşită din comun, dar şi după faptul

că l-a strigat pe nume pe cel pe care îl considera fratele ei, de îndată ce i-a văzut hainele.

12. Bărbații i-au explicat că au venit în căutarea ei, pentru a o duce la fratele său, iar tânăra i-a urmat bucuroasă în marele oraş.

Capitolul 89

Gurat o cere în căsătorie pe Agla. Aceasta sondează iubirea fratelui ei. Waltar este înşelat

(30 martie 1844)

1. Când Agla a ajuns în fața regelui, acesta a contemplat-o din cap până-n picioare, minunându-se la culme de frumusețea ei neasemuită. El l-a chemat imediat la el pe Waltar pentru a-i face cunoştință cu sora lui şi pentru a se asigura că era într-adevăr vorba de ea.

2. Când Waltar şi-a zărit sora, ochii i s-au umplut cu lacrimi de bucurie. El s-a aruncat în brațele ei, a îmbrățişat-o şi a salutat-o ca pe o soră multiubită.

3. Dându-şi seama că tânăra era într-adevăr sora lui Waltar, regele i-a spus acestuia:

4. „Ascultă-mă, dragul meu Waltar! Sora ta este o veritabilă minune a lumii! Frumusețea ei depăşeşte orice imaginație, şi când mă gândesc că această tânără delicată are 70 de ani, nici măcar nu pot să o consider o ființă umană, ci mai degrabă o zeiță din ceruri care nu îmbătrâneşte niciodată şi care se bucură de o tinerețe eternă!

5. Ce crezi? Până în prezent nu mi-am luat niciodată o soție legitimă şi nu am pus coroana regală pe capul nici unei femei. După ce am văzut-o însă pe sora ta, am ajuns să-mi doresc să o iau imediat de soție, să o îmbrac cu haine regale şi să îi încununez capul cu o coroană minunată!

6. Spune-mi, Waltar, eşti satisfăcut de această cerere în căsătorie? Îți dai seama de marile avantaje de care te vei putea bucura dacă sora ta ar deveni regina imensului regat al Hanohului?”

7. Bietul Waltar a rămas interzis. El a reflectat multă vreme, dar nu a ştiut ce să răspundă.

8. Aglei i-a plăcut însă mult mai mult propunerea, aşa că i-a spus pe un ton ferm fratelui său: „Cum poți să te comporți astfel în casa celui care le porunceşte la milioane de ființe umane? Binecuvântează-mă imediat şi nu-ți tăia singur craca de sub picioare!”

9. Auzind aceste cuvinte din gura multiubitei lui sori, Waltar s-a simțit mai degrabă iritat, aşa că i-a spus: „Nu doresc să te binecuvântez, ci mai degrabă să te blestem, văzând cât de repede s-a stins iubirea ta pentru mine, care aş fi fost gata să-mi dau şi viața pentru tine!

10. O, rege, nu ai decât să o iei de soție pe această infidelă! O binecuvântez acum pentru tine şi ți-o cedez în întregime; căci în ochii mei, ea nu mai are o valoare mai mare decât cea a prafului de sub picioarele mele!

11. Dacă ar fi ținut sincer la mine şi mi-ar fi arătat ardoarea iubirii pe care mi-o poartă, nu aş fi împiedicat-o niciodată să se mărite, ba chiar m-aş fi bucurat enorm să pot face durerosul sacrificiu de a ți-o oferi, numai de dragul ei! Aşa însă, m-a înşelat pe tot frontul, aşa că nu-ți mai pot dărui decât ceea ce această infidelă ți-a oferit deja ea însăşi!

12. Chiar dacă o binecuvântez pentru tine, o blestem în inima mea! Iar acum îngăduie-mi să mă întorc în munții mei, pentru a-mi plânge amărăciunea!"

13. Dar regele i-a răspuns: „Nici vorbă, dragul meu Waltar! Lucrurile nu pot rămâne astfel! Aşteaptă puțin, şi te voi îmbrăca inclusiv pe tine în haine regale, după care te voi conduce eu însumi în templul zeițelor mele. Dacă vreuna dintre ele îți va fi pe plac în noua ta calitate de vicerege, vei rămâne aici. Desigur, dacă nici una dintre ele nu îți va fi pe plac, te vei putea întoarce în munții tăi arizi!"

14. Waltar a acceptat pe loc propunerea regelui, lucru care a uimit-o la culme pe sora lui, a cărei iubire pentru el era încă foarte intensă. De fapt, consimțământul lui precipitat era mai degrabă o manevră pentru a afla ce simte ea, decât o aprobare fermă.

15. Propunerea regelui era cu atât mai oportună în ochii lui Waltar cu cât în acest fel putea să se răzbune pe Agla.

16. Gurat a dispus imediat îmbrăcarea celor doi cu haine regale.

Capitolul 90

Gurat şi Waltar în grădina templului iubirii. Cele şapte zeițe ale frumuseții devin soțiile lui Waltar

(15 aprilie 1844)

1. Gurat l-a chemat la el pe şeful suprem al marilor preoți şi s-a îndreptat împreună cu noul său cumnat îmbrăcat cu haine regale către templul iubirii, însoțit de o întreagă escortă regală, de reprezentanții curții şi de servitori.

2. Dat fiind că regele l-a avertizat pe general să trimită din timp un mesager la zeițele din templu, grupul a găsit totul pregătit în marele labirint din grădina zeițelor frumuseții feminine.

3. Sute de zeițe fremătau pe culoare, însoțite de semi-zeițele lor, conform descrierii pe care am făcut-o mai devreme. Unele dansau, altele stăteau în posturi voluptoase, cântau sau se plimbau în linişte.

4. Când impetuosul Waltar s-a trezit în fața acestui spectacol feeric, el a rămas complet debusolat, nemaiştiind ce să spună sau ce să facă.

5. Gurat a remarcat cu satisfacție acest lucru şi i-a spus: „Prietene, din câte îmi dau seama, nu îți vei regreta prea multă vreme minunata soră!

6. Spune-mi, care dintre aceste zeițe îți place mai mult? Arată-mi una, iar eu ți-o voi da imediat de soție, cu toate semi-zeițele ei! Dacă îți plac mai multe, le poți lua pe toate de soție. Căci în regatul meu, orice bărbat are dreptul să își ia oricâte soții doreşte, deşi părerea mea este că o singură zeiță şi semi-zeițele sale ți-ar fi de ajuns!"

7. Auzind aceste cuvinte, Waltar a început să privească mai atent tinerele femei din fața lui. Având în vedere însă că toate îi plăceau, el i-a spus lui Gurat:

8. „O, mărite rege! Dorința mea nu este să mi-o dai pe una dintre ele, sau o sută, ci să mi le dai pe toate! Căci aceste femei sunt prea minunate pentru a mă putea hotărî pentru una singură dintre ele! De aceea, dăruieşte-mi-le pe toate, astfel încât nici una să nu se simtă ofensată pentru că nu am ales-o!"

9. Auzind acest răspuns, regele a răspuns şi i-a spus: „Dragul meu prieten, ascultă-mă bine, căci sunt convins că vei ține cont de răspunsul meu!

10. Deocamdată am să-ți dăruiesc doar şapte zeițe! Poți trăi împreună cu ele timp de un an, în palatul meu! Dacă după acest răgaz îți vei mai dori şi altele, vei putea alege oricâte dintre ele!

11. Pe de altă parte, dacă cele şapte îți vor fi de ajuns, vei putea rămâne cu ele, fapt care mi-ar conveni mai mult. Oricum, în calitatea ta de vicerege, toate aceste semi-zeițe îți stau la dispoziție oricând doreşti, în schimbul unei ofrande moderate".

12. Waltar a fost imediat de acord cu propunerea regelui şi s-a decis să le ia cu el pe cele şapte zeițe recomandate. După ce acestea au fost îmbrăcate, el s-a întors la palat alături de Gurat, nebun de fericire.

Capitolul 91

Despotismul Aglei în calitatea ei de regină a Hanohului. Răzbunarea ei împotriva lui Waltar, care fuge, dar este ucis

(16 aprilie 1844)

1. Când Agla, care rămăsese la palat, a văzut ce a făcut fratele ei, ea s-a înfuriat foarte tare. Ea i-a cerut imediat regelui să o ia de soție, ca să pună mâna pe coroana regală şi pentru a se putea astfel răzbuna pe fratele ei, dar mai ales pe zeițele frumuseții, în noua ei calitate de regină şi suverană a marelui regat.

2. Fascinat în continuare de frumusețea Aglei, Gurat a fost imediat de acord, în speranța că se va putea bucura astfel mai curând de fericirea care îl aştepta. Aşa se face că Agla a devenit regina Hanohului la numai trei zile după ce fratele ei le-a luat acasă pe cele şapte zeițe.

3. Agla s-a dovedit teribil de despotică, şi toți cei care îi ieşeau în cale trebuiau să se încline până la pământ în fața ei.

4. Această atitudine l-a contrariat în mare măsură pe Waltar, care a mers până acolo încât i-a cerut regelui să îi fie revocate toate funcțiile, pentru a se putea stabili pe un munte oarecare, unde să nu mai fie nevoit să audă de îngrozitoarea sa soră.

5. Dat fiind că Gurat era însă literalmente posedat de pasiunea sa arzătoare pentru Agla, el nu mai făcea demult ceva fără consimțământul ei. De aceea, el a întrebat-o ce părere avea despre decizia fratelui ei.

6. La auzul acestei întrebări, Agla s-a înroşit de furie, după care a dispus despărțirea fratelui său de cele şapte zeițe şi aruncarea lui în închisoare. Toate aceste evenimente se petreceau la doar un an de la numirea ei ca regină a Hanohului. După toate aparențele, bietul ei frate nu a avut prea mult timp pentru a se bucura de fericirea conjugală.

7. La rândul său, generalul şi şeful suprem al marilor preoți a fost foarte nemulțumit de faptul că Agla şi-a aruncat fratele în închisoare fără nici un motiv, căci el fusese întotdeauna satisfăcut de serviciile lui Waltar, al cărui spirit era foarte trezit. De aceea, el a încercat să obțină clandestin eliberarea lui de către rege, sub legământul că nu-i va spune însă nimic soției sale, pentru a se proteja astfel de mânia acesteia.

8. Regele i-a spus generalului: „Propunerea ta mi se pare bună, dar cum să facem pentru a deschide porțile închisorii, dat fiind că Agla deține cheile acesteia şi şi-a plasat gărzile cele mai credincioase în fața clădirii?”

9. Generalul i-a răspuns: „Chestiunea nu este deloc uşoară, dar lasă-mă pe mine să o rezolv. Sunt absolut convins că o să mă descurc de minune! Însoțit de o mică trupă de soldați, voi surprinde gărzile în timpul nopții şi voi deschide porțile închisorii cu forța. În acest fel, gardienii vor trebui să se supună!”

10. Gurat i-a dat consimțământul său, şi chiar în acea noapte, Waltar a fost eliberat, după două luni de captivitate.

11. Marii preoți i-au propus să îl ia sub protecția lor, dar Waltar nu mai avea decât o singură dorință: să evadeze. De aceea, i s-a permis să fugă.

12. Când Agla a aflat ce s-a întâmplat, ea şi-a trimis zbirii cu misiunea de a-i găsi fratele şi de a-l ucide pe loc.

13. Sperând la o recompensă bună în schimbul acestui act, zbirii au pornit în toate direcțiile, l-au prins pe Waltar pe drum şi l-au ucis pe loc.

14. Aceasta a fost răsplata lui pentru faptul că s-a îndepărtat de Dumnezeu. În plus, Hanohul a căzut pradă unui despotism de o cruzime fără precedent.

Capitolul 92

Recompensa zbirilor. Asasinarea soțiilor lui Waltar. Regelui i se face frică

(18 aprilie 1844)

1. Pentru a fi siguri că își vor primi recompensa din partea reginei, zbirii i-au tăiat capul lui Waltar, l-au băgat într-un sac și i l-au adus suveranei lor.

2. Aceasta s-a înspăimântat la început, dar apoi și-a revenit și le-a spus zbirilor:

3. „Mi-ați dovedit fidelitatea voastră! Mi-ați nimicit cel mai crunt dușman! De aceea, vă meritați recompensa! Iată o sută de livre de aur. Luați-le, căci le-ați meritat cu prisosință!

4. Iar acum, luați capul și îngropați-l undeva în grădina zeițelor frumuseții! În acest fel, fostul lui purtător va putea să se delecteze la infinit cu cele pe care le-a preferat mai mult decât pe mine!

5. După ce veți îngropa capul, mergeți la cele șapte femei care locuiesc încă într-una din laturile acestui palat și aduceți-le la mine, cu tot cu cele 14 semi-zeițe ale lor!

6. Vă voi spune atunci ce veți avea de făcut în continuare. Dacă vă veți face bine treaba, veți avea parte de o nouă recompensă!"

7. Zbirii au luat imediat capul și l-au îngropat potrivit instrucțiunilor reginei.

8. Zeițele frumuseții au asistat la întregul spectacol și au rămas îngrozite, spunându-și în sinea lor: „Este un semn de rău augur, care ne privește pe toate! Cel mai bine ar fi să fugim chiar acum, dacă nu dorim să avem soarta acestui biet cap!"

9. O parte dintre ele și-au propus să vorbească însă cu șeful marilor preoți, dar acesta era prea ocupat cu proiectele sale de a o sabota pe Agla pentru a-și pleca urechea la spusele lor. Căci mânia sa împotriva reginei atinsese paroxismul. De aceea, zeițele au fost nevoite să rămână în palat și să aștepte speriate mersul evenimentelor.

10. Chiar a doua zi, zbirii reginei le-au înșfăcat pe cele șapte soții ale lui Waltar, pe care i le-au dus suveranei, cu tot cu semi-zeițele lor.

11. Când acestea au ajuns în fața reginei, Agla le-a întrebat: „Nu credeți că ar fi cazul să deplângeți moartea lui Waltar, care a fost ucis din ordinul meu?"

12. Atunci, femeile au început să plângă şi să se lamenteze.

13. Dar regina le-a spus: „De vreme ce îi deplângeți atât de intens moartea, înseamnă că i-ați purtat o mare iubire! De altfel, iubirea mea pentru el a fost la fel de intensă, căci numai din iubire am dispus uciderea lui, astfel încât să nu mai fie al vostru!

14. Îmi dau seama cât de mult suferiți din cauza pierderii lui. De aceea, îmi propun să pun capăt acestei suferințe! – Gărzi! Dezbrăcați-le pe aceste femei şi legați-le goale de coloanele din sala regelui!”

15. Soldații i-au executat imediat ordinul.

16. După ce femeile au fost solid legate de coloane, Agla a luat un pumnal ascuțit şi l-a lipit de pieptul uneia dintre ele, spunându-i: „Deci aici bate inima care mi-a iubit fratele?”

17. După care a înfipt adânc pumnalul în inima femeii, spunându-i: „Aceasta să-ți fie răsplata, mizerabilo!” Şi a continuat astfel cu toate celelalte zeițe.

18. Şi astfel, Agla le-a ucis cu propria ei mână pe toate soțiile fratelui său, pentru a se răzbuna pe el.

19. Deşi a auzit vestea chiar a doua zi, regele nu a îndrăznit să-i spună: „Femeie, ce ai făcut?”, atât de mult o iubea şi se temea de ea.

Capitolul 93

Cele 21 de femei înjunghiate sunt expuse în templul iubirii. Şocul gărzii şefului marilor preoți în fața cruzimii reginei

(20 aprilie 1844)

1. În continuare, Agla le-a poruncit zbirilor să înfăşoare trupurile femeilor în lințolii negre şi să le îngroape în aceeaşi grădină a zeițelor frumuseții. Înainte de a le îngropa însă, ei trebuiau să le expună trupurile dezgolite în templu timp de o zi întreagă, pentru ca zeițele să se delecteze cu acest spectacol sinistru.

2. Gărzile i-au răspuns reginei: „Mare şi puternică suverană! Nu îndrăznim să facem ce ne-ai cerut, căci poporul este foarte ataşat de aceste zeițe, iar dacă le vom speria şi dacă le vom ofensa, consecințele ar putea fi nefaste pentru noi şi pentru Măria ta!

3. Cine doreşte să se folosească de cruzime trebuie să adopte o anumită politică, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama ce face. În caz contrar, el se expune unor mari pericole, iar posibilitățile sale de acțiune vor deveni în scurt timp extrem de limitate. De aceea, o implorăm pe Mărita ta să urmeze de această dată sfatul nostru şi să dispună îngroparea în taină a cadavrelor. În acest fel, afacerea va fi lichidată fără ca poporul să afle!”

4. Ca răspuns la discursul lor bine intenționat, Agla a sărit în sus ca mușcată de șarpe și i-a amenințat cu pumnalul pe toți cei care nu erau pregătiți să îi asculte orbește ordinele.

5. Gărzile s-au văzut astfel nevoite să facă ce le-a poruncit regina lor.

6. Corpurile au fost desprinse de stâlpi și învelite în lințolii negre. Ele au fost transportate în plină zi pe 21 de cămile până la templul Naamei, unde au fost expuse goale.

7. După ce au îndeplinit porunca reginei, zbirii și-au luat grăbiți tălpășița și au lăsat totul baltă, inclusiv cămilele lor, spunându-și în sinea lor: „De data aceasta ne-am achitat de sarcină, dar data viitoare când va mai dori să omoare pe cineva, această scorpie de regină va trebui să-și caute alți oameni, căci noi unii nu o vom mai sluji! De altfel, nici pe rege!"

8. Între timp, generalul și șeful marilor preoți aflase deja ce s-a întâmplat, prin intermediul spionilor săi. De aceea, el a trimis o trupă de soldați bine antrenați la templul zeițelor.

9. Soldații i-au prins pe zbirii reginei chiar în timpul fugii lor precipitate și i-au încercuit pe loc. Ei i-au silit apoi să se întoarcă la locul faptei (la templu, acolo unde erau expuse cadavrele), în calitate de prizonieri.

10. Ajunși la templu înainte ca zeițele să poată vedea trupurile suratelor lor, șeful trupei i-a întrebat pe zbiri dacă ei au fost cei care le-au înjunghiat pe acele magnifice creaturi.

11. Cei interpelați le-au povestit însă tot ce s-a întâmplat.

12. Șeful trupei a strigat: „Pe toți zeii, și chiar pe Dumnezeul primordial! Această regină este însăși Satana, cea pe care o descriu cărțile lui Kinkar, căci o astfel de cruzime este nemaiauzită!

13. Ce putem face pentru a ne debarasa de acest șarpe veninos urcat pe tron și ale cărui porunci sunt ascultate de întregul infern? Viața în acest oraș va deveni în scurt timp insuportabilă, căci această femeie va înfricoșa chiar și hienele și tigrii!"

14. După care șeful trupei s-a întors către soldații săi și i-a spus unuia dintre ei: „Va trebui să protestăm deschis împotriva acestei povești! Chemați-i pe cei care se ocupă de îmbălsămări, căci doresc ca aceste cadavre să fie îmbălsămate pentru a nu se descompune, iar apoi expuse chiar în acest loc, în văzul tuturor, în niște sicrie de sticlă pe care să scrie: ‚Opera infernală a reginei'!

15. Cât despre voi, ceilalți, dezgropați imediat capul lui Waltar! După îmbălsămare, va fi expus și acesta într-o urnă de sticlă așezată între sicriele soțiilor sale, purtând aceeași inscripție!"

16. Soldații au ascultat pe loc ordinul ferm al superiorului lor.

Capitolul 94

Îmbălsămarea corpurilor, care sunt expuse în sicrie de sticlă. Proiectul reginei de a le asasina pe toate zeițele din templu, care reușesc să fugă

(22 aprilie 1844)

1. În numai opt zile, cadavrele şi capul lui Waltar au fost îmbălsămate, apoi plasate în templul Naamei, în sicrie de sticlă, aşa cum am precizat deja. În mijlocul sicrielor a fost aşezată urna cu capul lui Waltar, pe un soclu aurit.

2. După îndeplinirea acestei sarcini, şeful trupei s-a îndreptat către marea casă a zeițelor, care nu-şi reveniseră din primul şoc. El le-a povestit ce s-a întâmplat şi le-a invitat să vină şi să contemple corpurile îmbălsămate.

3. De data aceasta, zeițele au venit îmbrăcate în haine de doliu. Ele au rămas îngrozite văzându-şi fostele colege în acea stare.

4. După o tăcere îndelungată, superioara lor a întrebat cu o voce tremurătoare: „Dacă aceasta este opera reginei, ce ne aşteaptă în viitorul apropiat? Ce va face cu noi această scorpie?”

5. Unul dintre zbiri i-a răspuns fără să fi fost rugat: „Permiteți-mi să iau cuvântul, preafrumoase zeițe! Soarta voastră nu poate fi diferită de cea a celor din aceste sicrie, căci am auzit chiar din gura reginei ce intenționează să facă în continuare. Numai fuga vă mai poate salva de furia ei!

6. Nu vă faceți iluzia că generalul şi şeful marilor preoți îi va putea împiedica proiectele! Căci regina dispune de tot felul de mijloace pe care nimeni nu le cunoaşte şi îi descoperă pe toți cei care se opun intențiilor sale satanice. Ea ştie deja de mai multe zile ce s-a întâmplat cu aceste corpuri, contrar ordinelor sale. De aceea, nu îi sfătuiesc pe cei care țin la viața lor să mai întârzie mult timp prin aceste locuri!”

7. Discursul zbirului a obținut aprobarea şefului trupei, care le-a spus la rândul lui zeițelor: „Comandantul zbirilor are dreptate. De aceea, pregătiți-vă, astfel încât să vă putem conduce sub escortă într-un loc în care să fiți la adăpostul furiei tigroaicei! În drumul nostru vom fi aşteptați de oameni care ne vor ajuta, căci tocmai am primit ordinul de la general să acționăm în acest fel!”

8. Zeițele au acceptat pe loc această propunere. Ele şi-au luat rapid comorile personale şi au părăsit imediat locul, însoțite de trupa de soldați şi de zbiri.

9. Nici nu s-a scurs bine o oră de la fuga lor că locul a fost împânzit de o trupă de soldați bine înarmați, înzestrați cu săbii şi lănci. Aceştia aveau ordinul de a nimici escorta generalului, de a ucide cu baioneta toate zeițele şi de a le îngropa împreună cu soțiile lui Waltar.

10. Dar de această dată, planul reginei a dat greş.

Capitolul 95

Furia reginei. Liniştirea ei de către şiretul Drohuit

(23 aprilie 1844)

1. Când fidelii slujitori ai reginei au pătruns cu forța în apartamentele zeițelor frumuseții, ei au rămas uimiți să le găsească goale. De aceea, ei s-au întors pe loc pentru a-i povesti reginei ce s-a întâmplat.

2. Auzind această veste, Agla s-a dezlănțuit ca o furie, făcând spume la gură. Ea a jurat să se răzbune fără milă pe generalul şi şeful suprem al marilor preoți.

3. Atunci, căpitanul gărzii reginei, care era un bărbat foarte frumos, ce îi plăcea în taină suveranei, i-a cerut acesteia grația de a schimba câteva cuvinte cu ea, în particular.

4. Agla i-a acordat din toată inima această favoare preferatului ei, căruia i-a poruncit să o urmeze într-un mic cabinet din apropiere.

5. Căpitanul a ascultat-o cu o mare satisfacție interioară. Când cei doi au rămas singuri, regina l-a întrebat care era motivul acestei întrevederi.

6. În loc de alt răspuns, căpitanul s-a dezbrăcat complet şi abia apoi i-a spus:

7. „Supremă suverană asupra vieții şi morții mele! Nu-ți pot vorbi cu toată sinceritatea decât dacă sunt în întregime gol! Căci numai aşa te vei putea convinge de adevărul gol-goluț al spuselor mele! Ascultă-mă aşadar, în numele iubirii infinite pe care ți-o port, o, regină seducătoare mai presus de orice!

8. O, regină de o mie de ori victorioasă asupra inimii mele! Cât de dulce trebuie să fie moartea dacă este provocată de mâna ta, o, regină care reprezinți totul pentru mine! În numele acestei iubiri supreme pe care ți-o port, te implor, nu mai cultiva planuri de răzbunare împotriva generalului şi şefului suprem al marilor preoți! Căci orice ți-ai propune să faci, vei ajunge întotdeauna prea târziu!

9. Chiar crezi, regina mea şi viața mea, că regele este cel care deține întreaga putere în mâinile sale? Ar fi o greşeală fatală! Îți spun: Gurat nu este decât purtătorul unui titlu şi îşi datorează întreaga considerație de care se bucură exclusiv faptului că este prietenul intim al generalului! Vai nouă însă dacă lucrurile vor lua o altă turnură şi dacă generalul va deveni duşmanul nostru!

10. Aşa cum eu mă aflu gol în fața ta, la fel de adevărat este şi faptul că vom fi pierduți cu toții, inclusiv regele! Căci 500.000 de soldați aşteaptă deja ordinul de luptă în jurul marelui palat al generalului. La un singur semn al acestuia, într-o oră am fi cu toții terminați!

11. Sunt deja câteva zile de când generalul nu s-a mai prezentat în fața regelui, deşi Gurat a încercat de mai multe ori să îi recâştige favoarea. Da, chiar propriul tău soț ar fi gata să te dea pe mâna generalului în schimbul prieteniei acestuia!

12. Cred că înțelegi acum, regina mea, cât de mare este puterea generalului şi cât de periculoase sunt intențiile tale!

13. O, regina mea, ucide-mă dacă te-am ofensat prezentându-ți adevărul fără perdea, dar pasiunea iubirii pe care ți-o port m-a silit să te pun în gardă în privința unui proiect care ți-ar fi putut aduce pierzania!"

14. Pentru prima dată, regina s-a simțit înspăimântată şi a spus: „Dragul meu căpitan, îți mulțumesc pentru că m-ai avertizat. Îți cer de asemenea să mă sfătuieşti ce trebuie să fac pentru a nu cădea în mâinile generalului!"

15. Căpitanul i-a răspuns: „O, regina mea, lasă-mă acum să mă ocup doar de tine, iar mâine îți voi indica o soluție!"

16. După care a prins-o în brațele sale. În final, s-a îmbrăcat din nou şi s-a întors în marea sală. Cât despre Agla, aceasta a rămas în cabinet şi şi-a chemat cameristele.

Capitolul 96

Căpitanul Drohuit este primit de rege. Vicleanul sfat al lui Drohuit este acceptat de Gurat şi de Agla

(24 aprilie 1844)

1. În continuare, căpitanul fidelilor slujitori ai reginei s-a dus drept la rege, căruia i-a relatat cu autoritate care erau planurile reginei şi ce intenționa cu fermitate să întreprindă generalul Fungar-Hellan împotriva cuplului regal. El i-a explicat că era absolut imposibil să i se opună generalului, dat fiind că acesta deținea întreaga putere în mâinile sale.

2. Gurat i-a răspuns astfel căpitanului: „Prietene, ai perfectă dreptate! Ştiu foarte bine care este poziția mea în raport cu Fungar-Hellan, dar ce mai pot face? De zece zile acesta a devenit absolut inaccesibil, pentru simplul motiv că am refuzat să i-o predau pe Agla pentru a se răzbuna pe ea din cauza cruzimii de care a dat dovadă împotriva fratelui ei şi a soțiilor acestuia.

3. Ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: ‚Foarte bine! Ceea ce nu doreşti să-i dai de bunăvoie prietenului tău, duşmanul tău de moarte va şti să îşi ia singur cu forța!'

4. După care m-a părăsit precipitat şi până în momentul de față mi-a fost imposibil să aflu ce pune la cale!

5. Peste toate, nu există nici un alt mijloc de împăcare decât să i-o predau pe Agla, această femeie de o frumuseţe ce depăşeşte orice imaginaţie! – Spune-mi, dragul meu Drohuit, ce altceva aş putea face?”

6. Drohuit i-a răspuns: „O, regele meu, la drept vorbind, nu există decât două posibilităţi: fie ca regina să fugă sub protecţia mea, fie ca ea să îi fie predată generalului! Ambele sunt însă la fel de periculoase!

7. Totuşi, m-am gândit la un şiretlic! Dacă acesta va reuşi, Fungar-Hellan va redeveni prietenul tău, iar tu vei putea rămâne rege, la fel ca şi până acum! În caz contrar, singura soluţie pentru a o salva pe Agla, dar şi demnitatea ta regală, va fi fuga!

8. Iată în ce constă acest şiretlic: îmbrac-o pe Agla cât mai seducător cu putinţă, iar eu mă voi duce la Fungar-Hellan şi îi voi spune:

9. ‚Preafrumoasa Agla, pe care ai privit-o de atâtea ori cu plăcere, a aflat că te-ai supărat pe ea, deşi ea te consideră prietenul ei cel mai drag! De aceea, te imploră să îţi mai apleci o dată urechea la spusele ei, căci îţi poate oferi explicaţii cât se poate de plauzibile, care te vor linişti în privinţa aparentei ei cruzimi atât de greu de înţeles’.

10. Generalul va accepta cu siguranţă această invitaţie şi va veni la regină, desigur, sub o escortă puternică. În ceea ce priveşte propunerile pe care trebuie să i le facă Agla, o voi instrui personal pe regină. Este important însă să îi permiţi să îmi dea un gaj al sincerităţii ei, astfel încât Fungar-Hellan să ia misiunea mea în serios. Şi astfel, lucrurile se vor putea aranja, după părerea mea!

11. Sunt absolut convins că la vederea preafrumoasei şi seducătoarei Agla, generalul va accepta să negocieze cu ea!”

12. După ce Drohuit şi-a expus astfel planul, Gurat i-a acordat întreaga lui binecuvântare şi puteri depline. Căpitanul s-a întors imediat la Agla, iar aceasta a acceptat toate propunerile sale.

Capitolul 97

Intrigile infernale continuă. Drohuit este primit de Fungar-Hellan. Generalul este prins în capcană

(25 aprilie 1844)

1. După ce a pus-o pe Agla la curent cu ceea ce trebuia să-i spună lui Fungar-Hellan dacă acesta se va prezenta în faţa ei, Drohuit s-a îndreptat către palatul generalului şi i-a cerut o audienţă, pe care nu a primit-o decât cu mare dificultate.

2. Ajuns în sfârşit în faţa generalului, acesta l-a întrebat pe un ton imperios: „De unde vii tu, punându-ţi cu atâta curaj viaţa în joc, şi ce complotezi? Grăbeşte-te să vorbeşti, dacă nu doreşti să-ţi găseşti moartea chiar înainte de a deschide gura!”

3. La început, Drohuit s-a cam speriat de această primire nu tocmai călduroasă, căci nu se aştepta să îl găsească pe general atât de mânios. După câteva clipe el şi-a regăsit însă sângele rece şi i-a răspuns lui Fungar-Hellan pe acelaşi ton:

4. „Ei bine, dacă mă primeşti în acest fel, deşi tu însuţi m-ai angajat la curte, iar eu ţi-am fost întotdeauna un prieten fidel, nu-ţi voi mai spune nici un cuvânt, în pofida imensei importanţe a chestiunii pe care am venit să ţi-o prezint, de care depinde binele tău şi al întregii lumi, la fel cum viaţa depinde de bunăstarea inimii! Nu ai decât să îţi iei imediat sabia şi să mă ucizi fără a mai asculta marele meu secret, pe care nici un muritor nu-l cunoaşte!”

5. La auzul acestor cuvinte îndrăzneţe, generalul s-a mai îmblânzit şi a spus: „Prietene, linişteşte-te, căci reacţia mea nu a fost decât un impuls necontrolat. Ştiu foarte bine că îmi eşti prieten şi că mi-ai făcut nenumărate servicii, şi nu mă îndoiesc că îmi vei mai face în continuare. De aceea, te rog să îmi spui ce ai pe inimă, şi te asigur că te voi asculta cu cea mai mare atenţie!”

6. Atunci, Drohuit şi-a revenit şi i-a spus: „Bine, în acest caz, ascultă-mă!

7. Ştiu că acum eşti foarte mânios pe Gurat, cel dintâi prieten al tău, şi că doreşti viaţa reginei. Totuşi, ascultă cu atenţie la ce doresc să îţi spun:

8. De când este locuit acest pământ de oameni şi de animale, nimeni nu a mai dat dovadă de atâta ingratitudine faţă de rege şi de regină ca şi tine!

9. Spune-mi: ce îi datorează cel care a fost salvat salvatorului său? – Deocamdată nu doresc altceva decât să îmi răspunzi la această întrebare!”

10. Generalul l-a privit cu uimire pe Drohuit şi i-a răspuns cu greu: „Ce tot spui acolo? Vorbeşte mai clar! Explică-te, pentru ca să pot fugi apoi la binefăcătorul meu, pentru a-mi exprima întreaga recunoştinţă!”

11. De-abia stăpânindu-şi satisfacţia interioară, Drohuit i-a spus generalului: „Deocamdată, nu doresc să îţi spun decât un singur lucru: cea care ţi-a salvat viaţa a fost însăşi regina, care te preţuieşte mai presus de lumina ochilor şi pe care tu te străduieşti să o ucizi! Ce-i drept, nimeni nu ştie de ce a procedat ea aşa cum a făcut-o!

12. Nu doresc să îţi spun deocamdată mai mult! Du-te la ea şi vei afla singur ce a făcut aceasta pentru tine! Dacă vei mai dori în continuare să o ucizi, o vei putea face liniştit!

13. Dacă nu ai încredere în cuvintele mele, ia cu tine o escortă cât mai puternică! Iată de asemenea gajul sincerităţii pe care regina m-a însărcinat personal să ţi-l dau! Îţi poţi da astfel seama că nu sunt un trădător în ceea ce te priveşte!”

14. Auzind aceste cuvinte, generalul a început să strige îndurerat: „Agla, cum m-am putut înşela atât de tare în privinţa ta? O, nobilă regină a

tuturor gândurilor mele! Prin aparenta ta cruzime de neînțeles, tu mi-ai salvat de fapt viața! – Haide, să mergem imediat la ea! Doresc să aflu mai multe amănunte în această chestiune!”

15. După care generalul a uitat de planurile sale şi s-a grăbit către regină, însoțit de garda sa de onoare.

Capitolul 98

Primirea călduroasă pe care i-o face regele generalului. Gurat, Fungar-Hellan şi Drohuit sunt primiți de regină. Declarația de iubire a Aglei adresată generalului este încununată de succes

(26 aprilie 1844)

1. Privind pe ferestrele lor, regele şi regina aşteptau cu angoasă venirea lui Fungar-Hellan. Vă puteți imagina cât de mare a fost bucuria lor văzându-l pe general la dreapta lui Drohuit, apropiindu-se de palat însoțit de garda lui de onoare!

2. Imediat, regina s-a îndreptat către marea sală care făcea parte integrantă din apartamentele sale, în timp ce regele s-a îndreptat către propria sa sală de recepție. Fiecare din cei doi suverani l-au aşteptat separat pe omul de care depindea bunăstarea sau nenorocirea a jumătate din pământul locuit de oameni!

3. Ajuns la porțile palatului, generalul i-a spus lui Drohuit: „Am ajuns! Te avertizez însă: dacă voi avea cea mai mică bănuială în ceea ce te priveşte, soarta ta va fi un infern viu!”

4. Drohuit i-a răspuns: „Adevăr îți spun: voi interveni eu însumi dacă nu vei fi primit cu o iubire supremă şi cu o sinceritate mai presus de orice bănuială de către cei doi suverani, precum şi dacă ceea ce ți-am spus mai devreme nu se va confirma!”

5. Fungar-Hellan i-a răspuns: „Bine! În acest caz, însoțeşte-mă la cei doi regi, pentru a mă putea convinge personal că aşa stau lucrurile!

6. După aceste cuvinte, generalul, însoțit de Drohuit şi de garda sa, a urcat la cel de-al doilea etaj al imensului palat regal, îndreptându-se mai întâi către rege. Acesta l-a primit cu brațele deschise şi a exclamat: „Fratele meu, te salut cu drag!”

7. Primirea care i s-a făcut a avut darul să îl îmblânzească la maxim pe general, care s-a bine-dispus sincer, fapt care l-a determinat să îl întrebe pe rege dacă prietenia sa nu ar fi de preferat actualei sale ostilități.

8. Gurat i-a răspuns: „O, frate, dacă tu îmi eşti ostil, eu nu mă mai pot numi rege! Căci ție îți datorez tot ce am! Tu eşti cel care stabileşte ordinea în propria mea casă, căci tu o susții în întregime! Cum aş putea să nu îmi doresc prietenia ta?”

9. Atunci, Fungar-Hellan l-a strâns în brațele sale pe vechiul său prieten, după care i-a spus lui Drohuit: „Apropie-te şi tu, căci văd că intențiile tale în ceea ce mă priveşte sunt sincere! De acum înainte, tu vei fi cel de-al treilea partener al noii noastre alianțe! Iar acum, să mergem la Agla şi să vedem în ce măsură doreşte să ia şi ea parte la această alianță!"

10. După care, generalul s-a îndreptat către apartamentele Aglei, încadrat de Gurat şi de Drohuit, şi înconjurat de întreaga sa gardă de onoare. Regina a alergat în întâmpinarea sa cu brațele larg deschise şi l-a strâns la piept cu toată forța iubirii ei.

11. Această primire neaşteptată a avut un efect atât de copleşitor asupra generalului încât acesta nu a mai putut scoate nici măcar un singur cuvânt, atât de mare era fericirea pe care o simțea!

12. După câteva clipe, Agla a luat cuvântul, spunându-i lui Fungar-Hellan cu vocea tremurătoare (deşi nu din cauza iubirii): „Generale, cum ai putut dori să-mi iei viața, când iubirea pe care ți-o port ți-a oferit un sacrificiu pe care nu aş fi îndrăznit să i-l ofer nici măcar unui zeu?

13. Ştiu că am dat dovadă de o cruzime inumană, căci nimeni până la mine nu a mai comis vreodată ceva atât de odios! Dar pământul nu a cunoscut încă o inimă de femeie atât de plină de iubire precum cea pe care ți-o port, o, Fungar-Hellan! Niciodată nu a trăit vreodată pe pământ o femeie care să aprecieze la justa ei valoare întreaga măreție a unui bărbat, aşa cum s-a întâmplat în cazul meu, în ceea ce te priveşte! Ei bine, îndrăznesc să îți spun că eu am fost o astfel de femeie! Şi toate actele pe care le-am comis, le-am comis numai din iubirea infinită pe care ți-o port!"

14. Această explicație l-a emoționat până la lacrimi pe general, care i-a spus reginei: „O, Agla, ce doreşti să-ți ofer în schimbul acestei iubiri?"

15. Agla i-a răspuns: „Singura recompensă pe care mi-o doresc sunt inima şi iubirea ta! Dar mai întâi de toate ascultă-mă, pentru a afla motivul care a stat în spatele acțiunilor mele! Abia atunci vei înțelege că te iubesc mai presus decât propria mea viață!"

Capitolul 99

Gurat şi Drohuit intră în jocul murdar al Aglei. Discursul ipocrit al reginei

(27 aprilie 1844)

1. În forul său interior, Gurat nu era prea satisfăcut de declarația de iubire a sublimei sale soții adresată lui Fungar-Hellan. El şi-a dat însă seama că nu este momentul cel mai potrivit pentru a-şi da arama pe față.

2. Ce altceva ar fi putut face decât să asculte toate aceste afirmații amoroase cu o mină cât mai fericită? Căci situația era cât se poate de delicată: avea în față două fructe la fel de amare. Singura alternativă era să

muşte dintr-unul dintre ele, fiind mulţumit că nu trebuia să guste din amândouă!

3. Drohuit nu era nici el mai fericit să o audă pe regină vorbindu-i astfel generalului, căci ar fi preferat să fie el beneficiarul acestor declaraţii de amor. Nu avea însă de ales şi trebuia să pară încântat în faţa acestui joc murdar, căci o singură privire piezişă l-ar fi putut costa viaţa.

4. De aceea, cei doi bărbaţi au reuşit să-şi compună o mină cât mai bonomă, făcându-i pe Fungar-Hellan şi pe Agla să creadă că le doreau toată fericirea din lume.

5. În ceea ce o privea, regina a început să-i explice imediat generalului motivele comportamentului ei, pentru ca acesta să înţeleagă cât de drag îi era. Astfel, ea i-a spus:

6. „Multiubitul meu Fungar-Hellan! Ştii foarte bine că mi-am iubit fratele mai mult ca propria viaţă! De dragul lui, am părăsit munţii sacri şi mi-am pus viaţa în pericol, plecând în căutarea lui într-un oraş complet necunoscut pentru mine.

7. Din fericire, l-am găsit pe cel pe care îl căutam mult mai repede şi mai uşor decât m-aş fi aşteptat. Ştiţi cu toţii de ce. Am fost adusă aici, iar regele mi-a cucerit imediat inima şi l-a convins pe fratele meu să mă cedeze lui. În schimbul acestei afaceri, regele i-a propus să le ia de soţii pe zeiţele frumuseţii şi să devină vicerege.

8. Când a auzit această propunere, mi-am dat seama că fratele meu ezită. Faptul că inima lui era capabilă de ezitări m-a rănit la culme, căci eu îmi riscasem viaţa de dragul lui!

9. Am reuşit totuşi să îmi domin sentimentele, după care m-am apropiat de el şi l-am convins eu însămi să accepte acest schimb, pentru a-i pune astfel la încercare iubirea faţă de mine. Această iubire nu s-a dovedit însă prea mare, căci în loc să îşi pună viaţa în pericol pentru biata lui soră, ale cărei valori spirituale elevate le cunoştea prea bine, el m-a cedat pe loc regelui şi a acceptat în schimbul celei care îl iubea cu toată puritatea inimii ei câteva curtezane care se ofereau primului venit şi care nu au dobândit vreodată acele calităţi interioare care să le facă demne de statutul de fiinţe umane.

10. Inima mea s-a strâns de durere în faţa acestui act demn de dispreţ, dar nu mai puteam face nimic pentru a schimba ce s-a întâmplat.

11. Scufundată în tristeţea mea, am început să te cunosc mai bine, o, Fungar-Hellan, şi am descoperit rapid în tine un spirit elevat, care îţi permite să conduci cu înţelepciune milioane de fiinţe umane! Mi-am dat imediat seama că tu erai adevăratul suveran al Hanohului, şi nu regele!

12. Atunci, m-am gândit în sinea mea: ‚O, prietene, ce bine ar fi dacă ţi-aş putea revela adevărul etern al destinului rezervat de Dumnezeu fiinţei umane, adevăr pe care îl port în inima mea! Cât de mult bine ai putea face

dacă ți-aş împărtăşi acest adevăr şi întreaga iubire pe care ți-o poartă inima mea!'

13. O, Fungar-Hellan, tocmai când te consideram mai apropiat de inima mea şi când am văzut că îl apreciezi din ce în ce mai mult pe fratele meu, datorită mie, desigur, am descoperit subit că Waltar conspira împotriva ta, punându-ți viața în pericol! De aceea, am dispus aruncarea lui în închisoare, căci țineam încă foarte mult la el şi nu doream să îi pun viața în pericol, dezvăluindu-ți trădarea lui!

14. L-am vizitat zilnic la închisoare, încercând să îl convertesc, dar nu am reuşit să obțin rezultatul scontat. Tocmai când mă apropiam, cu mari eforturi, de jumătatea drumului, tu ai aflat că Waltar lâncezea în închisoare şi ai dispus eliberarea duşmanului tău cel mai crunt. Acesta a reuşit să fugă şi şi-a propus să caute ajutor la populația din munți, căreia dorea să-i dezvăluie un drum ascuns către ținuturile de la şes, pe care oamenii tăi nu l-au descoperit!

15. Conflictul meu interior s-a acutizat astfel, căci aveam acum de-a face cu o chestiune de viață şi de moarte! De aceea, mi-am trimis zbirii în urmărirea fratelui meu, cu ordinul să-l omoare dacă îl vor întâlni. Căci dacă ar fi rămas în viață, l-ai fi numit cu siguranță mare senior peste vreun ținut oarecare, iar el şi-ar fi continuat planurile infame, negociind în secret cu muntenii pentru a te trăda. Mai devreme sau mai târziu, aceştia ți-ar fi sărit în spate ca nişte tigri şi ar fi ucis milioane de hanoheeni! Pe de altă parte, dacă ți-aş fi dezvăluit trădarea lui, ce s-ar fi ales de el, dar şi de mine?

16. Pentru a evita această nenorocire, am preferat să fac eu însămi acest sacrificiu care mi-a împovărat inima! Spune-mi acum: mă mai consideri atât de crudă ca şi înainte? – Dar încă nu mi-am terminat relatarea. De aceea, ascultă-mă în continuare!"

Capitolul 100

Discursul magistral, dar mincinos, al Aglei, pentru a-şi justifica acțiunile pline de cruzime

(29 aprilie 1844)

1. Agla a continuat astfel: „Înainte de a fugi, fratele meu le-a poruncit în secret soțiilor lui să îşi monteze colegele împotriva ta, ba chiar să te suprime pe tine şi pe regele Gurat, astfel încât, atunci când el urma să se întoarcă în Hanoh, în fruntea unei armate imense, să poată pune cât mai uşor mâna pe tron.

2. După cum ştim cu toții, această tentativă de sacrilegiu a dat greş! Şi ce crezi că au făcut soțiile lui când au aflat că Waltar fusese ucis din ordinul meu? Ei bine, ascultă-mă: ele au făcut jurământul infam de a ne ucide pe toți, pe tine, pe rege şi pe mine!

3. Cum şi când? – Urmaţi-mă cu toţii în cabinetul secret care a fost locuit de cele şapte soţii ale lui Waltar şi vă veţi convinge cu propriii voştri ochi de adevărul spuselor mele!”

4. După care Agla i-a condus pe toţi cei de faţă în vastul cabinet amintit mai sus, unde a deschis un sertar secret şi le-a arătat o cupă de cristal, spunând:

5. „Priviţi cu atenţie această oribilă cupă! Ea este plină cu ace otrăvite! Spuneţi-le servitorilor să aducă un animal şi să îi înţepe uşor pielea cu unul din aceste ace otrăvite, ţinându-le însă cu cea mai mare precauţie! Veţi vedea cum biata victimă va muri în scurt timp în chinuri!”

6. Servitorii au adus imediat un viţel pe care l-au înţepat superficial în burtă cu un astfel de ac, iar animalul a intrat imediat în convulsii şi a murit aproape instantaneu.

7. Toată lumea a rămas şocată în faţa acestui efect cutremurător.

8. Agla a continuat: „Puteţi încerca otrava şi pe alte animale; veţi constata că efectele ei sunt aceleaşi! La fel, dacă există vreun deţinut vinovat de un delict foarte grav, dispuneţi aducerea lui aici şi înţepaţi-l cu acul! Veţi constata că va muri rapid, ca şi cum moartea sa s-ar datora unor cauze naturale!”

9. Atunci, Fungar-Hellan i-a spus reginei: „Agla, de unde ştii toate aceste lucruri şi cum ţi-ai putut da seama de complot? Cum ai reuşit să descoperi efectul înspăimântător al acestei otrăvi, de care personal nu am auzit vreodată?”

10. Agla i-a răspuns: „Ei bine, cel care mi-a explicat toate aceste lucruri a fost marele meu prieten şi salvator, Drohuit. El s-a apropiat de acele femei, câştigându-le încrederea şi părând că este de acord cu complotul lor!

11. După ce mi-a împărtăşit ce se întâmpla şi după ce m-am convins personal de răutatea acelor femei, inima mea a fost cuprinsă de o puternică dorinţă de răzbunare. Le-am obligat pe acele femei să vină aici, pretinzând că sunt prietena lor, după care le-am forţat cu ajutorul zbirilor mei să se dezbrace. Am dispus apoi legarea lor de aceste coloane şi mi-am potolit setea arzătoare de dreptate, folosindu-mă în acest scop de calitatea mea de regină şi de stăpână asupra vieţii şi morţii supuşilor mei!

12. Ce termen crezi că au fixat aceste vipere pentru moartea ta? Ei bine, următoarea ta vizită la ele te-ar fi costat viaţa, caz în care ai fi păţit exact ce a păţit acest animal! Dacă te vei duce în apartamentele acestor zeiţe, vei găsi acolo aceleaşi mici instrumente letale. Îţi vei da astfel seama cât de avansat era complotul, dar şi motivul care m-a determinat să le ucid pe aceste femei!

13. Dacă doreşti să ştii de unde provine această otravă, inspectează grădina zeiţelor şi vei descoperi într-un colţ al acesteia, acolo unde se află o

căsuță destinată plăcerilor, un arbust al cărui trunchi este acoperit cu picături de sevă, ca nişte perle. Ei bine, aceste picături reprezintă chiar această otravă!

14. Cred că nu mai trebuie să-ți aduc şi alte dovezi referitoare la motivele care m-au determinat să acționez aşa cum am făcut-o, în calitate de cea mai bună prietenă a ta, pentru a dejuca planul perfid al acestor hiene!”

15. Atât Fungar-Hellan cât şi regele se aflau într-o stare de şoc, nici unul nemaiştiind ce să creadă.

Capitolul 101

Fungar-Hellan îl chestionează pe Drohuit. Răspunsul avizat al căpitanului

(30 aprilie 1844)

1. După ce şi-a mai revenit din starea sa de uimire, Fungar-Hellan l-a privit cu ochii mari pe Drohuit şi i-a spus: „Drohuit, s-ar putea ca tu să fii un trimis al zeităților noastre protectoare, ba poate chiar al bătrânului Dumnezeu al mâniei, care nu dă dovadă de bunătate decât atunci când oamenii îi îndeplinesc voința, dar care la cel mai mic semn de nesupunere din partea acestora se înfurie şi doreşte să distrugă întregul pământ!

2. Da, nu este exclus ca tu să fii trimisul Lui! – La fel de posibil este însă să provii din infernul cel mai de jos, ca slujitor credincios al lui Satan! Mi se pare greu de crezut că ai fi putut descoperi altfel secrete atât de bine ascunse, care mie mi-au scăpat!

3. În acest mare oraş care numără mai mult de un milion de case nu se petrece nimic fără ca eu să fiu informat pe loc! În aceste condiții, mă întreb ce diavol a putut pune la cale un asemenea complot fără ca eu să aflu ceva despre el până când mi-a vorbit Agla?

4. Şi cum ai reuşit să împiedici această conspirație înspăimântătoare şi absolut satanică? Explică-mi toate aceste lucruri şi mă voi linişti. Dacă nu vei fi capabil însă, leii, tigrii, hienele, urşii şi lupii îți vor deveni singura companie!”

5. Dar Drohuit i-a răspuns: „Prietene, ce tot spui acolo? Cum poți pretinde că ştii tot ce se întâmplă în acest mare oraş, zi de zi? Îți spun: tu nu cunoşti decât aparența lucrurilor, şi nu semnificația lor profundă!

6. Cine ți-ar putea revela ce gândesc eu? Ce mă împiedică pe mine să vorbesc şi să acționez astfel încât să dau de bănuit, în timp ce mă gândesc la cu totul altceva, în favoarea ta?

7. Sau invers, ce mă împiedică să vorbesc şi să acționez cât se poate de corect în ochii tăi, dar să mă gândesc la trădare, încălcându-ți astfel încrederea exagerată şi aşa-zisa omniscienţă?

8. De pildă, tu nu ai aflat niciodată că zeițele frumuseții cultivă pe ascuns arbuşti plini cu otravă într-un colț retras al grădinii lor, pregătind în tot acest timp instrumente letale aparent inofensive, dar cu atât mai periculoase!

9. De ce au făcut acest lucru? – Ei bine, gândeşte-te la noul impozit pe care li l-ai cerut şi la legea care le interzice să rămână însărcinate, şi vei înțelege imediat motivele complotului lor!

10. La fel ca şi Agla, îți spun şi eu: du-te şi convinge-te singur, şi abia apoi îți vei da seama în ce măsură merit să fiu aruncat la fiarele tale feroce!"

11. Auzind aceste cuvinte, Fungar-Hellan a rămas absolut descumpănit. El a cerut ca întregul grup să se îndrepte către grădina zeițelor pentru a se convinge personal de adevărul celor auzite până în prezent. Drept urmare, grupul s-a pus în mişcare, îndreptându-se către templul iubirii.

Capitolul 102

Fungar-Hellan în grădina templului zeițelor. Afirmațiile Aglei şi ale lui Drohuit sunt testate. Generalul o suspectează pe Agla. Frumusețea Aglei are câştig de cauză

(2 mai 1844)

1. Odată ajuns în grădină, Fungar-Hellan a examinat cu atenție tot ce i s-a spus: marea casă goală, templul şi grădina propriu-zisă, şi a descoperit că afirmațiile lui Drohuit se confirmau. Într-adevăr, el a găsit în locuința zeițelor o mare cantitate de ace otrăvite, care au fost imediat confiscate de către funcționarii săi. A descoperit de asemenea luxuriantul arbust incredibil de veninos care se afla în mijlocul pavilionului de sticlă. Planta avea exact aspectul descris de Agla, iar trunchiul ei era acoperit cu picături de sevă otrăvită.

2. Atunci, Fungar-Hellan le-a poruncit oamenilor săi să distrugă arbustul, ba chiar întregul pavilion!

3. Dar Agla l-a prins pe general de braț şi i-a strigat: „Prietene drag! În numele a tot ce îți e mai drag pe lume, te implor: nu distruge pavilionul de sticlă şi nu îl deschide cu nici un chip, căci aceste plante au o asemenea natură încât ele reacționează violent dacă dau de aer curat, omorând orice formă de viață pe o distanță de trei leghe împrejur!

4. Dacă doreşti să distrugi într-adevăr acest arbust, construieşte în jurul lui un rug alcătuit din copaci plini cu răşină şi dă-i foc! Numai în acest fel vei putea extermina această plantă fără nici un risc!"

5. Aceste explicații referitoare la maniera corectă de distrugere a arbustului veninos l-au înmărmurit pe Fungar-Hellan. El a fixat-o pe Agla cu cea mai mare atenție şi i-a spus:

6. „Ce tot spui acolo, femeie? De unde cunoşti atât de bine efectele acestui arbust, de parcă l-ai fi creat tu însăți?

7. Într-adevăr, chiar dacă ai avea cele mai bune intenții la adresa mea, dacă ceea ce spui despre natura acestei plante se adevereşte, acest lucru te face să devii foarte suspectă în ochii mei! Cine ştie dacă nu cumva tu însăți ai plantat acest arbust infernal?

8. Îți mai acord un scurt răgaz! Încearcă să te disculpi de suspiciunea justificată ce apasă asupra ta! În caz contrar, vei regreta amarnic! Haide, dezbracă-te, astfel încât să nu poți disimula în nici un fel adevărul! De acum înainte nu mă vei mai putea înşela, căci îndoielile mele în ceea ce te priveşte nu au făcut decât să crească! Nu vei putea obține niciodată de la Fungar-Hellan tot ce doreşti, ca şi cum el ar fi lipsit de minte!”

9. Această somație nu a făcut-o pe Agla să-şi piardă sângele rece. Ea s-a mulțumit să îi spună generalului: „Bine, mă voi dezbrăca, dar nu aici, în această casă pestilențială, ci într-una din camerele fostelor zeițe!”

10. Drept urmare, întregul grup s-a îndreptat către una din camerele casei locuite cândva de zeițe.

11. Atunci, Agla s-a dezbrăcat, precum îi poruncise Fungar-Hellan.

12. Nimic nu l-ar fi putut orbi mai tare decât această scenă pe general, care era foarte senzual. Abia în acel moment i s-au dezvăluit în întregime farmecele ieşite din comun ale acelei femei de o frumusețe extraordinară, care exercita o fascinație atât de mare asupra bărbaților încât unii dintre cei de față chiar şi-au ieşit din minți, iar cinci dintre ei au căzut la pământ, morți.

13. Cât despre Fungar-Hellan, acesta a uitat complet de suspiciunile sale. Căci, la fel cum răsăritul soarelui risipeşte ceața din văi, frumusețea excesivă a corpului gol al Aglei i-a risipit complet orice bănuială bietului general.

14. Drept urmare, el nu i-a mai cerut nimic altceva decât iubirea ei, promițându-i că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a deveni demn de ea.

15. Agla a apreciat cu atât mai mult această victorie cu cât se aflase pe marginea prăpastiei, scăpând ca prin urechile acului.

16. Marii perdanți ai acestui deznodământ erau Gurat şi Drohuit, care au fost nevoiți să asiste neputincioşi la derularea evenimentelor. Dar ce mai puteau face ei decât să-l felicite pe Fungar-Hellan?

17. Acest episod a pus capăt anchetei conduse de general. Fungar-Hellan a condus-o pe Agla la palatul lui, luând-o de soție, cu toate onorurile

care îi erau datorate. Cât despre Drohuit şi Gurat, aceştia s-au întors şi ei la casele lor, cu fețele posomorâte.

Capitolul 103

Drohuit şi Gurat le povestesc concubinelor lor ce s-a întâmplat. Fuga ratată. Reconcilierea

(3 mai 1844)

1. Ajunşi la palat, Drohuit şi Gurat au fost primiți de concubinele lor, care i-au întrebat cum au decurs lucrurile cu teribila Agla.

2. Drohuit le-a răspuns: „Foarte rău, dragele mele, foarte rău! Agla a rupt legătura maritală care o lega de regele nostru plin de bunătate şi şi-a dăruit inima lui Fungar-Hellan, ca şi cum ar fi fost celibatară! Cât despre acel blasfemiator al drepturilor sacre ale regelui, acesta şi-a văzut visul cu ochii! Să sperăm că privilegiul de care se bucură astăzi îi va aduce tot atâtea avantaje câte i-a adus regelui nostru! Nu-i pot dori altceva!

3. În ceea ce mă priveşte, am fost un măgar cum nu mai există altul pe pământ, căci mi-am riscat inutil viața pentru acest monstru infernal! Dacă aş fi denigrat-o în fața lui Fungar-Hellan, cu siguranță Agla nu ar mai fi astăzi în viață! Am fost însă suficient de stupid pentru a-i lăuda calitățile, spălându-i toate păcatele şi prezentându-i-o generalului ca şi cum ar fi fost imaculată!

4. Drept recompensă, ne-a întors amândurora spatele, mie şi regelui, şi nu ar fi exclus să trecem în scurt timp pe lumea cealaltă, grație unei mici înțepături de ac. La fel de bine, ne-ar putea cere amândurora să părăsim pentru totdeauna oraşul Hanoh şi să ne căutăm sălaş printre tigri, hiene şi urşi! – Ce zici, Gurat, am dreptate sau nu?”

5. Gurat i-a răspuns: „Prietene, dacă ar depinde numai de mine, aş zice că cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să ne strângem toate comorile şi să părăsim oraşul chiar în această noapte; căci cred că mâine va fi deja prea târziu!

6. De aceea, eu zic să îi chemi pe toți servitorii mei şi să le dai instrucțiunile necesare, sub jurământul secretului cel mai deplin! O sută de cămile ne vor transporta averea, alte o sută proviziile de care vom avea nevoie pentru drum, şi o ultimă sută ne va transporta pe noi înşine şi pe oamenii noştri într-un colț cât mai îndepărtat al pământului. Căci de acum înainte nu vom mai avea zile în acest mare regat!

7. Poporul este îndobitocit la culme, iar cei care îl conduc nu fac decât să mintă, dând dovadă de viclenie, de şiretenie, de ipocrizie şi de egoism politic. Oricum, adevăratul suveran al Hanohului este duşmanul nostru şi ne va duşmăni cu atât mai mult sub influența ferocei Agla, care ne va urî de moarte dacă va vedea că nu suferim din cauza pierderii ei!”

8. În acest moment, Drohuit s-a uitat pe fereastră şi, spre marea sa uimire, i-a văzut pe Agla şi pe Fungar-Hellan apropiindu-se de palat. El i-a atras imediat atenția regelui asupra acestui fapt.

9. Văzându-i pe cei doi apropiindu-se, regele a strigat disperat: „Pe toți zeii! Suntem pierduți!"

10. Dar Drohuit, care le-a poruncit între timp femeilor să se retragă, i-a declarat lui Gurat: „Prietene, de acum înainte cuvântul nostru de ordine va fi: viclenie contra cruzime! Haide să ne destrămăm rapid hainele, să ne aruncăm la pământ şi să începem să ne lamentăm din răsputeri – şi te asigur că totul se va sfârşi cu bine!"

11. Gurat nu a mai stat mult gânduri şi cei doi au reuşit să-şi intre perfect în roluri. Nici nu au apucat să se zvârcolească de câteva ori pe jos că regina şi generalul au intrat pe marea poartă. Plină de blândețe, Agla s-a îndreptat mai întâi către Gurat şi l-a întrebat ce s-a întâmplat.

12. Prinzând curaj, acesta i-a răspuns: „O, Agla, Agla, creatură divină! Îmi lipseşti atât de mult încât mă consum de durere! Ştiu că trebuia să te las să pleci, dar inima mea, ah, sărmana mea inimă nu reuşeşte să se despartă de tine!"

13. Atunci, Agla l-a consolat pe Gurat spunându-i: „Nu mai plânge! Iată, sunt din nou alături de tine! Voi rămâne în compania ta şi te voi iubi cu toată afecțiunea de care sunt în stare. Cât despre Fungar-Hellan, acesta rămâne prietenul nostru cel mai intim!"

14. Auzind aceste cuvinte, Gurat s-a ridicat şi s-a aruncat la gâtul Aglei şi al lui Fungar-Hellan, după care l-a ajutat şi pe Drohuit să se ridice de la sol.

Capitolul 104

Discursul ipocrit al lui Drohuit. Satanica Agla cade în capcana întinsă de acesta. Recompensa generalului şi a lui Drohuit sunt cele două surori ale Aglei

(4 mai 1844)

1. Când Drohuit a părut să-şi mai revină din disperarea sa prefăcută (demonstrație care i-ar fi făcut cinste chiar şi celui mai genial actor), el s-a îndreptat cu timiditate către Agla, i-a sărutat rochia, după care l-a salutat pe Fungar-Hellan cu cel mai profund respect, spunându-i:

2. „Văzând că Gurat s-a prăbuşit într-o disperare fără margini, i-am spus pentru a-l linişti: ‚Prietene, lasă-mă să te consolez! Ai încredere în zei şi în prietenul cel mai sincer şi mai nobil pe care îl ai! Bazează-te pe iubirea celestei Agla la fel cum te-ai baza pe un bloc de marmură şi te vei convinge în curând că lucrurile stau cu totul altfel decât ți se pare ție, în imensa ta

durere!’ Dar cuvintele mele au rămas fără nici un efect, căci el a continuat să se poarte ca un apucat.

3. După o vreme, i-am prins mâna în mâna mea şi i-am spus: ‚Prietene, rege al acestui măreț regat, Gurat, ascultă-mă! Te înşeli în totalitate comparând caracterul nobil al celestei Agla cu caracterele noastre! Căci ea este o fiică a unui locuitor al munților sacri ce au fost populați cândva cu primii oameni de pe acest pământ, în timp ce noi nu suntem decât nişte oameni simpli, de fapt, nişte biete umbre ale umanității!

4. De aceea, trebuie să ne comportăm exact ca nişte umbre în raport cu Agla, căci numai ea are o natură cu adevărat umană. Noi suntem nişte sărmane umbre generate de soarele care apune şi doar ne imaginăm că avem un caracter măreț, în timp ce prin comparație cu cel al Aglei nu însemnăm nimic!

5. Dacă dorim să aspirăm măcar către statutul de oameni adevărați, tot ce trebuie să facem este să o urmăm pe Agla ca nişte umbre, fără să ne gândim însă vreodată că ea s-ar putea coborî la nivelul nostru!’

6. După ce a auzit aceste cuvinte, Gurat s-a mai calmat întrucâtva, dar suferea încă foarte intens, aşa că a căzut în scurt timp într-o stare de tristețe care nu părea să aibă limite. Din când în când striga: ‚Agla este inima mea, iar Fungar-Hellan capul meu! Nu mă pot lipsi de nici unul dintre ei fără a-mi pierde viața; şi totuşi, îmi este limpede că nu îi pot avea pe amândoi! Fie o primesc înapoi pe Agla, fie pe Fungar-Hellan!’

7. Văzând cât de deşarte au rămas eforturile mele de a-l consola, am căzut eu însumi într-o stare de melancolie profundă!”

8. Ca răspuns la acest discurs improvizat şi sută la sută mincinos, Agla s-a apropiat emoționată de oratorul încă aparent bulversat, i-a luat mâna, i-a apăsat-o pe pieptul ei şi i-a spus:

9. „Te-ai dovedit un prieten credincios şi te-ai bucurat întotdeauna de indulgența mea, dar niciodată nu am bănuit până acum că ne poți purta o asemenea fidelitate, mie, regelui şi lui Fungar-Hellan! De aceea, te voi recompensa aşa cum nimeni nu a fost recompensat vreodată până acum, în acest oraş!

10. Iată: eu mai am încă două surori, a căror frumusețe nu este cu nimic mai mică decât a mea! Le voi chema aici şi îți voi dărui una ție şi pe cealaltă lui Fungar-Hellan, astfel încât eu să pot rămâne soția lui Gurat. În acest fel, relația noastră de prietenie se va consolida şi nimeni nu o va mai putea rupe vreodată!”

11. Într-adevăr, această propunere a avut darul să îi satisfacă pe toți, iar Agla a trimis de îndată mesageri în căutarea celor două surori ale ei, care locuiau încă în munții sacri.

Capitolul 105

Întâlnirea caravanei trimisă de Agla cu păstorii lui Mahal, tatăl reginei

(6 mai 1844)

1. O caravană alcătuită din o mie de oameni a fost trimisă imediat în munți, cu misiunea de a le aduce pe cele două surori ale Aglei, care se numeau Pira şi Gella.

2. La jumătatea drumului, caravana a ajuns pe o pajişte superbă pe care câțiva păstori îşi păşteau oile şi caprele, apărându-le de animalele sălbatice. Păstorii îşi construiseră colibe şi erau înarmați cu săbii, praştii şi sulițe.

3. Şeful caravanei l-a întrebat pe unul din păstori dacă le cunoştea pe cele două fiice ale unui oarecare Mahal, respectiv pe Pira şi pe Gella.

4. Păstorul i-a răspuns: „De unde veniți voi şi cum se face că le cunoaşteți pe frumoasele fete ale stăpânului nostru? De fapt, el a avut trei fiice şi doi fii, dar a fost nevoit să îl trimită pe unul din băieți în ținuturile de la şes, pentru a propovădui acolo penitența şi pentru a obține iertarea păcatelor oamenilor în fața lui Dumnezeu, respectiv pentru a le anunța iminenta judecată a Domnului dacă oamenii nu doreau să se căiască. Acest fiu nu s-a mai întors însă acasă.

5. La fel ca şi în cazul lui, una din frumoasele sale fiice a dispărut fără urmă. Nimeni nu ştie ce s-a ales de cei doi. Cine ştie dacă fata nu a căzut în mâinile vreunei caravane ca a voastră, căzând astfel victimă celor de la şes! De aceea, spuneți-ne mai întâi de unde veniți şi cine v-a trimis aici; abia apoi vă vom comunica unde se află Pira şi Gella!”

6. Şeful caravanei i-a răspuns păstorului: „Ascultați-mă, cinstiți păstori ai stăpânului vostru! Cea care ne-a trimis la voi a fost Agla însăşi, cu scopul de a le conduce la ea pe surorile sale! Agla a ajuns marea regină a ținuturilor de la şes şi domneşte cu o putere nelimitată asupra unei jumătăți a acestei planete! Noi înşine suntem servitorii ei. Fratele ei Waltar a murit, dar nimeni nu ştie cum. Cert este că i-am văzut capul îmbălsămat într-o urnă de cristal expusă la templul marii zeițe Naama”.

7. Atunci, primul păstor a spus: „Mi-am dat seama că ai spus adevărul! De aceea, puteți rămâne aici până mâine, când Mahal va veni cu cele două fiice ale sale şi veți putea discuta personal cu el.

8. Dacă va afla din gura voastră că Agla a devenit o mare regină a unui oraş de la şes despre care noi nu ştim nimic, va dori desigur să vă însoțească pentru a-şi vizita fiica pe care a deplâns-o atâta vreme, crezând-o pierdută pentru totdeauna!”

9. Caravana a rămas aşadar peste noapte alături de păstori, aşteptând venirea lui Mahal şi a celor două fiice ale sale, în dimineața următoare.

Capitolul 106

Ritualul devoțional matinal al păstorilor. Cuvintele Celui Preaînalt care le sunt adresate. Caravana se întâlneşte cu Mahal şi cu fiicele sale

(7 mai 1844)

1. În timpul nopții, păstorii au fost nevoiți să se lupte, ca de obicei, cu animalele sălbatice care i-au atacat cu violență. Când soarele a început să răsară, ei au căzut însă în genunchi, slăvindu-L pe Dumnezeu şi mulțumindu-i că i-a apărat şi de această dată de ferocele fiare. În final, ei L-au rugat să le acorde şi de acum înainte grația Lui.

2. Atunci, o voce s-a auzit din cer, la fel ca un tunet, spunând: „Conduceți această turmă bogată acasă şi închideți-o în staulul slujitorului Meu Noe! Căci fratele său Mahal nu va mai avea nevoie de acum înainte de această turmă! El a luat astăzi decizia de a coborî împreună cu fiicele sale în ținuturile blestemate de la şes, pentru a-şi încerca acolo norocul!

3. Noe vă va da de muncă, aşa cum îi voi indica Eu. Dacă veți executa voința Mea, făcând ceea ce vă va cere Noe, nu veți simți mânia Mea în ziua judecății. Dacă veți murmura însă executând această sarcină, în momentele din urmă îmi veți simți mânia şi vă veți blestema zilele! Aşa să fie!”

4. După ce vocea a tăcut, păstorii au căzut cu fețele la pământ şi s-au închinat lui Dumnezeu.

5. După ce s-au ridicat de la sol, şeful caravanei l-a întrebat pe unul dintre ei ce a însemnat acea voce ca un tunet şi dacă a înțeles ce spunea ea, de vreme ce toți au ascultat-o cu atâta atenție.

6. Păstorul i-a răspuns: „Zgomotul pe care l-ați auzit nu a fost un tunet obişnuit, căci tunetele nu pot fi auzite atunci când cerul este perfect senin! Ceea ce ați auzit a fost vocea lui Dumnezeu, care ne-a vorbit şi ne-a cerut să îndeplinim o anumită misiune. Ea ne-a avertizat că Mahal, cel care a fost stăpânul nostru până în prezent, va înceta să ne mai fie stăpân de acum înainte, căci se va stabili în ținuturile blestemate de la şes pentru a-şi căuta acolo norocul. Dacă mai rămâneți aici, îl veți întâlni cu siguranță, împreună cu fiicele sale!”

7. După care păstorii au început să adune turma pentru a se îndrepta către Noe şi au părăsit locul. Membrii caravanei au aşteptat până seara, dar Mahal nu a apărut.

8. Atunci, şeful caravanei a spus: „De ce am fost atât de proşti să-i lăsăm să plece pe acei păstori? Cine ştie dacă nu cumva l-au atacat pe Mahal, dacă s-au întâlnit într-adevăr cu el? Cel mai bine este să o pornim la drum, pentru a-i ieşi în cale. Poate că are nevoie de ajutorul nostru!”

9. După aceste cuvinte, caravana s-a pus din nou în mişcare, îndreptându-se către culmile muntoase.

10. După trei ore de mers, ei au zărit un întreg grup de oameni care se îndrepta către ei, în mijlocul cărora se afla Mahal, înconjurat de cele două fiice ale sale şi de fiul său. După ce au aflat cu cine au de-a face, membrii caravanei i-au povestit lui Mahal tot ce trebuia să ştie.

11. Aflând motivul venirii caravanei, Mahal şi-a concediat escorta şi a coborât vesel la şes, împreună cu străinii.

Capitolul 107

Mahal şi caravana care îl însoţeşte ajung la templul iubirii. Marea recepţie de la palatul regal

(8 mai 1844)

1. Drumul care cobora din munţi, aflat în stare proastă, căci era foarte rar frecventat, conducea direct către grădina zeiţelor frumuseţii şi în apropiere de templul deschis. De aceea, călătorii noştri au trebuit să treacă prin această grădină funestă şi în apropiere de edificiul cu pricina.

2. După aflarea evenimentelor care s-au petrecut în acest loc, vizitatorii templului erau mai numeroşi ca oricând. Nu-i de mirare că membrii caravanei, mânaţi de curiozitate, şi-au propus să urmeze şi ei mulţimea, pentru a vedea ce se întâmplă acolo.

3. Dar şeful caravanei i-a spus lui Mahal: „Onorate bătrân şi ilustru părinte al marii noastre regine! Ne-ar lua o oră ca să trecem prin toată această mulţime pentru a ne apropia astfel de templu! Deocamdată, nu dispunem de acest timp!

4. De aceea, mulţumeşte-te pentru moment să priveşti templul de departe. Dacă vei dori să îl vezi mai îndeaproape, o vei putea face fără probleme în compania regelui, căci atunci când apare acesta, poporul se retrage imediat şi îi face cu respect loc!”

5. Mahal s-a mulţumit cu aceste explicaţii şi a continuat să urmeze caravana.

6. Ajuns în oraş, uimirea sa nu a mai cunoscut limite. El s-a oprit în faţa fiecărui palat, scufundat într-o stare de minunare din care nu mai reuşea să iasă.

7. Cât despre copiii săi, aceştia erau de-a dreptul extaziaţi. Fiul său, pe nume Kisarell, întreba fără încetare dacă toate acele opere erau făcute de oameni.

8. Cele două fiice erau la fel de fascinate văzând toate mărfurile expuse pe tarabe şi întrebau la tot pasul cui aparţineau acele lucruri minunate şi dacă le puteau lua cu ele.

9. Şeful caravanei nu mai contenea cu explicaţiile şi a oftat uşurat atunci când, după patru ore, a reuşit să ajungă la palatul regal.

10. Când caravana s-a oprit, regele, regina, Fungar-Hellan şi Drohuit le-au ieşit în întâmpinare oaspeţilor, primindu-i cu cea mai mare amabilitate şi conducându-i în interiorul reşedinţei regale.

11. Mahal era atât de fericit datorită faptului că şi-a regăsit fiica preferată în circumstanţe atât de favorabile, după ce o plânsese atât de mulţi ani, încât nu mai putea pronunţa nici un singur cuvânt.

12. Cât despre Fungar-Hellan, acesta a început imediat să-i facă curte Pirei, pe care a plăcut-o din primul moment. El i-a pus numeroase întrebări, la care frumoasa Pira a răspuns cu toată naivitatea, fapt care l-a încântat pe general.

13. La fel, Drohuit şi-a găsit fericirea alături de frumoasa Gella.

14. La rândul ei, Agla trecea când în braţele părintelui ei, când în cele ale fratelui său, fiind incapabilă să mai spună ceva, atât de fericită era.

15. Gurat a poruncit pe loc un festin somptuos şi i-a îmbrăcat pe loc pe noii veniţi cu haine regale.

16. Aşa a fost primită această familie la Hanoh.

Capitolul 108

Hainele indestructibile ale lui Mahal. Încăpăţânarea sa de a nu renunţa la ele

(9 mai 1844)

1. După ce meşterii-croitori au adus hainele regale, Gurat l-a rugat pe Mahal să îşi schimbe veşmintele de muntean cu cele confecţionate dintr-o stofă mai moale.

2. Mahal şi-a amintit însă de Dumnezeu şi a spus: „Stimatul meu ginere! Eu am ajuns la o vârstă înaintată şi am supravieţuit multor regi ai ţinuturilor de la şes!

3. Fratele meu Noe a cunoscut epoca lui Lameh, iar eu pe cea a lui Uraniel, care i-a succedat lui Tubal-Cain. Au urmat apoi consiliul celor o mie şi Ohlad, care a făcut cândva parte din consiliu şi care a redeschis templul lui Lameh.

4. Această haină care îmi acoperă nuditatea mi-a folosit secole la rând şi este practic indestructibilă, căci a fost ţesută din materialul pe care li l-a dat însuşi Iehova primilor oameni de pe pământ! De câtă ingratitudine aş da dovadă faţă de Dumnezeu dacă m-aş despărţi de acest veşmânt care mi-a protejat corpul de căldură şi de frig timp de aproape cinci secole, pentru a îmbrăca acest veşmânt regal atât de moale!

5. Desigur, haina mea nu este somptuoasă şi nu are nici un fel de strălucire, dar este infinit mai preţioasă pentru mine decât toate veşmintele voastre ţesute din fir de aur şi pline de pietre preţioase! Căci veşmintele

voastre se murdăresc şi trebuie curățate, în timp ce haina pe care o port de mai bine de 400 de ani nu se murdăreşte niciodată şi îmi păstrează intactă puritatea corpului!

6. De aceea, nu voi îmbrăca niciodată o haină care se murdăreşte şi o voi păstra pe cea pe care o port, care nu numai că nu se murdăreşte, dar distruge chiar şi impuritățile corporale, asigurându-i trupului meu sănătatea de care are nevoie!"

7. Gurat s-a minunat în fața acestei încăpățânări şi a întrebat-o în taină pe Agla ce trebuie să facă.

8. Aceasta i-a răspuns: „Lasă-l să facă ce vrea! Eu una îl cunosc bine; dacă refuză astăzi să facă ceva, a doua zi se răzgândeşte şi face ce îi spui tu! Acum face caz de bătrânul Dumnezeu, dar după ce îi trece această fază, păcătuieşte la fel ca noi toți!

9. Până una alta, nu mai pomeni nimic de acest subiect, dacă nu doreşti să se încăpățâneze şi mai tare! Diseară, lasă-i însă veşmintele albe pe marginea patului, iar mâine şi le va pune din proprie inițiativă, dacă nu direct pe piele, cel puțin deasupra hainei sale indestructibile!"

10. Gurat a întrebat-o de asemenea în secret dacă tot ce i-a povestit tatăl său despre viața sa de dinainte şi despre haina sa este adevărat.

11. Agla i-a răspuns: „Îl poți crede întru totul pe cuvânt; căci avea deja 400 de ani când şi-a luat pentru prima oară o soție! De altfel, îți poți da seama de acest lucru numai privindu-ne pe noi, copiii lui, care avem vârsta pe care o au bătrânii voştri, dar nu ne-am pierdut înfățişarea de adolescenți!"

12. „Aşa este, i-a spus Gurat. Acum îl cred întru totul! Să înțeleg că haina sa este responsabilă pentru această longevitate?"

13. Agla i-a răspuns: „Nu, adevărata cauză este bătrânul Dumnezeu, care este singurul Dumnezeu care există şi în afara căruia nu mai există nici un alt zeu! – Gata însă cu acest subiect, căci masa este deja servită! Mâine vei învăța să o cunoşti pe adevărata ta Agla! Până atunci, să ne îndreptăm către sala de mese!"

Capitolul 109

Mahal şi familia lui la masa regală. Mahal întreabă unde este Waltar. Răspunsul evaziv al Aglei. Mahal se îmbracă cu hainele regale

(10 mai 1844)

1. După aceste cuvinte, întregul grup s-a aşezat la masă, în fața unor bucate foarte sofisticate. Singur Mahal a mâncat foarte puțin, căci cerul gurii sale nu era obişnuit cu asemenea bucate, iar stomacul lui robust de muntean încă şi mai puțin.

2. În schimb, Pira şi Gella s-au desfătat pur şi simplu, căci curiozitatea le-a mânat să încerce din fiecare fel câte puţin.

3. După masă, oaspeţii s-au întreţinut cu gazdele lor şi seara a trecut repede, într-o atmosferă de prietenie şi bună dispoziţie.

4. Singur Mahal a pus o serie de întrebări legate de Waltar, la care Agla a răspuns foarte evaziv, astfel încât tatăl ei nu a înţeles nimic concret.

5. În taină, Agla a dispus trimiterea unor servitori în grădina templului pentru a ascunde capul lui Waltar, mai precis pentru a-l cimenta într-o nişă a zidului de incintă al grădinii cât mai îndepărtat posibil, sub legământul unei tăceri absolute, a cărei încălcare era pasibilă de pedeapsa cu moartea.

6. În dimineaţa zilei următoare, ordinul reginei a fost executat până la ultimul detaliu şi în cel mai mare secret, căci servitorii Aglei şi-au spus: „Trebuie să îi ascultăm cu stricteţe ordinele! Dacă nu l-a scutit nici măcar pe propriul ei frate, nu ne va scuti nici pe noi de pedeapsă! De aceea, va trebui să păstrăm o tăcere absolută!"

7. După ce s-au întors la palat, servitorii i-au explicat în detaliu Aglei ce au făcut şi cum i-au ascuns capul lui Waltar.

8. Agla i-a recompensat şi le-a poruncit încă o dată să tacă, inclusiv în faţa regelui, a lui Drohuit şi a generalului.

9. Servitorii i-au jurat pe tot ce aveau mai sacru că vor păstra tăcerea, după care au plecat la treburile lor.

10. Când toată lumea s-a reunit din nou în marea sală, cu toţii au remarcat absenţa lui Mahal.

11. Au plecat imediat să îl caute.

12. Când au intrat în camera lui, l-au găsit încercând noile sale haine regale, pe deasupra veşmântului său indestructibil.

13. Mahal a fost felicitat din toate părţile şi cu toţii s-au grăbit să îl complimenteze în sala de mese, unde îi aştepta deja un mic dejun excelent.

14. Începând din acea zi, întreaga familie venită din munţii sacri era îmbrăcată cu veşmintele regale, care le-au plăcut tuturor peste măsură.

Capitolul 110

Fungar-Hellan le cere de soţii pe ambele surori. Generalul face un schimb cu Drohuit, care devine rege şi o obţine pe Agla drept soţie

(11 mai 1844)

1. După masa de dimineaţă, Fungar-Hellan s-a ridicat şi i-a spus Aglei: „Agla, reprezentantă sublimă a frumuseţii feminine ideale pe acest pământ! În afară de tine, singurele care îţi egalează frumuseţea sunt surorile

tale! Gella îmi place la fel de mult ca Pira şi nu reuşesc să fac o alegere între ele!

2. Ca să fiu absolut sincer cu tine, aş prefera să le iau pe amândouă de soții, nu doar pe una singură! Dacă Drohuit mi-ar da aprobarea sa, ar găsi în mine un prieten devotat pentru totdeauna. Oricum, această decizie îi aparține numai lui!”

3. Auzind aceste cuvinte, Agla s-a întors către Drohuit şi i-a spus la ureche: „Ai auzit ce doreşte Fungar-Hellan, dragul meu Drohuit? Care este răspunsul tău?”

4. Drohuit i-a răspuns: „Am auzit, din păcate, dar ce pot face? Tot ce pot face este să renunț la o mireasă pe gustul meu din motive pur politice, mulțumindu-mă cu acest fruct amar şi mimând satisfacția în fața acestui joc murdar! Singurul lucru care m-ar putea consola în fața acestei pierderi, o, divină Agla, ar fi certitudinea iubirii tale! În caz contrar, aş fi absolut disperat!”

5. Auzind aceste cuvinte din gura căpitanului ei preferat, care i s-au părut balsam pe rană, Agla i-a spus acestuia: „Da, Drohuit, îți vei găsi de o mie de ori consolarea în brațele mele! Acum, du-te însă la Fungar-Hellan şi acordă-i ceea ce îşi doreşte, şi te asigur că totul se va termina cu bine!”

6. Drohuit s-a ridicat de la masă, s-a dus la general şi i-a spus: „Prietene, sincer să fiu, aştepți foarte mult de la mine! Îmi propui să o sacrific pe aceea în schimbul căreia aş fi dispus să renunț la o lume întreagă! Pentru a-ți demonstra însă că tu reprezinți pentru mine mai mult decât întreaga lume, sunt dispus să accept acest sacrificiu de dragul prietenului meu intim, mai mare şi mai puternic decât mine! În consecință, ți-o cedez pe aleasa inimii mele, mânat de un elan care provine din străfundurile acestei inimi, şi te binecuvântez cu toată forța fericirii care credeam că îmi aparține deja!”

7. Auzind aceste cuvinte, Fungar-Hellan l-a luat în brațe pe Drohuit şi l-a sărutat, spunându-i: „Drohuit, adevăr îți spun: acest sacrificiu îți va aduce avantaje la care nimeni nu a visat vreodată în întreaga lume; acest lucru este la fel de adevărat cum este faptul că eu mă numesc Fungar-Hellan şi că dețin întreaga putere în mâinile mele!

8. Până atunci, îți spun un singur lucru: Drohuit, tu eşti adevăratul rege, iar Gurat nu este decât un simplu figurant! În consecință, Agla îți aparține de drept! Lasă-l pe Gurat, care a îmbătrânit şi a devenit slab, să se bucure de luxul lui şi să reprezinte puterea regală în fața poporului. În ceea ce priveşte însă adevărata putere, aceasta ne va aparține nouă, mie şi ție!

9. Aceasta este răsplata pentru datoria pe care o am față de tine şi pe care ți-o acord în avans; viitorul îți va arăta ce îți va aduce!”

10. După aceste cuvinte, cei doi prieteni s-au îmbrățişat încă o dată. Drohuit a fost cât se poate de mulțumit cu promisiunea primită în schimbul sacrificiului său şi a plecat imediat să o informeze pe Agla.

11. Atunci, Agla i-a luat mâna lui Drohuit, a apăsat-o la pieptul ei şi i-a spus: „Acum, dorinţa mea cea mai intimă s-a îndeplinit! Tu îmi aparţii!”

Capitolul 111

Mahal solicită să fie informat. Răspunsul Aglei. Mahal este pus la curent cu situaţia infernală din Hanoh

(13 mai 1844)

1. Se pare însă că la urechile lui Mahal au ajuns zvonuri legate de ceea ce se întâmpla şi de faptul că ambele fiice ale sale erau promise unui singur bărbat. De aceea, el s-a îndreptat în grabă către Agla şi i-a cerut explicaţii.

2. Agla i-a spus: „Ascultă-mă, dragul meu părinte! În munţii noştri arizi era natural ca *tu* să decizi dacă şi cu cine se puteau mărita fiicele tale, dar aici există o cu totul altă ordine a lucrurilor şi va trebui să fii de acord cu ceea ce decid principalii trei potentaţi ai acestui regat.

3. Unul din aceşti potentaţi este exact cel care doreşte să le ia de soţii pe fiicele tale, iar aceasta este o mare şansă deopotrivă pentru ele şi pentru mine. Al doilea potentat sunt chiar eu, fiica ta Agla, care sunt regina acestui mare oraş şi a întregului regat, iar cel de-al treilea este Drohuit, acest tânăr înalt care vorbeşte cu Fungar-Hellan, şeful suprem al marilor preoţi.

4. Încearcă să întreţii relaţii de prietenie constante cu aceşti potentaţi dacă doreşti să te bucuri de o viaţă agreabilă şi fără griji. În caz contrar, s-ar putea să te confrunţi cu mari dificultăţi, chiar dacă eşti tatăl meu! De aceea, păstrează tăcerea şi afişează o bucurie cât mai mare în faţa lui Fungar-Hellan pentru faptul că le-a ales pe ambele tale fiice pentru a-i fi soţii, căci prin această alegere, câştigi şi tu ca importanţă în această ţară!”

5. După ce a ascultat cuvintele Aglei, Mahal a început să-şi cam dea seama ce se întâmpla în această casă. Gânditor, el s-a scărpinat după urechi şi i-a şoptit cu voce joasă Aglei:

6. „Înţeleg ce vrei să spui şi voi încerca să mă integrez în acest joc murdar, dar asta numai de dragul tău! Spune-mi însă: dacă tu, Fungar-Hellan şi Drohuit sunteţi primii trei potentaţi ai regatului, la ce mai foloseşte regele? Şi ce se va întâmpla cu fiul meu Kisarell?”

7. Agla i-a răspuns: „Prietenia care îl leagă pe regele Gurat de Fungar-Hellan nu este una foarte profundă. Pe de altă parte, regele este foarte stupid! El poartă hainele regale şi mimează rolul de rege, dar nu dispune de nici o putere! Drohuit este adevăratul suveran, iar eu sunt soţia lui. În consecinţă, pe el va trebui să-l asculţi de acum înainte!”

8. Încă o dată, Mahal şi-a întrebat fiica: „Dacă aşa stau lucrurile, la ce mai foloseşte puterea lui Dumnezeu? Nu îi cereţi niciodată sfatul?”

9. Agla şi-a indicat cu degetul propria frunte şi i-a spus: „Iată, aici se află toate sfaturile lui Dumnezeu! Aceasta este partea pe care omul trebuie să şi-o dezvolte şi după ea trebuie să se ia el, caz în care acţionează cu siguranţă în conformitate cu sfaturile lui Dumnezeu, cel care l-a creat şi care i-a dăruit pentru totdeauna acest cap! – Cunoşti tu o cale mai bună?”

10. De data aceasta, Mahal a tăcut, dându-şi în sfârşit seama că în ţinuturile de jos domnea infernul cel mai deplin.

11. Cât despre Agla, aceasta s-a îndreptat glonţ către general şi a început o conversaţie de taină cu el.

Capitolul 112

Kisarell este numit şef al gărzilor pieţei palatului. Profeţia lui Mahal. Supărarea lui Mahal cauzată de moartea lui Waltar

(14 mai 1844)

1. Convorbirea secretă dintre Agla şi Fungar-Hellan avea drept scop numirea lui Kisarell într-o funcţie publică oarecare. Generalul i-a propus reginei să îl numească pe fratele ei şef al gărzilor pieţei palatului, post care i-ar fi deschis o mulţime de posibilităţi de avansare, care i-ar fi permis să avanseze în poziţii din ce în ce mai înalte, în cazul în care ar fi făcut dovada unui talent real.

2. Auzind această propunere, Agla s-a grăbit către tatăl ei pentru a-i împărtăşi noua veste şi i-a spus: „M-ai întrebat mai devreme ce se va întâmpla cu fiul tău. Ei bine, pot să-ţi spun că a fost numit deja şef al gărzilor pieţei palatului, un post întru totul onorabil! Dacă îşi va exercita această funcţie într-o manieră onorabilă şi dacă va dobândi cunoştinţe strategice profunde, va putea avansa treptat către poziţii din ce în ce mai înalte! Eşti mulţumit de această numire atât de avantajoasă pentru Kisarell?”

3. Mahal i-a răspuns: „Ascultă, fiica mea! Sunt întru totul satisfăcut, dar doresc să îţi spun ceva. Sunt convins că nu ai uitat complet de Dumnezeul lui Adam, al lui Seth şi al lui Enoh. De aceea, doresc să-ţi transmit un lucru pe care toţi locuitorii din munţi îl cunosc.

4. Voi aceştia, marii potentaţi ai regatului, nu ar trebui să vă faceţi prea mari iluzii în ceea ce priveşte proiectele voastre şi avantajele de care vă bucuraţi, căci orice om cu bun simţ care examinează starea de lucruri din regatul vostru îşi dă cu uşurinţă seama că nu veţi mai putea exista mult timp, dat fiind că v-aţi întors cu totul feţele de la Dumnezeu şi că aţi căzut într-o idolatrie totală, care venerează fiinţa umană mai presus de orice şi pune pe primul loc cultul cel mai obscur al lumii, care nu are nimic de-a face cu doctrina sfântă a Domnului.

5. Adevăr îţi spun: peste numai 17 ani nu va mai exista nici o urmă din grandoarea voastră şi din măreţul vostru regat! De aceea, eu unul vă voi

părăsi şi mă voi întoarce la fratele meu Noe, în munții sacri. Totuşi, înainte de a pleca aş dori să îl revăd pe Waltar!"

6. Agla s-a simțit impresionată fără să vrea, dar şi-a revenit repede şi i-a răspuns tatălui ei: „Fă cum doreşti. Din partea noastră nu vei avea parte de dificultăți! În ceea ce îl priveşte pe Waltar, va fi imposibil să îl revezi, întrucât a plecat în lumea largă, dat fiind că – fiindu-i soră – nu i-am putut deveni soție!"

7. Mahal a intrat într-o stare de mare agitație interioară, şi-a muşcat buzele şi după câteva clipe i-a spus fiicei sale: „Înțeleg că Waltar e mort! – Agla, Agla, Domnul te va pedepsi cu severitate!"

8. După care şi-a acoperit fața cu mâinile şi a început să plângă în hohote.

Capitolul 113

Mahal îi adresează generalului un discurs cu consecințe grele. Argumentele celui din urmă sunt sinonime cu criteriile acestei lumi

(15 mai 1844)

1. Fungar-Hellan a remarcat imediat că bătrânul Mahal plângea. De aceea, el s-a îndreptat către el şi l-a întrebat care este motivul tristeții sale.

2. Mahal i-a răspuns: „O, potentat al acestui regat, care te bucuri de atâta timp de grația şi de compasiunea lui Dumnezeu, Domnul nostru, dacă ai şti ce ştiu eu, şi tu ai plânge, la fel ca mine, lamentându-te teribil!

3. Vezi tu, Domnul mi-a dăruit adineauri o mare lumină interioară, iar în această lumină am văzut crimele pe care le-ați comis cu toții împotriva Lui, precum şi pedeapsa care urmează şi care va consta în distrugerea voastră completă! Cum aş putea să nu plâng?

4. Voi ați ucis spiritul fiului meu Waltar, care a fost trimis la voi ca profet al lui Dumnezeu, şi cine ştie dacă nu i-ați ucis şi trupul…

5. Oricum, chiar dacă i-ați fi ucis de o mie de ori trupul, nu aş plânge, ci aş râde, căci aş şti că fiul meu a rămas viu din punct de vedere spiritual în fața lui Dumnezeu. De vreme însă ce i-ați ucis spiritul, el a murit pentru totdeauna!

6. Aceasta va fi soarta tuturor copiilor mei care se află aici! Agla este deja de trei ori moartă, iar Kisarell, Pira şi Gella vor muri în scurt timp dacă îşi vor însuşi felul vostru de a fi, în cazul în care nu veți lua decizia să păşiți pe urmele marilor regi din trecutul acestui regat, respectiv Lameh, Tubal-Cain, Uraniel şi Ohlad, care şi-au păstrat cu toții verticalitatea în fața lui Dumnezeu!"

7. După ce a ascultat cuvintele lui Mahal, care i-au fost inspirate acestuia de Dumnezeu însuşi, Fungar-Hellan a reflectat câteva momente,

după care i-a spus pe o voce cât se poate de calmă: „Poate că ai dreptate, căci ştiu bine că primii locuitori din munții sacri dispun de o înțelepciune primordială, pe care noi am pierdut-o, din păcate. Oricum, nici noi nu suntem atât de limitați cum ai impresia tu!

8. Este foarte adevărat că în regatul nostru idolatria se amestecă cu cunoaşterea lui Dumnezeu. Totuşi, nimeni nu poate spune că Ființa Supremă nu este bine reprezentată în credințele noastre. Prin arta noastră plastică, noi materializăm pentru populație exclusiv acele forțe care provin de la Dumnezeul cel unic ce domneşte asupra întregii creații, şi nu le venerăm decât pentru că sunt divine. Nici măcar Dumnezeu nu ar considera acest lucru un sacrilegiu!

9. Spune-mi: de ce i s-ar părea abominabil lui Dumnezeu, care este înțelepciunea eternă, faptul că noi dăm nume acestor forțe, reprezentându-ni-le într-o formă tangibilă?

10. Spune-mi: atunci când admiri somptuozitatea unui edificiu şi îi lauzi frumusețea, oare nu îl lauzi implicit şi pe cel care l-a creat? Ce elogiu reprezintă acela în care lauzi persoana creatorului, dar îi critici opera? Nici un constructor nu ar fi satisfăcut de un astfel de elogiu!

11. Cunoştințele noastre referitoare la Dumnezeu merg mână în mână cu maniera noastră de a ne guverna poporul. Te-aş putea conduce oriunde în regatul nostru şi nu vei auzi nici măcar o singură plângere la adresa noastră, a conducătorilor lui!

12. După cum vezi, oamenii sunt fericiți! Nimeni nu cunoaşte sărăcia, iar artele şi ştiințele sunt cât se poate de înfloritoare. Spune-mi: crezi că Dumnezeu şi-ar dori mai mult de la noi? Dacă doreşte să ne ucidă, nu are decât să o facă, căci suntem cu toții în puterea Lui! Cât despre justiția unui asemenea act… Mai bine să o lăsăm baltă!

13. Vino cu mine şi îți voi arăta cine suntem noi cu adevărat şi cu ce ne ocupăm noi. Abia după aceea îmi vei spune dacă ți se pare ceva reprobabil în felul nostru de a fi!”

Capitolul 114

Înțeleptul răspuns al lui Mahal şi criticarea politicii folosite în regatul Hanoh

(17 mai 1844)

1. După ce Fungar-Hellan a tăcut, Mahal i-a spus cu voce tare: „Dumnezeul meu şi unicul meu Domn! Doar nu vrei să-ți abandonezi slujitorul, astfel încât să confunde noaptea cea mai adâncă ce domneşte în acest ținut cu lumina?

2. Fungar-Hellan, tu crezi că rațiunea umană exterioară se poate măsura cu lumina interioară a spiritului? Crezi că ea poate lupta cu forța acestei lumini?

3. Din perspectiva exterioară a lumii, discursul tău a părut rezonabil, dar în urechile spiritului el rămâne o oroare!

4. Dacă mi-ai fi vorbit în mod serios şi dacă ai fi exprimat adevărul cel mai pur, atunci cuvintele tale ar fi avut sens; dat fiind însă că starea voastră de spirit este complet diferită în esența ei de cea care pretinde că îşi doreşte exclusiv bunăstarea poporului, nici nu se pune problema unei justificări în fața judecății spiritului!

5. Orice mi-ai arăta din operele voastre, nimic nu va putea schimba adevărul din spiritul meu, căci dincolo de frumoasa mască a concepțiilor voastre despre lume, eu văd scheletul oribil care se ascunde în spatele ei.

6. Ce viață justă şi ordonată doreşti să-mi arăți, când eu nu descopăr la tot pasul decât cadavre şi spurcăciuni?

7. Ca să-ți demonstrez cât de clară îmi este starea voastră de spirit, îți voi spune că tu, Gurat şi Drohuit, precum şi mii de alți potentați la fel ca voi, nu credeți în absolut nimic, nici în Dumnezeul strămoşilor noştri, nici într-un Dumnezeu nou şi nici în viața de după moarte! Cât despre zeii voştri, aceştia nu reprezintă decât o amăgire a poporului!

8. Dacă i-ați vorbi poporului de ceea ce credeți cu adevărat, măcar nu l-ați înşela pe față, ci ați fi oneşti în ceea ce îl priveşte, făcându-vă astfel mai puțin vinovați!

9. Dar singura voastră deviză este iluzia şi politica! Voi spuneți cu totul altceva decât gândiți, iar faptele voastre nu urmăresc decât să atingă scopuri ascunse, care nu au aproape nici o legătură cu intențiile pe care le declarați!

10. De aceea, prietene, doresc să te întreb: Crezi că o astfel de stare de spirit i se poate părea justă unui Dumnezeu atât de înțelept, El – care reprezintă iubirea şi înțelepciunea eternă, şi implicit ordinea şi justiția absolută?

11. De aceea, nu doresc să văd nimic din ceea ce vrei să-mi arăți, căci îmi dau seama care este motivul real care stă la baza intenției tale!"

12. Discursul lui Mahal l-a lăsat complet deconcertat pe Fungar-Hellan, întrucât punea degetul pe rană. De aceea, el s-a mulțumit să îi spună: „La urma urmelor, s-ar putea să ai dreptate! Te rog însă să vii cu mine, şi îți vei schimba opinia!"

Capitolul 115

Mahal îl conduce pe Fungar-Hellan în grădina templului iubirii

(18 mai 1844)

1. Mahal i-a răspuns astfel generalului: „Bine, prietene, te voi urma! Nu mi-e deloc teamă de tine, căci Domnul mă însoțește! Vai ție însă în cazul în care cultivi în inima ta gânduri rele, căci îți vei da rapid seama că Domnul cerului şi al pământului este de partea mea! Iar acum, să pornim la drum!"

2. Fungar-Hellan şi-a adunat numeroasa gardă de onoare şi s-a pregătit de plecare. În ultima clipă, lui i-a venit ideea de a-i lua cu el pe cele două fiice ale lui Mahal şi pe Kisarell, gândindu-se că aceştia ar fi putut cădea cu uşurință pradă mâniei colerice a Aglei. De acea, el i-a cerut sfatul lui Mahal.

3. Mahal a fost de acord cu această propunere, spunând: „Te-ai gândit bine, căci nu este deloc prudent să îi laşi pe frați în compania unei surori fratricide!"

4. Aceste cuvinte l-au înspăimântat în cel mai înalt grad pe Fungar-Hellan, care l-a întrebat pe Mahal: „Om misterios, de unde ştii tu că Agla şi-a ucis fratele, pentru a se asigura astfel de binele suprem al acestui regat? Sunt extrem de puțini cei care cunosc acest lucru!"

5. Mahal i-a răspuns: „Cunosc acest secret pentru că mi l-a dezvăluit Domnul. Voi, oamenii lipsiți de credință, sunteți incapabili să cunoaşteți realitatea, căci v-ați adâncit prea mult în tenebrele acestei lumi, astfel încât vă aflați de fapt în infern, acolo unde nu străluceşte nici cea mai mică rază de lumină, ci numai mânia lui Dumnezeu, noaptea spiritului şi moartea!

6. Dar mai bine să plecăm. Ne vom îndrepta mai întâi de toate acolo unde mă va conduce spiritul meu. În final, te voi urma la rândul meu acolo unde vei dori să mă conduci!"

7. Fungar-Hellan i-a spus: „Bine, să pornim la drum! Sunt curios unde doreşti să mă conduci, om plin de mister, tu, care nu cunoşti deloc oraşul nostru!"

8. Şi astfel, Fungar-Hellan, Mahal, Kisarell, Pira şi Gella au părăsit împreună palatul. Mahal l-a condus pe general direct către grădina fostelor zeițe ale frumuseții, fapt care l-a uimit în mare măsură pe acesta din urmă, întrucât bătrânul coborât din munți nu cunoştea deloc imensa metropolă, fapt care nu l-a împiedicat să găsească drumul cel mai scurt printre sute de străduțe.

9. Când au ajuns în grădină, Mahal l-a condus în linie dreaptă pe Fungar-Hellan către locul în care Agla a dispus zidirea urnei cu capul lui Waltar, cu o noapte mai înainte.

10. Când grupul a ajuns în fața zidului, Fungar-Hellan l-a întrebat pe Mahal: „Ei bine, prietene, ce ar trebui să fac eu aici?"

11. Mahal i-a răspuns: „Dispune spargerea acestui zid, dar cu cea mai mare atenție, pentru a te convinge astfel că lumina divină din interiorul

inimii poate vedea mai bine decât întregul tău sistem de spionaj cu care controlezi acest oraş şi pe locuitorii săi!”

12. Fungar-Hellan a făcut imediat ce i s-a spus. Când nişa ascunsă în zid a fost debarasată de recentul strat de ciment, în ea a apărut urna cu capul lui Waltar.

13. Generalul a rămas uluit şi a strigat: „Pe toți diavolii! De unde ai ştiut unde se află urna?”

14. Mahal i-a răspuns: „Tocmai tu îmi pui o astfel de întrebare? Nu ar fi trebuit tu să fii la curent cu toate secretele regatului tău? Nu ştiai ce le-a poruncit ieri Agla servitorilor săi?”

15. Fungar-Hellan a făcut ochii mari, dar Mahal l-a invitat să îl urmeze într-un alt loc, în care urma să descopere noi secrete. Fungar-Hellan l-a urmat fără să mai scoată nici un cuvânt.

Capitolul 116

Fungar-Hellan în templul iubirii, ghidat de Mahal. Sinistra descoperire a abisului disimulat

(20 mai 1844)

1. În continuare, grupul s-a îndreptat către templu. Când au ajuns în interiorul acestuia, Mahal a arătat cu degetul sicriele soțiilor lui Waltar.

2. „Iată, acesta este adevăratul motiv al morții fiului meu! Aceasta a fost cauzată de gelozia Aglei, fiica mea depravată, împotriva acestor nefericite. Ea însăşi l-a ucis cu mâna ei, folosindu-se de un pumnal otrăvit!”

3. Auzind aceste cuvinte din gura lui Mahal, Fungar-Hellan a fost cuprins de frică, dar şi de o mânie teribilă. El i-a spus lui Mahal: „Dacă este adevărat că Agla a comis această crimă din motivul invocat de tine, va muri chiar astăzi, ca o martiră!”

4. Mahal i-a replicat însă cu vocea calmă: „O, prietene, nu te ambala înainte să cunoşti toate detaliile legate de comportamentul Aglei! Mai bine urmează-mă în continuare!”

5. Grupul a continuat să îl urmeze pe Mahal de-a lungul unui coridor care ducea la etajul trei al templului. Ajuns la capătul culoarului, Mahal i-a arătat generalului o poartă şi l-a întrebat pe şeful suprem al marilor preoți, cu o privire scrutătoare: „Ştii tu ce se află în spatele acestei porți aparent nevinovate?”

6. Generalul a ridicat din umeri, spunând: „De unde să ştiu? Nu am deschis această poartă nici măcar atunci când am dispus construirea acestei locuințe pentru cele mai frumoase femei din Hanoh. Spune-mi: ce se află dincolo de ea?”

7. Mahal i-a răspuns: „Spune-le gărzilor tale să o deschidă cu cea mai mare precauţie şi priveşte cu atenţie dincolo de ea!”

8. Fungar-Hellan a dispus imediat deschiderea cu forţa a uşii. La început, el nu a văzut dincolo de ea decât o cămăruţă întunecată, cu o suprafaţă nu mai mare de un stânjen pătrat. În interiorul cămăruţei se afla un divan confortabil.

9. Generalul: „Ei bine? Nu văd nimic ieşit din comun în această cameră!”

10. Atunci, Mahal s-a folosit de o lance pentru a apăsa cu vârful acesteia un buton ascuns lângă pat. Instantaneu, în podeaua camerei s-a deschis o trapă, iar privitorii uluiţi au văzut o prăpastie fără fund aflată sub aceasta.

11. „Ce înseamnă toate acestea?” a strigat generalul.

12. Mahal i-a răspuns: „Aceasta ar fi trebuit să fie pierzania ta – ultima operă a Aglei! Ea dorea să te atragă aici, iar în timpul zbenguielilor voastre amoroase ar fi apăsat pe acest buton, trimiţându-te în abis! – Cum îţi place această instalaţie?”

13. Furia oarbă pe care o simţea generalul l-a împiedicat pe acesta să poată scoate măcar un singur cuvânt.

Capitolul 117

Mahal şi Fungar-Hellan în pavilionul plăcerilor din grădina templului. Perna şi acele otrăvite

(21 mai 1844)

1. După ce a contemplat multă vreme prăpastia care ar fi trebuit să-i fie mormânt, Fungar-Hellan şi-a regăsit darul vorbirii. Într-o stare de agitaţie indescriptibilă, el i-a spus lui Mahal:

2. „O, Mahal, prieten drag! Te mai rog un singur lucru: spune-mi, care crezi că este pedeapsa potrivită pentru crimele Aglei, această fiică a infernului? Nu crezi că ar merita moartea prin o mie de torturi? O, ştiu ce am de făcut! O voi face să treacă de o mie de ori prin spaima unei morţi teribile, şi abia apoi o voi ucide, în maniera cea mai crudă cu putinţă!”

3. Dar Mahal i-a spus: „Prietene, adevăr îţi spun, în numele Dumnezeului meu şi al unicul meu Domn: fereşte-te de mânie şi nu o judeca pe Agla până când nu vei afla toate faptele pe care le-a comis aceasta, sau cel puţin pe care le-a pus la cale! Când vei fi informat în întregime, vom putea discuta despre pedeapsa pe care o merită cea vinovată!

4. Iar acum, urmează-mă din nou; căci încă nu am descoperit tot ce a pus la cale Agla cu ajutorul căpitanului ei, pe care l-ai uns rege chiar astăzi! Haide aşadar să mergem!”

5. După aceste cuvinte, Fungar-Hellan l-a urmat din nou pe Mahal în grădina templului, în interiorul unuia din numeroasele pavilioane ale plăcerii. Aici putea fi citită următoarea inscripţie: „Acesta este locul plăcerilor regale şi ale celor mai mari delicii ale regelui!” Pavilionul dispunea de un tron confortabil, rezervat exclusiv regelui, lângă care se afla un divan pentru noile sale cuceriri, desigur.

6. Fungar-Hellan l-a întrebat pe Mahal despre ce operă diabolică era vorba de data aceasta.

7. Mahal l-a condus pe general în apropierea tronului şi i-a spus: „Vezi toate aceste mii de vârfuri de ace care ies din perna plasată pe tron? Ei bine, toate sunt otrăvite şi provoacă moartea pe loc!

8. Efectul acestor ace îți este bine cunoscut, aceasta fiind, desigur, tot opera Aglei! Scopul ei este de a trimite pe lumea cealaltă toate persoanele care nu îi convin, inclusiv pe tine, care o incomodezi cel mai tare!

9. Acest sistem de ace otrăvite a fost inventat de Drohuit, cel care a plantat acel arbust pe care l-ai văzut în pavilionul de sticlă.

10. De unde crezi că a făcut însă rost de semințele acestei plante?

11. Ei bine, aceste semințe sunt un produs al infernului! Odată, pe când se afla pe drumul care duce către templul boului, construit pe fundul unei văi adânci pe care o cunoşti foarte bine, lui i-a apărut în față un necunoscut care i-a dat aceste semințe şi i-a explicat cum trebuie plantate ele în pământ, fără a uita să-i descrie efectele plantei ajunse la maturitate.

12. Drohuit a plantat semințele şi după numai câteva zile a apărut această plantă sinistră, perfect dezvoltată! El i-a explicat efectele plantei Aglei, care s-a umplut de bucurie. Acum cunoşti motivul consecințelor fulgerătoare ale acestor mici instrumente ale morții.

13. Ce părere ai de toate acestea? Constat că eşti împietrit de oroare şi de mânie! Dar îți mai spun ceva: lasă-te în continuare condus de mine şi vei descoperi lucruri încă şi mai rele!”

Capitolul 118

O nouă descoperire: arma secretă a lui Drohuit

(22 mai 1844)

1. Fungar-Hellan: „Ce rost mai are să continui să te urmez, numai ca să descopăr noile intenții criminale ale Aglei la adresa mea? Ceea ce am văzut mi se pare suficient şi îmi este de ajuns pentru a o executa, chiar dacă ți-ar fi de o mie de ori fiică! Mai bine m-ai însoți pentru a-ți arăta operele *mele!”*

2. Dar Mahal i-a spus: „Este absolut necesar să mă mai urmezi încă o singură dată, căci ceea ce vei vedea este foarte important pentru a-ți salva viața!

3. Ce ai văzut până acum nu erau decât nişte tentative ratate pentru a-ți lua viața; dar ceea ce vei vedea în continuare ți-ar putea anihila pe loc întreaga putere!

4. De aceea, grăbeşte-te să mă urmezi, pentru ca să nu ajungem prea târziu. Căci ceea ce doresc să-ți arăt nu se găseşte în această grădină, ci într-un alt loc din acest oraş, ceva mai îndepărtat. Haide, să ne grăbim!"

5. Fungar-Hellan şi-a adunat din nou numeroasa suită, care l-a urmat pe Mahal. Acesta a luat-o pe diferite străduțe, traversând întregul oraş, şi după două ore de mers, au ajuns cu toții într-o mare piață deschisă, înconjurată de marele zid de incintă al oraşului, loc care îi era complet necunoscut generalului.

6. Mahal l-a întrebat imediat: „Prietene, cunoşti acest loc?"

7. Copleşit, Fungar-Hellan i-a răspuns: „Trebuie să recunosc că deşi m-am născut şi am crescut în acest oraş, nu am văzut niciodată acest loc şi nu am auzit vorbindu-se vreodată de el! La ce ar putea folosi această piață uriaşă, care ar putea găzdui cu uşurință un milion de soldați?"

8. Mahal: „Mai ai puțină răbdare, prietene, şi îți vei da seama ce se întâmplă în acest loc! Priveşte cu atenție în punctul cel mai îndepărtat al pieții, care se află la o distanță de circa o oră de mers pe jos de aici, şi vei zări în curând un mare număr de persoane aflate în mişcare!"

9. Fungar-Hellan a privit cu atenție în locul indicat şi a văzut o mare armată alcătuită din soldați ce se îndreptau în direcția lor.

10. Atunci, Mahal l-a întrebat pe general: „Prietene, tu, care îți lăudai ceva mai devreme propria rațiune, fiind convins că ştii tot ce se întâmplă în regatul tău, spune-mi: ştiai că un milion de soldați sunt antrenați aici în vederea detronării voastre, a regelui Gurat şi a ta?"

11. Fungar-Hellan a roşit, iar furia care îl orbea l-a împiedicat din nou să rostească vreun cuvânt.

12. Mahal a adăugat: „Nu trebuie să fim descoperiți; în caz contrar, vom fi pierduți! De aceea, haide să ne întoarcem în centrul oraşului, căci mai am încă lucruri importante să îți arăt! Vino, să ne grăbim, pentru a nu fi recunoscuți de Drohuit, căci chiar el se află în fruntea armatei sale!"

13. Fungar-Hellan şi-a izbit mâinile deasupra capului, după care l-a urmat pe Mahal.

Capitolul 119

Conspirația secretă a celor 70.000 de mari burghezi

(24 mai 1844)

1. Încă o dată, Mahal l-a condus pe Fungar-Hellan de-a lungul a numeroase străduțe izolate, oprindu-se în final în fața unei clădiri vechi de mari dimensiuni. El l-a întrebat pe general dacă avea idee ce se întâmpla în interiorul acelui edificiu.

2. Fungar-Hellan i-a răspuns: „Prietene, de unde aş putea să ştiu? De altfel, îți mărturisesc că văd această clădire pentru prima dată în viața mea! Cine ar putea să cunoască toate construcțiile dintr-un oraş atât de imens ca acesta? De aceea, te implor, tu, care ştii totul în inima ta, spune-mi ce se întâmplă aici!"

3. Mahal i-a spus: „Ascultă-mă! În acest loc se adună circa 200.000 de nemulțumiți care doresc să se răscoale împotriva ta şi a regelui Gurat. Această clădire imensă a fost cândva unul din acele stupide centre de înfrumusețare a femeilor, iar între timp a devenit un centru al revoluției!

4. Chiar în acest moment, 70.000 de mari burghezi din acest oraş sunt adunați în sălile acestui edificiu uriaş şi țin un consiliu sub conducerea celor 70 de delegați şi deputați trimişi de Drohuit şi de Agla, cu scopul de a vă debarca de la putere, pe tine şi pe regele Gurat.

5. Cu siguranță, ai dori să te convingi cu propriii tăi ochi de adevărul spuselor mele, dar nu te sfătuiesc să o faci!

6. Cel mai bine ar fi să ne ascundem în această casă aflată în ruină, care are o vedere foarte bună asupra marelui castel din fața noastră. Te asigur că nu va trebui să aşteptăm mai mult de o jumătate de oră înainte ca întreaga congregație să părăsească palatul, astfel încât vei avea ocazia să vezi numeroase fețe familiare!"

7. După aceste cuvinte, întregul grup s-a ascuns în ruinele casei alăturate, în aşteptarea sfârşitului întrunirii. După nici o jumătate de oră, marea poartă a palatului s-a deschis şi o mulțime de oameni au început să defileze prin fața ochilor celor ascunşi, timp de o oră şi jumătate. În rândul ei, Fungar-Hellan a recunoscut foarte multe fețe familiare, inclusiv mai mulți mari preoți!

8. Generalul a reuşit chiar să asculte ce spuneau unii din cei care treceau prin fața lor: „Nu mai rămâne decât un singur test de trecut: puterea de care dispune Fungar-Hellan trebuie să-i fie luată. Vicleanul vulpoi nu a căzut până acum în nici una din capcanele pe care i le-am întins pentru a-şi pierde viața, dar acest lucru nu are nici o importanță, căci oricum se află în mâinile noastre! Înțeleapta Agla a reuşit să îl convingă să îl numească rege pe cel mai crunt duşman al lui. Acesta este pe punctul de a aduna o armată imensă, aşa că în numai zece zile întreaga afacere va fi clasată!"

9. Auzind aceste cuvinte, Fungar-Hellan l-a luat pe Mahal în brațele sale şi i-a spus: „Abia acum recunosc în tine cel mai bun prieten pe care îl am. Acum ştiu totul şi nu mai doresc să îți spun: ‚Vino cu mine, ca să-ți arăt

cum ştiu eu să guvernez!' Dimpotrivă, nu mai doresc altceva decât să mă sfătuieşti ce am de făcut în continuare!"

10. Mahal i-a răspuns: „Fii convins că îți voi oferi sfatul meu, dar înainte doresc să-ți mai arăt ceva! De aceea, grăbeşte-te să mă urmezi, pentru a judeca tu însuți situația în care te afli".

11. După care, Fungar-Hellan l-a urmat din nou pe Mahal.

Capitolul 120

Grupul se îndreaptă către castelul preoților şi intră în apartamentul generalului

(25 mai 1844)

1. Încotro credeți că s-a îndreptat grupul nostru şi unde a fost nevoit Fungar-Hellan să îl urmeze pe Mahal, înainte de a primi sfaturile acestuia? – Nici mai mult nici mai puțin decât în castelul preoților şi în marile apartamente ale generalului.

2. După ce au ajuns, Mahal l-a întrebat pe Fungar-Hellan: „Cred că cunoşti bine această clădire, ale cărei dimensiuni se compară cu cele ale unui lanț muntos".

3. Generalul i-a răspuns surâzând: „Aşa este! Această clădire nu mi-e deloc necunoscută! Dar ce avem de făcut în propria mea casă?"

4. Mahal: „Haide să mergem mai întâi în apartamentele preoților, mai precis ale celor din clerul de rang inferior, şi vei înțelege foarte rapid motivul prezenței noastre aici!"

5. După aceste cuvinte, grupul s-a îndreptat către reşedința comună a preoților de rang inferior, unde i-au găsit pe aceştia foarte ocupați cu o activitate febrilă.

6. Cu ce se ocupau ei, mai exact? – Cu ascuțirea vârfurilor de lance, pe care le încălzeau apoi în flăcările unui foc, după care le scufundau în otrava despre care am mai vorbit!

7. Văzându-l pe Fungar-Hellan, preoții de rang inferior (cei care fuseseră cândva marii preoți ai regatului) s-au speriat atât de tare încât armele le-au căzut din mâini.

8. Când generalul i-a întrebat cu o voce de tunet: „Ce se petrece aici? Cine v-a dat ordinul să faceți acest lucru?" – nici măcar un singur preot nu a reuşit să scoată vreun cuvânt, căci toți se considerați trădați şi iremediabil pierduți.

9. Atunci, Mahal a spus: „Începe prin a-ți face ordine în propriul cămin! Cheamă-ți soldații şi pune-i să se ocupe de această bandă de tâlhari, căci ei sunt cei care i-au montat pe Agla şi pe Drohuit împotriva ta, făcând

din ei cei mai mari duşmani ai tăi, numai din ură faţă de tine, ură pe care o cunoşti atât de bine!

10. Aceşti preoţi de rang inferior sunt cei care i-au corupt pe o parte din marii preoţi şi ei stau la baza marii revolte care se pregăteşte. Lasă-i să cunoască întreaga severitate a legii, dar fereşte-te de aplicarea pedepsei cu moartea!"

11. Generalul a chemat pe loc câteva mii de soldaţi, care i-au legat pe preoţi, după care i-au aruncat în temniţele umede şi reci.

12. În continuare, Fungar-Hellan a dispus adunarea armelor otrăvite, pe care le-a depozitat într-un loc sigur.

13. Mahal l-a condus apoi pe general în propriile sale apartamente, iar în faţa porţii care dădea în prima cameră i-a spus:

14. „Cheamă-ţi servitorii şi dispune curăţarea cu cea mai mare atenţie a podelelor; în caz contrar, riscăm să ne lăsăm cu toţii viaţa aici! Căci o parte din marii preoţi care au trecut de partea colegilor lor de rang inferior au presărat solul cu tot felul de cioburi de sticlă otrăvite şi cea mai mică zgârietură a picioarelor noastre ne-ar putea costa viaţa!"

15. Fungar-Hellan a executat pe loc ordinul lui Mahal, poruncindu-le servitorilor să curețe locul. Încălţaţi cu saboţi cu talpa groasă, aceştia au măturat cu cea mai mare atenţie întregul apartament al generalului.

16. Generalul i-a întrebat pe servitori: „De ce aţi venit încălţaţi? Înseamnă că ştiaţi de acest atentat la viaţa mea?"

17. Auzind această întrebare, servitorii au rămas muţi şi au început să tremure în faţa generalului.

18. Mahal i-a spus lui Fungar-Hellan: „Te asigur că au acţionat sub constrângere! De aceea, tratează-i cu indulgenţă!"

19. Fungar-Hellan s-a adresat atunci din nou servitorilor: „Povestiţi-mi cu fidelitate tot ce s-a întâmplat şi nu vă voi pedepsi!"

20. Servitorii i-a povestit lui Fungar-Hellan nişte lucruri atât de monstruoase încât bietului general i s-a făcut părul măciucă pe cap.

Capitolul 121

Confesiunea servitorilor. Fântâna, alimentele şi ustensilele casnice otrăvite

1. Servitorii erau mai înspăimântaţi ca oricând, căci porunca generalului îi plasa între ciocan şi nicovală.

2. De aceea, cei doi şefi ai echipei de curăţare au avansat şi au spus: „Mare şi puternice senior, domn al tuturor seniorilor! Dorim să îţi spunem tot ce ştim, dar numai dacă eşti capabil să ne aperi de mânia duşmanilor tăi! Dacă nu eşti capabil, atunci suntem pierduţi! Căci dacă nu îţi vom spune

totul, ne vei ucide; iar dacă îți vom spune tot ce ştim, vei asista la uciderea noastră de către duşmanii tăi pe care i-am trădat şi care ne vor strânge de gât cu propriile lor mâini!”

3. Fungar-Hellan le-a răspuns: „Nu vă faceți griji! Aşa-zişii voştri seniori, cei care v-au amenințat cu moartea dacă i-ați trăda, zac deja în temnițele mele! De aceea, îmi puteți spune fără teamă tot ce s-a întâmplat!”

4. După ce au auzit aceste veşti din gura generalului, cei doi i-au spus: „O, dacă aşa stau lucrurile, îți putem vorbi cu inima senină! Aşadar, ascultă-ne!

5. Membrii clerului inferior îți sunt duşmani încă din perioada în care i-ai redus la acest rang, sub pretextul că aşa ți-a poruncit regele. Ei au găsit în teribila noastră regină şi în favoritul ei instrumentele perfecte ale răzbunării lor.

6. Regina aspiră la puterea absolută, iar Drohuit, acest veritabil taur în călduri, nu îşi doreşte altceva decât să o posede pe femeia cea mai seducătoare care există şi care, din câte se spune, nu poate fi alta decât regina noastră, deşi noi nu putem garanta acest lucru, întrucât nu am văzut-o niciodată. Membrii clerului inferior le-au promis sub jurământ celor doi că vor face tot ce le vor spune aceştia, cu condiția ca regina să te ucidă, iar apoi să îi recunoască pe ei ca fiind singurii mari preoți autentici ai regatului! Acestea sunt motivele care îi împing pe cei numiți mai sus să îți dorească pierzania!

7. Dacă doreşti să scapi de o moarte fulgerătoare, nu bea din apa fântânii aurite, căci este otrăvită. De asemenea, nu te atinge de nici un aliment din cămara ta, căci toate au fost otrăvite. Nu te culca pe propriul tău pat şi nu te aşeza pe nici unul din scaunele tale, căci toate sunt pline cu ace otrăvite, purtătoare ale morții! Podelele apartamentului tău sunt curate acum, dar fereşte-te de tot ce se află în casa ta, căci toate lucrurile tale ascund un pericol de moarte. – Acum ştii la fel de multe ca şi noi! Acționează în consecință!”

8. Această relatare l-a făcut pe Fungar-Hellan să cadă într-o furie fără margini.

9. Dar Mahal i-a spus: „Prietene, calmează-te, căci mânia nu face decât să îl orbească pe om! Toate pericolele care te pasc ți-au fost revelate, astfel încât poți acționa cu discernământ!

10. Invită-ți toți duşmanii la un mare festin şi serveşte-i cu aceste alimente otrăvite! După ce se vor aşeza la masă, spune-le că tot ce se află pe ea provine din cămările tale! Dispune încarcerarea tuturor celor care vor refuza să mănânce din alimente, dar împiedică-i să o facă pe cei care vor dori să consume din ele!

11. La momentul potrivit, îți voi spune ce va trebui să faci în continuare! Aşa să fie!”

Capitolul 122

Revelațiile bucătarilor, pe care Mahal îi învață ce să facă. Recrutarea forțată a invitaților la banchet

(29 mai 1844)

1. Drept urmare, Fungar-Hellan a dispus venirea imediată a bucătarilor săi şi a tuturor şefilor cu aprovizionarea, cărora le-a poruncit să pregătească un mare festin pentru o mie de persoane. Apoi le-a spus servitorilor însărcinați cu servirea mesei: „Puneți farfuriile şi tacâmurile de aur pe marile mese pentru oaspeți din sala de mese, apoi apropiați scaunele şi divanele de aceste mese!"

2. Bucătarii, şefii însărcinați cu aprovizionarea şi restul personalului s-au albit cu toții la față, crezându-se pierduți.

3. Fungar-Hellan a remarcat marea tulburare în care au căzut oamenii săi, altminteri foarte fideli, şi i-a întrebat cu o voce fermă: „Ei bine, de ce ezitați? De ce vă este atât de teamă?"

4. Bucătarul-şef i-a răspuns: „Stăpâne, stăpâne, stăpâne! Nu este vina noastră! Am fost forțați să îi lăsăm pe cei din clerul inferior, sub conducerea mai multor mari preoți, să trateze toate alimentele tale, fântâna ta aurită şi tacâmurile tale cu o otravă pe care le-a procurat-o căpitanul Drohuit.

5. Ei au hrănit cu aceste alimente otrăvite nişte animale, care s-au prăbuşit imediat în convulsii şi au murit aproape pe loc.

6. Dacă tu şi invitații tăi veți mânca din ele, veți muri cu toții! Noi nu îndrăznim nici măcar să atingem aceste alimente; cu atât mai puțin să le pregătim!"

7. Dar Fungar-Hellan i-a răspuns: „Ştiam tot ce mi-ai spus! De aceea, doresc să le ofer această masă tuturor celor care s-au ocupat cu atâta atenție de mine! Singurul prieten devotat pe care îl am, acest bătrân care a coborât din munți, vă va învăța cum trebuie să atingeți aceste alimente fără ca ele să vă facă vreun rău!"

8. Atunci, întregul personal s-a adresat lui Mahal, rugându-l să îi învețe cum să procedeze.

9. Mahal le-a spus oamenilor: „Ungeți-vă întregul corp cu ulei şi oțet înainte de a atinge alimentele otrăvite! Voi, bucătarii, înfăşurați-vă fața cu o pânză înmuiată în aceste două alimente, după care puteți pregăti fără grijă masa!"

10. Toți cei de față au urmat cu strictețe sfaturile lui Mahal şi s-au apucat imediat de lucru.

11. În continuare, generalul şi-a chemat heralzii şi le-a poruncit să invite anumiți oaspeți la un mare festin.

12. Heralzii s-au grăbit să îi invite pe preoții indicați.

13. Fungar-Hellan şi-a chemat de asemenea şefii gărzii personale şi le-a cerut să pregătească întreaga sa mare armată de luptă.

14. Ordinele sale au fost executate cu promptitudine.

15. Invitații şi-au dat însă seama ce se întâmplă şi s-au scuzat, spunând că nu pot lua parte la festin.

16. Atunci, Mahal i-a spus lui Fungar-Hellan: „Trimite-ți soldații înarmați să îi cheme cu forța pe invitații tăi, să îi lege şi să îi aducă aici!"

17. Fungar-Hellan a urmat imediat sfatul lui Mahal, şi în interval de numai o oră, cei o mie de invitați, inclusiv Agla şi Drohuit, erau aduşi cu forța. Singur regele Gurat a venit de bunăvoie.

Capitolul 123

Impertinenta întrebare adresată de Agla generalului şi răspunsul cât se poate de clar al acestuia. Subterfugiile deşarte ale Aglei. Agla şi Drohuit sunt încarcerați

(30 mai 1844)

1. Când a dat ochii cu Fungar-Hellan, Agla s-a îndreptat cu curaj către el, mimând bravura, şi i-a spus cu o voce fermă: „Fungar-Hellan, ce intenții ai în ceea ce mă priveşte, dat fiind că m-ai tratat ca pe o sclavă de cea mai joasă speță? Există cumva obiceiul în acest regat de a lega o regină pentru a o aduce în fața tribunalului?"

2. Generalul i-a răspuns însă foarte limpede şi cu o aparentă bunăvoință: „Iubită şi grațioasă regină! Ştii foarte bine că le-am luat pe surorile tale drept soții, aşa că nu doresc altceva decât să îmi sărbătoresc nunta! Mi se pare cât se poate de normal să îmi invit rudele şi prietenii la propria nuntă! De aceea, mi-am trimis heralzii ca să îi invit la nuntă pe cei pe care i-am ales. Mi-a fost imposibil să înțeleg cum se face că toți cei invitați au refuzat să-mi prezinte onorurile pe care le merit!

3. Atunci, mi-am spus: ‚Ce ar putea să însemne acest lucru? Mai că îmi vine să cred că toți prietenii mei dragi au complotat împotriva mea, de vreme ce refuză să îmi recunoască drepturile!'

4. Iată, acesta este motivul care m-a determinat să acționez în această manieră brutală, după ce prima mea tentativă a rămas fără succes! Am convingerea absolută că în calitatea mea de şef suprem al marilor preoți, merit să mă bucur de această onoare din partea voastră, dat fiind că bunăstarea voastră materială depinde în cea mai mare măsură de mine!

5. Pe de altă parte, toată lumea ştie că la masa mea se servesc cele bune bucate din întregul regat, iar prietenii mei apropiați s-au dat

întotdeauna în vânt după ele! De aceea, îmi vine cu atât mai greu să înțeleg de ce m-au refuzat tocmai acum!

6. Dacă ai un motiv să o faci, preafrumoasă regină, nu te sfii să mi-l spui, şi te asigur că voi face tot ce îmi va sta în puteri pentru a şterge din frumoşii tăi ochi orice urmă de neîncredere în mine!”

7. Agla şi Drohuit nu au gustat însă deloc acest discurs iscusit. Regina i-a răspuns cu tupeu generalului: „Fungar-Hellan, dacă ai avea măcar o fărâmă de respect la adresa mea, nu m-ai fi adus niciodată aici cu forța, pentru a lua parte la aceste festin. Oricum, doresc să-ți spun că nu mă simt bine şi că nu pot mânca nimic, chiar dacă mi-ai oferi tot ce poate fi mai delicios pe lume!”

8. Fungar-Hellan i-a spus reginei: „O, te rog să mă ierți! Dacă aş fi ştiut acest lucru, nu ți-aş fi trimis şi cea de-a doua invitație! Mă întreb însă de ce nu m-ai informat încă de la prima mea invitație?

9. Cel puțin vino în sala de mese şi odihneşte-te pe unul din divanele mele atât de confortabile. La întoarcere, voi dispune să fii condusă acasă pe unul din scaunele mele nu mai puțin moi”.

10. Tremurând din toate încheieturile, Agla i-a răspuns: „Fungar-Hellan, îmi doreşti moartea? Nu pot nici măcar să respir aerul din încăperile tale! Simt că mă sufoc!”

11. Generalul: „Sărmană Agla, ce rău îmi pare să te văd într-o asemenea stare!”

12. Agla a părut că leşină, jucându-şi foarte bine rolul.

13. Fungar-Hellan le-a spus servitorilor săi: „Aduceți repede apă din fântâna mea aurită şi stropiți-i fața reginei!”

14. Dar Agla s-a ridicat urgent în picioare şi a strigat, nervoasă: „Să nu aud de apă! Apa m-ar ucide cu siguranță!”

15. Atunci, Fungar-Hellan s-a adresat din nou servitorilor săi: „Lăsați-o! Dar aduceți-mi marea mea cuşcă aurită! Vă asigur că aceasta îi va reda reginei noastre starea de sănătate! Aduceți-mi şi cuşca din oțel, în care îl vom introduce pe Drohuit, care nici el nu pare să se simtă prea bine!”

16. Cele două cuşti au fost imediat aduse şi deschise.

17. Generalul i-a spus Aglei: „Intră de bunăvoie în această căsuță confortabilă, dacă nu doreşti să fii băgată cu forța! Iar tu, Drohuit, fă acelaşi lucru!”

18. Cei doi nu au dat însă semne de ascultare. De aceea, generalul a dispus încarcerarea lor cu forța şi transportarea celor două cuşti în marea sală de mese, unde au fost plasate chiar pe masa din mijloc.

Capitolul 124

Marii preoți sunt grațiați. Teribila judecată a preoților de rang inferior

(31 mai 1844)

1. După ce Agla şi Drohuit au fost astfel încarcerați, Fungar-Hellan s-a adresat marilor preoți, spunându-le:

2. „Ei bine, prieteni, masa este servită! Ne vom îndrepta aşadar cu toții către sala de mese, pentru ca adepții voştri să nu rămână fără companie! Vă invit să veniți de bunăvoie, dacă nu doriți să folosesc forța şi împotriva voastră!"

3. Ca răspuns la această invitație cu iz letal, unul din marii preoți i-a spus lui Fungar-Hellan: „Prietene de cel mai înalt rang şi frate! Ascultă-mă! Dacă omul se lasă angrenat prin tot felul de tertipuri şi de amenințări în capcana întinsă de altcineva, greşeala sa este umană, dar dacă se încăpățânează să dorească să rămână în ea, comportamentul său devine deja infernal!

4. Aşa s-a întâmplat şi în cazul nostru! Viclenii preoți din clerul inferior ne-au silit să ne comportăm în acest fel, cel mai adesea prin presiuni şi amenințări teribile. Ni s-a vorbit de o putere de zece ori superioară celei de care dispui tu şi am fost asigurați că eşti deja prizonier şi că duşmanii tăi erau acum stăpânii acestui oraş şi ai întregului regat!

5. După ce am ascultat aceste afirmații de mii de ori, am fost obligați să deschidem apartamentele tale şi să constatăm cu ochii noştri că duşmanii tăi au otrăvit tot ce se află în ele. În decursul acestei activități de cercetare, o sută din oamenii noştri şi-au pierdut viața şi am fost nevoiți să îi evacuăm în sicrie închise.

6. Aşa stau lucrurile în cazul nostru. Iartă-ne pentru acest pas greşit şi fii convins că de acum înainte dorim să-ți fim cei mai buni prieteni!"

7. După ce marele preot a tăcut, Fungar-Hellan s-a întors către Mahal şi l-a întrebat ce ar trebui să facă.

8. Mahal i-a răspuns: „Fă-i prizonieri, dar nu ai temnițelor tale, ci ai inimii tale! Iartă-i şi greşelile tale vor fi iertate la rândul lor! – În ceea ce îi priveşte însă pe membrii clerului inferior aflați deja în temnițe, dispune aducerea lor în sala de mese. Ei merită să fie aşezați cu forța la masă şi să consume alimentele pe care le-au otrăvit cu mâna lor, căci sacrilegiul lor este prea mare şi îşi merită pe deplin moartea! Cât despre Agla şi Drohuit, lasă-i să asiste la acest spectacol, pentru a-şi da seama de consecințele profanării comise!"

9. Fungar-Hellan a făcut tot ce l-a sfătuit Mahal.

10. Şi astfel, o mie de preoți de rang inferior au fost aduşi cu forța în sala de mese şi siliți să se aşeze. Ei au încercat să opună rezistență, dar fără nici un succes. Cei mai mulți dintre ei şi-au pierdut viața doar aşezându-se

pe scaune şi au murit pradă unor convulsii oribile. Ceilalţi au murit din cauza alimentelor, pe care au fost forţaţi să le înghită.

11. Cei doi martori care asistau la acest spectacol îngrozitor din cuştile lor au căzut leşinaţi din cauza ororii. Ei au fost conduşi afară şi treziţi la viaţă cu ajutorul oţetului.

Capitolul 125

Mahal porunceşte evacuarea şi incinerarea palatului

(1 iunie 1844)

1. După ce acest spectacol sinistru s-a încheiat, iar cei doi captivi şi-au revenit din leşin, Fungar-Hellan l-a întrebat pe Mahal ce să facă cu cadavrele celor care au plătit cu viaţa sacrilegiul lor, precum şi cu cei doi prizonieri aflaţi în cuşti.

2. Mahal i-a răspuns: „Dispune imediat evacuarea comorilor din acest castel şi incinerarea lui! Insist însă ca în trei ore palatul să fie golit. Tot ce nu va putea fi evacuat în acest interval de timp va cădea pradă flăcărilor. În caz contrar, judecata lui Dumnezeu se va abate chiar mâine asupra acestei case! De altfel, ceea ce nu va fi distrus de incendiu va putea fi folosit din nou după zece zile.

3. În ceea ce îi priveşte pe cei doi captivi, dispune transportarea lor în palatul regelui! Pe întreaga durată a incendiului, ei vor rămâne prizonieri în aceste cuşti extrem de spaţioase, exersând astfel virtutea răbdării şi cea a umilinţei! În final, îi vom judeca în funcţie de maniera în care vor şti să treacă prin această probă a umilinţei, întru mântuirea sufletelor lor!

4. Îţi spun însă un lucru, Fungar-Hellan, şi ţie la fel, Gurat: vai vouă dacă o veţi repune vreodată pe Agla, această fiică denaturată a mea, pe tronul ei! În acest caz, veţi fi supuşi amândoi unei judecăţi teribile!"

5. După aceste cuvinte, Fungar-Hellan le-a poruncit tuturor servitorilor săi şi marilor preoţi care tocmai fuseseră eliberaţi (în total, 10.000 de persoane de ambele sexe) să golească cu precauţie palatul de comorile sale timp de trei ore şi să transporte obiectele preţioase în palatul regelui. După scurgerea intervalului de trei ore, ei trebuiau să dea foc în toate colţurile edificiului.

6. În acest scop, le-a recomandat să aprindă prima torţă chiar în sala de mese, unde se aflau cadavrele preoţilor. Cât despre apartamentele generalului, acestea nu trebuiau golite deloc, indiferent de comorile din ele. În final, el le-a poruncit câtorva servitori să transporte cele două cuşti la palat.

7. Planul a fost executat cu o precizie minuţioasă. În cele trei ore de dinaintea incinerării au fost transportate mai multe mii de chintale de aur, argint şi pietre preţioase sub formă de obiecte şi bijuterii, către palatul regal.

8. După scurgerea celor trei ore, mii de oameni înarmaţi cu torţe aprinse s-au grăbit să dea foc castelului preoţilor, şi în numai o jumătate de oră, această fortăreaţă imensă (care avea o circumferinţă de două leghe şi 30.000 de apartamente) a fost în întregime acaparată de flăcări. Văzând teribilul spectacol, întregul oraş al Hanohului a fost cuprins de o spaimă cum nu a mai trăit de pe vremea celor zece profeţi ai focului coborâţi din munţii sacri.

Capitolul 126

Opiniile populare sunt împărţite în ceea ce priveşte incendiul. Discursul generalului reuşeşte să calmeze revolta pe punctul de a se naşte

(3 iunie 1844)

1. Castelul a fost imediat încercuit de gărzi, care nu au permis nimănui să încerce să stingă incendiul. Pompierii au apărut la faţa locului, dar numai pentru a împiedica extinderea focului la casele învecinate, aparţinând micilor şi marilor burghezi. Deşi focul a fost bine izolat, el a provocat totuşi numeroase scântei care au căzut pe casele din apropiere, expunându-i pe locuitorii lor unui mare pericol.

2. Hanoheenii îşi spărgeau capul să afle ce însemna acest eveniment nemaivăzut. Unii erau de părere că Fungar-Hellan a fost suprimat în acest fel de duşmanii săi, în timp ce alţii credeau că generalul a fost acela care i-a atras pe rivalii săi în palat, după care i-a dat foc, pentru a-i transforma pe toţi în cenuşă. Căci acest mod de a acţiona era întru totul compatibil cu şeful suprem al marilor preoţi, vestit pentru şiretenia sa. Mai erau şi unii care îşi mai aduceau încă aminte de cei zece profeţi care controlau focul, crezând că unul dintre ei a coborât din nou din munţi pentru a-i converti cu ajutorul puterilor sale miraculoase pe preoţii care au uitat de bătrânul Dumnezeu să se întoarcă la Acesta.

3. Dat fiind că fiecare avea o cu totul altă opinie, foarte mulţi curioşi s-au adunat la faţa locului, încercând să afle motivele care au stat la baza sinistrului incendiu. Dar gărzile au rămas mute, aşa că nimeni nu a putut obţine vreo explicaţie.

4. Atunci, Fungar-Hellan şi-a făcut apariţia în fruntea marii sale armate şi s-a adresat astfel unuia din marii burghezi: „Ce doriţi să obţineţi prin toată această agitaţie? Restabiliţi ordinea, dacă nu doriţi să folosesc forţa împotriva voastră! Nu sunt eu stăpân în propria mea casă şi nu pot face eu orice doresc cu ea? De ce sunteţi atât de curioşi să aflaţi cum şi de ce i-am dat foc? – Retrageţi-vă imediat, dacă nu doriţi să vă găsiţi moartea în circumstanţe asemănătoare!”

5. Aceste câteva cuvinte ale generalului au avut un efect decisiv. Agitaţia populară s-a calmat pe loc şi puţini au fost cei rămaşi să urmărească spectacolul flăcărilor până la stingerea lor completă.

Capitolul 127

Fungar-Hellan o tachinează pe Agla, încă închisă în cuşca ei

(4 iunie 1844)

1. În timpul celor zece zile cât a durat incendiul, Fungar-Hellan a rămas în palatul regelui şi s-a ocupat de afacerile sale împreună cu Gurat, chiar în apartamentul în care se aflau închişi în cuşti cei doi captivi. Nu de puține ori, Agla l-a implorat să o elibereze din ruşinoasa ei închisoare sau să o ucidă; căci i se părea de neconceput să fie lăsată să vegeteze într-o astfel de cuşcă, la fel ca un animal.

2. Generalul îi răspundea de fiecare dată cu o voce cât se poate de blândă: „Tu eşti o mică păsărică cu penele extraordinar de frumoase, ceea ce nu te împiedică să fii de o răutate ieşită din comun. Nu doresc să te ucid, căci eşti prea frumoasă, dar întrucât eşti atât de perversă, prefer să te păstrez în această colivie din aur curat, aşa cum obişnuiesc oamenii să păstreze păsările frumoase care ar putea deveni periculoase dacă şi-ar recâştiga libertatea. Atât timp cât rămân în colivia lor, ele devin blânde şi ascultătoare, şi se lasă mângâiate. Cine ştie? Poate că această cuşcă aurită va avea acelaşi efect asupra ta!

3. Vezi tu, când erai liberă şi te bucurai de o bunăstare desăvârşită, nu aveai altă preocupare decât să încerci să-i suprimi pe toți cei care nu îți erau pe plac! Dat fiind că eu însumi intram în această categorie, ai făcut tot ce ți-a stat în puteri pentru a mă trimite pe lumea cealaltă. Din fericire, adevăratul Dumnezeu nu a dorit ca vicleşugul tău să reuşească, frumoasa mea păsărică! După cum vezi, eu am rămas la fel ca altădată, în timp ce tu nu mai eşti ce erai, ci ai devenit micuța mea păsărică!

4. Mi-ar fi extrem de uşor să îți rup capul atât de frumos sau să îți înțep trupul cu unul din acele otrăvite pe care mi le-ai pus la dispoziție, dar eu nu sunt la fel de rău ca şi tine, aşa că nu voi face niciodată aşa ceva! Nu am de gând însă nici să te eliberez până când nu mă voi convinge că am reuşit să te îmblânzesc întru totul!

5. La urma urmelor, nu îți lipseşte nimic în acest superb pavilion al plăcerilor! Ți se dă suficient de mâncat şi de băut! Pentru nevoile tale naturale, ai chiar şi un mic cabinet care este curățat de trei ori pe zi şi care este închis ermetic, pentru ca nările tale delicate să nu fie ofuscate de mirosul neplăcut! În plus, te bucuri de un pat moale şi confortabil. Dacă doreşti, poți face chiar şi o mică plimbare prin noua ta căsuță! Ce altceva mai doreşti? Rămâi în cuşca ta, căci nu ai nici un motiv să te plângi!"

6. Ori de câte ori îl ruga pe general să o elibereze, Agla obținea acelaşi răspuns, fapt care o înfuria la culme. Ea îşi disimula însă sentimentele, pentru a-l amăgi din nou pe Fungar-Hellan. Acesta devenise însă foarte prudent şi asculta întotdeauna de sfaturile lui Mahal.

Capitolul 128

Comorile rămase după incendiu sunt adunate. Este hotărâtă reconstruirea palatului. Avertismentul misterios primit din cer

(5 iunie 1844)

1. Când, după zece zile, incendiul s-a stins în mod natural, Mahal i-a spus lui Fungar-Hellan:

2. „Trimite-ți zidarii şi tâmplarii la locul sinistrului şi spune-le să caute eventualele obiecte prețioase rămase, îndeosebi în apartamentele tale, dar şi în restul palatului.

3. La drept vorbind, toate obiectele din aur şi din argint vor fi topite, dar acest lucru nu are nici o importanță. De asemenea, cuprul topit va trebui să fie adunat cu cea mai mare grijă, nu din cauza valorii sale, ci din alte motive pe care nu ți le pot dezvălui deocamdată! Ascultă sfaturile mele şi totul se va termina cu bine!"

4. Fungar-Hellan a ascultat imediat directivele lui Mahal şi a trimis chiar în acea zi o mie de zidari şi tot atâția tâmplari pentru a aduna comorile rămase în ruinele palatului. Timp de zece zile la rând, aceştia au adunat nu mai puțin de 10.000 de chintale de aur şi de argint, precum şi o cantitate inimaginabilă de pietre prețioase – diamante, rubine şi smaralde –, pe care le-au adus în marele palat regal.

5. Generalul a rămas stupefiat de imensa cantitate de aur şi argint adunată de la locul incendiului. El şi-a spus în sinea sa: „Pe Dumnezeul lui Mahal! Nu aş fi crezut niciodată că în palat a rămas atâta aur, argint şi pietre prețioase, deşi în cele trei ore de dinaintea incendiului a fost salvată o altă cantitate incredibilă de comori!"

6. Atunci, Mahal i-a spus: „Ascultă-mă bine: trimite-ți din nou muncitorii, şi după ce vor îndepărta cenuşa, vor mai descoperi încă pe atâtea comori!"

7. Fungar-Hellan şi-a trimis din nou muncitorii, care au început să lucreze la îndepărtarea rămăşițelor incendiului, descoperind în alte zece zile o cantitate încă şi mai mare de aur, argint şi pietre prețioase, pe care le-au adus de asemenea la palatul regal, lăsându-l literalmente cu gura căscată pe general.

8. Atunci, Mahal i-a spus: „Acum poți dispune reconstruirea palatului, căci temelia lui este încă bună!"

9. Fungar-Hellan s-a grăbit să dea noi ordine, iar antreprenorii au început imediat reconstrucția marelui palat.

10. În aceeaşi zi, s-au auzit însă o voce care a răsunat în întregul oraş, spunând: „Această activitate este inutilă!"

11. Nimeni nu a ştiut de unde venea această voce. Chiar şi Mahal a rămas nedumerit, ca să nu mai vorbim de Fungar-Hellan, care era de-a dreptul deconcertat.

Capitolul 129

Mahal găseşte explicaţia vocii miraculoase. Mânia şi acuzaţiile lui Fungar-Hellan la adresa lui Dumnezeu. Mahal nu ştie ce să-i răspundă

(7 iunie 1844)

1. Fungar-Hellan s-a dus imediat să îl întrebe pe Mahal cui îi aparţinea misterioasa voce.

2. Mahal i-a răspuns: „Fungar-Hellan, prietene! Crede-mă, această voce nu a ieşit din gura vreunui om, ci din cea invizibilă a lui Dumnezeu! Semnificaţia sa este că Dumnezeu îşi va trimite în curând judecata asupra acestei lumi, o judecată cum nu s-a văzut vreodată pe pământ de când acesta este locuit de oameni! Acesta este motivul pentru care reconstrucţia palatului tău este inutilă!"

3. Iritat la maxim, Fungar-Hellan l-a întrebat pe Mahal: „În acest caz, spune-mi ce doreşte bătrânul Dumnezeu, care este tot timpul mânios, de la noi! Dacă îi displăcem atât de mult, deşi El Însuşi ne-a creat în acest fel, atunci să ne transforme, astfel încât să devenim aşa cum doreşte!

4. Îţi spun cu toată seriozitatea că tot ameninţându-ne cu judecata Lui teribilă, Dumnezeul tău nu face decât să trezească în noi o slăbiciune şi mai mare, care va scoate la iveală întreaga noastră imperfecţiune! Dacă tot i-a creat pe oameni liberi, de ce a ţesut apoi în jurul lor o întreagă pânză de legi care sunt împotriva naturii pe care le-a dăruit-o El Însuşi, legi mai rele chiar decât moartea?

5. Dat fiind că ne este imposibil să respectăm tot timpul aceste legi, adeseori din cauza circumstanţelor exterioare, şi ne facem reprezentări ale Sale şi ale forţelor care derivă din Divinitatea Lui, punându-i pe oameni să le venereze, întrucât oricum nu au nici o altă concepţie despre Dumnezeu – ştiut fiind că El nu li se arată niciodată –, se apucă imediat să ne pedepsească şi ne ameninţă cu străvechea judecată, cu care l-a ameninţat la vremea lui chiar pe Cain! Nu ţi se pare că un asemenea comportament este nedemn de un Dumnezeu?

6. Dacă guvernarea mea îi displace atât de mult, să vină în persoană şi să mă înveţe cum să procedez, şi te asigur că mă voi supune exigenţelor Sale! El nu spune însă nici un cuvânt timp de un secol, timp în care se comportă de parcă nu ar exista deloc sau ca şi cum ar dormi, fiind întru totul satisfăcut de noi toţi! În tot acest timp, o mare parte din legile pe care le-a revelat cu mult timp în urmă oamenilor au căzut în uitare, după care vine şi ne ameninţă din nou! Dar cui îi aparţine de fapt vina, dacă nu chiar Creatorului Însuşi, care nu este deloc constant?

7. Dacă se poate revela unui popor sub forma unui profet înțelept, de ce nu o face mai des? De ce nu vine să ne transforme? Iar dacă doreşte să ne distrugă, să o facă, dar instantaneu, fără să ne mai sperie cu toate aceste amenințări cu judecata! Adevăr îți spun: eu unul m-am săturat!

8. Să luăm exemplul lui Waltar! Cum îi poate trimite un Dumnezeu plin de înțelepciune un asemenea profet unui popor cum este cel al Hanohului, pentru a-l converti? Oare nu ne-a depăşit el pe toți în slăbiciune, deşi se presupunea că era un trimis al lui Dumnezeu, înzestrat cu forța divină a Acestuia?

9. Spune-mi, cum se împacă toate aceste lucruri cu Dumnezeul tău atotputernic şi plin de cea mai înaltă înțelepciune?"

10. Mahal a rămas însă absolut deconcertat de această tiradă şi nu a ştiut ce să-i răspundă.

11. Dar Fungar-Hellan nu s-a lăsat şi a continuat să îl hărțuiască, pentru a-l face să ia în sfârşit o poziție clară.

Capitolul 130

Rugăciunea lui Mahal este îndeplinită. Discursul său ferm adresat generalului şi anunțul iminentei judecăți. Spaima lui Fungar-Hellan

(8 iunie 1844)

1. Văzând că Fungar-Hellan devine din ce în ce mai insistent, Mahal şi-a ridicat în cele din urmă mâna către cer şi a spus: „Mărite Doamne! Priveşte-l pe vechiul şi credinciosul tău slujitor, care se află în pericol! De aceea, ai milă de el şi salvează-l şi de această dată, în marea Ta grație şi compasiune! O, Doamne, plasează în inima mea acele cuvinte potrivite care să obțină victoria în lupta cu acest rebel neputincios împotriva imensei Tale puteri, o, Dumnezeu suprem şi Domn al întregii creații!"

2. Atunci, o rază de forță divină a pătruns în inima lui Mahal, care i-a mulțumit lui Dumnezeu şi i-a adresat următoarele cuvinte lui Fungar-Hellan:

3. „O, ființă umană, vierme neputincios care te târăşti pe acest pământ! Doreşti să te cerți cu Dumnezeu folosindu-te de aceleaşi motive mincinoase care au la bază rațiunea ta măruntă? Tu îi atribui Celui Preaînalt şi Celui Atotputernic toate slăbiciunile voastre umane! Cum crezi că te poți răzbuna pe înțelepciunea divină folosindu-te de slaba ta inteligență terestră?

4. Adevăr îți spun: mai bine ai tremura din cauza sacrilegiului tău împotriva sfințeniei inaccesibile a lui Dumnezeu! Căci pământul nu este suficient de solid pentru a te purta pe suprafața lui şi aerul pe care îl respiri şi care vine de la Dumnezeu va sfârşi prin a te părăsi, căci tu ai adus atingere sfințeniei Celui Atotputernic în fața mea!

5. Dacă L-ai fi atacat pe Dumnezeu numai afirmând că nu este suficient de plin de compasiune şi că nu dă dovadă de suficientă iubire

pentru creaturile Sale, ți-ai fi dovedit natura umană şi greşeala ți-ar fi fost iertată; dar tu ai atacat însăşi înțelepciunea divină şi ordinea naturală, şi L-ai tratat pe Dumnezeu ca pe un idiot care nu proferează decât inepții şi a cărui înțelepciune poate fi depăşită de inteligența oricărui om!

6. Ai atacat astfel sfințenia divină şi ai comis astfel un păcat de neiertat, care va atrage cu atât mai rapid şi mai sigur judecata lui Dumnezeu asupra voastră, a tuturor!

7. Dacă ar exista în întregul vostru regat *o singură* inimă umană care să fie mai bună ca a ta, Dumnezeu v-ar acorda tuturor încă un răgaz de o sută de ani, în speranța că ceilalți vor face progrese sub influența ei!

8. Până acum, tu erai cel mai bun dintre toți, chit că nici unul din firele de păr de pe capul tău nu corespundea ordinii divine! Acum te-ai separat însă şi tu de Dumnezeu prin afirmațiile tale pline de arțag, aşa că judecata bate la uşa voastră! Adevăr îți spun: nu vor trece 20 de ani până când această lume va înceta complet să mai existe!

9. Adam a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a judecat întreaga creație, trecând-o prin foc! Rocile acestei planete reprezintă cea mai bună dovadă în acest sens!

10. În perioada lui Ohlad, când acest regat s-a îndepărtat în întregime de El, Dumnezeu a trimis din nou o judecată prin foc pe pământ, iar munții şi văile au fost spulberate de puterea ei! Marile prăpăstii care s-au căscat în munți reprezintă o dovadă în această direcție!

11. În timpul acestor evenimente, Dumnezeu nu a distrus umanitatea şi nu şi-a propus decât să le arate oamenilor cât de mărunți sunt ei prin comparație cu atotputerea Lui! Dar acum, Dumnezeu va ataca însăşi rasa umană şi o va distruge inundând-o sub potopul păcatelor voastre!

12. Iată, acesta a fost răspunsul pe care ți-l doreai! Nu-ți pot da altul, căci însuşi Dumnezeu a vorbit prin gura mea, adresându-ți-l astfel, ție şi poporului tău!”

13. Aceste cuvinte l-au cutremurat pe Fungar-Hellan, care a fost cuprins de o angoasă teribilă; căci ținea foarte mult la Mahal, aşa că a început să se gândească cum să se împace cu el şi cum să potolească mânia lui Dumnezeu.

Capitolul 131

Puternicul apel al lui Dumnezeu la penitență din sala tronului. Binecuvântarea adevăratei căințe. Ororile din ținuturile de la şes. Ordinul divin adresat generalului de a distruge toate templele falşilor zei

(10 iunie 1844)

1. După ce Fungar-Hellan a reflectat îndelung asupra posibilităților pe care le avea pentru a-l potoli pe Dumnezeul lui Adam, al lui Seth şi al lui

Enoh, precum şi al bătrânului său prieten Mahal, în marea sală a tronului s-a auzit o voce puternică. Alături de Fungar-Hellan, în sală se mai aflau Mahal, regele Gurat şi tot felul de demnitari ai regatului. Şi vocea le-a spus:

2. „Cel care simte în inima sa o căinţă justă pentru păcatele pe care le-a comis, căinţă născută din iubirea sa faţă de Dumnezeu, nu trebuie să-şi piardă curajul! *Căci Dumnezeu nu este ireconciliabil, aşa cum este omul, ci dimpotrivă, nu aşteaptă altceva decât să se reconcilieze cu creaturile Sale!*

3. Cine se apropie de Tatăl cu iubire şi căinţă în suflet nu trebuie să se teamă deloc, căci va obţine iertarea păcatelor sale!

4. La drept vorbind, dacă întregul regat ar fi aşa cum sunt câţiva locuitori ai Hanohului – atât de puţini, vai! –, Dumnezeu i-ar mai acorda încă o mie de ani, în speranţa că va continua să se amelioreze! Dacă vă veţi duce însă la vasalii voştri şi în celelalte oraşe ale regatului, nu veţi întâlni decât orori peste orori, majoritatea nefiindu-vă aduse niciodată la cunoştinţă!

5. Este adevărat că voi i-aţi scutit pe oameni de povara impozitelor, dar în schimb l-aţi împovărat cu alte taxe nedefinite prin lege şi aparent facultative; tocmai acest sistem le-a dat vasalilor voştri cea mai bună ocazie de a-şi organiza impozitele astfel încât nimeni să nu poată scăpa de această povară devenită pe zi ce trece din ce în ce mai grea. Dacă guvernanţii nu obţin de la oameni bunurile pe care le solicită, ei proferează cele mai cumplite ameninţări la adresa lor, iar în final îi blestemă cumplit!

6. Nu trece apoi zi fără ca aceste blesteme să se îndeplinească, cu ajutorul ascuns al unor vrăjitori care folosesc tehnici de magie neagră, apelând la forţele naturii sau la cele ale infernului!

7. În aceste condiţii, credeţi că Dumnezeu mai poate avea mult timp răbdare, aşteptând ca oamenii să se îndrepte?

8. Adevăr vă spun: numai în infern mai pot fi găsiţi demoni de talia celor care domnesc la ora actuală pe pământ!

9. Chiar astăzi, Domnul şi Dumnezeul cerului şi al pământului i-a poruncit lui Noe, slujitorul Lui drept care trăieşte în munţi, să îşi construiască o arcă după planurile Sale, iar Noe a început deja lucrul la ea!

10. Aceia dintre voi care doresc sincer să fie mântuiţi vor trebui să facă penitenţă în faţa lui Dumnezeu, încercând să-i atragă şi pe alţii pe această cale. În acest fel, la momentul potrivit Domnul îi va conduce în afara acestei ţări a pierzaniei, astfel încât să nu fie judecaţi alături de demoni!

11. Cât despre tine, Fungar-Hellan, dacă doreşti ca sacrilegiul tău în faţa lui Dumnezeu să îţi fie iertat, porneşte în fruntea armatei tale şi distruge toate templele falşilor zei! Şi fereşte-te de cruzimea excesivă! Amin!”

12. Acest discurs, care părea să provină din aerul care umplea marea sală, i-a aruncat pe toţi cei de faţă, inclusiv pe Mahal, într-o stare de uimire

fără limite, amestecată cu teamă. Fungar-Hellan le-a poruncit imediat şefilor săi de armată să adune în trei zile toţi soldaţii aflaţi sub arme.

13. Cât despre Mahal, acesta l-a asigurat că îl va urma pretutindeni, în numele Domnului.

Capitolul 132

Mobilizarea armatei. Gurat îi cere lui Fungar-Hellan nişte funcţionari. Noi dispoziţii referitoare la cei doi prizonieri

(11 iunie 1844)

1. Când şefii de armată, care au fost ei înşişi martorii extraordinarului mesaj primit în sala tronului, s-au grăbit să plece pentru a aduna plini de zel imensa armată, Gurat s-a apropiat de Fungar-Hellan şi i-a spus:

2. „Prietene şi frate! De acum înainte, tu te vei ocupa de marea ta armată şi veţi porni la drum, lipsind poate ani la rând din Hanoh! Voi rămâne aşadar singur la putere! Această sarcină mi se pare foarte dificilă! Nu eşti de acord să îmi laşi câţiva dintre cei mai buni funcţionari pe care îi ai, astfel încât să pot supraveghea şi conduce poporul? Căci este imposibil ca un singur om să se poată ocupa de o astfel de misiune!"

3. Generalul i-a răspuns uimit: „Frate, ai în jurul tău circa 10.000 de funcţionari de toate rangurile. Aceştia nu îţi sunt de ajuns? Sfatul meu este să nu îi hrăneşti degeaba! Pune-i la treabă şi ei vor face ce le vei porunci!"

4. „Da, dacă ar avea ceva în cap, i-a răspuns Gurat. Din păcate, există o problemă serioasă.

5. După cum ştii foarte bine, încă de la început am fost obligaţi, pentru a ne asigura tronul, să îi atragem de partea noastră pe toţi mai-marii regatului, dându-le un rang cât mai pompos!

6. Aceşti oameni erau destul de proşti şi înainte, dar prin politica pe care am dus-o, noi i-am îndobitocit şi mai tare, deşi am ştiut să ne folosim de alte personaje lucide, pe care le-am apreciat la justa lor valoare!

7. Iar acum, vrei să mă laşi la guvernare cu aceşti idioţi? O, prietene, acest regim ar sfârşi prin a-l dezgusta până şi pe Satan!

8. Cred că eşti de acord acum că voi avea nevoie de câţiva funcţionari avizaţi, pentru a putea guverna în absenţa ta!"

9. Mahal s-a adresat la rândul său lui Fungar-Hellan: „Haide, dă-i o sută de funcţionari bine antrenaţi la şcoala ta! În acest fel, va putea să se descurce atât timp cât noi vom lipsi!"

10. Generalul nu a mai obiectat şi i-a dat regelui o sută de mari preoţi formaţi la şcoala sa, pentru a-l ajuta pe Gurat să poată guverna imensul stat.

11. Nu mai rămânea decât o singură problemă de rezolvat, şi anume cea a Aglei şi a lui Drohuit.

12. Mahal a luat din nou cuvântul şi a spus: „Vor rămâne în actualele condiții până când ne vom întoarce noi! În caz de boală sau dacă vor da semne sincere de căință, vor putea ieşi din cuşcă, dar nici nu se pune problema să părăsească această sală înainte de întoarcerea noastră!

13. Mai presus de orice, cei doi trebuie despărțiți, eventual chiar întemnițați. Acest lucru trebuie să se petreacă chiar astăzi, în prezența noastră! Aşa să fie!"

Capitolul 133

Confesiunea smerită a Aglei, care imploră să fie eliberată sau ucisă. Alegerea între pumnal şi cuşcă. Agla este grațiată

(12 iunie 1844)

1. După aceste cuvinte, Fungar-Hellan şi Mahal s-au îndreptat, însoțiți de restul grupului, către sala în care se aflau cei doi captivi, sub o pază straşnică.

2. Imediat ce i-a văzut, Agla a strigat: „O, voi, primi demnitari ai regatului, şi tu, părinte Mahal! Sunt cea mai mare păcătoasă în fața lui Dumnezeu şi a voastră, căci am încălcat justiția lui Dumnezeu şi a voastră, şi nu merit altceva decât moartea! Îmi dau acum seama că această cuşcă nu reprezintă decât o pedeapsă uşoară pentru mine! O cuşcă incandescentă ar fi fost mult mai potrivită pentru păcatele mele!

3. Ce păcătos captiv nu tânjeşte însă după libertate, oricât de puțin atrăgătoare i s-ar părea aceasta? La fel stau lucrurile şi în cazul meu. Îmi recunosc întreaga vină şi crimele mele în fața lui Dumnezeu şi a voastră, cu o sinceritate de care puțini păcătoşi sunt capabili! Cu toate acestea, simt o dorință puternică de libertate, iar această cuşcă binemeritată mi se pare un instrument de tortură insuportabil!

4. O, mai bine luați un pumnal şi înfigeți-l în inima mea, şi vă asigur că atunci voi fi fericită! Dar nu mă mai lăsați mult timp în această captivitate umilitoare, care mă împinge la disperare şi la nebunie! Faceți cu mine orice veți dori, dar nu mă abandonați în această cuşcă, pradă batjocurii şi insultelor permanente ale gărzilor!

5. O, părinte Mahal, şi tu, frate Kisarell, precum şi voi, dragele mele surori, aveți milă de mine şi de nefericirea mea! Considerați-mă o fostă prizonieră a forțelor infernale, orbită, sedusă şi silită să comită tot felul de fapte rele, şi aveți măcar atâta milă de mine încât să îmi dăruiți moartea către care aspir cu atâta ardoare!

6. Nu trebuie să credeți nici o clipă că aş putea să redevin periculoasă pentru voi, căci cea care vă imploră acum să o ucideți nu vă va cere niciodată să-i redați tronul înapoi!

7. O, Dumnezeule atotputernic, dacă păcatul meu nu ar fi atât de cumplit, m-aş ruga Ție să mă eliberezi! Îmi recunosc însă nevrednicia în fața Ta şi nu îndrăznesc să fac apel la compasiunea Ta, o, Părinte preasfânt şi preadrept! Înmoaie însă inimile acestor mai mari ai pământului şi convinge-i să mă ucidă, astfel încât să nu mai fiu victima batjocurii acestor gărzi!"

8. După care, Agla a căzut leşinată la pământ, scoțând un geamăt prelung.

9. Fungar-Hellan a dispus imediat deschiderea cuştii, după care a scos-o pe Agla din ea. După o masă consistentă, aceasta şi-a revenit în totalitate.

10. După ce Agla şi-a venit în simțiri, generalul i-a spus: „Agla, vorbeai serios atunci când spuneai că ai prefera mai degrabă să mori decât să te întorci în cuşca ta? Priveşte: acesta este un pumnal foarte bine ascuțit, iar acolo se află închisoarea ta! Ce anume preferi?"

11. Fără să ezite, Agla şi-a descoperit pieptul şi i-a răspuns cu o voce uşor tremurătoare: „Iată, în acest piept bate acea inimă amăgitoare care a înşelat atât de mulți oameni, făcându-i prizonierii ei! Fie ca mâna ta puternică să mă elibereze cu ajutorul acestei arme!"

12. Atunci, Fungar-Hellan a aruncat pumnalul şi i-a spus lui Mahal: „Eu unul ți-am iertat complet fiica! – Nu mai depinde decât de Dumnezeu şi de tine ce anume doriți să faceți cu ea!"

13. Mahal i-a răspuns: „De vreme ce tu ai iertat-o, o voi ierta şi eu. Dar nu trebuie în nici un caz să rămână aici. Drept urmare, ne va însoți!"

14. Fungar-Hellan a fost întru totul de acord cu această propunere. Agla a căzut în genunchi în fața tatălui ei şi a plâns de recunoştință, până când i-au slăbit din nou puterile.

15. Şi toți s-au bucurat să îi vadă căința sinceră.

Capitolul 134

Generalul ia măsurile necesare în ceea ce îl priveşte pe Drohuit. Excelentul discurs adresat de Agla tatălui ei

(13 iunie 1844)

1. După ce Agla a fost eliberată, Gurat s-a apropiat de Fungar-Hellan şi l-a întrebat dacă Drohuit trebuia eliberat la rândul lui în cazul în care se va căi la fel ca şi complicea sa.

2. Dar Fungar-Hellan i-a răspuns pe o voce fermă: „Nu! Drohuit trebuie să rămână în această cuşcă până la întoarcerea mea, sau până la cea a succesorului meu, în cazul în care eu îmi voi găsi moartea în luptă!

3. Nu trebuie să-i lipsească însă nimic! Dă-i să mănânce şi să bea tot ce va dori!

4. Dacă îşi doreşte una din femeile sale în această cuşcă, acordă-i acest drept, dar sub obligația formală de a nu-i vorbi despre alte lucruri decât acelea pe care le spune un bărbat unei femei atunci când se află în pat împreună cu ea. Dacă îşi doreşte o conversație mai elevată, nu are decât să discute cu femeile sale mai cultivate despre Dumnezeul cel autentic, de care s-a îndepărtat dureros de mult, la fel cum am făcut-o şi noi!

5. Ori de câte ori se află în prezența uneia dintre femeile sale, el trebuie supravegheat cu cea mai mare atenție, inclusiv percheziționat. De vreme ce Agla se află din nou în libertate, el poate să rămână în această sală.

6. Dar insist: notează tot ce face în cuşca sa, cu cea mai mare precizie, astfel încât la întoarcerea mea să pot lua măsurile necesare în favoarea sau în defavoarea sa. Dacă doreşte să citească o carte sau alta din marea noastră bibliotecă, să i se acorde acest drept.

7. Acum ştii exact cum trebuie să te comporți în privința lui Drohuit! Dacă vei urma întru totul instrucțiunile mele, vei acționa cât se poate de corect, deopotrivă față de noi toți şi de tine însuți, ceea ce reprezintă cu siguranță voința unicului şi adevăratului Dumnezeu!”

8. Mahal a adăugat: „Amin! Ai vorbit cum nu se poate mai bine! Aşa să fie!”

9. Gurat a fost extrem de satisfăcut de instrucțiunile primite, căci Drohuit era vestit pentru şiretenia sa, dar şi pentru dorința sa arzătoare de a pune mâna pe coroana regatului. De aceea, el a jurat că va executa cu cea mai mare strictețe ordinele primite.

10. Pentru a o pune la încercare, Mahal a întrebat-o în taină pe Agla dacă o mulțumeau dispozițiile referitoare la Drohuit.

11. Agla i-a răspuns: „O, tată, de ce continui să o pui la încercare pe sărmana şi nefericita ta fiică, ce a fost supusă până acum la atât de multe tentații? Nu ți se pare că sunt destul de tristă? Eu sunt femeia cea mai demnă de dispreț în ochii tuturor, de care toată lumea se teme mai mult decât de şerpi! Sunt de asemenea sufletul cel mai abject în fața lui Dumnezeu, căci sângele fratelui meu strigă fără încetare, cerând răzbunare în inima mea!

12. O, te implor, nu mă mai tenta niciodată, căci nici un suflet de pe acest pământ nu poate fi mai nefericit decât mine! Chiar dacă voi m-ați iertat, fratele pe care l-am asasinat nu mă va ierta niciodată, şi nici Dumnezeu! De aceea, o, părinte al meu, nu o mai tenta niciodată pe nefericita creatură din fața ta!”

13. Cuvintele Aglei au făcut senzaţie, şi însuşi Mahal a regretat sincer că i-a pus această întrebare fiicei sale. Cât despre ceilalţi, cu toţii s-au străduit să o consoleze şi să o reconforteze atât cât era posibil în situaţia dată.

Capitolul 135

Discursul ipocrit al lui Drohuit şi răspunsul lui Fungar-Hellan. Agla cere haine de doliu

(5 iunie 1844)

1. Drohuit, care a auzit perfect măsurile ce trebuiau luate în privinţa lui, şi-a propus să iasă şi el din cuşca lui, la fel ca şi Agla, autoacuzându-se singur în faţa lui Dumnezeu şi a lui Fungar-Hellan de păcatele pe care le-a comis şi implorându-i pe cei de faţă cu lacrimi în ochi, pe care a încercat să le facă să pară cât mai autentice cu putinţă.

2. Dar generalul i-a spus: „Acest cântec de pasăre îmi este bine cunoscut. El nu vine însă din inima ta, ci este un cântec învăţat pe de rost! De vreme ce ştim cu toţii ce păsări sunt cu adevărat cântătoare, nu este greu să ne dăm seama dacă această melodie provine de la un graur, de la o mierlă sau de la o privighetoare!

3. Ei bine, eu am recunoscut pe dată acest cântec, care nu provine nici de la un graur, nici de la o mierlă şi nici de la o privighetoare, ci de la cea mai teribilă pasăre de pradă, care încearcă să imite păsărelele cântătoare pentru a-şi atrage prada în ghearele sale! Nici noi nu suntem însă complet lipsiţi de minte!

4. De aceea, nu ai decât să plângi şi să gemi oricât de mult vei dori! Vei continua să rămâi în căsuţa ta cu gratii, aşa cum spuneam mai devreme!

5. Îmi dau perfect seama că această pedeapsă este mult prea blândă pentru tot ce ai făcut şi că ai fi meritat de o mie de ori moartea. Dacă am dat dovadă de atâta clemenţă în ceea ce te priveşte, acest lucru i se datorează în întregime lui Mahal, acest mare şi veritabil profet al lui Dumnezeu!

6. Dacă nu ar depins decât de mine, ţi-aş fi dat o cu totul altă pedeapsă! – Dar noi ne propunem să respectăm întrutotul voinţa lui Dumnezeu, lucru pe care am început şi eu să îl fac, şi asta mai presus de orice. De aceea, am acceptat ca această pasăre de pradă să fie tratată cu atâta blândeţe, căci cel care mi-a cerut acest lucru a fost chiar profetul lui Dumnezeu! – Iar acum, să nu mai aud nici un cuvânt!"

7. Auzind aceste cuvinte, Drohuit a tăcut, a încetat să mai geamă şi să mai plângă şi nu şi-a mai mărturisit în gura mare păcatele, în faţa întregii societăţi prezente, fapt care a stârnit ilaritatea tuturor, căci toţi îşi dădeau seama că Fungar-Hellan a nimerit-o la fix.

8. Dat fiind că Agla purta încă hainele sale regale, ea s-a dus la Fungar-Hellan şi i-a spus: „O, bărbat plin de nobleţe, pe care l-am judecat atât de greşit până acum! Iată, eu, care sunt cea mai mare păcătoasă din lume în faţa lui Dumnezeu, a ta şi a regelui, a tatălui meu şi a tuturor oamenilor, continui să fiu îmbrăcată în haine regale! De aceea, te implor să îmi dai în schimbul lor nişte haine obişnuite de penitenţă, aşa cum merită o femeie care a comis atâtea sacrilegii. Căci aceste haine strălucitoare îmi ard sufletul ca un foc violent!”

9. Atunci, Mahal i-a spus lui Fungar-Hellan: „Frate, dă-i ceea ce ţi-a cerut!”

10. Generalul a acceptat pe loc sfatul lui Mahal.

11. Însoţită de tatăl ei, Agla s-a îndreptat către o cameră alăturată, s-a dezbrăcat de haine şi a îmbrăcat în locul lor o robă cenuşie de doliu, după care s-a întors în mijlocul grupului.

12. Văzând metamorfoza Aglei, Fungar-Hellan s-a bucurat sincer. La fel, toţi ceilalţi i-au lăudat comportamentul.

Capitolul 136

Mahal îşi întreabă fiica care din păcatele sale i se pare cel mai mare. Răspunsul corect al Aglei, căinţa şi lamentările sale. Mahal îi mulţumeşte lui Dumnezeu. Agla este strânsă la piept de tatăl ei

(17 iunie 1844)

1. Această căinţă sinceră a Aglei l-a determinat pe Mahal să o întrebe care dintre păcatele pe care le-a comis i se pare cel mai mare: moartea fratelui ei, pe care a ordonat-o, cea a soţiilor acestuia, pe care a comis-o cu mâinile ei, sau participarea sa la conspiraţia împotriva generalului?

2. Agla i-a răspuns: „O, tată, tu ştii mai bine decât mine care din păcatele pe care le-am comis în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor este cel mai grav! Eu una, nu reuşesc să-mi dau seama! Ştiu însă un singur lucru: că fiecare din aceste păcate mi-a ucis spiritul în faţa lui Dumnezeu!

3. O, ce bine ar fi fost dacă nu m-aş fi făcut vinovată de aceste păcate! Dacă nu aş fi coborât în aceste ţinuturi de la şes, aş fi fost şi astăzi la fel de pură şi de inocentă cum eram în munţii sacri! Ce s-a întâmplat însă nu mai poate fi schimbat, iar eu nu mai pot şterge ce am făcut! De aceea, sunt de părere că ar fi o nebunie din partea mea să stabilesc o ierarhie a păcatelor mele!

4. Consider că fiecare păcat împotriva sfinţeniei lui Dumnezeu are aceeaşi greutate şi că efectele sale sunt identice cu ale celorlalte, respectiv moartea eternă a spiritului uman! De vreme ce acum sunt complet moartă din punct de vedere spiritual, nu mai pot să-mi dau seama care din păcatele

mele a contribuit cel mai mult la această moarte. De altfel, nu văd de ce ar conta cât de mort eşti, căci odată ce ai murit, nu mai poţi muri a doua oară!

5. De pildă, eu am ordonat uciderea fratelui meu, şi procedând în acest fel, mi-am ucis în întregime spiritul! Începând din acel moment, Agla nu a mai trăit; doar forţele sale vitale au continuat să acţioneze prin intermediul spiritului ei mort, ceea ce explică de ce fiecare din actele sale a fost o oroare în faţa lui Dumnezeu, precum şi în faţa oricărei fiinţe vii din punct de vedere spiritual. Cum altfel s-ar fi putut comporta ea? Căci moartea nu poate da naştere decât morţii!

6. Rezultă că acţiunile care au urmat au fost mai puţin apăsătoare pentru conştiinţa mea, căci ele nu erau decât consecinţele primului meu sacrilegiu! Dacă nu aş fi comis niciodată acest prim act împotriva ordinii divine, celelalte nu ar fi avut loc!

7. După primul pas pe care l-am făcut către ţinuturile de jos, ar fi trebuit să fac imediat cale întoarsă. Mi-aş fi păstrat atunci viaţa, iar cei pe care i-am ucis ar fi fost astăzi în viaţă! Acum este însă prea târziu, şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă căiesc pentru acel prim pas greşit, ale cărui consecinţe au fost atât de apăsătoare!"

8. După aceste cuvinte, Agla a început să plângă şi să se lamenteze cu amărăciune.

9. Atunci, Mahal a spus: „O, Dumnezeule mare, îţi mulţumesc din toată inima pentru că mi-ai permis să îmi regăsesc fiica pe care o consideram pierdută!

10. Agla, vino la pieptul tatălui tău, căci mi-am recunoscut din nou fiica în tine! întoarce-ţi inima către Dumnezeu şi vei regăsi din nou graţia Lui, a Tatălui nostru preaplin de sfinţenie!"

11. Agla s-a grăbit să se arunce în braţele credinciosului Mahal, uşurându-şi inima prin lacrimile grele pe care le-a lăsat să curgă pe pieptul lui.

Capitolul 137

Discursul lui Fungar-Hellan referitor la nebunia strălucirii exterioare a lucrurilor. Înţelepciunea simplităţii. Mahal îl laudă pe general

(18 iunie 1844)

1. În timp ce Agla încă mai plângea la pieptul tatălui ei, Fungar-Hellan i-a spus: „Agla, adevăr îţi spun: aşa cum eşti acum, îmi placi mult mai mult decât pe vremea când erai îmbrăcată în hainele tale regale, care erau pe punctul de a te transforma într-o slujitoare perfectă a infernului! Rămâi în această stare de spirit şi vei fi mult mai mult pe placul lui Dumnezeu şi al nostru decât în timpul perioadei tale de măreţie. Îţi

mărturisesc cu sinceritate că am fost întotdeauna adversarul cel mai neîmpăcat al oricărei splendori exterioare!

2. Cine doreşte să-mi fie prieten trebuie să se debaraseze de tot ce străluceşte şi să se îmbrace în haine simple. Numai atunci îl voi considera un om pentru care bine poporului contează la fel de mult cum contează pentru mine!

3. Aurul şi argintul ar trebui transformate în monede utile, având pe ele efigia regelui şi a mea! În acest fel, ele vor sluji întregului popor! Dacă nu vom face decât să ne împodobim cu ele, aceste metale preţioase ne vor trage în jos sub greutatea lor, iar în acest fel nu vom avea nici un avantaj de pe urma lor, nici noi, nici poporul, şi nu îi vom aduce astfel nici un serviciu lui Dumnezeu, Domnul întregii splendori!

4. Într-adevăr, atât timp cât nu ne vom putea îmbrăca cu o haină ţesută din stele veritabile şi cât pieptul nostru nu va fi decorat cu soarele autentic, întru slava Celui care ne-a creat, toate falsele ornamente ar trebui să dispară din ţinuta noastră vestimentară! Căci ceea ce nu străluceşte în sine, precum soarele şi stelele, nu este decât un hoţ de lumină, care nu poate face paradă de ea decât atât timp cât sublima strălucire divină continuă să îi confere forţa sa divină; când aceasta dispare, aceşti hoţi de lumină pe care noi îi preţuim atât de mult nu mai reuşesc să se identifice decât cu murdăria dezgustătoare şi cu gunoaiele infecte, devenind mai întunecaţi chiar decât acestea!

5. Numai ceea ce este folosit într-o manieră profitabilă este pe placul lui Dumnezeu, căci El a creat această lume pentru ca oamenii să se folosească de ea! Dacă ne folosim însă de aceste lucruri într-o manieră abuzivă, acţiunile noastre devin inevitabil o oroare în faţa lui Dumnezeu, Cel care reprezintă însăşi ordinea eternă şi sfântă. De aceea, haideţi să dispunem renunţarea la bijuterii şi la nestemate în întregul nostru regat!”

6. După aceste cuvinte, Fungar-Hellan şi-a smuls toate podoabele pe care le purta, fiind imitat imediat de rege şi de ceilalţi demnitari prezenţi. Tot acest aur şi tot acest argint a fost folosit pentru a bate monedă.

7. Mahal l-a lăudat îndelung pe Fungar-Hellan, după care a adăugat: „Fungar-Hellan, am impresia că Spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra ta! Adevăr îţi spun: pentru o clipă mi s-a părut că îl aud vorbind pe bătrânul Enoh prin gura ta! Vezi tu, de obicei o asemenea înţelepciune nu poate fi găsită în fiinţa umană!”

8. După care Mahal i-a mulţumit din nou lui Dumnezeu pentru toată graţia pe care a revărsat-o asupra acestui om, căci toţi cei de faţă se minunau de înţelepciunea sa!

9. La rândul lor, marii preoţi i-au spus generalului: „La ora actuală, numai tu eşti demn să ne fii superior!”

10. Întreaga adunare a pecetluit aceste cuvinte printr-un „Amin” colectiv.

Capitolul 138

Generalul le porunceşte soldaţilor săi să atace templul zeului cuprului şi pe slujitorii săi

(19 iunie 1844)

1. Următoarele trei zile s-au scurs în această stare de spirit. În tot acest timp, şefii armatei i-au organizat pe soldaţi şi i-au informat asupra campaniei pe care urmau să o ducă.

2. În seara celei de-a treia zile, primii şefi de trupă au venit să îl găsească pe Fungar-Hellan în palatul regal. Ei i-au comunicat că o mare armată alcătuită din două milioane de soldaţi era pregătită pe câmpul de manevră, perfectă echipată şi gata să întreprindă orice misiune ar fi primit.

3. Fungar-Hellan le-a spus ofiţerilor săi: „În acest caz, transmiteţi-le soldaţilor următoarele ordine: cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, întreaga armată trebuie să fie gata de plecare. Ea se va îndrepta mai întâi către templul consacrat zeului metalelor şi al meşterilor fierari! Muncitorii care o însoţesc au misiunea să distrugă tot ce ţine de idolatrie, începând chiar cu templul principal!

4. Dacă preoţii şi muntenii se vor opune intervenţiei voastre, dorind să-i împiedice pe muncitori, trimiteţi o forţă armată care să-i silească pe rebeli să se potolească, trecându-i prin tăişul sabiei pe cei mai recalcitranţi dintre ei.

5. Dacă preoţii şi muntenii acceptă distrugerea templului şi a idolilor fără a opune rezistenţă, aduceţi-i imediat în cortul meu, pentru a-i pune la curent cu noua învăţătură pe care vor trebui să o predice oamenilor, inclusiv cu ce au de făcut pentru a-şi acoperi nevoile personale.

6. Mai întâi de toate, marea armată va trebui să încercuiască templul cu trei cercuri mari de soldaţi, astfel încât nimeni să nu poată scăpa din ea!

7. Aurul şi argintul din templu vor trebui adunate şi aduse la mine. Voi aduce personal o echipă de muncitori care vor bate monedă din aceste metale preţioase, transformându-le astfel în bani care vor sluji înainte de toate pentru plata soldei soldaţilor, iar apoi pentru restul populaţiei.

8. Aşa se va derula întreaga noastră campanie! Eu, Fungar-Hellan, vă ordon acest lucru, la fel ca şi regele Gurat!”

9. După ce au aflat ordinele generalului, comandanţii s-au retras şi le-au împărtăşit soldaţilor voinţa şefului lor suprem şi a regelui lor!

10. Gurat a dispus echiparea a o mie de cămile şi le-a poruncit la o mie de meşteri specializaţi în bătutul monedelor să îşi ia uneltele şi să se alăture marii armate.

11. A doua zi dimineața, cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, toți soldații erau în picioare. Cămilele au fost echipate şi uriaşa caravană a pornit la drum.

Capitolul 139

Avangarda generalului în fața templului. Respingerea ultimatului. Spectacolul demonstrativ al preoților şi capacitatea lor de a manipula focul

(21 iunie 1844)

1. Înainte ca marea caravană să apuce să se alăture armatei, aceasta s-a pus deja în mişcare, îndreptându-se către templul consacrat zeului metalelor, construit – după cum ați aflat deja – în onoarea lui Tubal-Cain, cel care a inventat procedeul de producere şi de şlefuire a bronzului.

2. Când avangarda armatei a ajuns în fața solidului zid care proteja templul, ea s-a oprit şi le-a cerut gardienilor să îi permită intrarea.

3. Dar paznicii le-au răspuns soldaților: „La această oră nimeni nu are dreptul să intre în templu! Numai nişte oameni rău intenționați ar putea comite sacrilegiul de a cere aşa ceva cu atâta înverşunare! Ce doriți să faceți atât de devreme în interiorul acestor ziduri sacre?”

4. Unul dintre ofițeri le-a răspuns cu asprime paznicilor: „Nu dorim altceva decât să distrugem în totalitate acest sanctuar şi zidurile sale sacre, pentru totdeauna, conform ordinului pe care l-am primit de la Fungar-Hellan, supunându-i prin forță pe recalcitranți şi omorându-i dacă este cazul, după cum preferă! Nu vă opuneți, căci o armată alcătuită din două milioane de soldați se află în drum către voi!”

5. Auzind aceste cuvinte, gardienii le-au răspuns cu mult mai multă blândețe soldaților: „Dacă aşa stau lucrurile, avem datoria să îl avertizăm pe marele preot al acestui templu, pentru ca acesta să vă primească cu demnitatea cuvenită unor delegați ai marelui şi puternicului Fungar-Hellan!”

6. Dar ofițerul le-a spus paznicilor: „Marele preot nu trebuie să afle nimic până când nu vom apuca să distrugem în totalitate templul! De aceea, deschideți imediat porțile, dacă nu doriți să pătrundem cu forța!”

7. Auzind aceste amenințări, gardienii au strigat: „O, ticăloşi infami, veniți din infern! Deci asta uneltiți? De fapt, nu doriți decât să puneți mâna pe relicvele sacre ale templului, pe aurul şi pe argintul din cuferele sale! O, aşteptați puțin şi vă veți primi răsplata cuvenită! De îndată ce marele preot va afla ce plănuiți, va avea grijă să primiți o serie de bastoane pe spinare aşa cum nici măcar un diavol nu a avut parte vreodată!”

8. După care, câțiva gardieni au alergat şi l-au informat pe marele preot de ceea ce se întâmpla.

9. Acesta a început să facă spume la gură, scrâşnindu-şi dinţii mai rău ca un tigru, după care şi-a adunat oamenii şi împreună cu aceştia, a început să pună în funcţiune mecanismele sale satanice.

10. Munţii din jur au izbucnit imediat în flăcări (aprinse în realitate de oamenii săi) şi întregul templu s-a transformat într-un imens cuptor. Flăcările izbucneau unde te aşteptai mai puţin, inclusiv din anumite locuri special pregătite în zidurile de apărare ale templului. Şi tot acest spectacol a fost pus la cale în mai puţin de o oră.

11. Când avangarda marii armate a văzut ce se întâmplă, soldaţii s-au retras în direcţia marii armate, căci nu îndrăzneau să se aventureze împotriva unei asemenea mări de foc.

12. Între timp, caravana se alăturase marii armate, iar Fungar-Hellan s-a minunat teribil de spectacolul „înflăcărat” din jurul templului lui Tubal-Cain.

13. Dar Mahal i-a spus: „Lăsaţi-i să îşi facă demonstraţia de forţă timp de o zi! Mâine va veni rândul nostru să ne producem!”

14. Fungar-Hellan a transmis aceste cuvinte întregii armate, sub formă de ordin, iar soldaţii au rămas să contemple acest spectacol infernal timp de o zi întreagă.

Capitolul 140

Fungar-Hellan este refuzat de gardienii templului. Distrugerea zidului de apărare cu ajutorul explozivilor. Masacrarea celor 5000 de slujitori ai templului

(22 iunie 1844)

1. În seara aceleiaşi zile, marea demonstraţie a preoţilor a ajuns la sfârşit. În dimineaţa zilei următoare, generalul s-a îndreptat către marea poartă din cupru a templului, însoţit de escorta sa, şi a cerut să fie lăsat să intre.

2. Fiind încă foarte devreme, paznicii au refuzat să îl lase să intre, spunând: „Atât timp cât afară este noapte, orice nebun poate susţine că este şeful suprem al marilor preoţi, cerând să fie lăsat să intre! Dacă eşti într-adevăr marele Fungar-Hellan, întoarce-te în timpul zilei, iar noi îţi vom deschide poarta şi te vom recunoaşte ca atare!”

3. Fungar-Hellan le-a răspuns: „Foarte bine, dar vă jur pe viaţa mea că atunci când voi intra în templul vostru, în timpul zilei, vă voi ucide pe toţi, inclusiv pe membrii clerului superior şi pe cei de rang inferior! Căci voi mă împiedicaţi să fac ceea ce mi-a poruncit bătrânul Dumnezeu al lui Adam, Al lui Seth şi al lui Enoh! De aceea, vă veţi găsi cu toţii o moarte sigură!”

4. Gărzile au început să urle: „Aceste mijloace de intimidare ne sunt binecunoscute! Pleacă de aici, căci nu te vom lăsa să intri nici măcar în

timpul zilei, indiferent dacă eşti sau nu Fungar-Hellan! Nu ai decât să aştepţi ani de zile în faţa acestor ziduri!”

5. Auzind acest răspuns, Fungar-Hellan a fost cuprins de un val uriaş de mânie. El s-a întors către soldaţii săi şi le-a poruncit minerilor să sape şase culoare subterane, începând de la o distanţă de zece paşi de la zidurile de apărare, iar apoi să depoziteze sub acestea saci mari cu un explozibil foarte violent, apoi să pună fitiluri şi să le dea foc.

6. Dând curs poruncii sale, şase sute de mineri au trecut imediat la lucru. Ei au măsurat cu mare precizie distanţele şi au început săpăturile. Când soarele a răsărit, ei au ajuns deja sub zidurile de apărare ale templului. În continuare, au plasat sacii cu explozibil sub ziduri şi au dat foc fitilurilor. Câteva minute mai târziu s-a auzit o explozie formidabilă, în urma căreia cea mai mare parte a zidului de apărare s-a prăbuşit, transformându-se în ruine. Soldaţii au avut astfel cale liberă, pregătindu-se să atace.

7. Văzând prăbuşirea zidurilor lor sacre, preoţii şi numeroşii lor slujitori au încercat să fugă în munţi, dar au căzut imediat în mâinile soldaţilor lui Fungar-Hellan, care i-au adus în faţa şefului lor.

8. Generalul l-a întrebat în şoaptă pe Mahal ce trebuie să facă cu aceşti rebeli.

9. Mahal i-a răspuns: „Aceşti oameni sunt atât de infernali, încât cel mai bine ar fi să îţi pui ameninţarea în practică şi să îi omori pe toţi!”

10. Imediat, Fungar-Hellan a dispus executarea prizonierilor, aflaţi în număr de 5000. Nici măcar unul dintre ei nu a fost graţiat.

11. După încheierea acestei operaţiuni, echipa de lucrători a trecut la distrugerea templului, la adunarea aurului şi argintului şi la transformarea lor în monede. Întregul proces nu a durat mai mult de trei zile.

Capitolul 141

Generalul şi Mahal dau instrucţiuni delegaţiei minerilor din minele de cupru. Propunerea lor ca oamenii să se întoarcă cu feţele către Dumnezeu este respinsă

(25 iunie 1844)

1. Când vestea masacrului a ajuns la urechile meşterilor mineri care lucrau în minele din apropiere, aceştia s-au cutremurat şi au trimis o delegaţie în tabăra lui Fungar-Hellan pentru a-l întreba cu cel mai mare respect care era semnificaţia acestor evenimente îngrozitoare.

2. Generalul le-a vorbit minerilor de adevăratul Dumnezeu şi le-a explicat că toţi aceşti idoli trebuiau distruşi pentru a evita astfel judecata teribilă cu care bătrânul Dumnezeu îi ameninţa pe oameni încă de la începutul timpurilor, ştiut fiind că idolatria reprezintă în faţa Lui o oroare absolută.

3. După ce Fungar-Hellan le-a prezentat faptele, Mahal le-a cerut oamenilor să revină la Dumnezeu. El le-a cerut să le povestească stăpânilor lor tot ce au aflat, cerându-le să se converteaască. În caz contrar, vor fi ameninţaţi cu o judecată inevitabilă. Singura cale pentru a scăpa de această judecată era întoarcerea la Dumnezeu prin căinţă şi smerenie.

4. Minerii s-au întors la stăpânii lor, cărora le-au povestit tot ce au auzit.

5. Dar şefii minerilor au început să blesteme şi să vocifereze, spunând: „Iată unde ne conduc capriciile seniorilor! La fiecare cinci minute, ei îşi schimbă legile şi zeii! Nu a fost regele cel care a dispus construirea acestui templu, cheltuind sume uriaşe de bani în acest scop? Nu a fost el cel care a ordonat toate aceste ceremonii religioase, care ne-au adus într-adevăr venituri uriaşe?

6. Dar toată povestea nu a durat mai mult de zece ani, şi iată că s-a şi terminat! Se pare că ea nu le-a adus mai marilor suficiente venituri şi că aceştia nu se mai pot lipsi de tot aurul şi de tot argintul adunat în temple în această scurtă perioadă de timp!

7. Aşa că ei s-au decis să ni-L bage din nou pe gât pe bătrânul Dumnezeu care nu valorează nimic, dat fiind că nu cere nici temple, nici bani, pentru simplul motiv că nu există! El nu are nevoie nici măcar de o imagine costisitoare care să îl reprezinte, căci el este vidul perfect, la fel de invizibil ca şi aerul pe care îl respirăm!

8. Ascultaţi-ne cu atenţie: anul acesta templele sunt distruse, iar bătrânul Dumnezeu care nu poate fi venerat decât în gând este reinstaurat, dar anul viitor comisarii însărcinaţi cu impozitele îşi vor face din nou apariţia şi ne vor cere un impozit mai mare, în numele regelui!

9. O, această viaţă terestră este într-adevăr satanică! De ce nu-şi pot savura în linişte şi în pace tihna şi averile aceşti mai mari nesătuli? De ce trebuie să răspândească tot timpul tot acest haos?

10. De-abia avem timp să respirăm că vântul îşi schimbă direcţia! De unde nu te aştepţi apare un nou impostor înfometat care se dă drept profet, făcând o demonstraţie a puterilor sale magice, însoţit de tovarăşii săi cu faţa suptă, la fel de şireţi ca şi el! Este suficient apoi ca el să le spună acestor imbecili tot ce îi trece prin minte pentru ca ei să danseze după cum le cântă el!

11. De data aceasta însă, toţi aceşti idioţi nu au decât să ne pupe în f…! Nu mai suntem dispuşi să fim luaţi drept proşti! Cât despre ameninţările cu pedeapsa lui Dumnezeu, ne p… pe ea!

12. De aceea, vom rămâne aici! Iar cei care nu doresc să rămână împreună cu noi, nu au decât să se ducă acolo unde vor dori! Noi le lăsăm libertatea de a alege. Nu au decât să li se alăture celor care gândesc la fel ca ei!”

13. Acest decizie a pus punct proclamării adevăratului Dumnezeu în rândul meşterilor mineri.

Capitolul 142

Atacarea templului boilor şi distrugerea lui

(26 iunie 1844)

1. După ce Fungar-Hellan a vorbit cu delegaţia meşterilor mineri, care făceau multe afaceri necurate, aşa cum am menţionat deja, el a dispus imensei armate să se retragă în acel ţinut muntos în care era plasat templul boilor, cu misiunea de a proceda la fel ca în cazul celui al zeului metalelor.

2. Soldaţii şi-au ridicat imediat tabăra şi au început să mărşăluiască împărţiţi în 200 de coloane de câte 10.000 de oameni fiecare, fără a mai număra şi numeroasa escortă regală. În trei zile, ei au ajuns în regiunea în care se afla templul, aşa că s-au oprit pentru a aştepta ordine mai precise.

3. De îndată ce Fungar-Hellan a apărut împreună cu suita lui, el a dispus construirea unui cort uriaş şi şi-a stabilit în el cartierul general. Când şefii săi de armată s-au prezentat pentru a-i afla ordinele, el le-a spus:

4. „Nu v-am ordonat deja să procedaţi la fel ca în cazul templului metalelor? Ce alte ordine mai precise aşteptaţi de la mine? Ştiţi foarte bine unde se găseşte templul şi cunoaşteţi perfect trecătoarea destul de îngustă care îl înconjoară.

5. Încercuiţi templul cu trei rânduri de soldaţi, apoi dispuneţi distrugerea lui, adunarea aurului şi argintului, capturarea preoţilor şi a servitorilor lor şi aducerea lor la mine! – Aceasta este întreaga operaţie. Iar acum, duceţi-vă să îndepliniţi imediat ordinele!”

6. Comandanţii au plecat şi au transmis aceste ordine soldaţilor, care au trecut imediat la executarea lor.

7. Într-un interval de timp de numai zece ore, edificiul era încercuit, aşa că detaşamentul distrugătorilor s-a îndreptat către poartă şi a cerut deschiderea ei.

8. Noaptea fiind însă destul de avansată, gardienii templului au refuzat să îi lase să intre.

9. Atunci, şeful detaşamentului le-a spus paznicilor: „Dacă nu ne veţi lăsa să intrăm pe loc, nici unul dintre voi nu va mai rămâne viu!”

10. În acea clipă, la poartă au sosit marii preoţi, care i-au întrebat pe noii veniţi care era motivul unei vizite la o oră atât de insolită.

11. Şeful detaşamentului i-a explicat pe loc motivul vizitei.

12. Atât le-a trebuit însă celor o mie de oameni care locuiau în interiorul zidurilor de incintă. Aceştia s-au repezit furioşi pe metereze şi au început să arunce cu pietre în soldaţi.

13. Detaşamentul s-a retras, iar minerii au început să-şi facă datoria. Peste câteva ore, toți explozibilii erau plasați la locurile lor, aşa că înainte de ivirea zorilor, zidul de apărare al templului era în întregime distrus.

14. Armata a pătruns în curtea interioară, a distrus templul şi i-a luat prizonieri pe toți preoții, capturând inclusiv comorile lor.

Capitolul 143

Conversația dintre general şi prizonieri, care sunt eliberați

(27 iunie 1844)

1. După distrugerea totală a templului, preoții şi servitorii lor au fost aduşi în fața cortului lui Fungar-Hellan şi al escortei sale. Cât despre comorile din aur şi argint adunate, acestea au fost transformate imediat în monede. Abia apoi a început generalul să îi interogheze pe prizonieri, cărora le-a spus:

2. „Cine a construit acest templu? Nu eu? – De vreme ce eu l-am construit, înseamnă că eu sunt proprietarul lui, aşa că am dreptul de a-l distruge după bunul meu plac!

3. Dat fiind că acest drept îmi aparține întru totul, vă întreb: din ce motive v-ați opus ordinelor mele, aruncând cu pietre asupra trimişilor mei, din care ați ucis zece şi ați rănit numeroşi alții, mai mult sau mai puțin grav?"

4. Prizonierii i-au răspuns: „Mărite domn, dacă te-am fi putut vedea, am fi crezut că acest ordin a venit de la tine! Nevăzându-te însă în rândul soldaților şi neauzindu-ți vocea pe care o cunoaştem atât de bine, am crezut că folosirea numelui tău nu era decât o viclenie infamă de care s-a folosit o putere cunoscută, dornică să pună mâna pe aurul şi pe argintul tău, pe care le-am adunat exclusiv pentru trezoreria ta.

5. De altfel, fiind întuneric beznă, ne-a fost imposibil să distingem dacă veşmintele şi armele soldaților proveneau într-adevăr din Hanoh, sau din altă parte. De aceea, am apelat la pietre şi am încercat să îți apărăm proprietatea cât de bine am putut! În aceste condiții, nu înțelegem cu ce am greşit în fața ta, căci un servitor fidel stăpânului său merită mai degrabă o răsplată decât o pedeapsă!"

6. Auzind aceste argumente cât se poate de juste, Fungar-Hellan le-a spus prizonierilor săi: „Bine, de vreme ce ați acționat astfel din fidelitate față de mine, aveți într-adevăr dreptul la o recompensă, şi nu la o pedeapsă! De aceea, sunteți liberi. Timp de trei zile, puteți face orice doriți, cu condiția să părăsiți aceste locuri. După trecerea celor trei zile, întoarceți-vă aici, pentru a vă numi în noile voastre funcții!"

7. După aceste cuvinte, toți prizonierii au fost eliberați, fiind lăsați să plece oriunde doresc. Ei au luat drumul către munți, înarmați cu un permis de liberă trecere semnat de general.

8. Dar Fungar-Hellan a trimis spioni pe urmele lor, pentru a-i captura din nou, dacă nu vor fi dispuşi să se predea.

Capitolul 144

Dispariția celor eliberați într-o deschizătură misterioasă aflată în peretele stâncos

(28 iunie 1844)

1. Încotro s-au îndreptat prizonierii eliberați? Ei s-au dus direct către un fost amplasament al templului, unde se afla un perete stâncos în interiorul căruia exista o grotă suficient de înaltă pentru a permite trecerea unui bărbat uşor încovoiat.

2. Toți cei eliberați au intrat în această grotă, iar spionii au fost nevoiți să aştepte cu nerăbdare noaptea, pentru a-i surprinde pe cei care ar fi încercat să iasă. Dar nimeni nu a mai ieşit din peşteră, nici oameni, nici vreun animal.

3. Seara, ei au cerut ajutorul gărzilor, pentru a supraveghea cu atenție deschizătura din munte şi a-i surprinde pe cei care ies din ea. Timp de trei zile, eforturile lor au rămas însă zadarnice, căci nimeni nu a ieşit din peşteră.

4. După acest interval de timp, o parte din spioni s-au întors la cartierul general şi i-au împărtăşit lui Fungar-Hellan ce s-a întâmplat. Acesta a făcut ochii mari, neştiind ce să creadă despre toată această poveste.

5. Şi totuşi, după numai o oră, foştii prizonieri s-au întors cu toții, vii şi nevătămați.

6. A fost rândul spionilor să se minuneze la culme, furioşi că slujitorii taurului i-au înşelat în acest fel.

7. Fungar-Hellan le-a făcut un semn imperceptibil spionilor săi, pentru a-i chema înapoi (cu ajutorul unor mesageri rapizi) pe cei care rămăseseră de gardă la poalele peretelui stâncos.

8. Aceştia i-au chemat pe cei mai rapizi alergători, pe care i-au trimis la spionii rămaşi la posturile lor de observație pentru a-i chema înapoi.

9. După numai şapte ore, toată lumea era adunată în fața cortului generalului, care a făcut un mas înainte şi s-a adresat astfel celor eliberați:

10. „Ce-i drept, v-ați întors la momentul pe care l-am stabilit, dar acest lucru nu îmi este de ajuns pentru a vă încredința voile voastre funcții! Înainte să fac acest lucru, va trebui să îmi povestiți cu fidelitate tot ce ați făcut în aceste trei zile. Abia atunci mă voi convinge dacă jurământul vostru de credință față de mine este adevărat, fapt care vă va scuti de pedeapsa

cuvenită pentru faptul că mi-aţi atacat soldaţii cu pietre în timpul asediului templului! De aceea, vorbiţi, dar aflaţi că orice neadevăr vă va atrage moartea!"

11. Cei interpelaţi i-au răspuns: „Nu ne-ai îngăduit tu trei zile de libertate absolută? De ce ne ceri acum să îţi mărturisim ce am făcut? Nu ne-ai spus că aveam dreptul să facem orice doream?"

12. Dar generalul le-a spus: „Prin această libertate pe care v-am acordat-o nu am dorit decât să vă pun la încercare. Era absolut necesar să acţionez în acest fel pentru a şti în ce măsură vă puteam încredinţa noile voastre funcţii, care sunt foarte importante! Toţi cei formaţi la şcoala mea trebuie să treacă printr-un astfel de test decisiv al libertăţii; cei care trec de acest examen câştigă totul, dar cei care îl pică pierd totul! De aceea, răspundeţi-mi fără alte discuţii la întrebarea pe care v-am pus-o! În caz contrar, veţi fi străpunşi de 10.000 de săbii!"

13. Auzind aceste cuvinte, preoţii au rămas interzişi. Apoi, unul dintre ei a luat cuvântul: „Puternice domn, de vreme ce doreşti să ştii totul, află că în timpul celor trei zile am făcut penitenţă! La drept vorbind, a fost o penitenţă destul de dură, pentru a ne putea reconcilia astfel cu propria noastră conştiinţă, văzând cât de ofensat ai fost de ignoranţa noastră!"

14. Generalul nu s-a putut împiedica să nu râdă, după care a spus: „Hm, nu-i deloc rău! Şi unde se află acest loc sacru de penitenţă? Nu de alta, dar doresc să înalţ în el un mare monument închinat fidelităţii voastre faţă de mine!"

15. Auzind aceste cuvinte, falşii penitenţi şi-au muşcat buzele, iar unul dintre ei a spus: „O, puternice senior, este vorba de o peşteră îngrozitoare aflată în interiorul muntelui. Plasarea unui monument în ea ar fi cu totul nelalocul ei! Te rugăm, nu pune acest proiect în execuţie!"

16. Dar Fungar-Hellan i-a răspuns: „O, nu face nimic! Vom transforma această peşteră îngrozitoare într-un loc cât se poate de agreabil!"

17. Penitenţii s-au albit la faţă, dar au fost nevoiţi să asculte şi să pornească la drum, ghidându-i pe ceilalţi către peşteră.

Capitolul 145

Generalul cere deschiderea peretelui stâncos. Mahal şi foştii preoţi discută despre grotă

(1 iulie 1844)

1. Când cortegiul penitenţilor, grupul de spioni, gărzile şi Fungar-Hellan, împreună cu escorta sa, au ajuns în fostul amplasament al templului, unde se afla orificiul ce dădea în interiorul muntelui, şeful agenţilor secreţi s-a îndreptat către general şi i-a spus:

2. „Iată, domnule, aceasta este deschizătura în peretele stâncos despre care ți-au vorbit oamenii mei! Prin ea au intrat foştii prizonieri, fără ca vreunul dintre ei să mai iasă!"

3. Fungar-Hellan l-a întrebat pe Mahal dacă nu-i poate descrie peştera şi maniera în care a fost construită.

4. Mahal i-a răspuns: „O, prietene, nimic mai uşor! Iată, mai întâi de toate nu este vorba de o peşteră naturală, ci de una construită de oameni, căci acest perete stâncos este destul de moale şi poate fi găurit cu dalta. De altfel, urmele acestei operațiuni mai pot fi încă văzute.

5. În al doilea rând, dat fiind că este opera oamenilor, nu putem vorbi de o grotă naturală în munte, ci mai degrabă de o trecere fie către o regiune muntoasă înconjurată de stânci, fie către alte culoare subterane în care bănuiesc că falşii noştri penitenți au ascuns o mare cantitate de aur şi argint!

6. Nu există nici o altă posibilitate. S-ar putea chiar ca amândouă variantele să fie adevărate, dat fiind că aceşti oameni s-au întors la tine pe un alt drum.

7. Ceea ce trebuie să faci este să dispui explorarea acestor locuri. Mai întâi de toate interoghează-i însă pe falşii penitenți. Dacă îți vor mărturisi adevărul înainte de a-l descoperi tu însuți, lasă-i în viață. Dacă vor continua să te mintă însă, ucide-i, punând să fie zidiți în interiorul acestei grote!"

8. După ce Mahal a tăcut, Fungar-Hellan s-a întors imediat către prizonieri şi i-a întrebat ce se ascundea în această grotă în care au dispărut cu trei zile în urmă.

9. Oamenii i-au răspuns: „O, mărite domn, acest orificiu nu reprezintă decât deschizătura care duce către acea sordidă peşteră pentru penitență. Ea dă în partea cealaltă a muntelui într-o regiune extrem de aridă, în care nu cresc decât câteva rădăcini cu care se hrănesc cei care se retrag aici!

10. Din această regiune se poate ajunge inclusiv la câmpie, trecând printr-un drum extrem de dificil, pe care ai de înfruntat o mie de pericole! Pe acest drum ne-am întors noi astăzi, pentru ca penitența noastră să devină desăvârşită!

11. Mărite doamne! Nu ai decât să examinezi tu însuți această grotă! Dacă vei găsi altceva decât ceea ce ți-am spus, poți face cu noi orice doreşti!"

12. Atunci, generalul şi-a chemat minerii şi le-a spus: „Aduceți 10.000 de torțe şi vom pătrunde cu toții în interior pentru a explora această peşteră!"

13. Minerii au executat pe loc ordinul generalului.

Capitolul 146

Explorarea misterioasei grote. Descoperirea deschizăturii secrete

(2 iulie 1844)

1. După ce au fost aduse torțele, Fungar-Hellan a chemat circa o mie de mineri, alegându-i dintre cei mai puternici şi cei mai cinstiți; i-a dat fiecărui câte zece torțe şi le-a spus:

2. „Legați-vă cu o frânghie, apoi aprindeți una din torțe şi intrați în peşteră, dar cu cea mai mare prudență!

3. Examinați minuțios interiorul ei şi nu lăsați nici un pasaj lateral neexplorat. Dacă veți găsi urme ale unei eventual pasaj zidit – lucru de care ar trebui să vă dați cu uşurință seama la lumina celor o mie de torțe –, străpungeți locul şi nu lăsați nici un detaliu neverificat.

4. După ce ați examinat cu atenție toate colțurile peşterii, întoarceți-vă aici şi relatați-mi în detaliu tot ce ați descoperit. În final mă voi asigura cu propriii mei ochi că lucrurile stau aşa cum le-ați descris voi şi vă voi recompensa generos pentru munca voastră. În acest fel, îi vom putea trata pe penitenții noştri în maniera cea mai echitabilă cu putință. – Haideți, treceți la treabă şi executați-mi ordinele!”

5. Atunci, cei o mie de mineri s-au apucat de lucru şi au făcut conştiincios tot ce li se poruncise. Inițial, ei nu au descoperit decât ceea ce au descris penitenții, respectiv un culoar îngust, cu o lungime de o sută de stânjeni şi cu un traseu destul de contorsionat. La ieşirea din acest pasaj se afla o peşteră mare, care ar fi putut găzdui 2000 de persoane.

6. Pereții peşterii erau constituiți din pietre negre şi dure. Grota nu avea decât o singură ieşire, în afară de intrarea propriu-zisă. Ieşirea dădea către o regiune aridă, în care nu creşteau decât bace sălbatice.

7. După ce minerii au inspectat cu grijă locurile, fără să fi făcut nici cea mai mică descoperire spectaculoasă, ei s-au întors pe unde au venit şi l-au informat pe general.

8. Dar acesta le-a spus: „Nu, nu! Nu pot să cred că aceşti penitenți sunt oameni cinstiți! Dați-mi o torță şi frânghia cu care ați marcat locurile, şi mă voi convinge cu propriii mei ochi dacă aşa stau lucrurile!”

9. Într-adevăr, el a luat o torță şi, însoțit de mineri, a pătruns în grotă, apoi în peştera cea mare, unde a examinat cu atenție pereții, negăsind altceva suspect decât culoarea acestora.

10. De aceea, el le-a spus oamenilor săi: „Avem toate motivele să credem că această culoare neagră ascunde ceva! Pereții sunt într-adevăr solizi peste tot, dar tavanul mi se pare excesiv de înalt! Să-mi aducă cineva o scară bună, pentru a examina cu atenție şi partea superioară a grotei!”

11. Pe loc, un miner a adus o scară şi oamenii au început să examineze tavanul grotei. Spre surpriza generală, ei au descoperit aici un

mare orificiu care dădea într-un culoar cu o înălţime de trei stânjeni, în care se auzeau zgomote venite de departe, asemănătoare cu un mare număr de voci umane.

12. Fungar-Hellan a spus: „Să părăsim acest loc, căci ar putea deveni periculos pentru noi! Oricum, am găsit ce căutam, iar penitenţii vor avea nişte explicaţii de dat”.

13. După aceste cuvinte, toată lumea a părăsit în grabă grota.

14. După ce s-a văzut afară, viu şi nevătămat, generalul a dispus imediat chemarea penitenţilor, cărora le-a cerut explicaţii referitoare la culoarul din tavanul peşterii.

15. Oamenii au simţit că îşi pierd complet curajul, iar unul dintre ei a strigat: „Acum suntem într-adevăr pierduţi!”

Capitolul 147

Penitenţii sunt demascaţi. Sfatul lui Mahal, adresat mâniosului Fungar-Hellan, care dispune aruncarea în aer a grotei. Mărturisirea penitenţilor, care sunt graţiaţi

(3 iulie 1844)

1. Văzând reacţia penitenţilor în faţa întrebării sale şi auzind exclamaţia involuntară a celui care se simţea pierdut, Fungar-Hellan i-a spus lui Mahal:

2. „Ascultă, venerabile prieten şi frate! Sunt de părere că nu ar mai trebui să lungim această poveste legată de cei o mie de penitenţi! La urma urmelor, sacrilegiul lor este aproape complet dovedit. Ce alte dovezi ne mai sunt necesare?

3. De aceea, îi voi ucide fără să mai aştept, după care voi plasa doi saci cu explozivi în interiorul acestei peşteri, care o vor arunca în aer. În acest fel, vom elucida foarte rapid misterul pe care încearcă să ni-l ascundă aceşti tâlhari! Ce zici, am dreptate sau nu?”

4. Mahal i-a răspuns: „Prietene, ai perfectă dreptate, dar atât timp cât putem rezolva problema fără vărsare de sânge, cred că cel mai bine ar fi să lăsăm săbiile în teci şi să acţionăm fără ele! În schimb, ideea cu aruncarea în aer a peşterii mi se pare foarte bună. Vom descoperi astfel secrete care sunt probabil de cea mai mare importanţă”.

5. Auzind acest sfat, Fungar-Hellan a dat el însuşi ordinul de aruncare în aer a peşterii. Minerii săi au adus imediat două sute de saci cu un explozibil foarte violent, pe care i-au depozitat în peştera cu pereţii negri. Au conectat apoi sacii la nişte fitiluri lungi, cărora le-au dat foc, şi s-au grăbit să iasă afară (nu cred că mai trebuie să explic de ce).

6. Peste numai o jumătate de oră, focul a ajuns la sacii cu explozibil, producând o detonare enormă, care a făcut fărâme întregul munte.

7. După explozie, s-a trecut la o nouă explorare a locului, dar oamenii lui Fungar-Hellan nu au făcut nici o descoperire importantă, doar câteva monede de aur şi nişte cadavre carbonizate.

8. După trei zile de cercetări inutile, generalul i-a chemat la el pe penitenţi, cărora le-a spus: „Sunt dispus să vă graţiez şi să vă redau libertatea, dacă îmi veţi spune de ce v-aţi comportat atât de necinstit faţă de mine, deşi eu am acţionat întotdeauna în interesul vostru! De ce aţi făcut această peşteră şi de ce aţi ascuns acest aur în ea?"

9. Unul dintre penitenţi a ieşit în faţă şi a spus: „Mărite doamne, am făcut acest lucru pentru că ne temeam de tine! Aveam de mult timp presentimentul că vei acţiona aşa cum ai făcut acum. De aceea, doream să ne punem deoparte câţiva bănuţi, pentru zilele negre care vor urma atunci când ne vom pierde funcţiile şi nu ne vom mai putea câştiga traiul.

10. Iată, acesta este unicul motiv care ne-a determinat să construim această peşteră! Vocile pe care le-ai auzit prin deschizătura culoarului din tavan aparţineau fraţilor noştri, aflaţi acum sub dărâmături. Personal, doresc să le împărtăşesc soarta! – Acum ştii tot, dar nu uita că şi noi suntem fiinţe umane!"

11. Dat fiind că generalul le promisese viaţa, el s-a ţinut de cuvânt şi le-a acordat prizonierilor libertatea.

Capitolul 148

Plecarea armatei în direcţia templului soarelui şi dărâmarea acestuia. Distrugerea templului focului şi a templului consacrat vânturilor

(4 iulie 1844)

1. După ce i-a integrat pe cei o mie de penitenţi în armata sa, Fungar-Hellan le-a ordonat soldaţilor să se pregătească pentru o nouă expediţie.

2. A fost nevoie de 24 de ore încheiate pentru ca imensa armată să fie gata de plecare. În final, generalul a ordonat plecarea în direcţia templului soarelui, a cărui distrugere s-a petrecut fără incidente, dat fiind că preoţii s-au predat imediat şi chiar au ajutat la distrugerea lui. Singura lor cerere a fost să le fie predată marea oglindă concavă, pe care au învăţat să o utilizeze în timpul ceremoniilor lor şi pe care doreau să o folosească în scopuri ştiinţifice. Fungar-Hellan le-a îndeplinit cu dragă inimă cererea, căci era el însuşi un pasionat al artelor şi ştiinţelor.

3. După o pauză de trei zile, care le-a permis soldaţilor să îşi redobândească forţele şi muncitorilor să bată monedă din aurul şi argintul rechiziţionate, armata s-a pus din nou în mişcare. La ordinul generalului, ea s-a îndreptat către templul consacrat zeului focului, a cărui cucerire şi

distrugere s-a dovedit ceva mai dificilă, căci preoții acestuia se înmulțiseră considerabil în ultima vreme, răspândindu-se în toate direcțiile. Ei au construit temple similare la baza tuturor vulcanilor din jur, producând în ele spectacole de magie cu ajutorul focului, în schimbul unor ofrande bogate.

4. De aceea, distrugerea templului principal şi a tuturor anexelor sale a durat mult mai mult timp, prezentând numeroase dificultăți. În total, ea a necesitat 40 de zile, dar campania s-a derulat fără vărsare de sânge, cu excepția unui singur templu auxiliar, construit pe o stâncă înaltă şi pe care preoții au refuzat cu orice chip să îl părăsească. În final, stânca a trebuit minată şi distrusă, ceea ce i-a costat viața pe încăpățânați.

5. După această operație şi după transformarea aurului şi argintului în monede (era vorba de două milioane de livre, al căror transport a necesitat 200 de cămile), armata s-a îndreptat către templul zeului vântului, care i-a dat ceva bătaie de cap lui Fungar-Hellan până când s-a predat. Mai întâi de toate, preoții mențineau tot timpul nivelul lacului la o înălțime maximă, cu ajutorul unor puternice ecluze plasate la nivelul gurilor sale de scurgere. De îndată ce sesizau un pericol venind dintr-o parte sau alta, ei deschideau o ecluză şi o cantitate imensă de apă se revărsa asupra duşmanului, înecând astfel toate căile de acces către templu. – În al doilea rând, preoții cunoşteau perfect tehnica de manipulare a electricității, cu ajutorul căreia au făcut ca regiunea în care se aflau să fie practic inaccesibilă.

6. De aceea, Fungar-Hellan a fost nevoit să asedieze regiunea timp de o jumătate de an înainte ca preoții să cedeze.

7. După acest asediu de lungă durată, armata a primit ordinul să se îndrepte către templul zeului apelor.

Capitolul 149

Armata mărşăluieşte împotriva templului apelor

(5 iulie 1844)

1. După mai multe zile de mers, enorma armată a ajuns în apropiere de marele lac în mijlocul căruia se afla insula pe care era construit templul consacrat zeului apelor. Ea şi-a stabilit tabăra pe malul lacului.

2. După trei zile de odihnă, Fungar-Hellan a dat ordin să fie atacat edificiul, care era atât de bine plasat încât se transformase într-o adevărată fortăreață naturală.

3. Inițial, generalul şi-a propus să încercuiască întregul lac (care avea un diametru de mai multe leghe) cu un singur rând de soldați, dar terenul dificil l-a determinat să renunțe la acest plan. Căci lacul era mărginit din când în când de pereți stâncoşi abrupți, în timp ce în alte locuri era înconjurat de mlaştini uriaşe, cărora nimeni nu le cunoştea capătul.

4. Nevoit să renunțe la acest plan, el a dispus construirea a 20.000 de plute cu câte o sută de locuri fiecare. Constructorii săi au reuşit această performanță în numai şase săptămâni, folosind în acest scop lemnul celor mai frumoşi cedri din pădurea învecinată, cu o lungime de 12 stânjeni. Plutele aveau practic aceeaşi lungime şi o lățime de 6 stânjeni.

5. După terminarea ambarcațiilor, soldații au încărcat plutele cu provizii şi armament, după care s-au îmbarcat ei înşişi şi au vâslit către insulă. Misiunea lor era să vegheze ca nimeni să nu se apropie sau să scape de pe ea.

6. Dacă locuitorii insulei le-ar fi pus întrebări, ei trebuiau să le răspundă că aceasta este voința lui Fungar-Hellan şi să le spună: „Dacă vă veți supune necondiționat deciziilor generalului, acesta vă va considera prietenii săi! În caz contrar, veți fi considerați cei mai crunți duşmani ai lui, pasibili de pedeapsa cu moartea!"

7. Înarmați cu aceste instrucțiuni, conducătorii plutelor s-au apropiat de insulă, care erau situată destul de departe, şi au asediat-o în întregime, astfel încât nimeni nu mai putea scăpa de pe ea.

8. După prima zi de asediu, preoții erau deja informați de gravitatea situației, motiv pentru care au trimis o delegație la soldați, informându-i că doresc să îndeplinească pe loc voința marelui Fungar-Hellan. În caz contrar, însuşi zeul apelor s-ar fi supărat teribil pe ei.

9. Auzind această veste, soldații s-au bucurat peste măsură. Fungar-Hellan a trimis fără să mai întârzie 10.000 de oameni pe insulă, dar când aceştia au ajuns la locul edificiului, ei nu au mai găsit nici o urmă din templu, ci doar o serie de căsuțe locuite de oameni cât se poate de obişnuiți.

10. După ce au vizitat întreaga insulă, fără să găsească altceva, cei 10.000 de delegați şi-au spus: „Nu avem nimic de făcut aici, căci nu este nimic de distrus! Mai bine să ne întoarcem la general şi să îi spunem cum stau lucrurile!"

11. Zis şi făcut. Auzind povestea lor, Fungar-Hellan s-a minunat peste măsură, neştiind cum să reacționeze.

Capitolul 150

Informația lui Mahal referitoare la templul dispărut. Viclenia preoților, care sunt nevoiți să se prezinte în fața generalului

(8 iulie 1844)

1. Dat fiind că Fungar-Hellan fusese pe insulă cu numai doi ani în urmă, însoțit de regele Gurat, şi că văzuse templul de pe ea, el nu putea să înțeleagă unde dispăruse acesta, fără să lase nici o urmă. De aceea, el i-a cerut din nou opinia lui Mahal, care i-a spus:

2. „Tu îţi imaginezi că aceşti preoţi vicleni nu au auzit de distrugerea celorlalte temple ale idolilor?

3. Ei au ştiut la ce trebuie să se aştepte încă de la distrugerea templului zeului metalelor, aşa că s-au grăbit să ducă de aici tot ce amintea de idolii lor, transformând regiunea într-o insulă locuită de oameni aparent nevinovaţi. De fapt, aceşti oameni sunt chiar ei. Având suficient timp la dispoziţie, ei şi-au împărţit aurul şi argintul din templu, precum şi zeiţele frumuseţii care se refugiaseră la ei, şi de atunci trăiesc într-o fericire perfectă în acest mic paradis natural, după criteriile acestei lumi.

4. Din punct de vedere spiritual, ei sunt însă în întregime morţi, căci L-au uitat de mult pe adevăratul Dumnezeu! De aceea, în acest caz nu mai trebuie să distrugem o idolatrie materială, ci doar tenebrele spirituale care domnesc la ora actuală pe această superbă insulă înzestrată cu atâtea bogăţii.

5. Dat fiind că nu mai au dreptul să posede un templu, aceşti preoţi adoră la ora actuală apa din lac. Ei se închină izvoarelor născute din acesta, prin intermediul unui limbaj sublim, dar mincinos. Îşi predică mesajul în şcolile lor, unde vorbesc despre puterea apei şi despre gloria ei eternă, prezentând-o ca pe Fiinţa veritabilă, vie şi sfântă a lui Dumnezeu, Cel în care sălăşluieşte întreaga plenitudine a Vieţii! Pe scurt, aceşti preoţi vorbesc despre divinitatea apei într-o manieră atât de inspirată încât te-ar putea emoţiona şi pe tine!

6. De aceea, trebuie să îi aducem din nou pe calea cea dreaptă! În caz contrar, spiritul uman riscă să cadă în apa înşelătoare a acestor preoţi!"

7. După ce a ascultat aceste cuvinte, Fungar-Hellan şi-a propus să meargă el însuşi pentru a le predica preoţilor de pe insulă.

8. Dar Mahal i-a spus: „Prietene, în acest fel nu vei obţine mare lucru. Din fericire, avem printre noi o oratoare înzestrată cu o mare forţă, respectiv pe fiica mea Agla, şi un orator la fel de inspirat, pe fiul meu Kisarell. Porunceşte-le preoţilor să vină aici şi vom vedea în continuare ce vom putea face în cazul lor!"

9. Fără să mai piardă timpul, generalul a trimis o trupă importantă pentru a-i aduce pe vicleniii preoţi, care s-au supus cu dragă inimă voinţei sale.

Capitolul 151

Frumoasa Agla le predică preoţilor consacraţi zeităţii apelor

(9 iulie 1844)

1. Ajunşi în faţa lui Fungar-Hellan, preoţii s-au înclinat până la pământ, după care unul dintre ei a luat cuvântul şi a spus:

2. „O, tu, zeu al zeilor care nu ai sfârşit, mai puternic decât tot ce există, prinţ al tuturor prinţilor şi domn al tuturor domnilor! O, tu, în faţa

căruia munții tremură şi pe care apele îl ascultă fremătând, care ai fondat cerul şi pământul şi care ai construit un imens oraş pentru milioane de oameni, o, spune-ne nouă, sărmani viermi care ne târâm prin praful de la picioarele tale, ce anume doreşti de la noi?”

3. Acest discurs stupid a fost întâmpinat de un hohot generalizat de râs care i-a zguduit pe toți cei prezenți în marele cort al lui Fungar-Hellan. Generalul i-a cerut Aglei să urmeze sfatul tatălui ei şi să se adreseze acestor nebuni pentru a-i convinge de sminteala lor şi pentru a încerca să le schimbe învățătura cu una mai înțeleaptă.

4. Agla a avansat un pas înainte, în roba ei cenuşie, şi-a dat părul pe spate şi şi-a arătat fața superbă, care le-a tăiat literalmente respirația preoților. Aceştia au rămas practic împietriți, neîndrăznind să îşi mişte nici măcar capul, pentru a nu pierde vreun cuvânt rostit de această ființă sublimă.

5. Agla i-a privit cu atenție timp de câteva clipe, după care i-a întrebat: „Cum se face că păstrați această tăcere stupidă în fața mea? Haide, spuneți-mi dacă ce i-ați relatat mai înainte generalului era adevărat, caz în care vom vorbi despre altceva! Răspundeți-mi! Vă ordon acest lucru, în numele marelui Dumnezeu cel etern!”

6. Dar, auzind vocea dulce a Aglei, preoții au fost atât de fermecați încât nu au putut pronunța decât câteva sunete nearticulate, de genul: „O! – O! – O! – Ah! – Ah! – Ah!”

7. Unul singur dintre ei a găsit suficientă forță interioară pentru a murmura o frază absurdă care suna cam aşa: „O, o, o! Eşti neasemuită! O, o, o, tu personifici întreaga frumusețe feminină! Cine te poate privi păstrându-şi viața? Cine mai poate vorbi după ce a auzit din gura ta sunetele şi armoniile celeste? O, o, o! Tu, cea mai frumoasă, cea mai frumoasă, creatură divină, creatură divină…”.

8. Intrat într-o stare de transă, stângaciul orator a tăcut, la fel ca şi colegii săi.

9. Fungar-Hellan nu s-a putut împiedica să nu se amuze, spunându-i lui Mahal: „Acum putem face orice dorim cu aceşti netoți, căci vederea Aglei i-a vrăjit complet! Mă tem că dacă Agla nu se va retrage, aceşti indivizi ar putea cădea pradă unei frenezii amoroase care ne va face o mie de necazuri!”

10. Mahal împărtăşea întru totul această opinie, aşa că a chemat-o pe Agla la el şi i-a spus: „Draga mea fiică, nu cred că vei avea succes cu aceşti bărbați; de aceea, ascunde-ți din nou fața, pentru a nu fi nevoiți cu toții să asistăm la un spectacol dezgustător!”

11. Drept urmare, Agla s-a retras fără alte comentarii, dându-i dreptate tatălui ei.

12. A urmat rândul lui Kisarell să fie chemat să vorbească. Când băiatul a apărut, preoții au crezut că o văd pe Agla deghizată, dat fiind că era

aproape identic cu ea. Căzuți într-un extaz chiar mai puternic decât prima oară, aceştia au continuat să rămână muți, aşa că tânărul a trebuit să se retragă la rândul lui.

Capitolul 152

Mahal îi dă anumite explicații generalului. Învățătura ratată a preoților ca imagine simbolică a eşecului iubirii divine în raport cu oamenii

(10 iulie 1844)

1. Fungar-Hellan şi-a dat seama că sfatul lui Mahal s-a dovedit greşit. Era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva. De aceea, el l-a întrebat pe loc: „Frate întru adevăratul Dumnezeu, cum se face că sfatul tău a rămas fără nici un efect, dând greş de această dată?"

2. Mahal i-a răspuns: „Frate, acum câteva clipe, acest lucru mi se părea şi mie ciudat, dat fiind că tot ce spun eu îmi este transmis mai întâi de Spiritul Domnului; acum îmi dau însă seama de ce nu a dat rezultat acest sfat!

3. Vezi tu, ceea ce s-a întâmplat mai devreme ilustrează perfect relația noastră cu Dumnezeu.

4. Aceşti preoți desfrânați şi orientați exclusiv către lumea exterioară îi reprezintă întocmai pe oamenii acestei epoci. Noi am venit la aceşti slujitori dăruiți în întregime idolatrizării apei însoțiți de o mare armată de soldați. În mod similar, Dumnezeu a venit la început în calitatea Sa de Judecător atotputernic în fața primului cuplu de oameni.

5. Acest cuplu s-a căit însă pentru greşeala sa în fața Creatorului; de aceea, Dumnezeu s-a întors la el plin de clemență, dăruind din nou ființei umane pacea spirituală de care s-a bucurat atunci când a fost creată. Din păcate, omul a uitat foarte rapid mânia divină şi s-a făcut din nou vinovat față de bunătatea Creatorului său.

6. Cu toate acestea, Dumnezeu nu şi-a propus să schimbe imediat prietenia sa cu ființa umană, transformând-o din nou în mânie. Dimpotrivă, El şi-a propus să o ajute, amplificându-şi iubirea, grația şi compasiunea față de ea. Mai mult, şi-a propus să recupereze în întregime rasa umană coruptă, exclusiv prin forța iubirii Sale.

7. La început, când oamenii au contemplat fața iubirii lui Dumnezeu, auzind vocea Lui plină de blândețe, ei nu s-au putut împiedica să nu-L iubească la rândul lor. Din păcate, tocmai din cauza acestei iubiri, ei i-au atribuit lui Dumnezeu o indulgență şi o răbdare atât de mari încât au ajuns la concluzia că El este incapabil să îi mai judece pentru păcatele lor!

8. Inițial, oamenii L-au iubit pe Dumnezeu cu o forță atât de mare încât iubirea lor plină de puritate era capabilă să înțeleagă tot ce a creat Acesta. În timp, ei şi-au reorientat însă iubirea din ce în ce mai mult către

lumea vizibilă, uitând treptat de iubirea divină. De fapt, au mers atât de departe încât au pus la cea mai grea încercare răbdarea divină. Atunci, Dumnezeu a luat decizia să lovească rasa umană în întregime orientată către exterior cu o judecată colectivă, care să lovească totalitatea ființelor vii. Acest lucru trebuie să se întâmple la ora actuală, căci oamenii nu mai ştiu nimic despre Dumnezeu, la fel ca aceşti preoți cărora le-ai dat puterea asupra acestei insule, aşa cum Dumnezeu le-a dat cândva oamenilor puterea asupra acestui pământ.

9. Preoții au abuzat de această putere, aşa că noi am venit să le-o luăm. Ei ne-au ghicit însă intențiile şi au acționat în aşa fel încât, atunci când am venit, nu am găsit nimic care să le reproşăm.

10. De aceea, ni s-a făcut milă de ei şi i-am chemat aici cu intenția de a le dărui din nou adevărata iubire şi adevărata cunoaştere, prin intermediul Aglei şi al lui Kisarell.

11. Ce efect a avut însă acest lucru asupra preoților? – Ei au devenit încă şi mai senzuali decât înainte, iar acest lucru s-a întâmplat chiar în fața noastră!

12. Ascultă: exact la fel ne comportăm noi în fața lui Dumnezeu! Cu cât iubirea şi răbdarea pe care ni le arată El sunt mai mari, cu atât mai orientați către lumea exterioară devenim noi, împinşi de senzualitatea noastră. Suntem cu toții din ce în ce mai mândri de noi înşine, iar în cele din urmă nici o altă creatură nu mai contează pentru noi decât propria noastră persoană. Cât despre Dumnezeu, acesta nici nu mai există pentru noi!

13. Deşi buzele noastre vorbesc despre Dumnezeu, noi îl negăm prin toate acțiunile noastre! Şi asta în condițiile în care Dumnezeu se neagă în întregime pe Sine, dăruindu-ne nouă toate comorile Sale. Noi procedăm exact invers: în cel mai bun caz, dăruim o parte infimă din ceea ce posedăm fraților noştri şi păstrăm grosul pentru noi înşine!

14. Iată, acesta este motivul pentru care Domnul a generat aceste evenimente, pentru ca noi să ne dăm seama că ne comportăm față de El exact aşa cum se comportă aceşti preoți față de noi!

15. Pentru a ne împiedica să cădem în întregime pradă egoismului nostru, Dumnezeu se vede nevoit să se retragă în iubirea Lui, refuzându-ne-o de acum înainte, la fel cum Agla şi Kisarell au fost nevoiți să se retragă din fața acestor preoți!

16. Acum înțelegi de ce a eşuat acest sfat? – În realitate, acest eşec simbolizează prin corespondență imaginea eşecului iubirii divine în raport cu noi, oamenii!”

Capitolul 153

Critica sinceră a generalului la adresa lui Mahal. Tristețea lui Mahal, care prevesteşte invazia locuitorilor din munți

(17 iulie 1844)

1. După ce a ascultat acest răspuns lung şi deconcertant al lui Mahal, Fungar-Hellan i-a spus:

2. „Dragul meu prieten, este posibil să ai dreptate; totuşi, explicația ta referitoare la insuccesul recentului tău sfat mi se pare mai degrabă o întorsătură inteligentă din condei pentru a ascunde un adevăr mult mai simplu!

3. Şi eu sunt versat în arta analogiilor şi îmi dau perfect seama ce se ascunde în spatele aparenţelor naturale. Totuşi, cu toate cunoştinţele mele, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să atribui acestor evenimente o interpretare de acest fel!

4. Dat fiind că te bucuri încă de toată încrederea mea, aş fi preferat de o mie de ori să îmi mărturiseşti deschis că te-ai înşelat şi tu o dată, la fel ca oricare alt om, în loc să îmi debitezi toate aceste prostii îmbrăcate sub aparenţa înţelepciunii, pe care fiecare le poate interpreta aşa cum doreşte. Eu însumi aş putea să le cred, dar şi să le resping, la fel de bine!

5. De aceea, am să-ți spun eu care a fost adevăratul motiv al eşecului tău!

6. De altfel, este ceva cât se poate de natural: intențiile tale au fost bune şi te-ai gândit că acest gen de preoți s-ar lăsa mult mai uşor convertiți de afirmațiile unei făpturi feminine de o frumusețe atât de mare ca a Aglei! Acesta este adevăratul motiv pentru care mi-ai dat acel sfat. Din păcate, nu ai ținut cont de lascivitatea acestor indivizi, fapt care explică eşecul tău.

7. Oricum, toate acestea nu au o importanță prea mare! Tu eşti şi rămâi prietenul meu cel mai intim, dar aşa cum îți spuneam mai devreme, aş fi preferat să îmi spui adevărul curat, în loc să-mi serveşti această interpretare trasă de păr!

8. Iar acum, te rog să-mi dai un sfat bun, ca să ştiu cum trebuie să procedăm cu aceşti tauri în călduri. Trebuie să-i lăsăm în viață, sau să-i trecem prin tăişul săbiilor noastre? – Dezvăluie-mi voința pură a lui Dumnezeu, iar eu mă voi supune în întregime ei!”

9. Auzind aceste cuvinte ale lui Fungar-Hellan, Mahal s-a agitat puțin în sinea lui, după care i-a răspuns: „Prietene şi frate, de ce mi-ai vorbit în acest fel, calificându-L pe Dumnezeu, nu pe mine, drept mincinos?

10. Ascultă-mă: acest lucru te va costa o mare bătălie, căci Domnul te va pedepsi cu severitate! Eu ți-am vorbit cu blândețe, dar tu nu ai primit cuvintele mele cu credință. Poate că vei crede în acest caz ceea ce îți voi spune în continuare:

11. Tu ai uitat complet de locuitorii din munți şi nu te gândeşti nici o clipă că aceştia ar putea redeveni periculoşi pentru tine. Cei zece prinți, care sunt încă în viață, au ținut în final cont de discursul unui trimis al înălțimilor sacre, aşa că au anulat legea referitoare la procreație (care încălca sfatul

mesagerului) şi au promis o mare răsplată celui care va descoperi o cale de ieşire din munți.

12. Ei bine, află că exact în acest moment, un om le comunică celor zece prinți, în palatul lor aurit, un plan care i-a fost inspirat din cer şi care le va permite muntenilor să ajungă în ținuturile de la şes. Şi te asigur că aceştia vor ajunge! Chiar de mâine, ei vor trece la treabă! Milioane de oameni îi vor vedea lucrând, dar nimeni nu îi va putea împiedica!

13. Aceasta va fi pentru tine cea mai bună dovadă a adevărului spuselor mele de dinainte, adevăr transmis mie chiar de Dumnezeu!

14. Ce trebuie să faci cu aceşti preoți? Iată ce îți transmite Domnul: ‚Lasă-i să se întoarcă de unde au venit, căci spiritul lor nu mai poate fi schimbat, dat fiind că şi-a găsit moartea în lux! Atunci când vor veni apele cele mari, ei vor fi primii care vor pieri în ele!'”

15. După ce a ascultat aceste cuvinte, Fungar-Hellan le-a dat drumul preoților şi şi-a adunat din nou armata, pentru a o conduce la locul indicat de Mahal, unde muntenii urmau să facă o străpungere.

Capitolul 154

Tabăra generalului este instalată la poalele lanțului de munți. Amenințările lui Fungar-Hellan, care se îndoieşte de Mahal. Teribila zguduitură a muntelui minat. Sfatul lui Mahal, de a încheia pacea

(12 iulie 1844)

1. Locul în care muntenii intenționau să îşi croiască drum către ținuturile de la şes se afla la o sută de leghe nord-est de Hanoh şi la 30 de leghe de lacul în mijlocul căruia era situată insula adoratorilor apei. Locul s-a dovedit a fi un deşert imens, în care nu creştea nici un fel de vegetație, cu excepția câtorva tufişuri de bace sălbatice. Acesta este exact ținutul pe care cei de la şes l-au transformat cândva în simpli pereți verticali, distrugând toate cărările practicabile pe o distanță de 20 de ore de mers şi pe o înălțime de 30 de stânjeni, ceea ce făcea ca panta să fie imposibil de escaladat sau de coborât.

2. Fungar-Hellan a dispus înălțarea corturilor sale roşii şi galbene la circa 150 de stânjeni de munte. După ce marea armată a fost organizată de-a lungul muntelui, iar soldații şi-au instalat corturile, generalul i-a spus lui Mahal, care se pregătea de culcare:

3. „Prietene, ne-am instalat aici tabăra la sfatul tău, dar nu zăresc nici cel mai mic semn care să corespundă cu predicția ta! Nu cumva m-ai înşelat atunci când mi-ai spus să vin aici? – Adevăr îți spun: deşi sunt prietenul tău cel mai bun, te avertizez că o asemenea înşelătorie te-ar putea costa foarte scump!”

4. Mahal i-a răspuns: „Ai grijă ca Cel de sus să nu te facă să plăteşti tu însuţi foarte scump aceste bănuieli legate de mine! – În ceea ce mă priveşte, nu am nimic să-mi reproşez!”

5. De-abia a pronunţat Mahal aceste cuvinte că muntele s-a zguduit în întregime.

6. Toată lumea a ieşit afară din corturi pentru a vedea ce se întâmplă. Partea de sus a muntelui era învăluită de fum, care amintea teribil de cel produs de aprinderea explozivilor. Cu un zgomot de tunet, mii de avalanşe alcătuite din pământ şi pietre s-au prăbuşit în văile de dedesubt, închizând în întregime spaţiul dreptunghiular dintre peretele stâncos vertical şi ţinutul cu aspect deşertic de la baza lui.

7. Datorită forţei avalanşelor, peretele vertical a fost el însuşi străpuns în câteva locuri, croind o breşă în acesta. Incapabil să împiedice catastrofa, Fungar-Hellan a fost nevoit să asiste cu tristeţe la acest spectacol. Căci cine ar fi îndrăznit să împiedice avalanşele care se succedau într-un ritm din ce în ce mai precipitat?

8. Atunci, Mahal l-a întrebat pe Fungar-Hellan dacă încă mai consideră explicaţiile sale o înşelătorie.

9. Generalul i-a răspuns: „O, teribil profet coborât din cerul lui Dumnezeu! De ce trebuie să ne anunţi toate aceste evenimente înspăimântătoare cu o exactitate atât de exasperantă? De ce nu ne dai şi veşti bune, care să se dovedească la fel de exacte? Iar acum, spune-mi: ce putem face pentru a-i învinge pe aceşti munteni avizi de răzbunare?”

10. Mahal i-a răspuns: „Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să rămânem pe loc, căci simpla noastră prezenţă le va spune că o putere superioară ne-a ghidat exact către locul şi în momentul în care urmau să îşi croiască un drum către ţinuturile de la şes! Acest lucru le va inspira un mare respect în ceea ce ne priveşte, şi în loc să intre în luptă, se vor arăta dispuşi să înceapă cu noi tratative de pace!

11. Nu trebuie însă cu nici un chip să îi ataci atunci când vor coborî la vale. În schimb, poţi desfăşura o gardă puternică în faţa corturilor noastre, astfel încât să le inspiri respect în faţa forţei de care dispunem!”

12. Fungar-Hellan a urmat cu stricteţe sfaturile lui Mahal. În scurt timp, el a descoperit apariţia primilor spioni, care verificau dacă pasajul croit printre stânci era suficient de lat.

Capitolul 155

Generalul îi porunceşte armatei sale să intre într-un dispozitiv defensiv. Delegaţia muntenilor în faţa lui Fungar-Hellan, care o masacrează cu propriile sale mâini. Mahal trece în tabăra opusă. Cumplita bătălie. Exterminarea aproape completă a cinci milioane de soldaţi

(15 iulie 1844)

1. După ce s-a convins personal de prezenţa spionilor coborâţi din munţi, Fungar-Hellan a dat ordin armatei sale să se concentreze în masă asupra punctelor de trecere şi să se pregătească de atac pentru eventualitatea că duşmanul ar fi încercat o ofensivă. Totuşi, le-a poruncit soldaţilor să nu acţioneze ca o forţă de atac, ci numai ca o forţă de apărare şi protecţie.

2. Aşa a sunat ordinul dat întregii armate, care a fost informată prin mesageri rapizi, ce şi-au îndeplinit misiunea pe durata unei zile întregi, ceea ce a fost o veritabilă performanţă.

3. De-abia a reuşit armata să se mobilizeze conform ordinelor primite că o mulţime de soldaţi perfect instruiţi de pe platoul muntos şi-au făcut apariţia, examinând fermitatea deschizăturilor formate prin spulberarea stâncilor. După ce s-au convins de soliditatea acestora, ei au avansat cu curaj către armata străină, ca şi cum aceasta nu ar fi existat deloc.

4. Această apropiere îndrăzneaţă l-a impresionat pe Fungar-Hellan, care a dat ordin unui detaşament alcătuit din 100.000 de oameni să atace şi să respingă duşmanul dacă acesta s-ar fi apropiat la mai mult de zece de paşi de el.

5. Nu s-a întâmplat însă aşa ceva, căci armata inamică s-a grupat în pâlcuri compacte, după care a trimis trei soli către superbul cort al generalului pentru a-l întreba cât a costat cu totul marea operaţiune de transformare a muntelui în pereţi verticali, realizată cu zece ani înainte.

6. Generalul şef al muntenilor dorea să ştie acest lucru, pentru a-şi putea regla această mare datorie faţă de comandantul suprem al Hanohului. Pe scurt, ţinând cont de toţi banii cheltuiţi şi de cantitatea de muncă investită pentru acest proiect, locuitorii din munţi nu doreau să rămână datori hanoheenilor!

7. Abia după ce îşi vor fi reglat această datorie aveau să le perceapă muntenii celor de la şes impozitul stabilit cu zece ani în urmă conform înţelegerii dintre primii şi regele Gurat, precum şi cu fostul membru al clerului inferior, Fungar-Hellan.

8. La auzul acestor propuneri sarcastice, generalul s-a enervat şi le-a răspuns solilor: „Eu însumi sunt Fungar-Hellan şi mă aflu aici în fruntea unei armate alcătuite din două milioane de soldaţi foarte bine antrenaţi! Eu sunt adevăratul domn al Hanohului şi al întregului regat!

9. Sunteţi dispuşi să aduceţi un sacrilegiu împotriva celui căruia Domnul cerului şi al pământului i-a dezvăluit locul exact în care urma să străpungeţi o breşă în peretele muntelui, devastându-l şi părăsindu-vă astfel cuiburile de corbi?”

10. Emisarii i-au răspuns astfel generalului: „Afirmaţiile tale par juste, dar nu credem o boabă din povestea ta legată de bătrânul şi autenticul

Dumnezeu! Iată ce ne-a spus acelaşi Dumnezeu prin gura unuia dintre profeţii Săi:

11. ‚După ce vă veţi croi un drum către ţinuturile de la şes, în locul indicat de Mine şi procedând aşa cum v-am învăţat Eu, veţi întâlni acolo marea armată a Hanohului. O voi preda în mâinile voastre folosindu-mă de fratele lui Noe, care Mi-a devenit ostil din cauza copiilor lui! Totuşi, nu îl pedepsiţi nici pe el, nici pe copiii lui, căci Mă voi ocupa personal de acest lucru!'

12. Iată, aşa a sunat profeţia primită! Dacă doreşti să eviţi vărsarea inutilă de sânge, predă-te de bunăvoie. Dacă nu o vei face, nici o fiinţă umană nu va părăsi vie acest deşert, cu excepţia fratelui lui Noe şi a copiilor săi!"

13. Aceste cuvinte l-au enervat la culme pe Fungar-Hellan, care s-a aruncat asupra celor trei soli şi i-a căsăpit cu propriile lui mâini!

14. Atunci, Mahal s-a ridicat, şi-a luat copiii şi a plecat, condus de o forţă superioară, ce l-a mânat irezistibil către duşmanii lui Fungar-Hellan, pentru a le povesti acestora crima celui din urmă.

15. Acesta a fost semnalul unei bătălii care nu a avut egal în toată istoria umanităţii. Căci din întreaga armată a Hanohului nu au mai rămas decât o mie de oameni, iar din cele trei milioane de soldaţi munteni doar 3007 oameni.

Capitolul 156

Fuga lui Fungar-Hellan şi relatarea marii bătălii în faţa regelui Gurat. Generalul pune pe picioare o nouă armată, alcătuită din patru milioane de soldaţi

(16 iulie 1844)

1. Printre supravieţuitori se număra şi Fungar-Hellan, precum şi doi şefi ai armatei. Aceştia s-au retras împreună cu puţinii soldaţi care le-au mai rămas, fiind urmăriţi pe o porţiune din drum de supravieţuitorii munteni.

2. Ajuns la Hanoh, Fungar-Hellan s-a grăbit să îl caute pe Gurat, care l-a primit cu braţele deschise. El i-a povestit regelui deznodământul catastrofal al bătăliei, după care i-a spus:

3. „Frate! Am pierdut totul! Disperaţi că nu au găsit nici o altă ieşire, locuitorii din munţi şi-au croit o trecere către un loc deşertic situat la circa 60 de ore de mers de marele lac, un loc pe care mi l-a indicat ticălosul de Mahal! Armata muntenilor era superioară celei de care dispuneam eu cu circa un milion de soldaţi.

4. Pe scurt, după ce bătrânul ticălos s-a îndepărtat de mine cu clica lui, într-o manieră pe care nu reuşesc să o înţeleg nici acum, îndreptându-se către duşmanii noştri ca un veritabil trădător ce este, şi după ce i-am strâns

de gât cu propriile mele mâini pe cei trei soli impertinenți ai muntenilor, inamicul ne-a atacat în o mie de locuri!

5. A urmat o luptă feroce, care a durat trei zile şi trei nopți. În cea de-a patra zi eram deja învins şi nu mai dispuneam decât de 2000 de oameni, dintre care doar o mie erau soldați. Am fost nevoit să scap prin fugă, pentru a nu-mi sacrifica şi ultimii oameni.

6. Duşmanii noştri au pierdut mai bine de două milioane de soldați! Îți spun: în cea de-a treia zi, ne băteam deja pe munți de cadavre! Cu siguranță, soldații mei s-au luptat cu mai mult curaj decât adversarii lor, căci au ucis aproape trei milioane dintre ei, în timp ce noi nu am pierdut decât două milioane! Superioritatea inamicului s-a dovedit însă prea mare pentru a-l putea învinge complet!

7. Acum, va trebui să adunăm o nouă armată de patru milioane de oameni, pentru a ne răzbuna pe orgolioşii prinți ai muntenilor, într-o manieră care nu a mai fost văzută vreodată pe pământ! Mai mult, va trebui să ne grăbim, pentru ca duşmanii noştri să nu ne-o ia înainte!

8. O, nenorocire vouă, ucigaşi ai poporului meu! Fungar-Hellan va deveni de astăzi regele tuturor diavolilor şi vă va trata cu o cruzime care îl va înspăimânta chiar şi pe prințul lor! Te blestem de o mie de ori, pământule, precum şi toate creaturile care se găsesc pe suprafața ta! Eu voi fi cel care îți va da lovitura de grație! – Iar acum, să ne apucăm să adunăm noua armată, mai înspăimântătoare decât oricare alta!”

9. Gurat a fost atât de copleşit de acest discurs încât nu a reuşit să pronunțe nici un cuvânt.

10. Fungar-Hellan l-a părăsit în grabă şi a dispus imediat organizarea unei mari recrutări în rândul populației.

11. Într-un interval de numai o lună, o mare armată alcătuită din patru milioane de oameni era pusă deja pe picioare în împrejurimile Hanohului.

Capitolul 157

Adunarea unei noi armate de două milioane de soldați pe platoul muntos. Avertismentul încununat de succes al lui Mahal

(17 iulie 1844)

1. La rândul lor, locuitorii de pe platoul muntos au pus şi ei în scurt timp pe picioare o armată alcătuită din două milioane de soldați, după care au deliberat, în frunte cu cei zece prinți ai lor, care este maniera cea mai bună de a-i pedepsi pe hanoheeni.

2. Atunci, Mahal, care fusese primit cu multă căldură de cei zece prinți, împreună cu familia sa, le-a spus:

3. „Prieteni, efectivele voastre au scăzut cu trei milioane de oameni, potrivit propriilor voastre calcule, iar acum aveți suficient loc în acest mare ținut muntos care vă furnizează întreaga hrană de care aveți nevoie.

4. De aceea, sfatul meu este să renunțați să vă mai ocupați de Hanoh! Eu ştiu că duşmanii voştri adună acum o armată alcătuită din patru milioane de soldați, cu care îşi propune să vă atace, dar nu este cazul să vă faceți griji! Căci dacă voi nu veți coborî către ei, nu vor îndrăzni niciodată să urce până la voi. Ei ştiu foarte bine că o sută de luptători de la câmpie nu se pot măsura cu zece adversari ascunşi printre stânci!

5. De aceea, aveți toate motivele să vă simțiți în siguranță aici. Pe de o parte, hanoheenii nu vor îndrăzni niciodată să se aventureze până aici, oricât de mare ar fi armata lor, iar pe de altă parte ei nici nu ar putea să o facă, întrucât în afară de pasajele pe care le-ați deschis chiar voi, nu mai există nici o altă trecere, cu excepția trecătorii care duce către munții sacri unde locuieşte fratele meu Noe. Hanoheenii vor fi astfel nevoiți să abandoneze orice proiect de a urca până la voi, cu atât mai mult cu cât vor fi decimați în scurt timp de o epidemie de ciumă care le va lovi armata. În acest fel, acest loc va rămâne inaccesibil pentru ei, iar voi nu veți putea fi atacați în următorii 20 de ani.

6. În ceea ce priveşte munții sacri în care locuieşte fratele meu Noe, aceştia se află sub înalta protecție a lui Dumnezeu, aşa că ar fi inutil să încerce cineva să îi cucerească! De aceea, urmați sfatul meu şi nu veți regreta!"

7. Aceste cuvinte i-au pus pe gânduri pe cei zece prinți, care i-au răspuns astfel lui Mahal: „Ai vorbit foarte bine, dar chiar crezi că mânia lui Fungar-Hellan ne va lăsa vreodată în pace? Nu crezi că avem toate motivele să ne temem că, mânat de spiritul lui redutabil de întreprinzător, acesta va face tot ce-i va sta în puteri pentru a descoperi o mie de alte posibilități de a ajunge la noi, din care poate că a descoperit deja o sută? Şi dacă va reuşi să ajungă în țara noastră, ce se va alege de noi?"

8. Dar Mahal le-a răspuns: „Nu vă faceți griji! V-am spus de la bun început cu ce se ocupă la ora actuală fratele meu Noe. Adevăr vă spun: înainte ca Fungar-Hellan să îşi termine de pus la punct cele o sută de planuri, Noe va termina de construit arca sa! Iar când acest proiect va fi încheiat, toate invențiile din lume nu-i vor mai folosi lui Fungar-Hellan la nimic! Căci Domnul va porni personal la luptă împotriva acestei lumi şi nu va scuti nici o creatură, din cauza marii răutăți a oamenilor!"

9. Acest discurs i-a lăsat pe cei zece prinți foarte gânditori, şi nici unul dintre ei nu a mai rostit vreun cuvânt timp de trei zile. Totuşi, ei au urmat sfaturile lui Mahal.

Capitolul 158

Tristețea lui Gurat din cauza plecării lui Mahal şi presentimentele sale pe care i le comunică lui Fungar-Hellan. Răspunsul corect al generalului. Construirea turnurilor de atac

(18 iulie 1844)

1. În tot acest timp, Fungar-Hellan şi-a organizat noua armată şi a trimis un mare număr de muncitori în fața munților transformați în pereți verticali pentru a construi acolo turnuri înalte înzestrate cu scări. El s-a întâlnit apoi cu regele Gurat, pe care l-a găsit foarte trist, şi l-a întrebat care este motivul tristeții sale.

2. Regele i-a răspuns: „O, prietene drag, când mă gândesc că nu mai putem conta pe acel om al lui Dumnezeu, mă simt cuprins de o mare tristețe, iar primul strigăt pe care l-am auzit de la tine atunci când te-ai întors din acea campanie militară nefericită: ‚Suntem pierduți!' îi vorbeşte de la sine sufletului meu!

3. Ascultă-mă: la ce ne-ar fi folosit toată prudența noastră atunci când membrii clerului inferior din Hanoh conspirau împotriva noastră dacă am fi fost privați de înțelepciunea lui Mahal?

4. Din păcate, tu ai acționat cu cruzime, încălcându-i probabil sfaturile, iar el te-a abandonat şi s-a dus la prinții din munți, pentru a le fi ghid spiritual!

5. Orice ai întreprinde împotriva acestor prinți, înțelepciunea lui Mahal va şti să îți anticipeze întotdeauna intențiile. Ea va face mereu să eşueze planurile tale şi ne va anihila pe toți, aşa cum ai procedat chiar tu, alături de el, atunci când ai distrus templele; căci toată puterea ta nu ți-ar fi folosit la nimic dacă nu l-ai fi avut alături de tine pe acest om al lui Dumnezeu!

6. De aceea, eu sunt convins că înălțarea acestor o sută de turnuri nu-ți va folosi la nimic, la fel cum noua ta armată, care ne costă zilnic 25.000 de livre de aur, nu ne va aduce vreodată înapoi nici măcar o singură monedă!

7. O, ce bine ar fi dacă Mahal s-ar întoarce printre noi, împreună cu copiii săi dragi; abia atunci ne-am simți în siguranță între aceste ziduri! Fără el, nu vom mai putea nici măcar să traversăm propriile noastre străzi, căci suntem complet orbi şi nu distingem pericolele care ne amenință de pretutindeni!"

8. Afirmațiile lui Gurat l-au pus serios pe gânduri pe Fungar-Hellan, care nu a ştiut la început ce să-i răspundă.

9. După câteva momente, el şi-a regăsit însă aplombul şi i-a spus: „Rege şi prieten drag, ai cu siguranță dreptate, şi nu am ce obiecții să aduc discursului tău, dar dacă tot ne-am pus în mişcare, cel mai bine este să facem ceva pentru securitatea noastră, nu să rămânem inactivi!

10. Este adevărat că am jurat răzbunare împotriva prinților şi a lui Mahal, dar mânia mea s-a mai potolit şi nu mai doresc să-mi respect cu

strictețe jurământul! Totuşi, nu strică să fim înarmați, căci nu se ştie când ne pot lovi muntenii!

11. Cu sau fără Mahal, va trebui să ne asigurăm cât mai bine poziția, dacă nu dorim să asistăm neputincioşi la propria noastră distrugere!

12. De altfel, dacă Mahal s-ar întoarce la noi, l-aş primi eu însumi cu toată amabilitatea, la fel ca în trecut. Mai mult decât atât nu cred că ar putea face cineva ceva pentru el!

13. Dar cum s-ar putea întoarce aici? Cu siguranță, nu va dori niciodată să traverseze câmpul de luptă. De aceea, cred că turnurile mele ar trebui terminate cât mai rapid, pentru a-i putea trimite un mesager care să îl cheme înapoi la noi, dacă mai este încă în viață!"

14. Gurat a fost mulțumit cu acest răspuns şi i-a sugerat generalului să ridice doar un singur turn în fața peretelui stâncos vertical.

15. Fungar-Hellan s-a ocupat imediat de acest lucru, cu cel mai mare zel posibil, şi după numai 30 de zile, turnul era deja ridicat.

Capitolul 159

Delegația de pace în fața celor zece prinți şi a lui Mahal

(19 iulie 1844)

1. După construirea turnului pe amplasamentul principal care conducea către platoul muntos, într-o manieră atât de ingenioasă încât chiar şi cămilele şi măgarii puteau urca pe scările sale, Fungar-Hellan şi Gurat au convocat o serie de oratori elocvenți şi i-au trimis ca soli pentru a-l convinge pe Mahal să se întoarcă în Hanoh.

2. În câteva zile, delegația a fost pregătită, iar solii au îmbrăcat haine albe care simbolizau dorința de pace, după care au pornit către platoul muntos.

3. După o călătorie de cinci zile pe spatele cămilelor (se ştie că un astfel de animal parcurge cu uşurință patru leghe pe zi), delegația a ajuns pe platoul muntos, unde a fost oprită de gărzi şi condusă sub pază în fața celor zece prinți.

4. Unul dintre prinți i-a întrebat pe soli care era motivul care i-a mânat către propria lor pierzanie pe platoul muntos.

5. Principalul orator al delegației a răspuns: „Eminenți şi înțelepți lideri ai poporului vostru! Nu am întreprins această călătorie costisitoare mânați de vreo intenție rea; dimpotrivă, am venit la voi cu intenții de pace!

6. Voi ați învins armata noastră şi ați rămas învingători pe câmpul de luptă. De aceea, potrivit tuturor legilor războiului din lume, sunteți îndreptățiți să cereți un impozit de la cei învinşi!

7. Pe de altă parte, noi ştim că aţi suferit şi voi o pierdere grea, astfel încât probabil că nu mai aveţi curajul să vă cereţi drepturile, cu atât mai mult cu cât înţelepciunea voastră profundă trebuie să vă fi transmis deja că noi dispunem la ora actuală de o armată de rezervă de aproape cinci milioane de soldaţi.

8. Regele nostru ne-a trimis pentru a vă întreba în numele lui ce fel de impozit al învingătorului doriţi, pentru ca el să vi-l ofere fără întârziere. De asemenea, el vă roagă să-i acordaţi pacea şi prietenia voastră! În acest scop, a construit o sută de turnuri de comunicare, pentru a vă deschide astfel definitiv calea către Hanoh!

9. Acesta este scopul misiunii noastre, şi tot ce v-am spus reprezintă adevărul curat! La drept vorbind, mai avem un mesaj pe care dorim să i-l transmitem lui Mahal, în cazul în care acesta se mai află încă în viaţă şi se găseşte printre voi!"

10. După ce au ascultat aceste afirmaţii, prinţii i-au întrebat pe soli cum pot să-şi dovedească adevărul spuselor lor.

11. Cei interpelaţi i-au răspuns: „Dacă Mahal se mai află încă printre voi, chemaţi-l, şi el vă va confirma onestitatea noastră!"

12. Atunci, cei zece prinţi au trimis după Mahal.

Capitolul 160

Mahal le adresează solilor şi celor zece prinţi un discurs plin de înţelepciune şi cât se poate de grav

(22 iulie 1844)

1. Când Mahal a intrat în sala de consiliu, solii s-au înspăimântat văzându-i gravitatea feţei şi nici unul dintre ei nu a îndrăznit să îi spună ceva.

2. După o lungă tăcere, Mahal a luat el însuşi cuvântul: „De ce m-aţi chemat? Mă consideraţi un fel de animal ciudat pe care dresorii îl trag de lanţ, arătându-l mulţimii contra câtorva bani? Răspundeţi-mi: de ce m-aţi chemat?"

3. Unul dintre prinţi i-a răspuns: „Om al lui Dumnezeu! Aceşti mesageri ne-au fost trimişi din ţinuturile de la şes şi au făcut diferite afirmaţii care justifică prezenţa lor aici! Te rugăm, spune-ne dacă este cazul să credem în afirmaţiile lor".

4. Mahal i-a spus: „Da, aveţi toate motivele să credeţi că lucrurile stau chiar aşa cum au fost precizate ele de aceşti oameni. Totuşi, nu impozitul de război este adevăratul motiv care i-a făcut să vină aici. Numai eu cunosc acest motiv!

5. Regele Gurat şi generalul său, Fungar-Hellan, doresc să mă aibă din nou la curte, iar aceşti trimişi au misiunea de a mă convinge să mă întorc. Ce nu ştiu însă ei şi stăpânii lor este că Mahal nu se lasă niciodată condus de oameni, ci numai de Dumnezeu!

6. De aceea, spuneți-le superiorilor voştri că nu mă voi întoarce la ei decât atunci când Dumnezeu îmi va da această poruncă! Spuneți-le de asemenea, în numele Domnului, că îi voi observa cu cea mai mare atenție, pentru a şti dacă se conformează propunerilor pe care le-au făcut celor zece prinți".

7. După ce s-a exprimat astfel, Mahal s-a întors către cei zece prinți şi le-a spus: „Lăsați-i pe aceşti mesageri să se întoarcă în siguranță în țara lor, căci v-au făcut o ofertă de pace. Vegheați însă să se țină de cuvânt şi acordați-le un termen bine stabilit!

8. Căci atunci când cineva face o promisiune, el trebuie să se țină de cuvânt într-un interval bine stabilit de timp; în caz contrar, nu este decât un ipocrit şi un mincinos. El îşi ia, chipurile, un angajament, dar de vreme ce nu fixează nici un termen pentru a-l îndeplini, cuvintele sale nu sunt altceva decât nişte minciuni. El amână de-a pururi pentru mai târziu momentul trecerii la acțiune, speculând faptul că nu a stabilit un termen precis.

9. Nu este suficient să spui: ‚Voi face cutare lucru!', ci trebuie să adaugi: ‚Voi face acest lucru astăzi sau mâine, sau într-un an de zile, dacă Domnul îmi va permite să trăiesc suficient de mult pentru a-mi îndeplini promisiunea!'

10. De aceea, cereți-le acestor mesageri un termen clar precizat, după care, aşa cum v-am mai spus, lăsați-i să plece în pace!"

11. Cei zece prinți şi-au dat seama de importanța acestor cuvinte şi le-au acordat mesagerilor un răgaz de trei luni, după care i-au lăsat să plece fără probleme, întărind totuşi garda din fața pasajului principal de intrare pe platoul muntos.

Capitolul 161

Gurat şi Fungar-Hellan se simt prinşi în capcană. Trimiterea unei a doua delegații şi eşecul acesteia

(23 iulie 1844)

1. Când delegații s-au întors la Hanoh şi le-au împărtăşit lui Fungar-Hellan şi lui Gurat rezultatele misiunii lor, cei doi seniori ai regatului s-au înnegrit de supărare.

2. Totuşi, Gurat i-a spus lui Fungar-Hellan: „Ei bine, ce putem face? Suntem obligați să ne îndeplinim propria promisiune, indiferent dacă ne convine sau nu! Va trebui să adunăm în trei luni 100.000 de măsuri de grâu

şi de orz, 20.000 de cămile, 40.000 de boi şi 200.000 de oi. În caz contrar, ne vom afla într-o postură stânjenitoare în raport cu muntenii!

3. Totuşi, de unde putem procura toate aceste bunuri într-un interval de timp atât de scurt? Da, de unde le-am putea lua fără a intra literalmente în război cu propriul nostru popor, spoliindu-l în întregime?"

4. Fungar-Hellan s-a scărpinat după urechi, după care a spus: „Prietene şi frate, oricum am da-o, ne aflăm într-o poziţie foarte nefericită! Părerea mea este că ar fi cazul să uităm de Mahal şi să nu mai pomenim nimic de acest impozit de război!

5. Dacă muntenii ne-ar fi cerut aur şi argint, le-am fi putut livra o cantitate de zece ori mai mare, dat fiind că dispunem de comori atât de mari încât am putea acoperi cu aceste metale preţioase întregul Hanoh! Dar să le dăm din rezerva noastră de cereale într-un an deja secetos, ca să nu mai vorbim de boi, cămile şi oi, în condiţiile în care acestea abia ne ajung pentru propriile noastre nevoi, acest lucru nu mi se pare deloc posibil, şi cu atât mai puţin în trei luni!

6. Dacă locuitorii din munţi ne-ar acorda un răgaz de zece ani, probabil că am mai putea face ceva, dar prietene, în numai trei luni acest lucru este de-a dreptul imposibil!

7. De aceea, îţi propun să le trimitem o nouă delegaţie, pentru a negocia un răgaz de zece ani pentru plata acestui impozit de război. Dacă prinţii vor accepta, ne vom ţine de cuvânt, dar în caz contrar, nu au decât să facă ce vor dori!"

8. Gurat a fost mulţumit cu această propunere. O nouă delegaţie a fost trimisă pe platoul montan, dar şi aceasta s-a soldat cu un eşec, căci prinţii au rămas pe poziţia lor, de pe care nu s-au clintit nici măcar cu un deget!

Capitolul 162

Eşecul celei de-a doua delegaţii îi înfurie pe Gurat şi pe Fungar-Hellan. Planul lor de răzbunare prevede minarea tuturor munţilor din jurul platoului montan şi aruncarea lor în aer

(24 iulie 1844)

1. Când cea de-a doua delegaţie s-a întors la Hanoh şi le-a descris lui Gurat şi lui Fungar-Hellan eşecul ei, cei doi s-au înfuriat atât de tare încât au luat hotărârea fermă de a nu mai plăti nici un fel de impozit învingătorilor lor.

2. Generalul a declarat: „Nu au decât să vină să îl perceapă ei înşişi! Dacă o vor face, le vom rezerva soarta pe care o merită!

3. Noi ştim că suntem descendenţii lui Seth, în timp ce ei sunt cu toţii urmaşii lui Cain cel izgonit! Ce rost are să ne slăbim propria forţă de dragul acestor sclavi plini de orgoliu?

4. Desigur, nu vom fi atât de nebuni încât să ne ducem după ei în munţii lor, dar vom şti să-i atragem la şes, iar atunci când vor ajunge aici, vai lor, căci se vor bucura din plin de mânia noastră!

5. Ştii ce vom face în continuare, prietene Gurat? Le vom trimite o a treia delegaţie, din considerente pur politice însă!

6. Le vom preda în aparenţă întregul regat al Hanohului, sub pretextul că nu îl mai putem guverna din cauza pretenţiilor lor exagerate, care ne-au pus într-o postură imposibilă!

7. Căci fără a apela la violenţă ar fi imposibil să strângem într-un interval de timp atât de scurt o cantitate atât de exorbitantă de cereale şi de animale! Dacă le-am impune concetăţenilor noştri o asemenea constrângere, întregul regat s-ar ridica împotriva noastră şi ne-ar linşa.

8. Dat fiind că ne dăm seama de neputinţa noastră, le vom spune că suntem dispuşi să le dăruim întregul regat, în schimbul unei simple rente pe viaţă. Căci, în asemenea condiţii, nu mai suntem dispuşi să ne asumăm guvernarea şi preferăm să trăim în pace, în locul unei agitaţii de nedescris!

9. Pentru a da greutate spuselor lor, solii vor trebui să le înmâneze celor zece prinţi cheile şi câteva imitaţii ale coroanelor Hanohului, invitându-i totodată să vină şi să preia puterea în propriile lor mâini! Nu consideri că această idee este excelentă?"

10. Gurat i-a răspuns: „Prietene, nu uita că Mahal se mai află încă alături de cei zece prinţi, astfel încât orice viclenie din partea noastră se va dovedi inutilă!

11. De aceea, părerea mea este că nu ar trebui să recurgem la acest plan, ci ar trebui să aşteptăm până când muntenii se vor hotărî să negocieze cu noi. Abia atunci vom putea trece la ofensivă, distrugându-i pe toţi cei care se vor apropia de noi!

12. Până atunci, în loc să construim cele o sută de turnuri, îţi propun să minăm munţii din jurul platoului, săpând în ei culoare la o adâncime de o mie de stânjeni şi plasând în fiecare dintre ele câte 10.000 de livre de explozivi, cărora le vom da foc. În acest fel, vom stârni o mare confuzie în rândul orgolioşilor locuitori din munţi!

13. Viitorul ne va arăta apoi cum să acţionăm în continuare".

14. Fungar-Hellan s-a declarat întru totul de acord cu această propunere şi a trecut imediat la lucru.

Capitolul 163

Locuitorii de pe platoul montan deliberează, dar nu ajung la nici un acord. Neîncrederea lor față de Mahal. Profeția acestuia. Scepticismul prinților

(26 iulie 1844)

1. Cei zece prinți de pe platoul montan au ținut şi ei sfat pentru a stabili ce au de făcut în cazul în care hanoheenii nu îşi vor ține cuvântul. Deliberările lor au durat trei luni, dar ei nu s-au putut pune de acord.

2. Marea lor greşeală a fost de a nu-i cere părerea lui Mahal, cu atât mai mult cu cât îl bănuiau că este de partea hanoheenilor şi că abia aşteaptă să le comunice acestora deciziile lor, făcându-i astfel să cadă în mâinile duşmanilor.

3. Această neîncredere în Mahal deriva din faptul că celor zece prinți li se păruse că acesta i-a tratat pe delegați cu mult prea multă blândețe, în condițiile în care ei ar fi preferat să îi condamne pe aceştia la moarte.

4. Mahal şi-a dat seama ce se întâmplă şi a fost foarte nemulțumit.

5. După trei luni de deliberări în timpul cărora nu au ajuns la nici o concluzie, prinții l-au chemat pe Mahal şi l-au întrebat ce trebuiau să întreprindă împotriva hanoheenilor, dat fiind că aceştia nu şi-au ținut cuvântul şi nu le-au plătit impozitul promis. Mahal le-a răspuns:

6. „Dragii mei prieteni, inima mea suferă pentru că ați apelat atât de târziu la serviciile mele, căci sfaturile mele nu vă vor mai fi acum de nici un folos! Ar fi fost de o mie de ori de preferat să îmi cereți sfatul la începutul deliberărilor voastre, care au durat trei luni şi nu au condus nicăieri. În acel moment, v-aş fi putut da un sfat bun, dar acum este prea târziu!

7. Într-adevăr, hanoheenii, care sunt un popor foarte activ, au profitat de acest răgaz pe a săpa nestingheriți o sută de tuneluri la o adâncime de o mie de stânjeni, pe care le-au umplut cu câte 10.000 de livre de exploziv fiecare! Chiar astăzi vor face să sară în aer munții voştri, provocând pierderi grele țării voastre!"

8. Auzind cuvintele lui Mahal, cei zece prinți au început să râdă şi i-au răspuns cu sarcasm: „Prietene, dacă nu ai altceva să ne spui, putem să ne facem liniştiți siesta! Căci noi cunoaştem perfect efectul explozivilor şi ştim până la ce adâncime pot fi săpate tuneluri într-un interval de trei luni!

9. Dacă au ajuns la o adâncime de 40 de stânjeni în acest interval ar fi deja un miracol, căci roca în care trebuie să sape este foarte dură. De aceea, în nici un caz nu putem vorbi de o adâncime de o mie de stânjeni! În aceste condiții, nu suntem deloc îngrijorați!"

10. După care, cei zece prinți au continuat să râdă cu inconştiență şi l-au părăsit pe Mahal.

Capitolul 164

Mahal îşi sfătuieşte copiii să se bazeze numai pe Dumnezeu. Corupția locuitorilor de la şes. Mahal şi familia sa părăsesc platoul muntos

(27 iulie 1844)

1. Atunci, copiii lui Mahal l-au întrebat pe tatăl lor ce trebuie să facă în cazul în care hanoheenii le vor aplica muntenilor o asemenea lovitură.

2. Bătrânul Mahal le-a răspuns: „Copiii mei! Puneți-vă întreaga credință numai în mâinile lui Dumnezeu şi nu vă faceți griji! Căci atât timp cât Domnul se află alături de noi, vom fi în siguranță pretutindeni pe acest pământ!

3. Invers, dacă vom pierde grația, iubirea şi compasiunea lui Dumnezeu din vina noastră, tot ce ne va înconjura – oameni şi obiecte deopotrivă – ne va fi ostil! Nu ne vom mai putea baza nici măcar pe propria noastră umbră, care ne-ar putea trăda tuturor duşmanilor noştri!

4. De aceea, avem datoria să ne bazăm întru totul pe Dumnezeu, dacă dorim să păşim în siguranță pe pământul Lui!

5. De altfel, vă mai spun un lucru, dragii mei copii, pe care mi-l revelează spiritul meu chiar în acest moment: situația prezentă la ora actuală pe pământ nu mai poate dura mai mult de zece ani.

6. Oamenii şi popoarele se ridică unii împotriva altora, căci fiecare doreşte să domnească singur şi nu îi mai respectă nici pe regi, nici legile lor!

7. Rezultă că în întregul regat al Hanohului există la ora actuală un întreg furnicar de seniori. Regele tremură în fața burghezilor din oraşul său. Toți vasalii şi guvernatorii marilor oraşe din vecinătate se revoltă şi nu mai fac decât ce vor. Ei le cer supuşilor lor impozite exorbitante, fără ca regele sau generalul lui să ştie ceva.

8. Vasalii străini sunt la fel de independenți şi se luptă tot timpul unii împotriva celorlalți. Nu trece nici măcar o singură zi fără vărsare de sânge.

9. Din când în când, popoarele se răscoală împotriva stăpânitorilor lor, dedându-se la furturi, tâlhării şi omoruri. De fiecare dată, liderul unei astfel de benzi doreşte nici mai mult nici mai puțin să devină un dictator. Dacă reuşeşte, el se comportă chiar mai rău decât tiranii care l-au precedat.

10. De foarte mulți ani, copiii din munți care au emigrat la câmpie i-au tratat foarte rău pe copiii de la şes. Aceştia nu mai sunt considerați ființe umane, ci animale înzestrate cu rațiune. Cât despre Spiritul lui Dumnezeu, nimeni nu mai doreşte să se lase ghidat, călăuzit şi corectat de acesta!

11. Invenția diabolică a explozivilor a făcut ca nici un munte să nu mai fie la adăpost de furia distructivă a oamenilor.

12. Spuneți-mi: cum ar putea privi liniştit Dumnezeu felul în care acționează creaturile Sale, crimele, minciunile, distrugerile, ipocrizia, înşelătoriile, furturile, tâlhăriile şi prostituarea lor?”

13. Auzind aceste cuvinte, copiii lui Mahal s-au înspăimântat.

14. Dar tatăl lor a adăugat: „Haideţi să părăsim această ţară la noapte şi să ne întoarcem la Noe. Căci de acum înainte nici un alt loc nu va mai fi sigur pentru noi!”

15. După care Mahal şi-a strâns toate lucrurile şi s-a întors la Noe însoţit de copiii săi.

Capitolul 165

Mahal în faţa lui Noe. Relatarea sa referitoare la starea de lucruri în rândul popoarelor de la şes. Tristeţea celor doi fraţi

(29 iulie 1844)

1. După zece zile de mers, Mahal şi copiii săi au ajuns pe înălţimile încă sacre, unde l-au întâlnit pe Noe, care le-a ieşit în întâmpinare o bună bucată de drum.

2. Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat strâns şi s-au bucurat enorm de această revedere.

3. Noe a dorit imediat să ştie care era situaţia în ţinuturile de la şes, respectiv dacă populaţia de aici era dispusă să îşi întoarcă faţa către Domnul sau dacă se orienta din ce în ce mai mult către lumea exterioară.

4. Mahal i-a răspuns: „O, frate, principala cauză a întoarcerii mele este tocmai absenţa absolută a oricărei pietăţi în rândul acelui popor, pe care am avut ocazia să o cunosc bine în timpul lungilor mele călătorii!

5. Am sperat întotdeauna că, prin graţia lui Dumnezeu, voi reuşi să îi aduc înapoi la El pe locuitorii de la şes, prin intermediul regilor şi prinţilor lor; totuşi, acum zece zile, Domnul mi-a arătat clar ce se întâmplă cu umanitatea de pe acest pământ, aşa că mi-am dat seama că nu mai este nimic de făcut, nici cu ajutorul miracolelor, nici prin alte mijloace.

6. Căci oamenii s-au întors în întregime către lumea exterioară, iar spiritul lor interior a murit! Iar atunci când spiritul nu mai poate acţiona în fiinţa umană, cum ar putea aceasta să mai descopere ceea ce este spiritual şi divin?

7. Poate că dacă ar fi fost vorba doar de convertirea unui număr mic de oameni, acest lucru ar mai fi fost încă posibil; dar ce poate face un singur om în faţa tuturor acestor milioane de inimi împietrite?

8. Oamenii ascultă timp de câteva clipe ceea ce le spui, după care îţi întorc spatele cu indiferenţă. Dacă ai noroc, ţi se râde în nas sau eşti considerat nebun. Dacă nu ai noroc, eşti hăituit, închis şi ucis! Adevăr îţi spun: viaţa unui om de la şes nu are mai multă valoare decât cea a unui ţânţar!

9. O, frate, când îmi aduc aminte prin ce am trecut în ținuturile de la şes, încă mă mai trec frisoane! Cred că mai bine este în infern, şi nu putem spune că nu ştiam de multă vreme acest lucru!”

10. Când Mahal a tăcut, Noe a scos un suspin adânc şi a spus: „Văd că lucrurile se petrec exact aşa cum mi le-a arătat Domnul în spirit! O, lume, lume, de ce nu doreşti să te laşi corectată de blândul Spirit al lui Dumnezeu, preferând judecata şi pierzania eternă?”

11. După care cei doi frați s-au îndreptat în tăcere către coliba în care locuia altădată Adam şi au deplâns împreună soarta acestui pământ care fusese atât de magnific atunci când a fost creat.

12. Atunci, Mahal a observat marea arcă a lui Noe, care era aproape terminată, şi s-a minunat că aceasta a putut fi construită într-un timp atât de scurt.

Capitolul 166

Mahal se informează în legătură cu arca. Noe îi povesteşte istoria acesteia. Decadența oamenilor şi imensa răbdare a Domnului

(30 iulie 1844)

1. După ce a examinat cu atenție arca, nu numai din exterior, ci şi în interiorul ei, Mahal i-a spus lui Noe: „Frate, povesteşte-mi cum te-a învățat Domnul să faci această construcție extraordinară! Desigur, am fost pus la curent cu ceea ce faci, dar nu cunosc detaliile, aşa că lucrurile nu-mi sunt întru totul clare. De aceea, dă-mi câteva explicații, ca să ştiu ce am de făcut atunci când va veni momentul!”

2. Noe i-a răspuns lui Mahal: „Frate, îți mai aminteşti de perioada în care oamenii au început să se înmulțească în număr mare, încă din epoca lui Lameh, dând naştere unor fiice de o mare frumusețe. Ştii de asemenea că majoritatea copiilor lui Dumnezeu de pe înălțimile sacre au fost atraşi de aceste femei, preferând să se instaleze la şes, unde au procreat împreună cu ele copii.

3. Când munții sacri, pe care Dumnezeu i-a binecuvântat într-o asemenea măsură pentru copiii Săi, au rămas aproape complet depopulați, întrucât chiar şi cei căsătoriți au preferat să îşi abandoneze femeile şi să coboare la şes, în timp ce soțiile lor au coborât la rândul lor şi s-au măritat cu copiii pământului, ei bine, la scurt timp după toate aceste evenimente, Domnul mi-a spus:

4. ‚Noe, ascultă-Mă! Oamenii nu mai doresc să se lase corectați de Spiritul Meu, căci s-au identificat în întregime cu trupul lor! Totuşi, le voi mai acorda un răgaz de 120 de ani!’

5. Când Domnul mi-a vorbit în acest fel, tu erai prezent lângă mine. Ştii aşadar foarte bine ce am făcut împreună, conform voinței lui Dumnezeu,

timp de o sută de ani, încercând să îi convertim pe copiii lui Dumnezeu deveniți simpli oameni tereştri, şi ştii de asemenea că eforturile noastre nu au condus nicăieri!

6. Căci copiii lui Dumnezeu au conceput cu fiicele de la şes oameni puternici şi celebri, care s-au specializat în tot felul de lucruri rele în fața lui Dumnezeu, dovedindu-se tirani îngrozitori cu bieții copii ai pământului. În plus, s-au războit tot timpul între ei, împinşi exclusiv de setea lor de dominație. S-au scurs astfel mai bine de o sută de ani, fără ca această situație să se îmbunătățească cu ceva!

7. Văzând că oamenii nu numai că refuză să se convertească, în pofida semnelor zilnice pe care li le trimitea El în toate domeniile vieții, ba chiar devin din ce în ce mai răi, Domnul s-a căit profund că a populat acest pământ cu oameni şi s-a simțit întristat în inima Lui!

8. Ei bine, acum 14 ani, Domnul mi-a vorbit din nou şi mi-a spus: ‚Noe, ascultă-Mă! Voința Mea este să fac să dispară de pe acest pământ toate creaturile pe care le-am plasat pe el, de la ființa umană şi până la cei mai mici viermi şi la păsările de pe cer; căci Mă căiesc sincer că le-am creat'.

9. Mi-a spus totuşi că eu, Noe, îmi voi găsi grația în fața Lui, întrucât nu mă număram printre oamenii înrăiți. Dumnezeu a privit chiar în acel moment către pământ, dar nu a văzut decât ființe corupte şi sacrilegii.

10. Cu toate acestea, El le-a trimis oamenilor pervertiți mesageri care să-i avertizeze, în speranța că ar mai putea salva pe cineva. Din păcate, acei mesageri le-au vorbit unor surzi şi au fost considerați simpli oameni obişnuiți, nu mesageri ai lui Dumnezeu. Oamenii i-au lăsat să plece şi nimeni nu le-a acordat vreo atenție.

11. După un scurt răgaz, Dumnezeu a privit din nou către pământ şi mi-a spus: ‚Ascultă, Noe! *Toate eforturile Mele şi iubirea Mea sunt în zadar!* De aceea, am hotărât să pun capăt oricărei vieți trupeşti; căci întregul pământ s-a umplut de sacrilegiile comise de oameni! De aceea, îi voi distruge pe toți, în acelaşi timp cu pământul pe care locuiesc!'

12. După cum ştii, Domnul mi-a cerut apoi să dobor toți aceşti copaci şi să pregătesc lemnul pentru construcția unei arce, respectiv a celei pe care o vezi în față, care este aproape gata, cu o singură excepție minoră. Dacă doreşti să cunoşti mai exact planul acesteia, ți-l pot relata citând exact cuvintele Domnului".

13. Mahal l-a rugat pe Noe să o facă, aşa că acesta i-a spus: „Bine! Vino mai întâi în casa mea şi haide să luăm ceva în gură, ca să prindem ceva puteri. În final, îți voi revela planul construirii arcei!"

14. Mahal l-a urmat pe Noe.

Capitolul 167

Noe îi expune lui Mahal planul construirii arcei. Mahal se întristează auzind că planul lui Dumnezeu nu îl includea şi pe el

(1 august 1844)

1. După ce Noe, împreună cu soţia şi copiii săi, au împărţit o masă cu Mahal şi cu familia acestuia, patriarhul i-a spus fratelui său:

2. „Ei bine, frate Mahal, de vreme ce doreşti să mă asculţi, îţi voi repeta exact instrucţiunile pe care mi le-a dat Dumnezeu pentru construirea acestei bărci uriaşe!"

3. Mahal i-a răspuns: „Da, iubitul meu frate, este pentru a doua oară când te rog să faci acest lucru, ca să ştiu şi eu ce am de făcut!"

4. Atunci, Noe i-a spus lui Mahal: „În acest caz, ascultă-mă! Dar te rog să nu te superi, căci ar fi o greşeală să te laşi consumat de mânie!"

5. Mahal l-a asigurat pe Noe că nu se va supăra deloc, chiar dacă Domnul l-ar fi biciuit pe spatele gol cu un mănunchi de spini în flăcări.

6. Atunci, Noe i-a spus: „Ei bine, ascultă-mă cu atenţie, căci aşa mi-a vorbit Domnul nostru Savaot, după ce am doborât aproape întreaga pădure de brazi:

7. ‚Noe! Construieşte din acest lemn un fel de colibă mare, şi amenajează în interiorul ei numeroase încăperi, izolând pereţii interiori şi exteriori cu smoală. Iată care trebuie să fie măsurile colibei: 240 de metri în lungime, 60 în lăţime şi 36 în înălţime[2].

8. Nu trebuie să faci decât o singură fereastră în partea de sus a acoperişului; aceasta va avea o lungime egală cu lăţimea, de 1,20 m, şi va fi închisă cu o uşiţă din scânduri, care va trebui să se închidă ermetic.

9. Construieşte poarta de la intrare chiar în mijlocul edificiului. Împarte întreaga construcţie în trei etaje susţinute de podele. Cel de-al treilea va fi rezervat oamenilor şi nevoilor lor naturale'.

10. Am încercat atunci să sondez voinţa lui Dumnezeu, pentru a afla la ce poate servi această locuinţă pe care mi-a poruncit să o construiesc.

11. Atunci, Dumnezeu mi-a vorbit din nou: ‚Noe, ascultă-Mă! Voi inunda acest pământ sub un potop de ape care va ucide orice trup rămas viu sub cer! Şi tot ce există pe pământ trebuie să piară!

12. Doresc să fac însă o alianţă cu tine! Tu vei intra în această arcă împreună cu soţia ta, cu fiii tăi şi cu soţiile lor.

13. De asemenea, va trebui să introduci în arcă tot felul de animale, câte o pereche din fiecare specie, respectiv câte un mascul şi o femelă!

[2] N. Tr. Dimensiunile în textul original sunt date în unităţi vechi de măsură, pe care le-am convertit în metri pentru a uşura lectura cititorului.

14. Ia aşadar câte o pereche din fiecare specie de păsări, de animale şi de insecte în arca ta, astfel încât acestea să poată procrea în continuare.

15. Ia de asemenea tot felul de alimente, pe care va trebui să le aduni din timp în cantităţi suficiente, pentru a vă hrăni pe voi şi toate aceste animale'.

16. Atunci, am căzut cu faţa la pământ în faţa Domnului, am plâns şi L-am implorat, după care i-am spus: ‚Doamne, cum aş putea să fac singur toate acestea, eu, o creatură atât de slabă? Unde voi găsi toate aceste animale pentru a le captura şi hrana de care au nevoie ele? De unde voi lua carne pentru animalele carnivore şi iarbă pentru cele ierbivore, ca să nu mai vorbim de cele mărunte, care nici măcar nu ştiu cu ce se hrănesc? – Şi când, Doamne, voi termina această construcţie?'

17. Atunci, Domnul mi-a răspuns: ‚Noe, nu-ţi face probleme! Începe pur şi simplu lucrarea şi te voi ajuta Eu Însumi, astfel încât această sarcină să nu ţi se pară prea grea!'

18. Ei bine, frate, mi-am început lucrul, iar lucrurile s-au aranjat de la sine, într-o manieră cât se poate de miraculoasă, astfel încât, în pofida numărului redus de ajutoare de care am beneficiat, munca s-a dovedit mai degrabă uşoară. Enorma arcă a crescut repede, iar acum este practic terminată, cu excepţia micii porţi pe care trebuie să o instalez la fereastra de pe acoperiş!

19. Acesta a fost planul construcţiei care mi-a fost comunicat, iar acum întreaga operă este încheiată!"

20. Auzind această relatare, Mahal a fost cuprins de o tristeţe profundă, căci Noe nu a menţionat nimic despre el şi despre familia lui…

Capitolul 168

Noe îşi pune fratele în gardă. Orbirea lui Mahal şi cearta lui cu Domnul

(2 august 1844)

1. Noe a remarcat imediat marea tristeţe care i-a cuprins pe Mahal şi pe copiii acestuia; căci toţi erau foarte tulburaţi să afle că numai Noe şi familia sa îşi găsiseră graţia în faţa lui Dumnezeu.

2. Atunci, Noe i-a spus lui Mahal: „Frate, de ce eşti atât de trist? Nu mi-ai dat tu cuvântul, spunându-mi că nu te vei mânia nici măcar dacă Domnul te-ar biciui pe spatele gol cu un mănunchi de spini în flăcări?

3. O, frate, aşa te ţii tu de cuvântul pe care mi l-ai dat? Nu ştii tu cât de bun este Domnul, cât de infinită este răbdarea Lui şi cât de nelimitată este compasiunea Lui?

4. Spune-mi: când nu l-a iertat Domnul pe cel care s-a căit sincer în fața lui, cu inima plină de iubire şi de smerenie, aşa cum procedează un copilaş în fața tatălui său? Fă şi tu la fel, şi cu siguranță nu vei avea motive să rămâi atât de trist".

5. Atunci, Mahal şi-a mai revenit şi i-a spus lui Noe: „Frate, spune-mi un singur păcat pe care l-am comis eu în fața Domnului Dumnezeu, şi voi plânge tot restul vieții care mi-a mai rămas rugându-L să mă ierte!

6. Nu sunt eu la fel de pur ca şi tine? Atunci de ce doreşte Domnul să mă judece? Ce rău am făcut eu în fața ochilor Lui, pentru a-mi interzice să intru în această arcă?

7. O, frate, oare a fost o greşeală faptul că am dorit să-mi găsesc copiii rătăciți în ținuturile de la şes, deşi Domnul Însuşi l-a trimis acolo pe Waltar, pe care l-a lăsat apoi să cadă în păcat şi să fie ucis? Când am păcătuit eu, pentru ca Domnul să mă pedepsească în acest fel?

8. Tocmai mi-ai spus că Domnul s-a căit că i-a creat pe oameni! În acest caz, cum trebuie să-i privim noi? Ei bine, îți răspund eu: trebuie să îi considerăm un păcat al lui Dumnezeu! – Iar eu credeam că Dumnezeu nu poate greşi!

9. De vreme ce El a acționat în acest fel, păcătuind ruşinos față de mine şi dând dovadă de lipsă de loialitate, îmi dau seama că şi Dumnezeu poate păcătui, la fel ca noi! Căci nu poate fi vorba de căință fără păcat; şi oricine zice: ‚Mă căiesc', înseamnă că a păcătuit!

10. De aceea, eu nu cred că Dumnezeu mă poate acuza pe mine de vreun păcat; în schimb, eu îi pot demonstra cu uşurință că a greşit față de mine, care am fost întotdeauna drept!"

11. Auzind aceste cuvinte, Noe s-a cutremurat.

12. Cuprins de mânie, Mahal s-a ridicat şi a plecat către culmea muntelui, însoțit de copiii săi.

Capitolul 169

Mahal şi copiii lui pe culmea muntelui. Kisarell îşi chestionează părintele. Mahal îi face reproşuri lui Dumnezeu

(3 august 1844)

1. Când Mahal a ajuns pe culme, însoțit de cei patru copii ai lui, încă plin de mânie împotriva lui Dumnezeu, Kisarell i-a spus:

2. „Tată, spune-ne nouă, copiilor tăi, dacă ceea ce i-ai spus lui Noe era într-adevăr ceva serios!

3. Eu unul nu pot să înțeleg cum îl poți acuza pe Dumnezeu că ar fi comis un păcat față de tine! Cum este posibil ca Dumnezeu să fie un păcătos? Cum ar putea păcătui El, şi față de cine? Față de noi, creaturile

Sale, sau față de El Însuşi? Şi cum poate fi imaginat un astfel de lucru, în condițiile în care Dumnezeu este însăşi legea fundamentală a întregii creații, precum şi originea ei?

4. O, tată, gândeşte-te: Dumnezeu este atotputernic în eternitate, în timp ce noi nu suntem prin comparație cu El decât nişte viermi neputincioşi care ne târâm prin praf! Nu crezi că ne-ar putea distruge pe loc dacă ne vom împotrivi ordinii Lui?"

5. Mahal i-a răspuns astfel fiului său: „Tu vorbeşti aşa cum înțelegi tu lucrurile! Nu ştii ce intenție are Dumnezeu?

6. Iată, în decurs de cinci sau şase ani, El va acoperi întregul pământ cu apă, făcând să coboare asupra lui un potop din cer! Toate ființele vii îşi vor găsi moartea în acest potop. Singurii care vor supraviețui vor fi Noe şi ai lui, precum şi animalele pe care le vor lua cu ei în arcă!

7. Spune-mi, nu ar fi de preferat ca Dumnezeu să trezească în rândul popoarelor înțelepți înzestrați cu o forță miraculoasă care să le predice şi care să conducă rasa umană înapoi la El, în loc să ucidă milioane de ființe dintr-o singură lovitură?

8. Cui îi poate fi imputată greşeala faptului că oamenii au uitat de Dumnezeu dacă nu Lui Însuşi?

9. El preferă să se manifeste în fața unui număr restrâns de oameni doar la o mie de ani, dar de ceilalți nu se ocupă deloc. În schimb, dacă aceştia nu sunt pe gustul Lui, El îi judecă pe toți ca şi cum ar fi unul, pe inițiați şi pe neinițiați deopotrivă, pe cei care sunt instruiți ca şi pe cei care nu sunt!

10. Rezultă că peste numai şase ani, cei orbi se vor îneca la fel ca şi cei clarvăzători! Şi de ce? Pentru că nu cunosc nimic despre Dumnezeu, dat fiind că nu au avut vreodată şansa să asculte un mesaj referitor la Acesta! Noi înşine ne vom îneca, deşi îl cunoaştem dintotdeauna pe Dumnezeu, şi totul numai pentru că aşa doreşte Acesta!

11. Dacă am fi pietre, nu ar avea decât să facă ce doreşte cu noi, dar El Însuşi ne-a creat ca ființe libere! Iar acum doreşte să ne distrugă, deşi ne bucurăm de libertatea pe care ne-a acordat-o chiar El! Iată, acesta este păcatul pe care îl comite Dumnezeu împotriva noastră! Sau poate că suntem noi înşine o greşeală, deci un păcat comis de înțelepciunea şi de puterea Lui! – Înțelegi acum în ce constă păcatul lui Dumnezeu împotriva noastră?"

Capitolul 170

Noe îi deschide ochii fratelui său. Suficiența auto-justificatoare reprezintă primul pas către orgoliu

(5 august 1844)

1. La scurt timp, Noe a ajuns şi el pe culmea muntelui şi i-a găsit aici pe fratele său şi pe nepoții săi într-o stare de confuzie totală. El s-a îndreptat direct către Mahal, căruia i-a spus:

2. „Frate, ascultă-mă! Tu L-ai acuzat pe Dumnezeu că a comis un păcat împotriva ta deoarece te consideri omul cel mai drept de pe acest pământ! Conştiința ta îți spune că nu ai păcătuit niciodată împotriva lui Dumnezeu, dat fiind că i-ai respectat întotdeauna poruncile, şi asta în modul cel mai conştiincios cu putință!

3. Vezi tu, tocmai din această mare puritate a conştiinței tale s-a născut o anumită senzație de triumf, o mulțumire de sine care te-a făcut să te întrebi adeseori: ‚Poate oare Dumnezeu să trăiască mai pur şi mai just în ordinea Lui stabilită de la începutul eternității decât o fac eu însumi în intervalul de timp care mi-a fost acordat?'

4. Aceeaşi conştiință triumfătoare şi pură ți-a răspuns întotdeauna: ‚Nu, nici chiar în starea Sa divină, Dumnezeu nu poate să fie mai pur decât sunt eu în relațiile mele cu ceilalți oameni sau în cea cu El Însuşi'.

5. Ei bine, dragul meu frate, acest triumf auto-justificator îi este la fel de dezagreabil lui Dumnezeu ca şi orice acțiune care se opune legii Sale. Căci acesta este orgoliul în forma lui cea mai pură, care trebuie să dispară din ființa umană pentru ca Dumnezeu să se uite la ea!

6. Pe de altă parte, nu doar acest orgoliu născut din nevoia ta de justiție L-a făcut pe Domnul să te respingă, cât mai ales înțelepciunea pe care ai derivat-o din el şi care spune:

7. ‚De vreme ce eu sunt la fel de pur şi de drept ca şi Dumnezeu Însuşi, dar nu îmi este permis să fiu la fel de sfânt ca şi El, căci sfințenia Lui este inviolabilă, doresc să acționez mai perfect decât El în limitele puterii care îmi este acordată în calitatea mea de ființă umană!

8. După ce i-am observat toate operele, mi-am dat seama că Dumnezeu acționează întotdeauna la început într-o manieră imperfectă; abia după mai multe eşecuri reuşeşte El să ajungă la o perfecțiune oarecare.

9. Căci pe întregul pământ nu există nimic care să fie perfect şi încheiat! Nu există nici un singur lucru absolut impecabil. Nici chiar soarele nu este perfect pur. Cât despre aspectul lunii, acesta este neregulat, iar lumina stelelor pare să oscileze.

10. De aceea, în sfera mea de ființă umană, eu pot să îl depăşesc pe Dumnezeu prin fiecare din acțiunile mele, căci îmi propun ca fiecare din acestea să fie absolut ireproşabile, astfel încât să nu poată fi corectate de nimeni!

11. Chiar dacă materia a fost creată imperfect de către Dumnezeu şi nu permite realizarea perfectă a unei opere, ea există totuşi într-o manieră perfectă în gândurile şi în voința mea; iar dacă operele mele prezintă

imperfecţiuni din cauza materiei imperfecte care stă la baza lor, vina îi aparţine Creatorului acestei materii, şi nu mie!'

12. Iată, frate, gândind în acest fel, tu îl consideri de mult timp pe Domnul un păcătos în raport cu tine. Aceasta a fost sămânţa rea care a încolţit în tine, dând naştere unui fruct foarte amar! Iar în prezent ai ajuns să îl acuzi pe Dumnezeu cu voce tare că a greşit în ceea ce te priveşte!

13. Chiar crezi că această acuzaţie nu reprezintă un păcat în faţa lui Dumnezeu? Crezi că El are nevoie de învăţătura ta pentru a deveni un Dumnezeu perfect?

14. O, frate, realizează-ţi marea greşeală, recunoaşte-o ca pe un păcat grav şi căieşte-te, iar atunci Domnul nu îţi va refuza accesul în arcă în timpul judecăţii şi a suferinţei generalizate!"

15. Mahal i-a răspuns: „Frate, nu am nici un motiv să mă cert cu tine şi nu există nici un conflict între noi pe care ar trebui să-l aplanez! Am trăit întotdeauna alături de tine ca un frate sincer şi nu ţi-am pus la îndoială autoritatea de frate mai mare nici măcar o singură dată!

16. Conflictul în care sunt implicat îl priveşte exclusiv pe Dumnezeu! El este Cel căruia îi arunc mănuşa, în pofida sfinţeniei Sale, pentru a discuta direct cu El despre actele mele! Nu are decât să-mi arate personal unde am greşit în faţa Lui!"

17. În acest moment s-a pornit o furtună cumplită, iar Domnul a apărut în faţa ochilor lui Noe şi ai lui Mahal, pe culmea muntelui.

Capitolul 171

Domnul îi vorbeşte lui Mahal. Întrebările provocatoare ale patriarhului. Despre natura căinţei lui Dumnezeu. Cauzele naturale ale potopului

(6 august 1844)

1. Cu toţii s-au înspăimântat când L-au recunoscut pe Domnul în mijlocul lor, după ce furtuna s-a mai calmat. Chiar şi Noe a fost cuprins de teamă.

2. Dar Domnul i s-a adresat astfel: „Noe, nu trebuie să-ţi fie teamă de Mine, căci nu am venit pentru a te judeca, nici pentru a judeca pe altcineva! Dat fiind că fratele tău Mahal M-a somat să apar în faţa tribunalului înţelepciunii sale pentru a Mă judeca pentru lipsa de dreptate de care am dat dovadă în cazul lui, nu am avut ce face decât să Mă prezint, pentru a-Mi salva onoarea în faţa ta şi a copiilor tăi, precum şi în cea a lui Mahal! – Ei bine, să ne ocupăm aşadar de el!"

3. După care Domnul s-a întors către Mahal şi i-a spus: „Mahal, fiul Meu! Înţeleg că am păcătuit în faţa justiţiei tale! De aceea, te rog să-Mi arăţi în ce constă greşeala pe care am comis-o în raport cu rasa umană! Te asigur

că sunt gata să îmi repar de o mie de ori toate păcatele pe care le-am comis față de voi! Haide, vorbeşte, fiul Meu Mahal!”

4. După aceste cuvinte, Mahal s-a ridicat şi i-a spus Domnului, în modul cel mai serios cu putință: „Doamne, răspunde-mi! De ce Te căieşti pentru că ai creat ființa umană? Doar trebuie să fi văzut încă de la începutul eternității ce se va întâmpla cu omul! Cine Te-a forțat să îți asumi acest păcat asupra Ta atunci când l-ai creat?

5. Nu ar fi fost infinit mai bine pentru noi, oamenii care am ieşit din mâinile Tale, dacă nu ne-ai fi acordat această independență care ne situează în afara sferei Tale de influență? Nu ar fi fost acest lucru preferabil inclusiv pentru Tine, care nu ai mai fi fost nevoit să spui: ‚Mă căiesc’?

6. De ce anume Te-ai putea căi dacă nu de un păcat comis împotriva propriei Tale ființe atunci când ai creat ființa umană într-o manieră imperfectă, ceea ce reprezintă inclusiv un păcat față de noi, şi îndeosebi față de mine însumi, căci eu pot să stau oricând drept în fața Ta, spunându-Ți:

7. ‚Doamne, arată-mi în ce moment din existența mea conştientă, începând din copilărie şi până în prezent, am păcătuit eu împotriva ordinii Tale! Dacă vei găsi un astfel de păcat, sunt dispus să mă las blestemat, la fel cum l-ai blestemat cândva pe Şarpe! Dacă nu vei găsi însă nici un păcat, atunci spune-mi motivul pentru care doreşti să mă judeci pe mine, dar nu şi pe fratele meu!’”

8. Domnul i-a răspuns astfel: „O, Mahal, ce tenebre întunecate trebuie să existe în sufletul tău dacă îmi vorbeşti aşa cum nici o altă ființă creată de Mine nu a îndrăznit vreodată!

9. Spune-Mi: cum ar fi putut fi creată ființa umană într-o manieră mai perfectă decât aceasta, în condițiile în care i-am dăruit întreaga libertate de voință în afara atotputerii Mele, astfel încât să poată apărea în fața Mea ca un al doilea Dumnezeu, ca un Creator atotputernic, stăpân al eternității şi capabil să pună în discuție până şi ordinea după care a fost creat? Nu este oare omul propriul lui judecător, care poate păcătui împotriva acestei ordini, în timp ce tot restul creației infinite ar fi judecată dacă ar acționa la fel ca el?”

10. Auzind aceste cuvinte, Mahal a păstrat tăcerea; căci a înțeles dintr-o dată perfecțiunea absolută a ființei umane care se poate bucura de o libertate atât de perfectă.

11. Dar Domnul a continuat: „Chiar crezi că atunci când afirm că Mă căiesc, eu Mă refer la acel tip de căință specifică omului care a păcătuit? O, te afli într-o eroare cumplită! Căința Mea nu reprezintă decât o durere pe care o resimte iubirea Mea, care este nevoită să privească cum creaturile pe care le-am conceput într-o manieră atât de perfectă se expun singure judecății şi distrugerii!

12. Tu crezi că Eu am conceput planul Judecății oamenilor în scopul de a-i distruge? – Dimpotrivă!

13. Tocmai pentru a evita judecarea umanității de către atotputerea Mea, Mă văd din nefericire nevoit să accept deschiderea violentă a ecluzelor pământului, care vor da drumul marilor noiane de apă care vor îneca totul în calea lor în cea mai mare țară locuită de pe această planetă! Iar această deschidere a marilor ecluze o vor realiza chiar oamenii, cu propriile lor mâini!

14. Eu am prevăzut ce se va întâmpla cu mult timp înainte, motiv pentru care i-am avertizat în permanență pe oameni, dar acum aceştia au început să se lupte chiar împotriva Mea, propunându-şi să distrugă întregul pământ cu explozivii lor, cu care doresc să arunce în aer munții! Iar acțiunile lor se vor transforma în propria lor judecată!

15. Ascultă-Mă: sub aceşti munți se află mari rezervoare care conțin mai bine de trei milioane de leghe cubice de apă. Toată această apă va ieşi subit la suprafață, urcând chiar mai sus de cele mai înalte culmi ale acestui ținut locuit. Ele vor da naştere unei mari cantități de vapori, care vor învălui întregul pământ, dând naştere unor ploi diluviene!

16. Spune-Mi, Mahal, nu am avut dreptate să îi spun lui Noe, singurul fiu ascultător care Mi-a mai rămas, să construiască această arcă pentru a salva cel puțin viața lui, de vreme ce nimeni altcineva nu mai doreşte să Mă asculte?

17. Iar acum, spune-Mi în ce moment ți-am interzis Eu să te foloseşti de această arcă! După ce îmi vei răspunde la această întrebare, voi vorbi din nou!”

18. Dar Mahal a rămas mut, aşa că Domnul a luat din nou cuvântul.

Capitolul 172

Domnul îl invită pe Mahal să își asume o poziție. Întrebările lipsite de noimă ale patriarhului. Mahal doreşte să cunoască originea lui Satan şi a răutății sale. Răspunsul clar al Tatălui preasfânt

(7 august 1844)

1. Domnul i-a vorbit astfel lui Mahal: „Iată, fiul Meu Mahal, deşi M-ai provocat cu atâta vehemență, acum văd că taci şi nu mai doreşti să te cearți cu Mine din cauza păcatului pe care Mi-l impuți în ceea ce te priveşte pe tine şi restul umanității! Pe de altă parte, dacă nu ai nimic de contestat, cum te-aş putea despăgubi pentru greşeala Mea?

2. Dar Eu îți spun: numeşte un singur lucru pe care îl consideri imperfect în creația Mea, iar Eu îl voi schimba instantaneu! Desigur, mai întâi va trebui să îmi demonstrezi cu argumente bine fondate că ceva din creația mea este rău, şi deci condamnabil! – Haide, vorbeşte, şi te asigur că voi acționa imediat în consecință!”

3. Mahal a reflectat câteva clipe, după care i-a spus Domnului: „Doamne, Tu îl consideri un înțelept pe acela care creează o operă perfectă, după care o strică şi o aruncă la groapa de gunoi, unde putrezeşte şi se autodistruge?”

4. Domnul i-a răspuns: „Dacă cel care a conceput o operă magistrală ar acționa astfel fără nici un motiv serios, el ar fi un nebun şi ar merita să fie condamnat. Dacă însă se comportă în acest fel având în vedere un scop elevat şi sacru, dar care nu poate fi atins decât printr-un procedeu care pare la prima vedere o nebunie şi o lipsă totală de înțelepciune, atunci aş putea spune că el a acționat foarte inteligent aruncându-şi opera la gunoi pentru a o distruge, căci în acest fel el îşi atinge chiar scopul sublim pe care şi l-a propus!

5. De pildă, o sămânță este cu siguranță o operă perfectă, atât în structura sa cât şi în părțile substanțiale din care este alcătuită! Ce anume ți se pare de condamnat la faptul că ea trebuie să putrezească mai întâi în pământ, pentru a se putea înmulți apoi de o sută de ori, după această descompunere?

6. Dacă Maestrul înțelept al întregii creații a prevăzut un asemenea proces pentru o simplă sămânță, cum crezi că El nu s-a folosit de o perfecțiune la fel de mare atunci când a creat ființa umană, dorind să-şi arunce opera cea mai perfectă la groapa de gunoi, pentru a-şi satisface un simplu capriciu?

7. O, Mahal, cât de orb poți fi pentru a crede că Eu sunt un meşter atât de nepriceput! Oare nu îți spune propriul tău instinct că ți-ai dori să trăieşti de-a pururi, pentru a sonda în profunzime toate operele Mele, atât de variate şi de numeroase? Adevăr îți spun, Eu, Creatorul tău: dacă nu ai simți acest impuls, te-ai mulțumi cu această viață temporală şi nu ți-ai mai dori eternitatea!

8. Dat fiind însă că simți impulsul de a trăi o viață eternă, aruncându-ți privirea în infinitul creației Mele, tu porți deja în tine dovada vie că nu vei putrezi niciodată la groapa de gunoi a creației, pentru a fi distrus în calitatea ta de operă perfectă ieşită din mâinile Mele. Dimpotrivă, grație acestui instrument care ți se pare atât de nerezonabil, vei atinge însăşi plenitudinea şi realizarea absolută, pe care o intuieşti deja în tine în cadrul acestei existențe preliminare şi pe care ți-o doreşti cu toată ardoarea.

9. Vezi tu, pământul este el însuşi un corp, din care s-au născut multe lucruri, fără ca tu să-ți dai seama cum se întâmplă aşa ceva; de aceea, este necesar ca trupul tău terestru să fie depozitat din nou în pământ pentru ca trupul tău spiritual indestructibil să poată învia liber în toată plenitudinea Vieții eterne!

10. Ai avut deja de mai multe ori dovada faptului că aşa se petrec lucrurile, căci ai putut vorbi cu un mare număr de dispăruți al căror corp a fost înapoiat pământului.

11. De aceea, cred că reproşul pe care Mi-l faci nu este deloc fondat. În aceste condiții, te invit să cauți un altul, căci cu acest motiv nu Mă vei putea constrânge vreodată să îți ofer reparații!"

12. După ce a auzit acest discurs al Domnului, Mahal s-a convins definitiv că Acesta acționează într-o manieră perfectă *în acest domeniu.* Şi-a amintit însă instantaneu de Satan, aşa că i-a spus Domnului:

13. „Doamne, îmi dau acum seama, ținând cont de cuvintele Tale care rămân adevărate pentru totdeauna, că maniera în care procedezi cu opera Ta este corectă, dat fiind că numai în acest fel îți poți atinge scopul mai elevat pe care Ți l-ai propus. – Pe de altă parte, dacă tot ce provine de la Tine este bun şi perfect, aşa cum eşti Tu Însuți, şi dacă în întreaga infinitate nu există nimic care să existe în afara Ta, iar tot ce se află în creație este bun şi perfect, după chipul şi asemănarea Ta, spune-mi, care este originea lui Satan şi a răutății sale nelimitate? Cum reuşeşte el să îi întărâte pe oameni împotriva Ta, astfel încât aceştia ajung să Te disprețuiască şi îşi propun să Te anihileze complet, împreună cu operele Tale, lucru pe care l-ar şi face, dacă le-ar sta în puteri? O, spune-mi: cine l-a creat pe Satan? Cine a fost meşterul care l-a creat pe el?"

14. Domnul i-a răspuns: „O, apărător orb al drepturilor la fel de oarbe ale egoismului tău, ce spui tu acolo? Ai şi uitat cât de perfectă am creat Eu ființa umană, mergând până acolo încât i-am dat dreptul să facă ce vrea, mai presus chiar de atotputerea Mea, la fel ca un zeu, conform ordinii pe care şi-o creează ea însăşi? Tu crezi că Satan, în calitatea lui de ființă liberă, este mai imperfect decât tine? Dacă tu poți face orice doreşti, fără să te preocupi deloc de ordinea Mea, de ce nu ar fi acelaşi lucru posibil şi pentru *acest spirit liber?*

15. Oare nu sunt nevoit Eu să vă las să acționați aşa cum doriți, dacă nu doresc să vă judec pe toți prin atotputerea Mea? De vreme ce aşa stau lucrurile, spune-Mi, cum ar fi trebuit să-l creez pe primul spirit, astfel încât el să poată acționa în interiorul ordinii Mele, păstrându-şi însă o libertate perfectă a voinței? Oare nu constă această perfecțiune a creaturilor tocmai în capacitatea lor de a gândi şi de a acționa liber, indiferent dacă respectă ordinea Mea sau se opun ei?"

16. Şi de această dată, Mahal a păstrat tăcerea, neştiind ce să răspundă.

17. Dar Domnul a continuat să-i vorbească.

Capitolul 173

Domnul continuă să se adreseze lui Mahal cu toată iubirea. Reproşurile lui Mahal referitoare la comportamentul său ireproşabil. Tristețea Tatălui. Apariția îngerilor şi a lui Waltar. Domnul dispare

(8 august 1844)

1. Domnul a continuat astfel: „Mahal, dacă mai ai vreun reproş să îmi faci, spune-Mi-l, iar Eu îţi voi răspunde cu toată iubirea, dreptatea şi echitatea Mea! Constat că încă mai există o anumită mânie în inima ta. Dacă acest sentiment nu va dispărea, nu îţi vei putea găsi mântuirea în faţa Mea; căci un spirit aţâţat împotriva Dumnezeului şi Creatorului lui nu se va putea uni niciodată cu Acesta! De aceea, vorbeşte!"

2. Mahal i-a răspuns: „Doamne, am comis eu vreodată un păcat împotriva ordinii Tale? Mărturiseşte Tu Însuţi, precum şi cerul şi pământul Tău, că de-a lungul celor 490 de ani pe care i-am trăit nu am păcătuit niciodată, nici împotriva Ta sau a vreunui înger, nici împotriva vreunei fiinţe umane, a vreunui animal, sau măcar a vreunei pietre!

3. Am fost nevoit să cobor în ţinuturile de la şes din cauza copiilor mei, iar acest lucru ţinea de datoria mea cea mai strictă; căci am văzut în spirit ce s-a întâmplat cu fiul meu Waltar, apoi cu fiica mea Agla, care s-a dus să îşi regăsească fratele.

4. Tu ai fost Acela care l-a trimis pe Waltar la şes, iar fiul meu te-a ascultat; dar când a ajuns la Hanoh, l-ai lăsat să cadă! Cât despre sora lui, care l-ar fi urmat oricum, fără să ţină seama de sfatul meu sau de al Tău, pe ea ai lăsat-o să cadă în infernul cel mai profund. Toate aceste evenimente nu Te-au preocupat deloc, după câte mi-am dat seama în spiritul meu. În consecinţă, era de datoria mea cea mai strictă să întreprind această lungă călătorie la Hanoh, în pofida vârstei mele înaintate, pentru a-mi salva copiii, atât cât mai era posibil!

5. Şi totuşi, Te-am rugat de atâtea ori să îmi protejezi copiii! Tu nu mi-ai îndeplinit însă rugăciunile şi m-ai forţat astfel să cobor la rândul meu la şes! M-am dus acolo şi deşi mi-am găsit copiii complet abandonaţi şi privaţi de protecţia Ta (Waltar era deja mort, iar Agla se afla în infernul cel mai deplin), nu m-am revoltat împotriva Ta! Dimpotrivă, Ţi-am slăvit prin cuvintele şi prin acţiunile mele numele sfânt!

6. Iar acum, că fratele meu a construit această arcă potrivit sfaturilor Tale, cu scopul de a salva cât mai multe vieţi umane, în timp ce eu mă aflam încă la şes, pradă celor mai mari chinuri sufleteşti, Tu m-ai lăsat să cad şi să pier ca şi cum aş fi fost cel mai mare păcătos şi cel mai mizerabil vierme de pe pământ! Ei bine, doresc să Te întreb: cu ce drept procedezi astfel şi în virtutea cărei ordini? Orice obiecţie mi-ai aduce în acest caz, lucrurile stau exact aşa cum Ţi le-am prezentat eu, şi nu altfel!

7. Dacă îmi vei răspunde: ‚Când ţi-am spus Eu că nu te poţi folosi de arcă în marele moment al distrugerii, chiar dacă l-am însărcinat pe Noe să o construiască?', ei bine, eu nu voi putea accepta o asemenea scuză, căci Tu m-ai judecat deja, neinvitându-mă să urc în arcă, aşa cum ai făcut cu Noe! Această tăcere a Ta referitoare la mine mă face să cred că nu am dreptul să utilizez arca, fiind astfel echivalentă cu o judecată şi cu o condamnare la moarte a mea!

8. Iată, Doamne, acesta este adevăratul păcat pe care l-ai comis față de mine, ca recompensă pentru faptul că eu nu am păcătuit niciodată împotriva Ta! De aceea, îți spun fără nici un regret: de acum înainte voi păcătui cu adevărat împotriva Ta, pentru ca Tu să ai astfel un motiv real să îmi interzici să intru în arca lui Noe, distrugându-mă astfel pe mine şi pe copiii mei! Căci de acum înainte nu voi mai striga: ‚Doamne, salvează-mă!', ci ‚Doamne, distruge-mă!'"

9. De data aceasta, fața Domnului s-a întristat, iar El i-a răspuns lui Mahal: „O, fiul Meu, dat fiind că Mi-ai fost întotdeauna atât de drag, am dorit să te educ încă din timpul existenței tale terestre, pentru a face astfel din tine un prinț al cerurilor! Dar tu nu ai văzut în iubirea Mea decât o neglijență a Mea față de tine! O, cât de orb te-a făcut propria ta justiție!

10. Ca să înțelegi că am dispus pregătirea acestei arce nu doar pentru Noe, ci pentru toți ceilalți oameni, află că în momentul marii încercări îngerii vor coborî pe pământ, luând aspectul unor ființe umane, şi îi vor avertiza pe toții oamenii de păcatele pe care le comit, invitându-i să intre în marea barcă!

11. Mai mult, îl vei putea vedea chiar acum pe fiul tău Waltar şi îi vei putea vorbi. El va depune în fața ta mărturie pentru Mine şi îți va spune dacă l-am abandonat cu adevărat, aşa cum M-ai acuzat tu ceva mai devreme!"

12. După care Domnul şi-a ridicat ochii spre cer şi, instantaneu, mii de îngeri au apărut pe firmament. Printre ei se afla şi Waltar, înconjurat de un nimb de lumină. El s-a îndreptat către Mahal, l-a consolat şi i-a mărturisit imensa bunătate, iubire, blândețe, răbdare şi compasiune a Domnului.

13. Mahal şi-a întrebat fiul dacă era într-adevăr Waltar şi dacă îşi păstrase într-adevăr viața.

14. Waltar i-a confirmat pe loc autenticitatea existenței sale.

15. Abia acum a început Mahal să aibă mustrări de conştiință, înțelegându-şi greşeala. În acest moment, Domnul a dispărut din fața lui, pentru ca Mahal să nu fie judecat. Dar îngerii şi Waltar au rămas în stare vizibilă.

Capitolul 174

Mahal se întreține cu Waltar, discutând despre dispariția Domnului. Mahal îşi dă seama de greşeala pe care a făcut-o şi se căieşte. Cuvintele de iertare ale Domnului ieşite din norul luminos

(9 august 1844)

1. Când Mahal şi-a dat seama că Domnul nu se mai afla printre numeroşii mesageri ai cerurilor, el l-a întrebat pe Waltar ce s-a întâmplat.

2. Waltar i-a răspuns: „O, Mahal, Domnul s-a ascuns de tine, exclusiv din cauza imensei Lui bunătăţi şi a iubirii Sale infinite! Căci dacă s-ar fi aflat încă într-o formă vizibilă în faţa ta, tu ai fi fost judecat de atotputerea prezenţei Sale, care te-ar fi atras către El cu o forţă indescriptibilă! În acest fel, ai fi fost privat de întreaga libertate de care te bucuri la ora actuală, iar spiritul tău ar fi murit!

3. Ştiind toate acestea, Domnul a preferat să dispară din faţa ochilor tăi! Căci există o diferenţă infinită între Creatorul tuturor lucrurilor şi creaturile Sale, iar această diferenţă este comparabilă cu cea dintre zi şi noapte, sau dintre viaţă şi moarte!

4. Soarele dă viaţă întregului pământ cu razele sale, căci spiritele vieţii care îşi au sorgintea în el pătrund cu uşurinţă în domeniul organic de pe acest pământ, stimulând toate spiritele moarte să îşi amplifice activitatea liberă a organelor lor. În acest fel, solul înverzeşte şi înfloreşte, luând tot felul de forme plăcute vederii, care sunt în totalitate opera spiritelor proaspăt trezite la viaţă din interiorul pământului!

5. Pe de altă parte, dacă soarele ar lumina continuu cerul şi ziua nu ar fi înlocuită din când în când de noaptea absolut necesară odihnei care trebuie să urmeze după orice activitate, ce s-ar întâmpla cu fiinţele de pe suprafaţa pământului? Ele s-ar deshidrata şi ar muri!

6. Iată: în mod similar, prezenţa vizibilă constantă a Domnului ar avea efecte asemănătoare, dar infinit mai puternice, şi nici o fiinţă vie nu şi-ar mai putea păstra viaţa!

7. Noi înşine, care trăim în spirit în regatul luminii eterne a lui Dumnezeu, suntem în cea mai mare parte a timpului privaţi de prezenţa Lui vizibilă! Deşi percepem în permanenţă *lumina* vie în care trăieşte, nu îl putem percepe şi pe El, la fel cum tu nu poţi percepe decât lumina emanată de soare, nu şi soarele propriu-zis, care este învăluit în această lumină.

8. Acest lucru nu demonstrează altceva decât bunătatea şi iubirea infinită a Domnului, care se străduieşte constant, prin intermediul înţelepciunii şi a atotputerii Sale, să îşi educe constant copiii, întărindu-i astfel în libertatea lor, pentru ca într-o bună zi să poată suporta în întregime prezenţa Sa vizibilă, fără ca astfel să le fie alterată în vreun fel independenţa. O, Spune-mi, nu ţi se par juste aceste dispoziţii ale Domnului în ceea ce ne priveşte?”

9. Auzind aceste cuvinte, ochii lui Mahal s-au umplut cu lacrimi, căci el şi-a dat în sfârşit seama de imensa injustiţie de care s-a făcut vinovat în faţa Domnului. El a început să plângă în hohote, strigând: „O, Părinte de o bunătate eternă, oare îmi vei putea ierta vreodată aroganţa colosală cu care m-am comportat în faţa Ta?”

10. Atunci, o voce s-a auzit dintr-un nor luminos: „Fiul Meu, Eu te-am iertat chiar înainte să fi păcătuit! De aceea, linişteşte-te şi iubeşte-Mă pe Mine, Părintele tău preaplin de sfinţenie!”

11. După care norul luminos s-a îndepărtat către răsărit şi a devenit invizibil. Şi toţi îngerii, la fel ca şi oamenii prezenţi pe culmea muntelui, au slăvit măreţia inefabilă a lui Dumnezeu!

Capitolul 175

Discursul lui Waltar referitor la ultimele tentative ale lui Dumnezeu de a salva umanitatea de potop. Misiunea lui Mahal. Plecarea îngerilor către ţinuturile de la şes

(10 august 1844)

1. După acest gest sublim de adorare a Celui Preaînalt, îngerul Waltar i-a spus lui Mahal: „Iar acum, Mahal, tu, care ai fost cel care mi-a procreat trupul pe vremea când am trăit pe acest pământ, a sosit din nou vremea să punem în aplicare cuvintele: ‚Duceţi-vă şi îndepliniţi voia Mea!' Nu cred că trebuie să îţi mai dau explicaţii suplimentare despre ceea ce avem de făcut, căci Domnul Însuşi ţi le-a oferit mai devreme, spunându-ţi de ce a trebuit să coborâm din cerurile noastre!

2. Aceasta este ultima tentativă extraordinară de salvare a locuitorilor acestui pământ! Dacă şi ea va da greş, Domnul va permite ca oamenii să îşi găsească judecata şi pierzania din cauza propriei lor răutăţi. Acest proces se va dovedi o învăţătură spirituală pentru spiritele afundate în materie, cărora le va demonstra că spiritele înzestrate cu o libertate atât de mare de către Dumnezeu nu trebuie să intervină niciodată într-o manieră atât de insensibilă, de inconştientă şi de distructivă în marea ordine divină!

3. Căci Dumnezeu Însuşi a plasat aceşti munţi pe pământ, în beneficiul umanităţii; sub ei, El a plasat bazine extrem de profunde, care conţin de o sută de ori mai multă apă decât cea a mărilor de la suprafaţă. Dintr-un anumit punct de vedere, aceste ape subterane reprezintă însuşi sângele pământului, care trebuie să circule prin canalele sale uriaşe, contribuind astfel la asigurarea mişcării pământului, potrivit ordinii divine, şi asigurând astfel viaţa organică interioară a acestei planete. Căci inclusiv planetele au o viaţă proprie, pe care trebuie să şi-o păstreze pentru a putea susţine viaţa de la suprafaţa lor.

4. Pe de altă parte, dacă oamenii distrug munţii, săpând la rădăcina lor ca nişte viermi canale de mii de stânjeni lungime, după care deschid venele pământului, spune-mi, cui îi aparţine vina pentru judecata care va urma şi care va provoca distrugerea acestor nebuni loviţi de orbire?

5. Dacă ai plasa tu însuţi un rezervor cu apă în pământ, iar viermii l-ar distruge, oare nu va ieşi această apă la suprafaţă, înecând viermii care au ros învelişul ei?

6. Exact aşa se vor petrece lucrurile cu oamenii, iar din cauza lor, şi cu celelalte animale de pe acest pământ! Acesta este recipientul menţionat de vechea profeţie, care va deveni o judecată pentru toate creaturile atunci

când îşi va revărsa asupra lor conținutul, spălând astfel nenumăratele lor crime!

7. Rolul tău este de a rămâne aici şi de a-i instrui pe aceia care îți vor cere ajutorul, în cazul în care se vor găsi astfel de oameni. Totuşi, pedepseşte sacrilegiile folosindu-te de fulgere şi de grindină!

8. Acum ştii cum stau lucrurile! De aceea, nu te mai certa cu Domnul! Trăieşte din nou aşa cum ai făcut-o dintotdeauna şi vei fi salvat împreună cu fratele tău, în acord cu planurile înțelepte ale Tatălui ceresc!"

9. După acest discurs, îngerii au adăugat: „Amin", după care au părăsit culmea muntelui şi s-au îndreptat către ținuturile de la şes.

10. În capitolele următoare, vă voi descrie amănunțit ce au făcut ei în cei cinci ani care au precedat potopul şi cum au adus ei animalele şi hrana necesară lor pe arca lui Noe.

Capitolul 176

Activitatea celor 12.000 de îngeri în ținuturile de la şes. Waltar îi instruieşte pe regele Gurat şi pe Drohuit

(12 august 1844)

1. Care credeți că au fost rezultatele intervenției acestor mesageri extraordinari în ținuturile de la şes?

2. Cei 12.000 de îngeri s-au îndreptat mai întâi către Hanoh, unde i-au întâlnit pe regele Gurat şi pe căpitanul Drohuit, care fusese eliberat de ceva vreme. Cei doi bărbați tocmai citeau rapoartele lui Fungar-Hellan, care relatau demersurile făcute de acesta împotriva ordinii lui Dumnezeu.

3. Mesagerii cereşti s-au răspândit în întregul oraş, şi doar o sută dintre ei s-au îndreptat către palatul regelui. Gurat a lăsat deoparte raportul referitor la starea de război şi i-a primit pe delegați cu curtoazia sa obişnuită, întrebându-i cărui motiv le datorează această vizită.

4. Îngerul Waltar a avansat către el şi i-a spus: „Gurat, nu îl recunoşti în mine pe viceregele tău asasinat, pe Waltar, fratele Aglei?"

5. Auzind aceste cuvinte, regele s-a înspăimântat, iar Drohuit s-a speriat chiar mai tare. Căci cei doi l-au recunoscut imediat pe Waltar, dar nu ştiau cum să interpreteze această apariție.

6. După câteva momente, regele l-a întrebat pe Waltar: „Ce tot spui? O, Waltar, oare nu ai fost asasinat de zbirii surorii tale? Cum este posibil să mai fii în viață? Doar asasinii ne-au adus capul tău, pe care sora ta Agla l-a îmbălsămat!"

7. Waltar i-a răspuns: „Da, Gurat, eu sunt într-adevăr Waltar, dar acum trăiesc în eternitate într-un corp spiritual nou şi indestructibil, care este spirit pur şi cu care sunt una! M-am prezentat în fața ta ca mesager al lui

Dumnezeu şi vin direct din ceruri, la fel ca şi toţi cei care mă însoţesc, precum şi numeroşi alţii, care s-au dispersat prin oraş pentru a predica poporului şi a-i anunţa iminenta judecată a lui Dumnezeu, pe care v-o anunţăm la rândul nostru. Vă aflaţi cu toţii doar la un singur pas de pierzanie!

8. Căci războaiele voastre împotriva muntenilor v-au pregătit inevitabil propria pierzanie. Cercetările voastre v-au permis să descoperiţi o armă care poate distruge munţii, ca şi cum ar fi vorba de nişte simple muşuroaie de cârtiţă. Dar voi nu ştiţi ce se află sub aceşti munţi!

9. Ascultă-mă: munţii nu sunt decât nişte capace aşezate pe nişte imense rezervoare de apă subterană. Conform ordinii lui Dumnezeu, ei sunt alcătuiţi din roci dure, tocmai cu rolul de a nu permite acestor ape subterane să iasă la suprafaţă şi să înece pământul!

10. Acum, voi distrugeţi însă aceste baraje naturale care vă protejează de apele subterane, astfel încât acestea vor ieşi la suprafaţă şi vă vor îneca pe toţi, căci vor acoperi până şi culmile munţilor!

11. La 25 de leghe de aici, circa 20 de fluvii recent apărute au început deja să transforme câmpia într-un lac, şi chiar astăzi li se vor mai adăuga alte cinci fluvii! Iar această proporţie va continua să crească în fiecare săptămână! – Spune-mi, care crezi că va fi soarta voastră?”

12. Auzind aceste cuvinte, Gurat a căscat ochii mari şi s-a înspăimântat foarte tare. Atunci, Waltar l-a sfătuit să fugă imediat pe înălţimile sacre şi să ceară acolo azil, în cazul în care va dori să-i urmeze sfatul.

Capitolul 177

Răspunsul lui Gurat. Incredulitatea acestuia. Ultimul avertisment al lui Waltar. Sfaturile îngerilor rămân zadarnice

(13 august 1844)

1. După ce a ascultat recomandarea îngerului Waltar, regele Gurat i-a spus acestuia: „Prietene venit din cer, sau cine ştie, poate din vreun loc ascuns al pământului! Sfaturile tale amicale sunt probabil bine intenţionate, dar se întâmplă ca afirmaţiile pe care le-ai făcut să fie extrem de naive, părând mai degrabă un complot pus la cale de munteni împotriva noastră! Voi vă daţi drept mesageri celeşti, incitându-mă să fug, fapt care v-ar permite cu cea mai mare uşurinţă să puneţi mâna pe puterea din Hanoh!

2. Vezi tu, dragul meu Waltar numărul doi, noi hanoheenii nu suntem atât de proşti încât să credem de la prima strigare tot ce ar dori să ne facă să credem nişte vagabonzi coborâţi din munţi! La prima vedere, a fost într-adevăr o surpriză să constatăm asemănarea ta cu Waltar, dar ascultându-ţi avertismentele, mi-am dat seama – călăuzit de un spirit bun – că pe pământ mai există şi gemeni, ca să nu mai vorbim de unele asemănări ieşite

din comun! Cu siguranță, acesta este şi cazul tău, care pretinzi că eşti un fel de Waltar mistic. Probabil că ai auzit vorbindu-se ce s-a întâmplat cu el, iar acum încerci să mă convingi că eşti spiritul lui. De altfel, spiritele nici nu au un corp, aşa cum ai tu!

3. La drept vorbind, v-aş putea arunca pe toți în închisoare, datorită ipocriziei voastre, dar cruzimea nu a fost niciodată punctul meu forte. De aceea, vă voi lăsa să plecați aşa cum ați venit, căci avertismentele voastre păreau cel puțin să fie prietenoase. Nu voi crede însă în ele decât atunci când va trebui să traversez superba câmpie a Hanohului cu barca! Abia atunci voi urma instrucțiunile voastre! – Iar acum, plecați în pace!"

4. Waltar i-a răspuns: „Gurat! Ştii tu ce doresc să-ți mai spun? Un singur lucru: atunci când se va circula prin Hanoh şi prin împrejurimile sale cu barca, şi când ne vei vedea transportând un mare număr de animale pe care le vom duce pe arca lui Noe pentru a putea trăi mai târziu pe un pământ nou, ei bine, atunci va fi prea târziu pentru tine!

5. Căci atunci când vaporii din interiorul pământului vor începe să iasă la suprafață şi să se concentreze în atmosferă, transformându-se în ploi puternice, Noe şi familia lui se vor afla deja în marea lor arcă şi nimeni nu va mai fi primit în ea. Orice suflet de om care va îndrăzni să se apropie de ea va fi ucis cu ajutorul trăsnetelor şi al grindinii!

6. Acum ştii tot ce aveam să-ți spun, aşa că misiunea mea extraordinară în ceea ce te priveşte s-a încheiat. Fă ceea ce doreşti şi crede ce vrei, căci este voința Domnului ca nimeni să nu fie constrâns în nici un fel!"

7. După aceste cuvinte, îngerii au plecat şi s-au îndreptat fără zăbavă către regiunea în care opera Fungar-Hellan, pe care l-au pus de asemenea în gardă.

8. Dar generalul i-a amenințat, spunându-le: „Noe locuieşte într-un ținut prea înalt pentru gustul meu. De aceea, chiar anul viitor voi dinamita şi munții lui, coborându-le astfel înălțimea şi aruncând o privire de jos asupra arcei sale".

9. Atunci, îngerii nu i-au mai adresat nici un cuvânt; căci era evident că inima lui Fungar-Hellan se împietrise complet, orientându-se în întregime împotriva lui Dumnezeu.

10. De acolo, îngerii au plecat să predice în regiunile de la țară, dar în pofida miracolelor pe care le-au făcut, nimeni nu i-a ascultat şi nu i-a crezut. De aceea, ei au renunțat la aceste activități şi au început să adune animalele.

Capitolul 178

Explicații referitoare la adunarea și întreținerea animalelor destinate să urce în arcă. Avertismentele extraordinare de dinainte de producerea marilor catastrofe

(14 august 1844)

1. Se înțelege de la sine că cei 12.000 de mesageri celeşti au adunat fără probleme animalele necesare, inclusiv hrana lor.

2. Voi descrie mai detaliat acest eveniment, pentru ca spiritele critice să nu se mai întrebe cum a reuşit Noe să adune toate aceste animale şi să le hrănească pe toate.

3. De vreme ce Eu, Domnul, pot întreține în fiecare zi imensa menajerie a acestei lumi, cu siguranță nu aveam de ce să nu o pot întreține pe cea a lui Noe timp de o jumătate de an!

4. Faptul că îngerii Mei s-au ocupat de întreținerea piosului Noe şi a tuturor animalelor, având grijă să nu le lipsească nimic, nu trebuie să vă mire, căci exact aceasta este ocupația lor de bază, căreia îi sunt devotați zi şi noapte, indiferent dacă sunt vizibili sau nu pentru voi.

5. Dacă oamenii care trăiesc la ora actuală ar fi la fel de pioşi ca şi Noe, ei ar putea vedea cu ochii deschişi multitudinea de îngeri care lucrează în permanență pentru a întreține imensa Mea menajerie terestră. Din păcate, datorită simțurilor lor grosiere şi orientate exclusiv către lumea exterioară, oamenii de astăzi au ajuns chiar mai răi decât cei din vremea lui Noe, aşa că nu au cum să-i vadă pe îngeri!

6. Dacă cineva va obiecta: „Cum se face că acei oameni răi din vremea lui Noe i-au putut vedea pe îngeri conducând animalele şi transportând hrana necesară lor, în cantități foarte mari?”,

7. Îi voi răspunde: „Acesta a fost rezultatul compasiunii Mele, care acționează întotdeauna în acest fel înaintea unei mari catastrofe care implică întreaga lume, generată de prostia oamenilor! Înaintea şi în timpul oricărei calamități de acest fel, oamenii sunt avertizați prin intermediul unor semne precursoare extraordinare să părăsească locul respectiv şi să îşi plaseze cu încredere soarta în mâinile Mele, care îi vor călăuzi în siguranță la adăpost de orice nenorocire. Din păcate, în calitatea lor de fericiți proprietari ai diferitor bunuri materiale, oamenii rămân de regulă orbi şi surzi în fața acestor avertismente, dovedindu-se de cele mai multe ori chiar mai proşti decât animalele. Ei preferă să cadă pradă marelui cataclism, în loc să îşi canalizeze atenția asupra semnelor care le sunt arătate, încredințându-se pe loc voinței Mele protectoare!

8. Dacă permit apariția unor asemenea semne precursoare chiar şi în timpul micilor catastrofe locale, vă puteți imagina cât de mari trebuie să fie semnele pe care le trimit înaintea unui cataclism cu efecte la nivel mondial, aşa cum s-a întâmplat în timpul lui Noe! Aşa se face că îngerii cerului au devenit în acea epocă vizibili pentru oameni!

9. La drept vorbind, un astfel de eveniment ieşit din comun, care îi anunță dinainte la ce trebuie să se aştepte, reprezintă inclusiv o judecată pentru oameni, dar atunci când ai de ales între două dezastre, este normal să îl alegi pe cel mai mic, sperând că îl vei evita astfel pe cel mai mare, la fel cum o rană minoră se vindecă mult mai uşor decât una majoră! Pe de altă parte, dacă răul mai mic nu se dovedeşte eficient, eşti nevoit să îl îngădui pe cel mai mare, pentru a pune astfel capăt dezordinii!

10. Cred că v-am explicat în termeni suficient de clari motivul activității vizibile a îngerilor pe pământ, fapt care îmi permite să revin la istoria noastră.

11. În capitolul următor, vom vorbi de efectele provocate de îngerii care au traversat oraşul Hanoh cu animalele adunate!

Capitolul 179

Cortegiul îngerilor conduce animalele pe străzile oraşului Hanoh. Ultimul avertisment adresat hanoheenilor şi regelui lor. Întoarcerea mesagerilor celeşti în munții sacri

(16 august 1844)

1. Când, după patru ani, mesagerii extraordinari s-au sosit la Hanoh cu animalele pe care le-au adunat, sosirea lor a făcut literalmente senzație, căci fiarele sălbatice se aflau în libertate şi nu erau ținute în cuşti, aşa cum se obişnuia în acele vremuri. Dar faptul care le-a atras în cea mai mare măsură atenția hanoheenilor a fost acela că toate aceste animale, de o varietate incredibil de mare, mergeau într-o ordine perfectă, la fel de docile ca şi mieii.

2. Mesagerii divini au parcurs astfel toate străzile oraşului Hanoh, strigând către spectatori: „Vă mai este acordat doar un răgaz foarte scurt! Convertiți-vă la credința în adevăratul Dumnezeu, Domnul vostru, şi însoțiți-ne cu încredere în munții lui Noe! Toți cei care vor veni cu noi vor fi salvați, indiferent cât de mare va fi numărul lor!

3. Căci noi nu suntem oameni la fel ca şi voi, fapt care ar trebui să vă fie evident văzând comportamentul acestor animale atât de diferite între ele, care ne urmează la fel ca şi mieii, deşi printre ele se numără fiarele cele mai feroce, alături de elefanți şi de viermi!

4. După cum puteți vedea, ni s-a acordat o mare putere! Nu contează că Noe, folosindu-se de legile naturale, a construit o singură arcă, ce nu poate salva decât câteva mii de oameni! Chiar dacă ați veni cu milioanele, noi suntem capabili să construim într-o singură clipă 100.000 de arce identice pentru a vă salva, iar acestea vă vor putea transporta într-o siguranță deplină către noul pământ regenerat!

5. Ascultați-ne, căci acesta este ultimul apel pe care vi-l facem! Părăsiți tot ce aveți şi urmați-ne, căci peste exact un an de azi înainte, toate

casele voastre şi toate proprietăţile voastre rurale vor fi acoperite de 300 de stânjeni de apă şi de noroi!”

6. Dar nici acest apel nu a fost ascultat de nimeni. Hanoheenii s-au amuzat copios pe seama acestor magicieni şi dresori de animale, lăsându-i să îşi continue drumul.

7. Drept urmare, îngerii s-au mai dus o dată la rege, invitându-l să îi urmeze.

8. Dar Gurat nu şi-a dat nici măcar osteneala să le mai răspundă, făcându-i să plece aşa cum au venit.

9. Întristaţi, mesagerii cerului au părăsit oraşul Hanoh şi s-au întors în munţii sacri cu animalele lor.

Capitolul 180

Sosirea mesagerilor şi a turmei de animale în faţa lui Noe. Instrucţiunile îngerilor referitoare la maniera în care trebuie găzduite animalele. Termenul final acordat oamenilor care vor căuta protecţie

(17 august 1844)

1. După ce aceşti trimişi extraordinari au sosit pe înălţimile sacre împreună cu animalele capturate, Noe şi fratele său Mahal le-au ieşit în întâmpinare, rămânând uluiţi în faţa varietăţii incredibile a animalelor, care aveau comportamente la fel de variate ca şi formele lor.

2. Atunci, îngerii i-au spus lui Noe: „Deschide poarta arcei, pentru ca noi să plasăm fiecare pereche de animale în încăperea care îi corespunde. Vom depozita de asemenea acolo şi hrana de care au nevoie, astfel încât să o poată consuma după nevoile lor!

3. Singurul lucru pe care va mai trebui să-l faci va fi să te ocupi de aprovizionarea lor cu apă, lucru care nu va fi deloc greu. Dat fiind că arca va fi scufundată pe jumătate în apă, tot ce va trebui să faci va fi să străpungi o gaură la etajul din mijloc, pe care să o conectezi la un robinet precum cele folosite la butoaiele voastre! Ori de câte ori vei deschide acest robinet, vei avea la dispoziţie toată apa de care vei avea nevoie.

4. Atât timp cât Domnul nu va da drumul marilor ploi, lasă marea poartă deschisă, astfel încât animalele să poată ieşi şi intra singure, astfel încât să îşi poată căuta hrana de care au nevoie. Totuşi, marchează cu atenţie celulele fiecăruia, căci este foarte important să nu le repartizezi altfel decât am făcut-o noi acum!

5. Cât despre actuala repartiţie, nu-ţi face probleme, căci noi am depozitat hrana necesară fiecărei specii în fiecare celulă, ceea ce le va permite animalelor să o recunoască instantaneu.

6. Nu trebuie să te preocupi nici de curățarea celulelor, căci vom avea noi grijă de ea!

7. De acum înainte, lasă fereastra din acoperişul arcei în permanență deschisă, astfel încât păsările să poată intra libere în arcă. De hrana lor ne vom ocupa tot noi. Tot ce va trebui să faci tu va fi să le dai de băut.

8. Domnul te va anunța personal când va trebui să închizi arca, sigilând poarta cu smoală!

9. Dacă oamenii vor dori să se adăpostească în arca ta *înainte* de începerea ploilor, lasă-i să intre! După ce va începe însă să plouă, nimeni nu va mai putea fi admis în arcă!

10. Acum ştii tot ce trebuie să ştii! Fie ca Domnul să vegheze asupra ta! Amin".

11. După care îngerii au dispărut, iar Noe s-a îndreptat către familia sa, slăvindu-L pe Dumnezeu.

12. Fiind un naturalist înnăscut, Mahal a continuat să observe curios comportamentul animalelor, la fel ca şi familia sa, iar vederea acestei imense menajerii i-a provocat o mare bucurie.

Capitolul 181

Mahal murmură şi se revoltă împotriva îngerilor şi a lui Dumnezeu. Agla îl consolează şi este răpită subit de îngerul Waltar

(19 august 1844)

1. După ce L-a slăvit pe Dumnezeu, Noe s-a întors în arcă pentru a vedea cum erau repartizate animalele. În final, el a căutat un loc potrivit, la etajul din mijloc, pentru a face cepul necesar şi a plasa robinetul pentru apă.

2. După ce a terminat, el s-a urcat la etajul al treilea şi l-a găsit aici pe fratele său Mahal, care tocmai se plângea copiilor lui de faptul că îngerii nu i-au adresat nici măcar un singur cuvânt, nevorbind decât cu Noe. Mahal era extrem de mânios din cauza acestei omisiuni, dar şi de faptul că Noe a primit numeroase indicații referitoare la întreținerea animalelor, dar nici una referitoare la el însuşi şi la familia sa.

3. Ascuns după peretele unei celule, Noe l-a auzit spunându-le copiilor lui: „Însemn eu oare mai puțin în ochii Domnului decât toate aceste animale? Toate speciile au câte o celulă şi hrană din abundență, dar ce putem spune despre noi înşine?

4. De altfel, îngerii au vorbit fără încetare de tot ce va fi necesar pentru satisfacerea nevoilor lui Noe şi a familiei lui, dar nu au pomenit nimic despre *noi!* Ce altceva ar fi dorit să ne facă să înțelegem decât că arca nu a fost construită şi pentru noi, ci numai pentru Noe, pentru familia lui şi pentru animale!

5. Dar eu ştiu ce am de făcut! Au mai rămas încă destule lemne afară, aşa că mă voi adresa lui Noe şi servitorilor lui, rugându-i să îmi construiască şi mie o arcă, în care să avem suficient loc, astfel încât Noe să poată locui singur pe marea lui barcă!

6. Dacă Domnul va dori să ne păstreze în viaţă, totul va fi perfect. Dacă nu va dori însă, eu unul nu îl voi ruga să o facă, căci o viaţă trăită în asemenea condiţii mă dezgustă de-a dreptul!"

7. Atunci, Agla i-a strigat: „O, tată, mi se pare că vorbeşti mult prea mult! Îţi reamintesc să deşi l-am văzut şi eu pe Waltar, acesta nu te-a consolat decât pe tine, fapt care nu m-a făcut însă să mă revolt împotriva Domnului! De ce te comporţi în acest fel, deşi Domnul Însuşi te-a consolat personal, în maniera cea mai sublimă cu putinţă?

8. Eu una îmi spun în forul meu interior: ‚O, Doamne, acţionează în ceea ce mă priveşte aşa cum consideră necesar imensa Ta compasiune, căci eu sunt cea mai mare păcătoasă în faţa ta!' Şi chiar dacă voi cădea pradă morţii, Domnul fie lăudat!"

9. Mahal s-a minunat auzind-o vorbind astfel pe Agla, ai cărei ochi înotau în lacrimi. În acel moment, Noe s-a apropiat de micul grup şi a lăudat-o pe Agla pentru faptul că a pronunţat cuvinte atât de drepte în faţa lui Dumnezeu.

10. Tot atunci, un înger de lumină a apărut în faţa Aglei, căreia i-a spus: „Agla, ascultă-mă! Tu nu vei cădea niciodată pradă morţii, ci doar Vieţii eterne! – Ia-mă de mână şi urmează-mă, căci eu sunt fratele tău Waltar!"

11. Agla l-a luat de mână pe înger şi a dispărut instantaneu. În urma ei nu au mai rămas decât hainele sale şi puţină cenuşă în interiorul acestora.

12. Această dispariţie i-a lăsat stupefiaţi pe cei prezenţi, care nu au înţeles ce s-a întâmplat.

13. Numai Noe a înţeles adevărul, aşa că a căzut cu faţa la pământ, slăvindu-L pe Dumnezeu din toată inima.

Capitolul 182

Cuvintele de avertizare adresate de Noe lui Mahal. Construirea unei mici arce pentru fratele său şi pentru familia lui

(20 august 1844)

1. După ce Noe L-a slăvit pe Domnul timp de o oră pentru graţia pe care a revărsat-o asupra fiicei pierdute a fratelui său, pe care a primit-o în împărăţia Vieţii eterne a spiritelor, el s-a ridicat şi s-a adresat fratelui său, căruia i-a spus:

2. „Frate, nu simți din nou nevoia să te cerți cu Domnul pentru că a dat dovadă de atâta grație față de tine? Din câte îmi dau seama, întreaga ta ființă este alcătuită exclusiv din orgoliu mascat!

3. Ascultă! Ceea ce te supără pe tine în secret este faptul că Domnul m-a ales pe mine pentru construcția arcei, şi nu pe tine, inclusiv faptul că nu te preferă pe tine de fiecare dată!

4. Mai bine te-ai întreba în ce măsură este just comportamentul tău față de Acela care te-a numit acum patru ani ‚fiul Său'! Chiar crezi că Domnul se va lăsa provocat de tine?

5. Satan îl sfidează pe Domnul din timpuri imemoriale, şi ce a avut de câştigat până acum? Domnul nu acționează niciodată aşa cum vrea acest spirit! Rezultă că Cel Rău va rămâne de-a pururi sclavul propriei sale încăpățânări, care este rezultatul nebuniei sale, în timp ce Domnul va rămâne în eternitate Domnul şi va face numai ce va dori, fără să se preocupe de strigătele lipsite de bun simț ale celor orientați către lumea exterioară!

6. Frate, ți-e chiar atât de greu să te umileşti în fața Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, respectând ordinea Lui sacră?

7. Până acum, Domnul ți-a arătat în mod explicit că nu a închis niciodată pentru tine arca iubirii, grației şi compasiunii Sale! Aşadar, ştii foarte bine că aceasta îți este deschisă!

8. Dacă doreşti să te excluzi singur din ea, mânat de o furie secretă, chiar crezi că Domnul te va trage de păr pentru a te salva cu forța? O, renunță la această nebunie şi nu mai pune răbdarea divină la o încercare atât de grea! În acest fel, se va găsi şi pentru tine un loc pe această arcă”.

9. Acest sfat bine intenționat nu l-a impresionat deloc pe Mahal, care a continuat să reclame o arcă numai pentru el singur.

10. Atunci, Noe a acceptat dorința fratelui său şi a dispus construirea unei mici arce cu o lungime de patru stânjeni şi o înălțime de doi. În interiorul acesteia nu se afla nici o celulă.

Capitolul 183

Noe îi dă micuța arcă lui Mahal. Revendicarea încăpățânată a fratelui său în fața Domnului. Răpirea celor trei copii ai lui Mahal de focul mâniei lui Dumnezeu

(21 august 1844)

1. Când Noe a terminat micuța arcă destinată lui Mahal, el i-a spus fratelui său: „Ei bine, arca încăpățânării tale este gata! Ai grijă însă ca Domnul să o binecuvânteze pentru tine şi pentru cei trei copii ai tăi, căci în caz contrar nu îți va oferi prea multă securitate!

2. Eu unul am binecuvântat-o când am construit-o, dar această binecuvântare a mea va rămâne fără efect în lipsa binecuvântării Domnului! De aceea, roagă-te lui Dumnezeu, acordându-i omagiul pe care i-l datorezi, să binecuvânteze arca ta pentru a te purta în siguranță”.

3. Dar Mahal i-a răspuns: „Vorbeşti fără ştii ce spui, căci nu cunoşti agitația interioară în care mă aflu! Oare nu sunt şi eu un om la fel ca tine, şi nu avem noi aceiaşi părinți? Domnul ți-a poruncit să construieşti această arcă după nişte măsuri precise, ca să te poată salva, în timp ce tu nici măcar nu i-ai cerut acest lucru! În schimb, pe mine m-a lăsat să rătăcesc pe pământ ca o fiară sălbatică, din cauza copiilor mei, şi nu mi-a spus să construiesc nimic pentru a-mi salva viața!

4. Desigur, mi-a vorbit prin intermediul sentimentelor mele şi mi-a arătat ce trebuie să fac în ținuturile de la şes, iar eu am acționat întotdeauna în funcție de sfaturile Sale; dar nu mi-a vorbit niciodată de o acțiune de salvare, deşi eram la fel de pur ca şi tine!

5. Aceasta este cauza tristeții şi confuziei care domnesc în inima mea! De aceea, nu mai doresc să fac nimic până când nu va lua o poziție clară față de mine. Dacă va dori să-mi vorbească, voi acționa respectându-i întocmai cuvintele! Dar nu doresc să-L forțez pe Domnul în nici un fel, nici rugându-mă Lui, nici oferindu-i un sacrificiu! Prefer mai degrabă să pier decât să aduc atingere libertății Sale în ceea ce mă priveşte!

6. Dacă doreşte să binecuvânteze această arcă pentru mine, o va face şi fără să-L rog eu, la fel cum ție ți-a poruncit să construieşti această arcă fără să-L fi rugat înainte. Dacă va refuza să o facă, nu voi utiliza deloc această arcă şi voi înfrunta cu curaj trista soartă a milioane de oameni! În acest fel, voi fi martorul manierei în care cei răi îşi plătesc crimele! Amin”.

7. După care Mahal s-a ridicat şi a plecat însoțit de cei trei copii ai lui. Micul grup s-a oprit într-o pădure, unde Mahal a aşteptat cu nerăbdare ca Domnul să se manifeste.

8. Timp de trei zile, Domnul nu a dat nici un semn, dar în cea de-a patra, cerul a început să se acopere de nori.

9. Atunci, Mahal s-a mâniat împotriva Domnului, certându-se violent cu El, pe un ton pe care nimeni nu ar fi îndrăznit vreodată să i se adreseze lui Dumnezeu!

10. Când Mahal şi-a pierdut complet mințile şi a ajuns să profereze tot felul de calomnii la adresa Domnului, din norii aflați deasupra capului său au coborât flăcări, care s-au oprit chiar deasupra lui, şi din acest foc s-a auzit o voce spunând:

11. „Mahal, fiu rătăcit! M-am săturat de calomniile tale! De vreme ce nu consideri că sunt demn de a fi slăvit, Eu, Domnul şi Stăpânul tău, nu te mai consider nici Eu demn de a fi salvat!

12. De aceea, nu ai decât să rămâi aici şi să fii martorul mâniei Mele, care se va abate în curând asupra întregului pământ şi a ta! În ceea ce îi priveşte însă pe copiii tăi, dat fiind că aceştia nu îți împărtăşesc opinia, ți-i voi răpi, astfel încât să înveți să Mă cunoşti în mânia Mea, de vreme ce nu ai dorit să o faci în iubirea Mea! Aşa să fie!”

13. Instantaneu, focul a coborât asupra celor trei copii ai lui Mahal şi i-a consumat în întregime. Mahal a rămas singur, împietrit de spaimă.

Capitolul 184

Fuga lui Mahal şi monologul lui. Cuvintele de grație ale Domnului. Începutul dezastrului. Mahal rătăceşte pe câmpuri

(22 august 1844)

1. În tot acest timp, Noe l-a căutat pe Mahal, dar Domnul nu a dorit ca el să îl mai găsească pe acest pământ.

2. Mahal s-a cățărat pe o stâncă mare, după ce s-a aprovizionat cu câteva rădăcini comestibile, precum şi cu pâine şi vin pentru 20 de zile. Dat fiind că pe stâncă se afla un izvor, el avea la dispoziție suficientă hrană şi băutură pentru a putea rezista o vreme.

3. El a petrecut şapte zile pe această stâncă. Văzând însă că cerul se întunecă din ce în ce mai mult, a părăsit locul şi s-a îndreptat către celebra grotă a lui Adam.

4. A reuşit să ajungă cu greu la ea şi şi-a spus în sinea lui: „Am devenit bătrân şi obosit, iar Domnul mi-a răpit orice sprijin! Oare chiar merită să-i mulțumesc pentru asta, ba să-L mai şi slăvesc?

5. Da, Doamne, acum că în urma presiunilor pe care le-ai exercitat asupra mea am devenit un păcătos în fața Ta, doresc să Te slăvesc! Căci Tu m-ai îngenuncheat, iar durerea mea a fost profundă, aşa că m-am zvârcolit ca un vierme în fața Ta! Dar acum, marea mea suferință m-a făcut insensibil! Nu mai simt nici durere, nici tristețe, şi nici măcar mânie. De aceea, pot să Te slăvesc din nou, o, Doamne!

6. Fii aşadar venerat, slăvit şi glorificat, Tu, Domnul şi Dumnezeul meu, Creatorul şi Părintele atotputernic şi sfânt! M-am certat cu Tine pentru că sufeream, dar acum nu mai am intenția să mă cert cu Tine, căci nu mai sufăr!

7. Cât timp m-am aflat în fața Ta sub cerul lui Noe, nu am suferit şi am putut să rămân drept înaintea Ta, o, Doamne! Nu am avut atunci niciodată dificultăți în a Te slăvi! Dar după ce m-ai făcut să cobor în infern, am devenit plin de mânie, am început să sufăr şi să mă cert cu Tine! – Acum însă nu mai sufăr deloc, motiv pentru care Te pot slăvi din nou!

8. O, nu mă mai lăsa să cobor niciodată în infern, căci nimeni nu Te poate slăvi acolo, unde nu există decât foc, blesteme şi chinuri!

9. Acum, că am început din nou să Te slăvesc şi să Te laud, Doamne, Te implor, ia-mă şi pe mine din această lume şi nu mă lăsa să fiu martorul potopului justificat al mâniei Tale care se va abate asupra tuturor creaturilor Tale! Facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi! Amin”.

10. Ca răspuns la acest apel, o voce s-a auzit ca un ecou în interiorul grotei: „Mahal, mânia Mea împotriva ta s-a atenuat, căci te-ai îmblânzit după ce te-am lovit violent, din cauza împietririi tale! Totuşi, va trebui să îţi ispăşeşti pe pământ întreaga nebunie de care ai dat dovadă, înainte ca Eu să te iau de acolo, căci sacrilegiul tău la adresa Mea a fost foarte mare!

11. Dă dovadă de răbdare faţă de tot ce ţi se va întâmpla şi aşteaptă-Mă cu încredere! Dacă vei proceda astfel, nu voi permite să te îneci din cauza potopului! Totuşi, tălpile picioarelor tale vor trebui să fie atinse de primele ape ale potopului înainte ca Eu să te eliberez de trupul tău! Aşa să fie!”

12. Mahal a recunoscut în acest ecou vocea Domnului şi s-a supus voinţei Acestuia.

13. După ce a petrecut însă şapte zile în grota care altădată era luminată, a fost nevoit să accepte faptul că afară nu mai exista nici un pic de lumină; căci cerul era deja acoperit cu nori groşi şi negri, precum cărbunele, care nu mai lăsau să treacă deloc lumina soarelui.

14. De aceea, Mahal a ieşit din grotă, căutând o oază de lumină, dar a rătăcit în zadar ici şi colo, căci nu-şi putea găsi drumul din cauza întunericului. Totuşi, el nu a mai cârtit, ci a aşteptat cu răbdare să vadă ce se va întâmpla pe pământ.

15. Exact în acel moment, Domnul i-a spus lui Noe să intre în arcă, împreună cu familia sa.

16. Momentul este descris destul de detaliat în prima carte a lui Moise, capitolul 7, dar îl puteţi reciti cu mai multe detalii în continuare.

Capitolul 185

Domnul îl consolează pe Noe. Profunda tristeţe a patriarhului din cauza oamenilor. Ultimele tentative ale Domnului de a-i salva pe locuitorii de la şes

(23 august 1844)

1. Iată cum s-au petrecut lucrurile după ce Domnul i-a spus lui Noe să intre în arcă.

2. Când cerul a început să se întunece din ce în ce mai puternic, iar norii au învăluit culmile munţilor cu o beznă impenetrabilă, în timp ce ţinuturile de la şes au început să fumege la fel ca un oraş în flăcări, Domnul a venit la Noe, care era plin de tristeţe şi de compasiune, şi i-a spus:

3. „Noe, nu te teme, căci Eu, Domnul tuturor creaturilor, voi fi alături de tine pentru a te proteja şi pentru a te feri de nenorocirea pe care o voi lăsa să cadă asupra oamenilor deveniți foarte răi, conform propriei lor voințe!

4. Iată, priveşte spectacolul dezolant pe care ni-l oferă acest pământ bătrân! Ştiința oamenilor a eliberat înainte de vreme spiritele primordiale malefice, fără ca ei să ştie ce fac! Fără o judecată colectivă a pământului, întregul cer ar fi în pericol, căci tot spațiul dintre cer şi lună s-a umplut la ora actuală cu aceste spirite malefice. Dacă pe pământ nu ar mai ajunge puțină lumină datorită trăsnetelor dezlănțuite din norii în care aceste spirite eliberate îşi fac de cap, manifestându-şi furia, pe pământ ar domni o noapte atât de deplină încât orice formă de viață ar fi nimicită pe loc! Căci lumina soarelui nu mai poate traversa această masă de nori şi de vapori!

5. Şi totuşi, locuitorii de la şes nu sunt deloc înspăimântați! Ei îşi iluminează oraşul cu torțe şi cu mari lămpi cu petrol, ba se şi amuză de acest spectacol feeric. Continuă să se căsătorească între ei, să ia parte la festinuri, la distracții şi la dansuri, în timp ce Eu, Creatorul lor, Mă consum de tristețe din cauza lor şi nu le pot veni în ajutor, pentru a nu le distruge definitiv spiritele!

6. O, Noe al Meu! Ce situație mai teribilă poate exista pentru un Părinte care îşi vede copiii pe marginea prăpastiei şi nu îi poate ajuta altfel decât supunându-i unei judecăți devenită nu doar iminentă, ci şi inevitabilă? – Ce ți-aş putea spune mai mult?

7. Ascultă, pe acest pământ mai există şi descendenții lui Cain, care trăiesc într-o regiune foarte îndepărtată. A fost suficientă o profeție vagă, care nici măcar nu provenea direct de la Mine, pentru ca aceştia să trăiască la unison cu ordinea Mea, inclusiv la ora actuală. Chiar şi puținii dintre ei care mai greşesc din când în când, comițând un act reprobabil, îşi întind mâinile în noaptea care anunță judecata şi îmi imploră compasiunea!

8. Îți spun: pe aceia doresc să îi scutesc de dezastru, mângâindu-i în necazul lor. În schimb, aceste mari regiuni în care locuiesc copiii Mei amestecați cu copiii lumii vor trebui să suporte judecata Mea, care este inexorabilă!

9. Dar înainte de a descătuşa apele din nori asupra pământului, voi încerca din nou să îi scutur pe locuitorii de la şes prin tot felul de fenomene, forțându-i, dacă va fi posibil, să vină aici!

10. De aceea, vom mai aştepta încă şapte zile în acest întuneric, iar Eu voi face să coboare o rază slabă de lumină care să unească acest loc cu Hanohul, ba chiar şi mai departe de el, pentru ca toți cei care vor dori să găsească drumul către tine pentru a fi salvați să o poată face. De aceea, dacă cineva va veni aici, chiar dacă ar fi vorba de Fungar-Hellan în persoană, va trebui să îl primeşti în arca ta!”

11. După acest discurs, o rază slabă s-a întins ca o punte între munții sacri şi oraşul Hanoh, ba chiar şi dincolo de acesta. În continuare, Domnul i-a deschis lui Noe vederea interioară, pentru ca acesta să poată contempla împreună cu El ținuturile de la şes. Dar nici măcar un singur locuitor de la câmpie nu şi-a părăsit oraşul.

12. S-au auzit atunci apeluri puternice, însoțite de un zgomot de tunet, dar nimeni nu le-a acordat atenție. În Hanoh au izbucnit focuri, semănând teroare, dar nici un locuitor nu s-a arătat dispus să plece. Apele subterane au țâşnit la suprafață şi au acoperit piețele şi străzile din oraş până la înălțimea unui om. Abia atunci, săracii au fugit, dar nu mai departe de dealurile învecinate, în timp ce bogații s-au îmbarcat în bărcile lor, călătorind cu ele pe străduțele Hanohului şi continuând să se amuze la culme, dar nimeni nu s-a îndreptat către munții sacri.

13. Toate aceste calamități au durat exact şapte zile. Nici un om nu a fost dispus însă să se convertească la adevărata credință.

14. Atunci, Domnul şi-a pierdut răbdarea şi l-a condus personal pe Noe până la arcă.

Capitolul 186

Noe şi familia sa intră în arcă. Instrucțiunile Domnului, care închide El Însuşi poarta arcei. Începerea catastrofei

(24 august 1844)

Când Noe a ajuns în apropierea arcei, în compania Domnului, Acesta i-a spus: „Noe, a sosit timpul să intri în arcă, împreună cu familia ta; căci în tot acest timp, numai pe tine te-am găsit just în fața Mea!

2. Continuă să alegi câte şapte perechi de animale pure pentru fiecare specie, plus încă o pereche pentru speciile impure; ai însă grijă să fie vorba de un mascul şi de o femelă pentru fiecare specie. Procedează la fel şi cu păsările cerului, respectiv, alege câte şapte perechi pentru fiecare specie pură şi o pereche pentru fiecare specie impură, astfel încât sămânța lor să rămână vie pe întregul pământ.

3. Căci după şapte zile începând din acest moment voi face să plouă pe pământ timp de 40 de zile şi 40 de nopți, şi voi extermina astfel toate ființele vii pe care le-am creat pe acest pământ!”

4. Auzind aceste cuvinte, Noe a căzut la picioarele Domnului şi i s-a închinat cu credință mare pentru grația pe care i-a acordat-o.

5. Dar Domnul l-a ridicat pe Noe de la sol şi i-a spus: „Noe, văd că te întrebi de ce ți-am poruncit mai demult să iei doar câte o singură pereche de animale din fiecare specie, în timp ce acum îți spun să iei câte şapte perechi pentru fiecare specie pură plus una pentru fiecare specie impură, inclusiv din rândul păsărilor, fără nici o excepție.

6. Iată care este motivul: în acel moment Mă gândeam în inima Mea, fără a face apel la vederea Mea omniscientă, că vor veni cu siguranță oameni din ținuturile de la şes pentru a se salva.

7. După cum vezi, nu am dorit cu adevărat să Mă folosesc de vederea Mea perfectă pentru a afla dacă oamenii pe care i-am chemat de atâtea ori vor veni sau nu! Dar acum că le-am observat direct comportamentul, am constatat că aceştia nu au nici o dorință de a se salva, căci spiritul le-a fost complet distrus de trupul lor şi de lumea exterioară! Mi-am dat astfel seama că nici unul dintre ei nu va veni aici!

8. Aşa se explică de ce va trebui să iei mai multe animale pure şi păsări ale cerului cu tine, în locul oamenilor impuri, căzuți mai jos decât animalele! De altfel, aceste animale îți vor fi foarte utile pe noul pământ!

9. Acum, că ai aflat tot ce trebuia să ştii, du-te şi acționează în consecință! Şi nu lua nici o măsură pentru a lumina artificial arca, întrucât o voi lumina Eu Însumi! Amin”.

10. După care Noe a plecat să facă tot ce i-a poruncit Domnul. Iar Domnul a rămas cu el şi l-a ajutat în toate.

11. După ce Noe şi-a îndeplinit sarcinile cu ajutorul Domnului şi toate lucrurile se găseau într-o ordine perfectă, a urcat el însuşi în arcă. Era cea de-a 17-a zi din cea de-a doua lună a anului, adică, potrivit calculelor voastre actuale, 17 februarie.

12. După ce Noe s-a urcat în arcă cu întreaga sa familie şi cu toate animalele pe care Domnul i-a poruncit să le adune, Acesta a închis El Însuşi marea poartă, cu propriile Sale mâini, binecuvântând astfel construcția. Acum Noe se afla într-o securitate perfectă, căci Domnul Însuşi veghea asupra noii sale locuințe.

13. Văzând că Noe se aflǎ la adăpost, Domnul şi-a ridicat mâna atotputernică şi le-a poruncit norilor să descătuşeze potopul asupra pământului sub forma ploii, iar marilor rezervoare subterane să îşi reverse apele la suprafață. Atunci, imensele cisterne naturale s-au golit aproape în întregime, iar ecluzele cerului s-au deschis.

14. Nenumărate izvoare noi au țâşnit din pământ, aruncând jeturi de apă până la nori. Cât despre apa din cer, aceasta cădea în rafale atât de mari, încât le-am putea compara cu marile torente care se formează în munți atunci când se topesc zăpezile, astfel încât oamenii nu mai au timp să se refugieze pe coline. Într-adevăr, nivelul apelor pe pământ a crescut atât de rapid încât aproape nimeni nu a reuşit să fugă în munți, iar cei care au făcut totuşi acest lucru au fost împinşi înapoi de torentele care cădeau de pe stânci.

15. Doar foarte puțini oameni au reuşit să ajungă pe muntele lui Noe, împinşi de forța disperării. Văzând la lumina fulgerelor această imensă construcție care i-ar fi putut adăposti, ei au strigat după ajutor şi au cerut să fie salvați. Dar puterea Domnului i-a respins. Atunci, ei s-au repezit pe

culmile cele mai înalte ale munţilor şi s-au urcat pe ele cu mâinile însângerate, dar trăsnetele i-au smuls de pe stâncile semeţe şi i-au aruncat direct în vâltoarea de sub ei.

Capitolul 187

Mahal în grota lui asistă uimit la teribilele evenimente. Monologul lui disperat. Sosirea celor trei fugari. Apariţia Domnului

(26 august 1844)

1. Imensele torente de apă care s-au abătut asupra lui l-au silit pe Mahal să se întoarcă în grotă, pe care a parcurs-o în lung şi-n lat, ca un leu în cuşcă, scufundat într-o stare de uimire fără margini, iar uneori de disperare, atunci când privea ce se întâmplă afară şi când vedea valurile spumegânde care se aruncau asupra stâncilor, antrenând după ele imense mase de pământ, dezrădăcinând chiar şi cei mai groşi arbori şi aruncându-i apoi cu o forţă nimicitoare în hăul de sub ele. Din când în când, ele ridicau stânci întregi, aruncându-le apoi în abisul de dedesubt, într-un vacarm de nedescris!

2. La drept vorbind, Mahal era mare amator de spectacole naturale, dar cel la care asista acum era cam prea violent pentru gustul lui, permiţându-i să asiste practic la naufragiul absolut al lumii în care trăia, şi implicit al său, el, care fusese cândva un erou atât de dinamic. De aceea, el tremura de frică, spunându-şi în sinea lui:

3. „O, Doamne, într-adevăr, nimeni nu îţi poate cunoaşte puterea decât atunci când îţi dezlănţui mânia justă! Atunci când Te dovedeşti măreţ, sublim şi sfânt în pacea Ta, oamenii moleşiţi de obişnuinţele lor nu mai sunt atenţi la atotputerea Ta, uitând adeseori complet de ea! Această descătuşare a puterii Tale ne arată nouă, viermilor care ne târâm pe pământ şi care suntem atât de mândri de propria noastră prostie, că Tu, Doamne, eşti infinit mai puternic decât fiinţa umană, cu toate pretenţiile ei!

4. Dacă nu m-aş simţi atât de singur aici, acest spectacol mi s-ar părea chiar fascinant. Când eşti privat însă de orice companie vie, devine de-a dreptul îngrozitor să aştepţi sfârşitul sigur al întregii lumi, inclusiv al tău!

5. O, Doamne, ia-mă din această lume şi nu mă lăsa mult timp să fiu martorul teribilei Tale judecăţi! Facă-se însă voia Ta sfântă!”

6. De-abia şi-a terminat monologul Mahal că la gura grotei au apărut trei refugiaţi care îşi căutau un adăpost. Mahal s-a bucurat sincer, căci avea în sfârşit pe cineva alături de el cu care să-şi împărtăşească propria angoasă.

7. El le-a ieşit pe dată în întâmpinare celor trei oameni, le-a urat bun venit şi i-a întrebat cine erau.

8. Aceştia i-au răspuns: „Suntem cei mai mari trei nebuni din întregul ţinut de la şes! Acum câteva zile încă mai credeam că suntem

seniorii Hanohului şi ai lumii întregi! Dar acum, bătrânul Dumnezeu ne-a dovedit că numai El este unicul Stăpân! De aceea, ne-am refugiat aici, pentru a scăpa de teribilul potop, şi suntem probabil singurii supravieţuitori din Hanoh! Căci întregul oraş se află deja sub mulţi stânjeni de noroi şi de apă! – Numele noastre sunt: Gurat, Fungar-Hellan şi Drohuit!"

9. Auzind aceste cuvinte, Mahal a strigat: „O, Doamne, ce hazard miraculos şi providenţial! Tu i-ai condus pe cei mai mari duşmani ai Tăi până aici şi i-ai încredinţat în mâinile mele!

10. Ştiţi voi cine sunt eu? – Iată, eu sunt Mahal, cel care v-a vorbit atât de des de această judecată! Dar urechile voastre erau surde! Acum îl aveţi în faţa ochilor şi el este fructul propriilor voastre opere! Aceasta este teribila judecată a lui Dumnezeu! Ce aveţi de spus? Unde mai sunt acum măreţia şi puterea voastră?"

11. Auzind aceste cuvinte, cei trei s-au speriat de moarte şi au dorit să fugă din peşteră. Chiar în acea clipă, şi-a făcut apariţia Domnul.

Capitolul 188

Mahal îşi recunoaşte cu smerenie păcatele în faţa Domnului. Potopul – creaţia directă a oamenilor. Domnul îl cheamă pe Satan. Gurat, Fungar-Hellan şi Drohuit în infern. Domnul îl duce pe Mahal la arca lui Noe

(27 august 1844)

1. După ce L-a recunoscut pe Domnul, Mahal i-a ieşit în întâmpinare. El a căzut cu faţa la pământ înaintea Lui, la fel ca un penitent care se căieşte, şi a spus:

2. „O, Doamne al cerului şi al pământului, Dumnezeu atotputernic, Părinte preasfânt şi preaplin de iubire! Păcatele mele împotriva inimii Tale au fost mari în ultimele zile! Da, am păcătuit din greu împotriva acestei inimi pline de sfinţenie, dar şi de o iubire de Părinte, infinită şi indestructibilă! O, Părinte preasfânt, Iubire eternă, oare îmi voi mai putea găsi vreodată graţia în faţa inimii Tale sfinte, eu, un vierme mizerabil care se târăşte în praful nimicniciei sale?"

3. Domnul i-a răspuns: „Mahal, fiul Meu pierdut care s-a lăsat regăsit şi salvat de Mine, ridică-te! Căci Eu, Tatăl tău etern şi preasfânt, îţi spun: în faţa iubirii Mele infinite nimeni nu a căzut vreodată atât de jos încât să nu doresc să îl primesc din nou la Mine, dacă se prezintă în faţa Mea căindu-se pentru păcatele sale!

4. În schimb, cel care nu acţionează în acest fel devine propriul său judecător! Căci Eu nu împiedic pe nimeni să se folosească de liberul său arbitru, pe care i l-am insuflat Eu Însumi, şi nu atrag pe nimeni către Mine dacă el nu doreşte acest lucru!

5. Tot ce fac Eu, Cel atotputernic, este să îi chem pe copiii Mei pentru ca ei să vină la Mine, în calitatea Mea de Părinte unic, autentic şi etern! Preafericiţi sunt cei care aud chemarea Mea şi o urmează!

6. Timp de aproape 2000 de ani, până în prezent, Eu i-am chemat la Mine pe copiii Mei, i-am învăţat adeseori şi i-am avertizat atunci când a fost cazul. Dar ei nu au dorit să ţină niciodată cont de avertismentele Mele pline de iubire, deschizându-şi urechile şi inimile numai în faţa afirmaţiilor mincinoase ale bătrânului Satan, care i-a condus pe drumurile pierzaniei. Din păcate, ei au urmat infailibil aceste drumuri până când au ajuns să recolteze ceea ce s-a abătut asupra acestui pământ şi asupra lor!

7. Nu Eu sunt Cel care a chemat această judecată asupra pământului, şi nici autorul ei! Cei responsabili de ea sunt cei trei aici de faţă! Ei au dorit să distrugă planeta, iar acum îşi contemplă propria operă!

8. Din mânie faţă de Mine, Creatorul lor, ei au deschis arterele pământului, iar Satan i-a ghidat drept către acele puncte în care bate pulsul planetei. Folosindu-se de explozivii lor ieşiţi din infern, ei au distrus solidul înveliş care ascundea una din venele pământului, iar de sub scoarţa terestră au început să iasă imediat la suprafaţă puternici vapori de apă şi torente impetuoase. Acest potop devastator şi ucigaş care s-a abătut asupra planetei este în întregime opera dorinţei lor pline de zel de a sluji infernului!"

9. La auzul acestor cuvinte, cei trei oameni au început să tremure din toate încheieturile; căci erau perfect conştienţi de faptul că sacrilegiul lor a cauzat moartea a milioane de fiinţe umane şi că ei erau practic singurii responsabili de această judecată.

10. Atunci, Domnul l-a chemat pe Satan. Acesta a apărut instantaneu, mânios la culme, dar Domnul i-a spus: „O, spirit mizerabil care îmi pui la grea încercare răbdarea şi iubirea! Iată, aici se află cei mai devotaţi slujitori ai tăi, care ţi-au executat planul într-o manieră magistrală! Ce recompensă intenţionezi să le oferi?"

11. Satan i-a răspuns Domnului: „Nu au avut pe pământ tot ce şi-au dorit vreodată? Ce recompensă mai pot aştepta de la mine? – Soarta pe care o merită este moartea!"

12. Domnul s-a adresat atunci celor trei, spunându-le: „Aţi auzit cum îşi recompensează stăpânul vostru slujitorii cei mai credincioşi? Sunteţi mulţumiţi?"

13. Atunci, cei trei au început să urle de spaimă şi L-au rugat pe Domnul să le vină în ajutor.

14. Dar Domnul le-a răspuns: „Aceste urlete nu sunt decât rezultatul fricii voastre, căci voi nu simţiţi nici un fel de căinţă! De aceea, îndepărtaţi-vă de Mine, slujitori ai lui Satan, şi ispăşiţi-vă pedeapsa împreună cu el, în focul lui!"

15. În acea clipă, un trăsnet puternic a zguduit întreaga grotă şi i-a ucis pe cei trei bărbaţi. În continuare, atotputerea lui Dumnezeu a alungat cele trei spirite în infern.

16. În ceea ce îl priveşte, Mahal s-a prins de Domnul, care l-a condus în siguranţă până la arca lui Noe.

Capitolul 189

Discursul salutar al Domnului adresat lui Mahal şi vindecarea acestuia. Eliberarea lui Mahal, care devine un înger de lumină

(28 august 1844)

1. După ce au ajuns în faţa arcei, Mahal L-a rugat pe Domnul să îi acorde moartea corporală, căci nu mai dorea ca aceste ploi violente să curgă pe corpul său slăbit, îmbolnăvindu-l apoi de frig şi de febră.

2. Dar Domnul i-a spus: „Mahal, cum poţi să te plângi de ploaie şi de frig, deşi eşti atât de aproape de Mine? Oare nu Eu i-am înzestrat pe heruvimi cu focul lor şi pe serafimi cu strălucirea lor, ca să nu mai vorbim de focul, lumina şi căldura tuturor sorilor?

3. Chiar crezi că această ploaie ţi-ar înmuia şi ţi-ar îngheţa membrele dacă ai fi într-adevăr aproape de Mine în inima ta?

4. O, nici vorbă! Adevăr îţi spun: fiecare picătură de ploaie care cade acum pe capul tău ar fi un balsam pentru tine, aşa cum se întâmplă în cazul acestui pământ vlăguit şi pe jumătate mort asupra căruia potopul trebuia să vină pentru a-l împiedica să moară şi să fie distrus din cauza sacrilegiilor oamenilor!

5. Aceste puhoaie de apă vor vindeca ţinuturile de la şes şi le vor cicatriza. În acest fel, pământul se va restabili şi se va regenera, după care va putea servi din nou ca adăpost pentru oameni şi animale!

6. Exact la fel se petrec lucrurile şi în cazul tău! Şi tu ai nevoie de un potop care să se abată mai întâi asupra ta, prin intermediul marii activităţi a iubirii tale şi a căinţei care va rezulta din ea; acest potop te va vindeca însă, încălzindu-ţi spiritul pentru Viaţa eternă care îşi are sursa în Mine!

7. Spiritul tău este identic cu iubirea ta! Dacă iubirea ta pentru Mine este vie, spiritul tău va fi înviat de Mine! Aceasta este adevărata căldură, care nu se poate răci niciodată sub efectul frigului pe care moartea l-a răspândit în întreaga lume prin puterea minciunii sale!"

8. Auzind aceste cuvinte, Mahal a simţit că se încălzeşte şi a spus, în noua ardoare a inimii sale: „O, Părinte suprem, preasfânt şi preaplin de cea mai profundă iubire! Cât de bun trebuie să fii Tu în fiinţa Ta pentru a Te putea ocupa de mine, biet păcătos, cu atâta iubire, ca şi cum nu ar exista nici o altă creatură în afară de mine în întreaga infinitate!

9. O, cât de mult regret acum că Te-am judecat atât de greşit, certându-mă cu Tine ca un ticălos cu semenii săi, dând astfel dovadă de o ingratitudine infinită, o, Iubire eternă şi sfântă! O, Tată, Iubire sacră şi nepieritoare, oare mai este posibil să îmi fie iertat sacrilegiul?”

10. În acest moment, Domnul l-a atins pe Mahal cu degetul Său, iar corpul acestuia a căzut la pământ, transformat instantaneu în cenuşă şi în praf; dar spiritul transfigurat al patriarhului a rămas în picioare, strălucind la fel de puternic ca un serafim alături de Domnul, slăvind şi lăudând cu buzele sale nepieritoare iubirea indestructibilă a Tatălui, care nu îşi pierde niciodată plenitudinea infinită, nici în momentul judecății, şi nici în pacea ordinii Sale eterne.

Capitolul 190

Îngerul Mahal protejează arca. Urcarea apelor. Asia centrală, locul principal al potopului. Lacul Aral şi Marea Caspică, vestigii ale potopului şi morminte ale oraşului Hanoh

(29 august 1844)

1. Atunci când Domnul l-a eliberat pe Mahal de învelişul său pământesc, potopul dura deja de şapte zile. Apele continuau să urce cu o rapiditate atât de mare încât au atins într-o singură săptămână locul în care s-a aflat Mahal împreună cu Domnul în fața arcei. Şi astfel, s-a împlinit predicția divină, potrivit căreia Mahal nu avea să fie eliberat de corpul său înainte ca apele să-i fi udat tălpile picioarelor.

2. După ce Mahal, astfel eliberat, s-a închinat cu devoțiune în fața Domnului, adorându-L, Acesta i-a spus: „Acum, că te-am eliberat, prima ta misiune în calitate de înger va fi să conduci această lume în miniatură care se află în arcă în condiții de deplină siguranță, şi să nu o părăseşti până când apele nu se vor retrage complet şi până când Eu nu voi înălța deasupra noului pământ curcubeul păcii! Abia atunci vei primi o altă sarcină! Fie ca voința Mea să fie de-a pururi forța ta!”

3. După care Domnul a dispărut, şi la fel ca toate spiritele angelice, Mahal nu a mai văzut decât soarele spiritual în care locuieşte de-a pururi Domnul, în lumina Sa inaccesibilă.

4. Ascultând de voința Domnului, Mahal a călăuzit cu cea mai mare atenție arca lui Noe.

5. Apele au continuat să urce atât de mult pe pământ încât în cea de-a şaptea zi de după eliberarea lui Mahal, arca a fost ridicată de la sol şi a început să plutească. Atunci, Mahal a condus-o personal, veghind ca ea să nu se răstoarne sub puterea valurilor, ci să călătorească la fel de liniştit ca o lebădă pe oglinda unui lac.

6. Şapte zile mai târziu, apele acopereau deja munții cei mai înalți din această regiune a pământului, inclusiv imensul lanț muntos al Himalayei, care separa țara sihiniților (chinezilor) de restul Asiei.

7. Acest lanț muntos a reuşit să depăşească cu 15 stânjeni nivelul cel mai înalt al apelor, în timp ce toate celelalte culmi erau scufundate sub ape. În mod evident, munții cu o înălțime mai joasă se aflau la sute de stânjeni sub apă.

8. Dar cum şi unde s-au scurs apele potopului? – Cea mai mare parte a acestora s-a răspândit în Asia centrală, unde continuă să existe şi astăzi vestigii ale lor, sub forma lacului Aral şi a Mării Caspice. Căci acolo unde se întinde astăzi această mare se afla odinioară orgoliosul oraş al Hanohului. La drept vorbind, ruinele oraşului ar putea fi descoperite încă sub ea, dacă oamenii ar reuşi să coboare la o adâncime de mai bine de o mie de stânjeni (n.n. puțin peste un kilometru).

9. În locul actual al lacului Aral se găsea cândva lacul cu insula consacrată zeului apelor, despre care am vorbit. De asemenea, lacurile Baikal şi Țani depun mărturie pentru sacrilegiile acelor timpuri antediluviene.

10. Din aceste locuri, apele s-au scurs din abundență către Siberia şi către Europa, care în acele timpuri nu era încă locuită. O parte din ele s-a scurs către sud, respectiv către India orientală actuală, dar cea mai puternic atinsă a fost Arabia. Chiar şi Africa de nord a fost scufundată sub ape până la munții înalți, dar nu a suferit alte stricăciuni dincolo de această limită. America nu a fost afectată decât în partea de nord, în timp ce sudul ei a rămas neatins, la fel ca şi majoritatea insulelor oceanului.

Capitolul 191

Alte detalii referitoare la potop. Câteva explicații pentru mai buna înțelegere a acestui text

(30 august 1844)

1. De ce am afirmat mai devreme că apele potopului s-au scurs dintr-un loc în altul? Oare nu a plouat pe întreaga suprafață a pământului? Şi nu a avut potopul aceeaşi forță pretutindeni în lume?

2. Iată răspunsul Meu: apele s-au scurs dintr-o parte în alta deoarece nu a plouat asupra întregului pământ, astfel încât ele nu au avut pretutindeni aceeaşi intensitate. Motivul este simplu: potopul nu a fost necesar pentru întreaga suprafață a pământului.

3. Cum ar fi putut ploua de pildă în regiunile polare, unde până şi aerul îngheață? Şi la ce ar fi folosit ploile care au durat 40 de zile în regiunile nelocuite de oameni, în care nu trăiau decât un număr restrâns de animale? Sau care ar fi putut fi efectul acestor ploi asupra oceanelor? Să înece peştii?! Şi ca un ultim argument, dacă întreaga suprafață a pământului

ar fi fost acoperită până la o înălţime de 3000 de stânjeni, unde s-ar fi putut scurge toată această apă?

4. Unii ar putea răspunde: o parte din apă s-ar fi evaporat, iar cealaltă ar fi fost absorbită de pământ!

5. Dacă acest lucru ar fi fost posibil în scurtul interval de un an de zile, atunci oceanele ar fi dispărut de mult timp de pe suprafaţa pământului, până la ultima picătură! Căci chiar dacă nivelul tuturor apelor de pe pământ s-ar fi ridicat cu 4000 de stânjeni, toată această masă de apă nu ar fi reprezentat decât a zecea milioana parte din apa potopului!

6. Pe de altă parte, apa nu se poate pierde prin evaporare, căci vaporii de apă din nori se condensează apoi şi cad din nou pe pământ în aceeaşi cantitate. La fel se petrec lucrurile şi cu apa aspirată prin porii pământului, care se adună în anumite rezervoare, de unde se întoarce apoi la suprafaţă sub forma ceţii sau a izvoarelor şi a gheizerelor.

7. Dacă apa potopului ar fi acoperit întregul pământ, acesta ar continua să fie inclusiv la ora actuală acoperit de ea, la fel cum toate mările de astăzi sunt practic identice cu cele din epoca lui Adam, cu câteva schimbări minore.

8. În realitate, potopul şi-a făcut apariţia devastatoare numai în acele locuri care erau locuite de oameni răi. Aşa se face că apele sale au acoperit în principal Asia centrală, până la o înălţime de 4000 de stânjeni peste nivelul mării, de la care s-au revărsat apoi în toate direcţiile şi pe mari suprafeţe de pământ.

9. Chiar dacă în Scripturi se spune că: „Potopul a acoperit până şi culmile munţilor, şi în afară de arca lui Noe nu a mai rămas nici un suflet viu pe întreaga suprafaţă a pământului", acest text nu trebuie luat literal, căci „munţii" simbolizează în acest caz orgoliul şi setea de dominaţie a oamenilor. Cât despre singura viaţă rămasă pe pământ, cea din arca lui Noe, acest lucru se referă simbolic la faptul că Noe era în acele timpuri singura fiinţă de pe pământ care şi-a păstrat viaţa spirituală trăită întru Dumnezeu.

10. Cine va examina aceste fapte cu cea mai mare atenţie îşi va da cu uşurinţă seama că potopul din vremea lui Noe a fost limitat la o serie de mari regiuni şi nu a afectat întregul glob pământesc. Motivul a fost unul cât se poate de simplu: cauza principală a catastrofei au fost oamenii din Asia centrală, celelalte părţi ale lumii nefiind practic deloc implicate.

Capitolul 192

Alte indicaţii referitoare la potop

(31 august 1844)

1. Cuvântul „potop” (diluviu) indică o scurgere de ape care s-a produs pe pământ având drept focar oraşul Hanoh şi nu se referă la o stagnare generală a apelor care a afectat întregul pământ.

2. Oraşul Hanoh acoperea o regiune foarte vastă, cu o suprafaţă locuită de aproximativ 8000 de leghe pătrate (n.n. o leghe are 7,532 kilometri), echivalentă cu o ţară sau un regat important din zilele noastre. De altfel, metropola guverna aproape întreaga Asie, răspândindu-şi astfel ororile pe o suprafaţă destul de întinsă.

3. Dacă vom lăsa să se scurgă pe această suprafaţă imensă o masă de apă cu o înălţime de 3000 de stânjeni, putem calcula cu uşurinţă până la ce limite s-a întins potopul, ţinând cont şi de faptul că Asia centrală era în acea vreme (şi a rămas până astăzi) regiunea cea mai înaltă de pe întregul pământ datorită munţilor din sud-est.

4. La drept vorbind, cineva ar putea obiecta, spunând: „Bun, dacă potopul din vremea lui Noe nu a fost decât o imensă inundaţie localizată, cum a fost posibil ca apele să atingă o înălţime atât de mare fără a se răspândi mai întâi în fluvii cu o lăţime de o sută de leghe?”

5. Putem răspunde simplu la această obiecţie: mai întâi de toate, ploaia a căzut asupra întregii Asii, asupra unei părţi din Europa şi asupra nordului Africii timp de 40 de zile, provocând grave inundaţii în văi. Cu excepţia regiunii Hanohului, în celelalte părţi ale lumii apele subterane nu au venit însă în ajutorul ploilor, astfel încât masa de apă nu a putut atinge aceeaşi înălţime ca şi în Asia, unde aportul adus de apele subterane a fost determinant.

6. În al doilea rând, dacă pornim de la premisa că în Asia ploilor violente li s-au adăugat şi apele subterane ieşite la suprafaţă sub forma a sute de mii de izvoare, din care cel mai mic avea un debit de zece milioane de picioare cubice de apă pe minut, putem înţelege cu uşurinţă cum s-a putut ridica nivelul potopului până la o asemenea înălţime, în pofida scurgerii considerabile a apelor într-o parte şi în alta.

7. Începând din acel focar, apele s-au răspândit cu o mare violenţă în toate regiunile pământului, dând naştere unor formaţiuni specifice perioadei diluviene care mai pot fi văzute şi astăzi, dar care nu trebuie confundate cu schimbările periodice ale mărilor, care se petrec pe pământ[3].

8. Principalele vestigii ale potopului sunt numeroasele albii de râuri care pot fi văzute la înălţimi considerabile, fosilele animalelor care trăiau înainte de epoca lui Noe, precum şi zăcămintele de cărbune brun, care sunt foarte frecvente, fără a uita nici nivelarea vizibilă a munţilor despuiaţi de orice forme de vegetaţie. Toate celelalte formaţiuni naturale sunt rezultatul deplasării mărilor sau al marilor erupţii vulcanice localizate.

[3] Vezi în această direcţie „Casa Domnului” vol. 2, cap. 7 şi „Marea Evanghelie a lui Ioan” vol. 5, cap. 198, vol. 7, cap. 45 şi vol. 8, cap. 72, precum şi lucrarea „Pământul şi luna”.

9. După această descriere a aspectului natural al potopului, putem trece la relatarea duratei şi a sfârşitului acestuia.

Capitolul 193

Durata şi derularea potopului. Arca ajunge pe muntele Ararat. Deschiderea acoperişului arcei în prima zi a noului an. Noe părăseşte arca

(2 septembrie 1844)

1. Cât timp şi-au păstrat apele potopului acest nivel foarte înalt?

2. Nivelul lor a stagnat la înălţimea maximă timp de 150 de zile.

3. Cum a fost posibil acest lucru, ştiut fiind că nu a plouat decât timp de 40 de zile?

4. Marile trombe de apă au încetat să cadă asupra pământului după 40 de zile, dar apele subterane au continuat să iasă la suprafaţă timp de încă 110 zile, menţinând la această înălţime nivelul apelor.

5. Abia după 150 de zile şi-a întors din nou faţa asupra pământului Domnul. Orificiile rezervoarelor subterane au fost astupate, iar ecluzele cerului au fost închise. Până în cea de-a 150-a zi a continuat să plouă izolat, în anumite locuri.

6. Abia după ce s-a scurs acest interval de timp au început apele să scadă. În cea de-a 17-a zi a celei de-a şaptea luni (17 iulie), arca a atins solul şi s-a fixat pe marea culme a muntelui Ararat, condusă de spiritul lui Mahal, ghidat la rândul lui de voinţa Domnului.

7. Începând din acest moment, nivelul apelor a început să scadă în mod vizibil până în cea de-a zecea lună (octombrie), iar munţii au ieşit din nou la suprafaţă, inclusiv cei cu înălţimi mici. Apa nu mai acoperea acum decât văile şi colinele cele mai joase.

8. Patruzeci de zile mai târziu, pe data de 10 noiembrie, Noe a deschis pentru prima dată fereastra din acoperişul arcei şi a dat drumul să zboare unui corb. Acesta a găsit pământ ferm, aşa că a zburat dintr-un loc în altul şi nu s-a mai întors.

9. Văzând că pasărea nu s-a mai întors, Noe a dat drumul unui porumbel, pentru a-şi da seama dacă apele s-au retras de pe pământ.

10. Văzând însă că pământul era rece şi umed, căci şuvoaiele impetuoase încă mai spumegau în văi, şi negăsind un loc sigur pe care să se aşeze, pasărea s-a întors pe mâna pe care o scosese Noe pe fereastră. Atunci, Noe a introdus din nou pasărea în interiorul arcei.

11. Începând din acel moment, Noe a aşteptat încă şapte zile, iar în cea de-a opta a dat din nou drumul porumbelului. Acesta nu s-a mai întors decât seara şi a adus în cioc o rămurică proaspătă de măslin. Acesta a fost semnul care i-a dezvăluit lui Noe că apele se retrăseseră de pe pământ.

12. Căci Domnul îl avertizase în inima lui că acesta va fi semnul care îi va permite să ştie ce se întâmplă afară.

13. Şapte zile mai târziu, Noe a dat din nou drumul unui porumbel, dar acesta nu s-a mai întors, căci îşi găsise deja hrană pe solul uscat şi acoperit din nou cu vegetație.

14. Dar Noe a continuat să aştepte până în prima lună a noului an. La acea dată împlinise 600 de ani.

15. În acel moment, apele coborâseră la nivelul lor normal pe întregul pământ şi se scurseseră în majoritatea lor în marile oceane. Pământul era din nou uscat, grație vânturile calde venite din sud.

16. Pe data de 1 ianuarie, Noe şi fiii săi s-au decis să acționeze, aşa că au deschis acoperişul arcei şi au contemplat pentru prima dată noul pământ, de pe înălțimea muntelui Ararat. Ei nu au mai văzut nici o urmă de apă, ci numai pământ uscat.

17. Dar Noe a continuat să aştepte ca Domnul să se manifeste, lucru care nu s-a întâmplat decât pe data de 27 februarie.

18. Atunci, Domnul a apărut în fața patriarhului şi l-a invitat să iasă din arcă, aşa cum se povesteşte în capitolul 8 din prima carte a lui Moise.

19. Noe a deschis imediat marea poartă şi toate animalele au ieşit afară, care zburând, care mergând, care târându-se pe noul pământ, iar Domnul a vegheat ca toate să îşi găsească fără întârziere hrana necesară.

20. Noe a petrecut aşadar un an şi 10 zile în arca sa, împreună cu familia sa.

Capitolul 194

Ofranda şi mulțumirile lui Noe. Binecuvântarea Domnului

(3 septembrie 1844)

1. După ce oamenii şi animalele au ieşit din arcă, Noe a ridicat împreună cu fiii săi un altar din pietre netede, pe care a depus lemnul luat din acoperişul arcei, a ucis câte un mascul din fiecare specie de animale pure şi a aprins focul pentru a aduce un mare sacrificiu destinat Domnului. Apoi, împreună cu toată familia sa, L-a slăvit pe Dumnezeu cu inima plină de recunoştință.

2. Domnul a simțit mirosul sublim al sacrificiului, căci acesta era dublat de iubirea sinceră din inima lui Noe şi a familiei sale. De aceea, El i-a spus în inima lui: „De acum înainte, nu voi mai blestema niciodată pământul din cauza oamenilor, căci gândurile şi intențiile inimii umane sunt rele încă din copilăria acestora! De aceea, nu doresc să mai lovesc tot ce trăieşte pe pământ, aşa cum am procedat acum! Atât timp cât pământul va rămâne

pământ, semănăturile şi ploile, frigul şi căldura, vara şi iarna, precum şi ziua şi noaptea vor continua să se succeadă ritmic!”

3. După care Domnul şi-a pus mâna dreaptă pe capul lui Noe şi l-a binecuvântat, pe el şi întreaga sa familie.

4. După ce l-a binecuvântat pe Noe, Domnul a adăugat: „Fiţi fecunzi, înmulţiţi-vă şi luaţi în posesiune pământul, deopotrivă cu rasa voastră şi cu spiritul vostru!

5. Fie ca toate animalele de pe pământ, păsările cerului şi cele care se târăsc la sol să se teamă de voi; şi fie ca toţi peştii din ape să fie plasaţi sub dominaţia voastră!

6. Fie ca tot ce se mişcă şi trăieşte pe pământ să vă servească drept hrană! Vi le dăruiesc pe toate, împreună cu plantele care cresc pe pământ. Totuşi, nu mâncaţi niciodată carnea murdărită de sânge, căci sângele este purtătorul mâniei Mele şi al răzbunării Mele, indiferent dacă este vorba de oameni sau de animale. De aceea, doresc să răzbun sângele tuturor oamenilor şi al tuturor animalelor! (Căci în acest sânge se găseşte moartea!)

7. Doresc de asemenea să răzbun moartea tuturor celor care au fost ucişi trupeşte din cauza oamenilor! Căci numai Eu singur sunt Domnul şi nimeni nu are dreptul să facă să curgă sângele fiinţei umane! Cine îl va face să curgă îşi va vedea curgând propriul sânge!

8. Eu l-am creat pe om după chipul şi asemănarea Mea. Dar păcatul a venit din sângele său; acesta este motivul pentru care moartea îşi are sălaşul în sânge. Mânia şi răzbunarea Mea au venit odată cu sângele; de aceea, sângele trebuie răzbunat continuu, prin moartea corpului!

9. Eu ţi-am încredinţat ţie animalele, pentru ca sufletul uman să fie perfect; dar oamenii trebuie să rămână ai Mei, dacă doresc ca spiritul lor să nu piară! De aceea, fiţi fecunzi şi înmulţiţi-vă pe acest pământ!

10. Am stabilit acum o alianţă cu voi şi cu toţi descendenţii voştri! Procedez la fel cu toate animalele, cu păsările şi cu toate creaturile care au ieşit din arca ta, care vor fi martorele acestei alianţe, pentru ca sufletul vostru să fie perfect! De aceea, nu voi mai provoca niciodată un asemenea potop pe pământ, căci acum acesta este purificat şi carnea păcătoasă a fost distrusă!

11. De aceea, înmulţiţi-vă din nou pe pământ. V-am dăruit totul, pentru ca sufletul vostru să rămână perfect, iar spiritul vostru să nu se mai lase niciodată corupt, sub influenţa voinţei Mele”.

Capitolul 195

Semnul vizibil al alianţei. Ţinutul Erevan. Noua, şi totuşi vechea poruncă a iubirii. Domnul sub forma lui Melchisedec. Canaanul şi Salemul

(4 septembrie 1844)

1. Domnul a continuat astfel: „Ascultați-Mă: am încheiat acum o alianță cu voi, potrivit căreia pe pământ nu va mai exista vreodată un potop care să distrugă întreaga viață trupească.

2. Îți voi da de asemenea un semn vizibil în amintirea perpetuă a alianței pe care am stabilit-o între Mine şi voi, precum şi între Mine şi acelelalte animale de pe acest pământ, pentru eternitate! Iată în ce constă acest semn:

3. Am plasat arca Mea între nori; ea va fi semnul alianței instaurate între Mine şi acest pământ; ori de câte ori voi conduce norii pe deasupra pământului, oamenii vor putea vedea acest arc (n.n. al curcubeului) pe cer!

4. În acest fel, Eu Mă voi gândi tot timpul la această alianță între Mine şi voi, precum şi între Mine toate animalele care trăiesc în corpuri diferite, astfel încât niciodată un potop să nu mai distrugă vreodată întreaga viață trupească de pe pământ!

5. Arcul Meu va trebui să apară întotdeauna dintre nori, pentru ca să-l pot privi, amintindu-Mi astfel de alianța pe care am încheiat-o cu întreaga viață terestră!”

7. După acest discurs, Domnul l-a condus pe Noe într-un ținut foarte fertil, mai exact în regiunea numită astăzi Erevan.

8. Ajuns aici, Noe a rămas surprins să descopere un veritabil Eden plin cu toate fructele pământului, perfect coapte, deşi era abia a treia lună a anului (martie).

9. Domnul a binecuvântat de trei ori acest ținut minunat şi i l-a dăruit lui Noe şi copiilor lui.

10. Atunci, Noe L-a slăvit pe Domnul din toată inima şi i-a spus: „O, Doamne, ce serviciu Ți-aş putea oferi eu, pentru ca acesta să rămână de-a pururi întipărit în memoria descendenților mei?”

11. Domnul i-a răspuns: „Îți mai aminteşti ce i-am spus lui Enoh! Doresc să păstrezi de-a pururi această poruncă şi să nu te îndepărtezi niciodată de ea! Căci Eu nu le cer altceva oamenilor decât să Mă iubească mai presus de orice, în calitatea Mea de Dumnezeu, Domn şi Părinte al lor! Asta i-am cerut lui Enoh şi acelaşi lucru îl cer acum de la tine şi de la toți descendenții tăi!

12. Doresc să-ți mai dezvălui ceva. La ora actuală îmi face plăcere să Mă aflu pe acest pământ, în calitatea Mea de Prinț al prinților, de Domn al domnilor şi de Rege al regilor! De aceea, îmi voi construi un sălaş nu departe de aici. Îmi voi construi un oraş şi voi locui în el până la Marele Moment când voi păşi Eu Însumi în trup de carne printre copiii Mei autentici!

13. Acest pământ va fi de acum înainte locul pe care se vor odihni şi pe care vor păşi picioarele Mele!

14. Mai demult, pe când Mă îndepărtam de părinții tăi, Mă transformam într-un nor invizibil, dar acum Mă vei vedea plecând pe picioarele Mele, care vor atinge solul, ca şi cum aş fi o ființă umană. Mă voi îndrepta astfel către apus şi Mă voi stabili într-o țară numită Canaan (pământ binecuvântat).

15. Tu vei putea ajunge acolo în 17 zile de mers. Acolo, îmi voi construi un oraş pe care tu şi descendenții tăi îl veți numi „Salem"! Iar numele Meu, în calitate de Prinț al prinților, de Domn al domnilor şi de Rege al regilor, va fi „Melchisedec", un Bătrân (preot) care există încă de la începuturile eternității!

16. Tu eşti perfect liber, dar descendenții tăi vor trebui să îmi dea o zeciuială din tot ce vor câştiga! Toți cei care vor refuza să facă acest lucru vor fi pedepsiți de Prezența Mea! Amin".

17. După care Domnul s-a îndepărtat de micul grup într-o manieră vizibilă, îndreptându-se către apus. Iar Noe a rămas alături de El prin rugăciunile sale până la sfârşitul zilelor sale.

Capitolul 196

Coliba lui Noe. Instrucțiuni pentru cultivarea câmpurilor şi a viilor. Beția lui Noe, datorată necunoaşterii noii plante. Blestemarea lui Canaan şi expulzarea lui Cham şi a familiei sale

(5 septembrie 1844)

1. După o vreme, Noe a început să caute lemn potrivit pentru a-şi construi o colibă. Nu a găsit însă decât foarte puțin, căci potopul a acoperit cu nisip toate pădurile pe o înălțime de mai mulți stânjeni sau le-a dezrădăcinat copacii, pe care i-a târât în văi, unde i-a acoperit cu mâl şi cu noroi.

2. De aceea, Noe L-a rugat pe Domnul să-i indice un lemn din care să îşi poată construi o colibă.

3. În acel moment a sosit un mesager din regiunea în care s-a stabilit Domnul. El l-a condus pe Noe într-un loc în care se găsea o pădure frumoasă şi i-a spus: „Iată, Noe, Domnul a păstrat această pădure pentru tine, deşi şi ea s-a aflat sub ape! De aceea, cel mai bine ar fi să te instalezi lângă ea şi să îți construieşti aici sălaşul. Va trebui de asemenea să pregăteşti câmpurile şi să însămânțezi pe ele tot felul de cereale, pe care le-ai adus pe arca ta.

4. Priveşte acum această plantă care se târăşte la sol la picioarele tale! Numele ei este vița de vie. Plantează lăstarii ei într-o manieră ordonată, fertilizează pământul cu îngrăşăminte şi vei recolta la final nişte fructe numite struguri, care sunt foarte dulci şi au un suc delicios!

5. Presează aceşti struguri şi introdu sucul astfel recoltat într-un recipient care trebuie să poată fi închis ermetic. Lasă apoi să fermenteze acest suc. Când va fi pur, bea lichidul rezultat, dar cu moderaţie. În acest fel, te vei simţi întărit, vesel şi mulţumit! Aceasta este voinţa Domnului; acţionează în consecinţă şi îţi vei păstra buna dispoziţie de-a lungul întregii vieţi care ţi-a mai rămas!"

6. După aceste cuvinte, mesagerul l-a părăsit pe Noe, iar acesta a trecut la treabă, împreună cu fiii săi Sem, Cham şi Iafet. La şapte ani după potop, Noe se afla deja în posesia unei locuinţe solide, a numeroase câmpuri şi preerii fertile, precum şi a unei vii superbe, care nu a început să producă însă struguri decât după zece ani, potrivit voinţei Domnului.

7. Când au dat primii struguri, Noe i-a cules, i-a presat şi a introdus sucul rezultat într-un recipient solid din lemn de cedru, după care l-a lăsat la fermentat. Când vinul a devenit pur, el l-a gustat. Vinul i s-a părut atât de delicios încât a băut puţin cam mult din el.

8. Necunoscând efectele acestui suc, el s-a îmbătat complet, după care a căzut într-un somn profund. Dat fiind că vinul îl încălzise, el s-a dezvelit şi s-a culcat complet gol pe iarba pământului, la umbra unui smochin la umbra căruia era construită coliba sa lipsită de acoperiş.

9. Când Cham, tatăl lui Canaan, care s-a născut la doi ani după potop, a intrat în coliba deschisă, condus de fiul său, şi a văzut nuditatea lui Noe, el s-a dus să îşi caute fraţii şi le-a împărtăşit ce a văzut.

10. Atunci, Sem şi Iafet au luat o mantie, şi-au pus-o pe umeri, după care au intrat cu spatele în coliba tatălui lor şi au acoperit nuditatea acestuia fără să o privească. Altfel spus, ei şi-au ferit privirile, astfel încât să nu privească direct nuditatea lui Noe.

11. Când Noe s-a trezit din beţia lui şi a aflat ce i-a făcut fiul său cel tânăr, Cham, el i-a spus: „Fie ca fiul tău Canaan să fie blestemat pentru asta! Fie ca el să rămână de-a pururi servitorul tuturor servitorilor şi să fie ultimul dintre fraţii săi, căci el a fost primul care ţi-a arătat nuditatea mea!"

12. După care s-a întors către ceilalţi doi fii ai săi şi le-a spus: „Fie ca Dumnezeu să fie slăvit şi să înmulţească sămânţa lui Sem (linia lui genealogică)! Dar Canaan să rămână servitorul lui! Fie ca Dumnezeu să înmulţească de asemenea linia genealogică a lui Iafet, lăsând-o să locuiască în colibele lui Sem! Dar Canaan să fie şi servitorul acestuia!"

13. După care i-a binecuvântat pe Sem şi pe Iafet. Cât despre Cham, pe acesta l-a alungat din coliba lui, împreună cu soţia acestuia şi cu copiii săi.

Capitolul 197

Cuvintele lui Noe referitoare la falsa căinţă a lui Cham. Discuţia dintre cei trei fii ai lui Noe. Nobila răzbunare a lui Cham. Mesagerul Domnului venit din Salem

(6 septembrie 1844)

1. Cham şi-a dat seama că a greşit şi că a acţionat lipsit de iubire faţă de tatăl său. De aceea, el s-a căit cu putere.

2. Cei doi fraţi binecuvântaţi ai săi i-au povestit lui Noe că acesta îşi regreta păcatul comis faţă de tatăl său.

3. Dar Noe le-a răspuns: „Ascultaţi-mă, dragii mei copii! Văd şi eu că fiul meu Cham plânge. Totuşi, el nu plânge pentru că mi-a rănit inima de părinte, ci din cauza servituţii în care a ajuns! Într-adevăr, se căieşte pentru sacrilegiul comis, dar numai din cauză că datorită acestuia şi-a pierdut rangul! Deci nu se căieşte pentru că i-a făcut rău inimii mele de părinte! De aceea, el va rămâne la statutul de servitor, căci nu înţelege că inima vie a tatălui său trebuie să aibă întâietate! Duceţi-vă şi comunicaţi-i ce v-am spus!"

4. Atunci, Sem şi Iafet i-au povestit lui Cham ce le-a spus Noe.

5. Cham le-a răspuns: „Adevăr vă spun, fraţilor, dacă Noe ar avea o inimă cu adevărat vie, el nu m-ar fi condamnat niciodată la o servitute eternă! El a acţionat în acest fel numai pentru că în pieptul lui nu bate o astfel de inimă!"

6. Sem a obiectat: „Cham, eşti nedrept faţă de tatăl nostru! Numai egoismul tău te face să vorbeşti astfel! Inima nu se lasă găsită decât de către o altă inimă, desigur, numai dacă o ai!

7. Dacă ai fi avut o inimă în raport cu tatăl tău, ai fi găsit drumul care duce către inima lui. Având însă în vedere că nu ai o astfel de inimă, nu ai acces nici la inima lui! Abia acum înţeleg de ce tata nu găseşte nimic în fiinţa ta care să corespundă inimii sale!"

8. Acest discurs cu un scop educativ a avut drept unic efect contrarierea lui Cham, care şi-a adunat soţia şi copiii, precum şi cele câteva vaci, boi şi oi pe care le avea, şi a plecat în actuala regiune a Tirului şi a Sidonului. El a dat acestei regiuni numele copiilor săi şi a spus:

9. „Ei bine, în numele Domnului care m-a binecuvântat inclusiv pe mine, vom mai vedea noi în ce condiţii voi deveni eu servitorul celor doi fraţi ai mei!

10. Într-adevăr, blestemul tatălui meu Noe m-a rănit, deşi trebuie să recunosc că l-am meritat! De aceea, mă voi răzbuna pe tata şi pe fraţii mei, dar nu făcându-le vreun rău, o, departe de mine această idee! Dimpotrivă, mă voi răzbuna pe ei prin binecuvântarea mea!

11. Doresc să îi binecuvântez pe cei care m-au blestemat, iar această binecuvântare a mea va deveni ca nişte cărbuni aprinşi sub capetele lor,

inflamându-le inimile! În acest fel, țara fiului meu nu va fi niciodată o țară a blestemului şi a servituții, ci una a măreției şi binecuvântării!

12. În acest fel, descendenții mei nu vor fi nevoiți să îşi caute niciodată de lucru în colibele descendenților fraților mei. Dimpotrivă, cei din urmă vor veni să îşi caute adăpost în acest ținut binecuvântat şi în oraşele mele! Amin".

13. Atunci, un mesager din Salem a venit şi i-a spus lui Cham: „Acest ținut îi aparține Salemului. Oricine doreşte să locuiască în el trebuie să îi dea o zeciuială din tot ce câştigă Regelui regilor!"

14. Cham i-a răspuns: „Doamne, iată tot ce am eu! Ia tot ce am, căci totul îți aparține Ție, pentru eternitate!"

15. Mesagerul i-a răspuns: „Dacă aceasta este voința ta, fie ca acest ținut să fie binecuvântat pentru copiii Domnului, iar tu să fii slujitorul lor fidel!"

16. Aceste cuvinte au fost pe placul lui Cham, care a dat pe loc 10% din tot ce poseda. Dar el nu a înțeles de ce mesagerul a indicat către descendenții lui Iafet atunci când a vorbit despre copiii Domnului.

17. Aşa se face că chamiții şi cananiții au trăit în pace în această țară până în epoca lui Avraam, căci Cham i-a binecuvântat pe cei care l-au blestemat.

Capitolul 198

Încheiere

Scurtă istorie a familiei lui Noe până în epoca lui Avraam. Sfaturi legate de scopul principal al acestei lucrări

(7 septembrie 1844)

1. Copiii lui Cham s-au înmulțit considerabil până la moartea lui Noe. După potop, Noe a mai trăit încă 350 de ani, atingând astfel vârsta de 950 de ani.

2. Cham a avut un fiu pe nume Cuş, care l-a conceput pe puternicul Nimrod, cel care a fondat oraşul Babilon. Nimrod era un uriaş cu o înălțime de 12 picioare. Era cel mai mare dintre copiii lui Cuş, care erau cu toții foarte înalți.

3. Deşi era foarte puternic în fața oamenilor, Nimrod era foarte pios, fiind numit de semenii săi viteazul vânător în fața lui Dumnezeu. Atunci, Cham, care a trăit destul de mult, în condiții excelente, s-a gândit în sinea lui: „Cine alții decât descendenții lui Cuş ar putea fi copiii lui Dumnezeu? Şi ai lui Canaan".

4. Atunci, a sosit un mesager venit din Salem care i-a spus lui Cham: „De ce te mândreşti atât de tare cu fiul tău Nimrod? Ascultă: Domnul nu

doreşte să îşi conceapă copiii cu ajutorul tău, ci numai cu cel al lui Sem şi al lui Iafet, căci copiii lui Dumnezeu trebuie să provină din linia genealogică a lui Sem şi din fiicele lui Iafet! Acesta este motivul pentru care copiii lui Dumnezeu vor fi din Sem şi vor veni din Iafet!"

5. Auzind aceste cuvinte, Cham s-a întristat, căci asista practic la efectul blestemului lui Noe.

6. Dar mesagerul i-a spus: „Domnul din Salem nu se comportă la fel ca oamenii, care îşi blestemă din nimic semenii! De aceea, nu din cauza acelui blestem nu pot proveni din tine copiii lui Dumnezeu, ci exclusiv din cauza ordinii divine.

7. Chiar dacă nu ai fi fost blestemat de Noe, nu prin intermediul tău ar fi venit pe această lume copiii lui Dumnezeu. Motivul este unul singur: tu nu eşti primul născut al lui Noe! Sem este primul lui născut, iar Iafet este ultimul lui născut înainte de potop. De aceea, dreptul de a domni îi revine lui Sem, iar dreptul de a-şi dărui fiicele îi revine ultimului născut, adică lui Iafet.

8. În ceea ce te priveşte pe tine, potrivit ordinii lui Dumnezeu, tu eşti şi rămâi un servitor, dar tocmai de aceea eşti mai aproape de Domnul decât fraţii tăi! Tot acesta este şi motivul care face ca Domnul să distingă linia ta genealogică prin forţă, număr, înţelepciune şi calităţile specific masculine. Pe de altă parte, El te lasă să locuieşti în calitatea ta de prim venit pe pământul care va fi locuit mai târziu de copiii Lui!

9. De altfel, nu trebuie să crezi că toţi descendenţii lui Sem şi ai lui Iafet vor fi numiţi „copiii lui Dumnezeu"! Iată, am aici registrul cu linia genealogică a lui Sem. Îţi voi revela conţinutul său şi vei înţelege cum şi prin cine vor veni pe lume minunaţii copii ai lui Dumnezeu! Ascultă-mă, aşadar!

10. La doi ani după potop, Sem l-a conceput pe Arpacşad, exact în acelaşi timp când tu l-ai conceput pe Canaan. Cu un an înainte, tu ţi-ai conceput deja cei doi gemeni, pe Cuş şi pe Mitsraim, iar un an mai târziu i-ai conceput pe Puth şi pe Canaan. Atunci, ai dorit să pari interesant în faţa fraţilor tăi, din cauza acestor naşteri.

11. Acest lucru nu a fost tocmai pe placul Domnului! De aceea, El s-a întors către Sem şi către Iafet, pentru că ei erau ultimii. El i l-a dăruit lui Sem pe fiul său Arpacşad abia când cel de-al patrulea fiu al tău a venit pe lume şi l-a binecuvântat pe acel copil încă din pântecul mamei sale.

12. Apoi i l-a dăruit pe Şelah lui Arpacşad, pe Heber lui Şelah, pe Pelec lui Heber, pe Regu lui Pelec, iar această ultimă naştere a avut loc chiar astăzi. Lui Regu, Domnul i-l va dărui pe Serug, care va avea un fiu pe nume Nabor, care îl va concepe pe Tarah, din care se vor naşte Avraam şi cei doi fraţi ai săi, Nahor şi Haran.

13. Abia din acel moment, Avraam va deveni adevăratul părinte al copiilor lui Dumnezeu!

14. La fel ca şi Noe, îl vei cunoaşte în persoană pe Avraam! Şi toate rasele care vor trăi în acea epocă pe pământ îl vor binecuvânta, şi la fel vei face şi tu!

15. Până în prezent s-au scurs 131 de ani de la marele potop, iar Avraam se va naşte în cursul celui de-al 229-lea an de după potop[4]. Tu şi cu Noe, care va mai trăi încă 219 ani (adică un total de 350 de ani după potop) îl veți cunoaşte foarte bine pe Avraam, părintele copiilor lui Dumnezeu, dat fiind că şi tu vei mai trăi încă 300 de ani de acum înainte.

16. Iată, aşa a decis Domnul şi totul este foarte bine aşa! Acceptă realitatea aşa cum este şi te vei bucura întotdeauna de partea ta alături de Dumnezeu! Amin".

17. După care mesagerul s-a despărțit de Cham, care a continuat să trăiască în Sidon. Cham a fost satisfăcut de aceste informații şi a renunțat complet la egoismul său legate de puterea posterității sale.

18. Aceasta a fost voința Mea până în perioada lui Avraam, pe care ați putut-o cunoaşte de-a lungul acestei lucrări.

19. La drept vorbind, ar fi încă foarte multe lucruri de povestit, care să acopere perioada dintre Noe şi Avraam, dar dat fiind că Moise vorbeşte destul de detaliat despre această epocă, iar cel priceput în ştiința analogiilor poate afla din Biblie numeroase lucruri legate de ea, voi considera această lucrare şi aşa foarte extinsă drept încheiată.

20. Fericit va fi cel care va face din legea iubirii, descrisă pe larg în această carte, legea de bază a vieții sale, căci el va găsi în această lucrare cheia Vieții eterne şi autentice!

21. În schimb, cel care o va citi ca pe o simplă carte de basme nu va aduna decât o recoltă foarte slabă pentru spiritul său!

22. Cât despre cei care îşi vor bate joc de această lucrare, privind-o cu dispreț, aceia nu vor putea scăpa morții temporale şi eterne, care va fi absolut sigură în cazul lor! Căci Eu îi voi lua din această lume când se vor aştepta mai puțin!

23. În ceea ce priveşte publicarea acestei lucrări, voi avea grijă personal să le transmit instrucțiunile Mele celor care se vor interesa de la bun început de ea pentru întărirea spiritului lor.

24. Cât despre voi, dragii Mei copii şi prieteni, vă acord tuturor binecuvântarea Mea plenară, iubirea Mea paternă şi grația Mea. Urmați cu credință şi fără teamă aceste drumuri ale vieții şi Eu, Domnul şi Părintele vostru, vă voi conduce de mână către casa Mea! Şi nimeni nu se va putea atinge de un fir de păr de pe capul vostru!

---

[4] În Biblie, acest număr este de 292 de ani, ceea ce ne face să credem că undeva s-a produs o inversare a cifrelor, fie în Biblie, fie în textul lui Lorber.

Anexă

Forma pământului înainte de potop (text primit de Jakob Lorber la data de 30 martie 1864)

Pentru a putea înțelege mai uşor forma şi consistența pământului, va trebui să vă imaginați mai întâi de toate principalele lanțuri muntoase care existau înainte de potop în Asia, în Europa şi în Africa. Căci în zilele noastre multe din aceste lanțuri muntoase au dispărut complet. Ele au fost erodate parțial de retragerea apelor, în timp ce munții mai mici, care făceau legătura între cei mari, au fost măcinați şi depozitați în văile cele mai adânci, sub albiile râurilor. Fluviile care există la ora actuală sunt nevoite astfel să străbată din când în când defileuri înguste, prin care îşi croiesc cu greu drum şi care altădată nu existau.

În ceea ce priveşte munții înalți, forma lor s-a modificat atât de mult (cu puține excepții) din cauza intemperiilor, încât un om care ar fi trăit acum o mie de ani nu i-ar mai recunoaşte dacă s-ar trezi în fața lor, păstrându-şi integral amintirile. Este suficient să observăm pietrele dintr-o veche albie a unui fluviu oarecare care a dat între timp naştere unei văi adânci, cu o lățime de două ore de mers, şi să examinăm masa constituită de aceste deşeuri care s-au desprins din cauza apelor din munții înalți şi s-au depus pe fundul văii până la o înălțime de 400 de stânjeni – şi asta de la izvorul fluviului şi până la vărsarea lui în mare –, pentru a înțelege cu uşurință că aceşti munți aveau o cu totul altă formă acum două sau trei mii de ani.

Este important să facem aceste observații preliminare pentru a putea înțelege mai uşor care era situația munților înainte de potop.

Vom începe mai întâi cu nordul Europei, avansând în continuare către o parte din Asia, pentru a trece apoi prin sudul Europei şi a ajunge în final în Africa.

Lanțul muntos care trece prin mijlocul Suediei şi al Norvegiei continua către nordul extrem până la munții Ural, cu care era practic unit. Lățimea acestui lanț muntos era de o sută şi pe alocuri chiar de două sute de leghe germane (n.n. o leghe germană are 7,532 kilometri). Acest lanț era de asemenea unit cu munții din actuala Danemarcă, de unde se prelungeau, unindu-se cu lanțul muntos care separă şi astăzi regiunile plate ale Europei de vest, de la regiunea muntoasă a Germaniei şi până în Elveția. Altfel spus, munții elvețieni erau conectați cu Uralul, şi în continuare cu Tibetul din Asia centrală, alcătuind împreună o coroană neîntreruptă de munți, ale căror părți mai joase aveau o înălțime de 5-6000 de picioare deasupra nivelului mării. Totuşi, munții nu aveau pretutindeni aceeaşi consistență, motiv pentru care au putut fi rupți de potop şi dispersați de marile ape în toate direcțiile, la fel cum s-a întâmplat cu mările interioare despre care vom vorbi mai târziu şi care în acea vreme nu comunicau încă cu oceanele.

În acea epocă existau două mări interioare principale. Cea din nord ocupa marele bazin care pornea din actuala Mare Neagră şi străbătea

întreaga Rusie europeană şi ţările baltice, iar în partea opusă câmpiile actualei Turcii europene, până la aşa-numita „Poartă de fier”. În timpul marilor furtuni, această mare ridica valuri la fel de înalte ca şi munţii, care au croit trecătorile strâmte care conduc către Belgrad şi Semlin. Aceasta a fost marea interioară din nord.

A doua mare interioară, care nu avea nici o legătură cu prima şi care mai există şi astăzi sub numele de „Mediterana”, nu avea nici ea comunicare cu vreun ocean. Totuşi, suprafaţa ei nu era mai mică decât cea a Mării Negre (sau a mării din nord, căci la acea vreme nu purta acest nume). În regiunea actualului oraş Fiume din Croaţia se află o vale lungă şi lată, ale cărei ramificaţii se întind către albia Savei şi până la Kraina, şi mai departe până în regiunile unde încep munţii înalţi. (Nota editorului francez: probabil aici lipseşte o frază! Probabil că autorul dorea să spună că această vale lungă şi lată era acoperită în acele timpuri de această a doua mare interioară!) În partea opusă, marea acoperea întregul regat veneţian actual, precum şi Lombardia şi câteva regiuni din estul Franţei, întinzându-se până în Africa, de-a lungul văii Nilului, către cascade, şi acoperea întregul deşert nisipos actual.

Din Asia pleca un lanţ înalt de munţi din care mai pot fi recunoscute încă vestigii importante inclusiv în zilele noastre. Acest lanţ muntos se prelungea din partea de nord-est a Africii până în regiunea cascadelor înalte, care sunt şi astăzi legate de munţii înalţi de pe acest continent. Regiunea actualei strâmtori Gibraltar era legată de Spania printr-un lanţ de munţi destul de înalţi, care au permis naşterea acestei a doua mări interioare, ce rivaliza ca mărime cu cea din nord, cu singura diferenţă că era situată la un nivel mai jos cu mulţi stânjeni.

Mai exista însă şi o a treia mare interioară. Pentru a descoperi unde se afla aceasta, este suficient să aruncaţi o privire asupra câmpiilor şi văilor stropite astăzi de Dunăre, de Drava, de Mur şi de afluenţii acestora. La drept vorbind, această mare interioară mai mică nu era cunoscută de oameni, căci la acea vreme Europa nu era deloc locuită, cu excepţia animalelor, care erau foarte numeroase şi aveau dimensiuni gigantice. Fosilele lor mai pot fi găsite încă în anumite caverne sau în munţii de nisip.

Totuşi, nu trebuie să vă gândiţi că această mică mare interioară era complet izolată, căci în afară de ea mai existau şi un număr de lacuri foarte mari, mai ales în Europa, care erau legate de această mare prin mai multe fluvii. Kraina, sau mai bine zis câmpia prin care curge acest râu până în văile Oberkrainei, era un lac închis, ale cărui mlaştini, numite în zilele noastre Laibacher Sumpf, reprezintă un vestigiu. Acest lac era conectat prin râurile sale cu cea de-a doua mare interioară, care acoperea vastele câmpii ale Croaţiei, până în regiunea numită astăzi Rann.

Un fluviu important care era conectat la cea de-a treia mare interioară curgea prin actuala vale a Dravei până în regiunea cascadelor (Herrschatt Fall). În locul în care Drava îşi croieşte un defileu prin lungul

lanț de munți până în regiunea actualei Eis, începea un al doilea lac de o mărime considerabilă, al cărui vestigiu modern este Worther-See. O parte din acest lac se întindea către actuala vale a Dravei, mult dincolo de Villach, şi era conectat cu multe alte lacuri mai mici. De asemenea, actuala vale Ennstal era un lac izolat care îşi croia drum prin regiunea cunoscută în zilele noastre sub numele de G'seus, şi mai departe, până când făcea legătura cu un alt mare lac, care acoperea toate regiunile Bavariei actuale, de-a lungul văii Dunării, precum şi o bună parte din marea vale a Inn-ului, în Tirol. La fel ca şi Dunărea de astăzi, fluviul Mur comunica cu a treia mare interioară, croindu-şi drum prin câmpie. Actuala regiune Wildon, până la Gosting, era acoperită de un lac ceva mai mic, iar dincolo de Gosting începea un alt lac, care se întindea de-a lungul câmpiei Mur-ului şi al văilor laterale ale acestuia, în spatele cărora se găsea o salbă de mici lacuri conectate cu marele lac prin râuri. Actuala Elveție era şi ea presărată cu lacuri de o importanță mai mică, din care mai există vestigii şi la ora actuală.

Aceste descrieri vă pot oferi o reprezentare suficient de clară a stării munților şi apelor din această micuță parte a pământului în epoca de dinainte de potop. – În continuare, vom arunca o privire asupra centrului Asiei şi asupra înalților munți care îl separă pe acesta de Asia de sud şi care reprezintă adevăratul leagăn în care s-a născut rasa umană adamică!

Aşa cum spuneam mai devreme, un lanț de munți se întindea de la Ural şi până în Tibet, care era presărat în acele vremuri cu numeroase văi fertile prin care curgeau fluvii izvorâte din munți, cele mai multe îndreptându-se către nord.

Mai târziu, aceşti munți au devenit locuiți, îndeosebi de către descendenții lui Seth, în perioada în care hanoheenii s-au răspândit ocupând câmpiile şi îndepărtându-se de aceşti munți. Văzând că locuitorii din munți erau mai bine plasați decât ei pe marile şi fertilele lor platouri, ei au început să îi persecute din ce în ce mai mult. În pofida tuturor avertismentelor, ei au refuzat să îşi schimbe atitudinea. Dimpotrivă, s-au folosit de explozivii lor, care au stat la baza descoperirii prafului de puşcă de către chinezi, pentru a săpa găuri adânci în aceşti munți, pe care le-au minat. Ei au făcut să sară în aer munții, distrugându-i pur şi simplu. În orbirea lor totală, ei au provocat nu doar ieşirea la suprafață a marilor ape care se aflau în bazinele subterane de sub aceşti munți, dar şi a celor aflate mult mai departe, în Tibet şi în masivul Taurus, iar mai la nord în vastele lanțuri ale munților Ural. Aceasta a fost cauza marelui potop care a făcut ravagii îndeosebi în regiunea actualei Mări Caspice, care corespunde străvechiului amplasament al Hanohului. Ieşirea la suprafață a apelor a fost atât de violentă încât puhoaiele au atins o înălțime de 7-8000 de picioare deasupra nivelului mării, nivel care s-a ridicat şi mai mult din cauza ploilor de lungă durată care au căzut asupra întregii Asii centrale.

Aceste ape extraordinar de înalte care au acoperit întreaga Asie centrală şi-au croit o cale de scurgere prin valea actualului fluviu Volga şi au ridicat nivelul acestei mări interioare cu mai mulți stânjeni. Puhoaiele nu au

întâlnit în cale decât o rezistență foarte mică în regiunea Constantinopolelui (Istambulului modern), care nu era decât o fâşie de pământ nu foarte solidă, dat fiind că în momentul catastrofei s-au produs incredibile erupții vulcanice care au devastat literalmente împrejurimile.

Faptul că Noe a găsit cu arca sa solul ferm de pe înaltul platou al muntelui Ararat dovedeşte cât de înalt a fost nivelul apelor din Asia centrală. La drept vorbind, cea mai mare parte a acestor ape s-au scurs către nord şi către est, deşi o anumită parte, deloc de neglijat, s-a scurs şi către vest şi către sud. În acest fel, cea de-a doua mare interioară a fost atât de copleşită de greutatea apelor primite încât sub efectul lor, dar şi al erupțiilor vulcanice (în cea mai mare parte), şi-a ieşit violent din matcă, croindu-şi un pasaj de legătură cu Oceanul Atlantic. Ea a continuat să se scurgă timp de câteva sute de ani cu o asemenea forță încât toate câmpiile fertilizate de ea s-au uscat în mare parte, ceea ce a permis popularea gradată a ținuturilor de coastă ale Asiei.

Majoritatea oamenilor care trăiau în munții înalți ai Asiei au rămas în viață, la fel ca şi cei din Ural, care la acea vreme reprezenta un ținut fertil ce se întindea până la Marea Nordică. Ei au migrat şi au populat partea nordică a Europei, îndeosebi regiunile muntoase. Din aceste popoare au descins tauriştii, care s-au stabilit în munții Siriei şi în numeroase alte ținuturi, trăind multă vreme în pace, până când au fost descoperiți de romani şi de greci (popoare foarte predispuse către expansiune, datorită cupidității lor).

Istmul care unea Europa cu Asia în perioada diluviului hanoheean a luat numele unui patriarh care trăia în acea epocă, un locuitor al munților şi un fel de profet cunoscut în Asia occidentală. El se numea Deucalion, nume care înseamnă „Trimisul lui Dumnezeu", sau „Eu vin de la Dumnezeu". De aceea, popoarele care trăiau în regiunile din sudul Asiei au dat acestui istm numele de Deucalion. El au dat chiar şi potopului acelaşi nume, până când, secole mai târziu, descendenții lui Noe le-au explicat originea şi derularea catastrofei şi a tuturor circumstanțelor care au însoțit-o. Timp de foarte mulți ani, marile lacuri nu au fost altceva decât nişte vestigii, iar Asia centrală a devenit un ținut deşertic şi de nelocuit, rămânând astfel până astăzi, din păcate. Pământul nu este fertil şi locuibil decât în China şi în partea de nord a înalților munți tibetani.

Din aceste regiuni au provenit mongolii, hunii, tătarii şi turcii, populații forțate să migreze din cauza înmulțirii lor excesive. În final, ele s-au stabilit în est sau în vest, provocându-le mari probleme populațiilor indigene.

La est sihiniții, iar în Japonia meduhediții au fost nevoiți să suporte jugul mongolilor. La vest, hunii, aliați cu tătarii, iar mai târziu turcii, şi-au făcut simțită influența, fiind cauza marilor invazii care vă sunt bine cunoscute din istorie.

În epoca actuală se fac numeroase încercări de a fertiliza țările deşertice din Asia centrală, pentru a le transforma în oaze. Din păcate,

înțelegerea necesară acestui gen de operațiuni este încă mult prea învăluită de întunericul superstițiilor păgâne. Aşa se explică de ce aceste mari regiuni vor mai avea încă mult de aşteptat până când îşi vor putea regăsi fertilitatea pe care au avut-o în perioada de dinainte de Noe.

Cea mai bună dovadă că aceste ținuturi erau cândva fertile, inclusiv o mare parte din Siberia, o reprezintă mamuții, care mai pot fi găsiți încă în zilele noastre odihnindu-se sub gheţurile eterne şi care, la fel ca atâtea alte animale ierbivore, nu şi-au mai putut găsi hrana după marele cataclism şi au dispărut complet ca specie. În afară de mamuți, în această regiune mai trăiau cerbi, oi, licorni – toate de dimensiuni gigantice –, precum şi alte animale, ale căror fosile pot fi găsite în munții Ural, dar mai ales în cavernele din Tibet, precum şi sub gheţurile Siberiei.

Unii s-ar putea întreba de ce nu se găsesc şi resturi ale corpurilor umane, îndeosebi în Siberia. Răspunsul este că trupul uman este mult mai eteric în structura sa, putrezind astfel mult mai uşor. Acest lucru este cu atât mai valabil în ceea ce îi priveşte pe descendenții lui Adam!

Cât despre populațiile pre-adamite, numite şi cefonasimi (observatorii firmamentului), fosilele lor mai pot fi descoperite ici şi colo. Există chiar şi descendenți în viață ai acestor oameni-animale, care ocupă un loc intermediar între descendenții lui Cain şi maimuțele contemporane precum cimpanzeii şi urangutanii.

Între toate speciile de animale, ei au fost cei care posedau cea mai înaltă inteligență instinctivă. Ştiau să îşi construiască locuințe relativ uniforme, precum şi poduri din pietre peste râurile năvalnice. Când apa trecea peste podurile lor, lucru care se întâmpla frecvent, ei îşi construiau altele, în aval, ajungând astfel până la zece astfel de construcții care se succedau într-un aliniament de terase stângaci construite. De altfel, aceste poduri nu le foloseau la nimic, căci apa care se acumula în spatele lor se scufunda pe toate.

Aceste ființe umane erau înzestrate cu o coadă scurtă, acoperită cu păr. Ele au construit ziduri ale căror vestigii mai pot fi văzute şi astăzi şi cărora li se atribuie o mare vechime. Pe bună dreptate de altfel, căci aceste ziduri (în special cele din regiunile muntoase) au o vechime care o depăşeşte cu mult pe cea a lui Adam. Ele nu reprezintă însă opera unei inteligențe umane libere, putând fi comparate cu construcțiile de o mare utilitate ale castorilor, care le permit acestor animale să îşi găsească din abundență hrana.

De altfel, mai există şi alte animale pe pământ care îşi construiesc locuințe, într-o manieră care le provoacă uimire oamenilor. Aceştia îşi dau însă cu uşurință seama că ele nu reprezintă opera unor ființe inteligente libere, pentru că sunt toate de acelaşi fel şi au aceeaşi formă. Materia din care sunt construite poate fi analizată de orice chimist experimentat, dar nu poate fi reprodusă prin combinarea substanțelor oferite de natură, la fel cum nu poate fi creată materia din care îşi țese pânza păianjenul, din care îşi

construieşte albina alveola, iar melcul cochilia. Cam la fel s-au petrecut lucrurile şi cu fiinţele pre-adamice (vezi în această direcţie şi „Marea Evanghelie a lui Ioan" vol. 8, cap. 72), care mai pot fi întâlnite încă în pădurile din Africa şi în cele din America de Sud.

Cred că am reuşit să vă prezint pe scurt, cât de clar am putut, forma pământului din perioada lui Adam, astfel încât să nu îmi mai puneţi întrebări pe marginea acestui subiect.

Nu mai doresc să adaug decât două observaţii: prima se referă la faptul că Dunărea nu şi-a croit actuala albie prin Porţile de Fier decât multe sute de ani mai târziu. Acest pasaj necesită o muncă artificială pentru a regulariza fundul albiei fluviului, astfel încât să poată permite navigaţia marilor vapoare. Celor care doresc să ştie ce s-a întâmplat cu obstacolele care înconjurau lacurile Mur-ului le recomand să contemple colinele care înconjoară solul acestei regiuni, precum şi solul propriu-zis. Ei vor putea înţelege astfel cu uşurinţă cum s-au format aceste coline şi albia Mur-ului (care este a treia albie a acestui râu). De asemenea, vor putea găsi şi albiile precedente ale râului, care au fost erodate treptat.

Pe solul din împrejurimile Graz-ului (n.n. oraşul lui Lorber) veţi descoperi cu uşurinţă, la o adâncime nu prea mare, pietre grele de 50 de kilograme, majoritatea având o consistenţă foarte dură. După regiunea Wildon, aceste pietre mari tind să fie înlocuite din ce în ce mai mult de pietre mici, iar dincolo de Radkersburg, până la vărsarea în Drava, de nisip. Explicaţia este simplă: Mur-ul avea deja în acest loc o albie foarte largă, iar presiunea foarte mare se datora cascadelor sale.

Dacă veţi merge în Egipt, în regiunea cascadelor, veţi constata că în apropierea acestora albia este acoperită de asemenea cu un nisip de culoare roşiatică, iar uneori albicioasă. Motivul este că Nilul coboară într-o pantă regulată şi fără obstacole până în Mediterana, în timp ce celelalte fluvii coboară în pante abrupte, cu excepţia Dunării, care se varsă în Marea Neagră, a Volgăi, care se varsă în Marea Caspică, şi a Amazonului, din America, ce se varsă în Oceanul Atlantic.

A doua observaţie se referă la inundarea finală a continentului american, care este prevestită în anumite legende obscure ale primilor locuitori ai regiunii. Aceste prevestiri nu se bazează pe nimic real. În perioada lui Noe, zonele joase ale acestui vast continent erau deja scufundate în apă. În timp, ţinutul solid s-a ridicat din ce în ce mai mult deasupra apei, dinspre nord către sud, în mare parte datorită erupţiilor vulcanice care au forţat marea să se retragă.

În plus, a mai existat un eveniment natural grandios pe această planetă. În acele timpuri primitive, cea mai mare parte a mărilor se găseau în partea de nord a planetei. O suită neîntreruptă de insule începea de la extremitatea coastei vestice a Africii şi se întindea până în regiunea numită astăzi Brazilia, despărţind astfel nordul Oceanului Atlantic de sudul său.

Aceste două mări uriaşe erau legate între ele prin tot felul de strâmtori, cea mai mare având dimensiunile Mării Roşii.

În perioada în care continentele s-au ridicat la suprafaţă şi fundul oceanelor a suferit mari transformări din cauza activităţii vulcanice, majoritatea acestor insule au dispărut sub ape. Astfel, Marea Nordului s-a putut revărsa fără oprelişti în Marea Sudului prin acest mare pasaj. În emisfera nordică a planetei au apărut astfel noi insule şi pământuri locuibile, inclusiv pământul Americii.

În schimb, sudul Africii, care cobora cândva mult mai mult către pol, a ajuns să fie scufundat sub ape. Într-adevăr, relieful submarin începe să se înalţe cu mult înaintea masivului Cap al Bunei Speranţe, provocând mari dificultăţi navelor care doresc să treacă prin această regiune pe vreme rea şi care sunt nevoite să facă un ocol considerabil pentru a ajunge în partea plată a oceanului de la est. Aici, navigaţia devine mult mai uşoară.

Acesta a fost potopul Americii şi al insulelor din Ocean. Nu are sens să împingem şi mai departe în timp cercetările noastre, căci am fi nevoiţi să ajungem în perioada creaţiei primordiale şi să analizăm teoria migraţiei mărilor.

Tot ce vă mai pot spune este că: „Domnul Dumnezeu a organizat astfel lucrurile încât timpurile să se schimbe, iar noi, oamenii, să ne schimbăm odată cu ele!”

De aceea, lăsaţi pământul în pace, căci peste o mie de ani el va fi oricum foarte mult schimbat! – Aici se încheie aceste explicaţii suplimentare, menite să vă ajute să înţelegeţi mai bine lectura Evangheliilor şi a cărţilor lui Moise! Amin.